

NHẬT KÝ CHỮ BÉ NHỨT NHẤT SỰ THẬT PHŨ PHÀNG

yeukindlevietnam.com

Jeff Kinney

Tommy Trần dịch

CAPPUCCINO
EBOOK

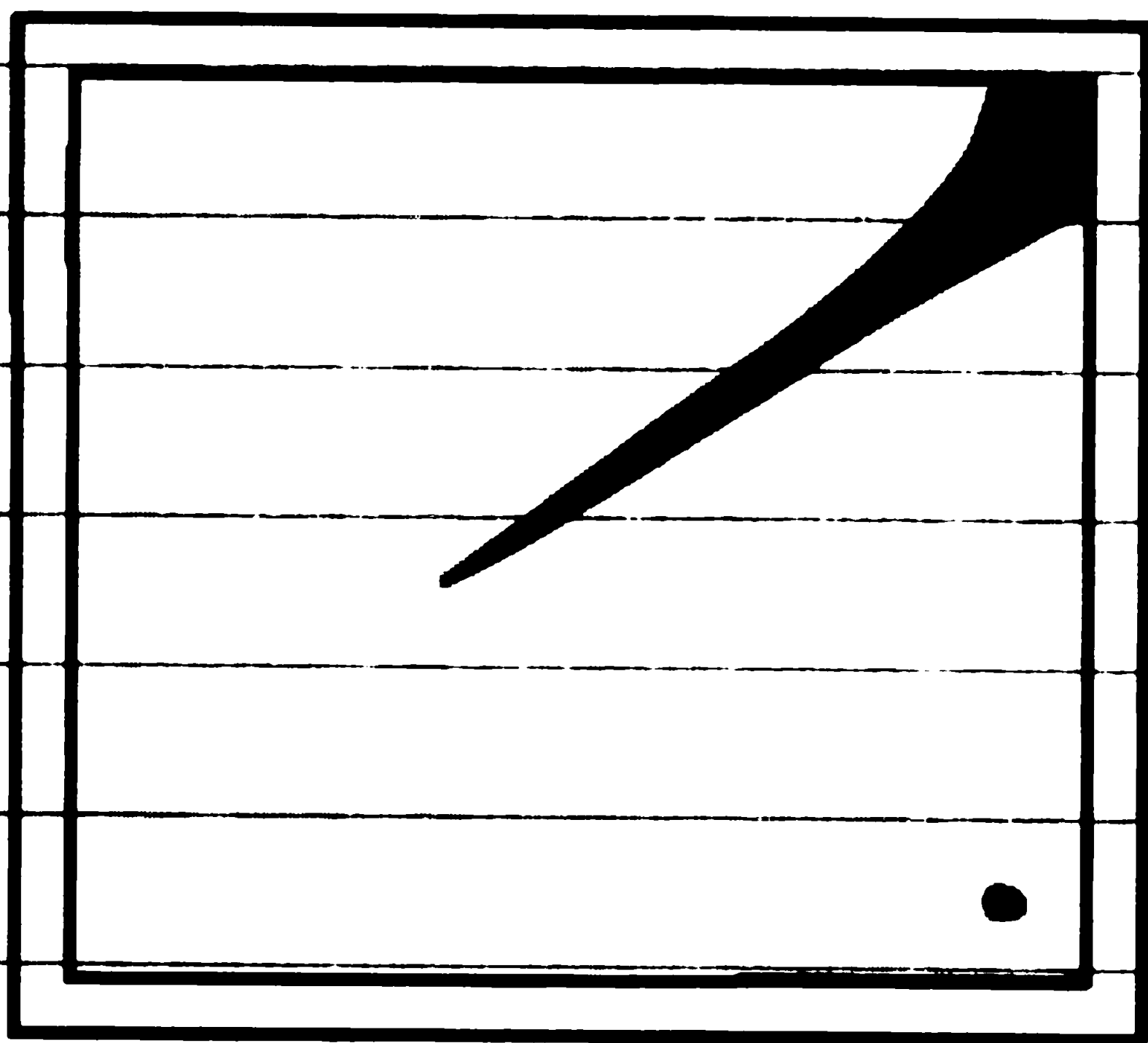
THE #1
NEW YORK TIME
BESTSELLER

HA GIANG
BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

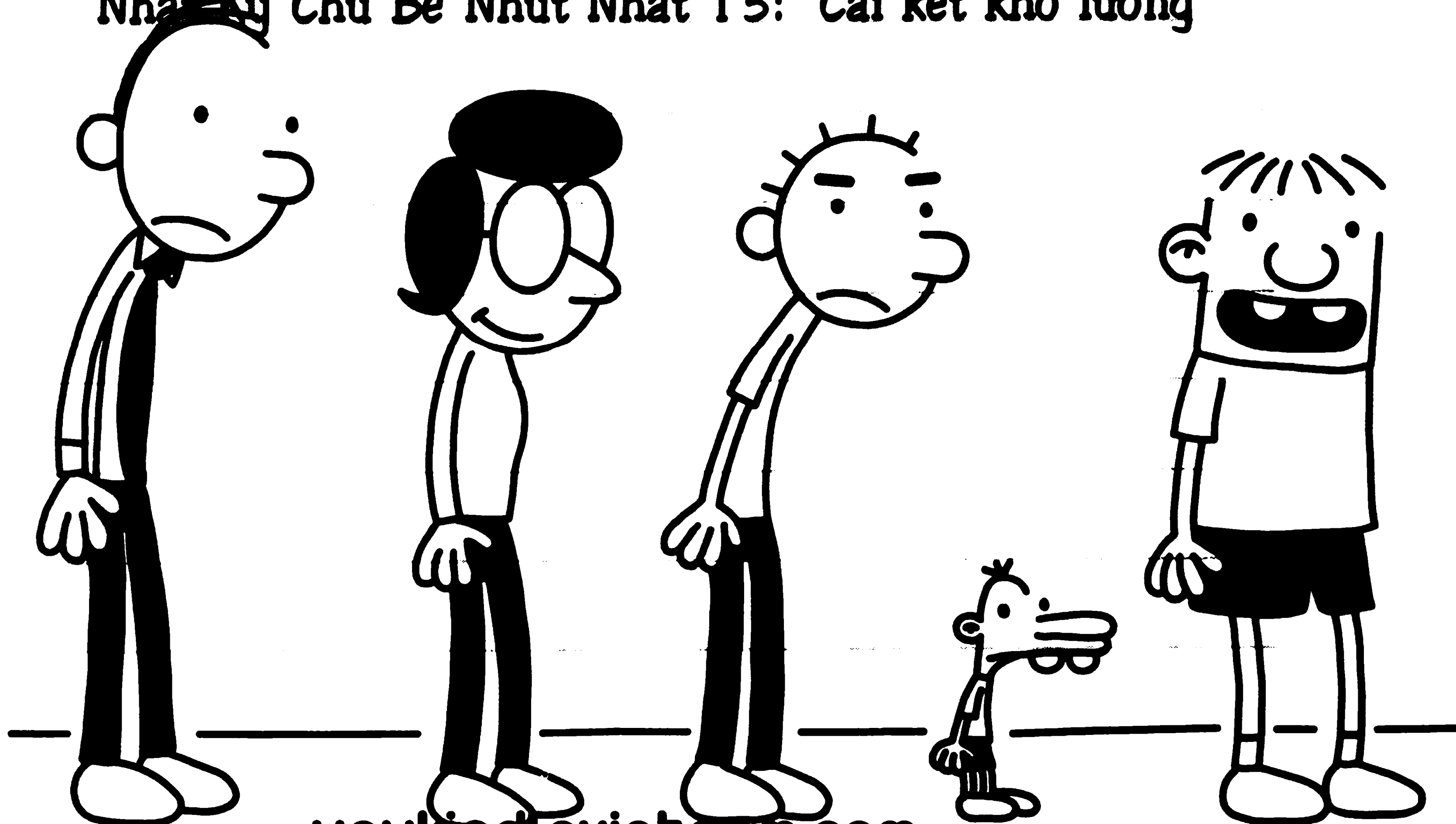
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

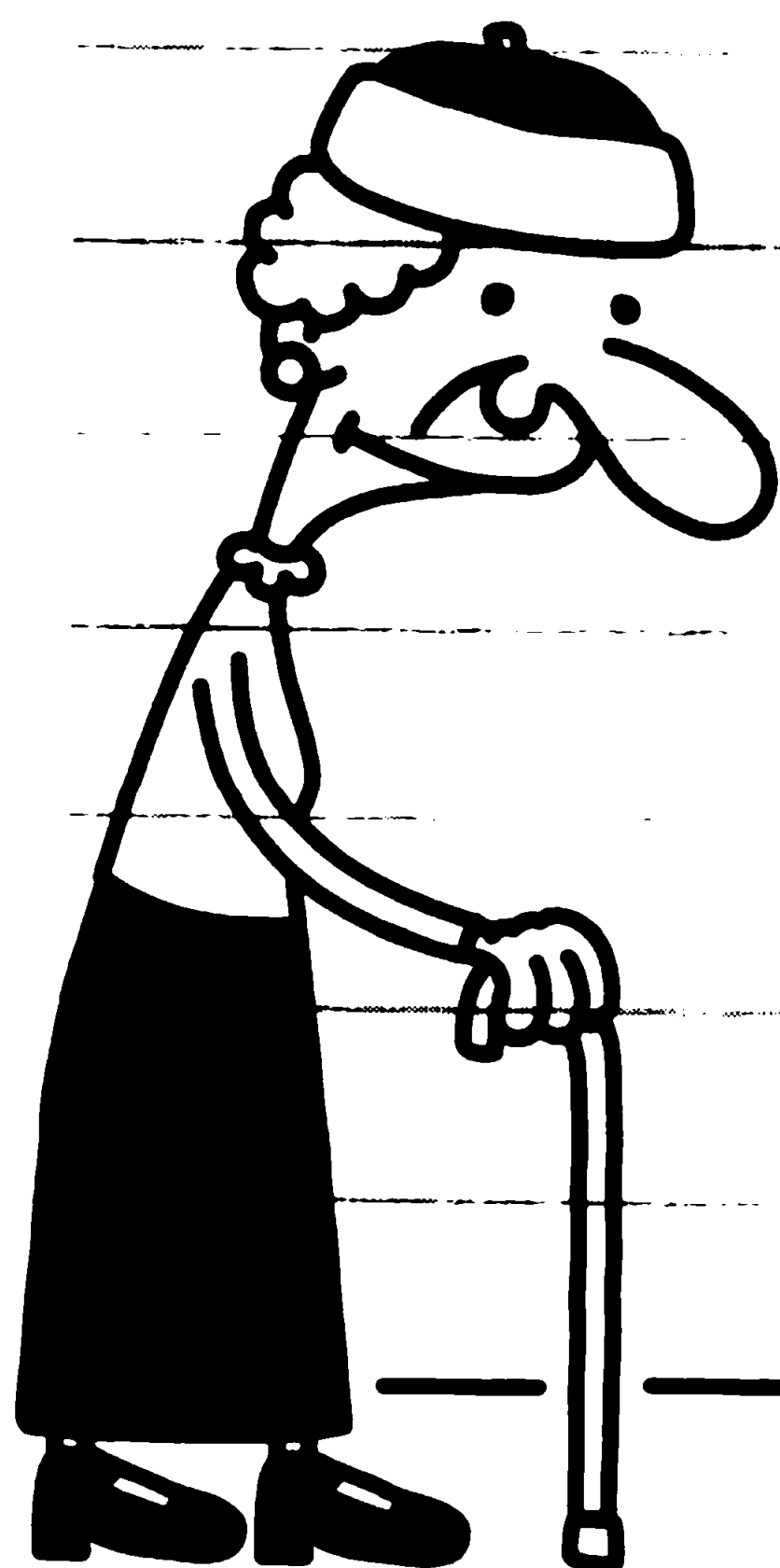
NHẬT KÝ

Chú bé nhứt nhứt

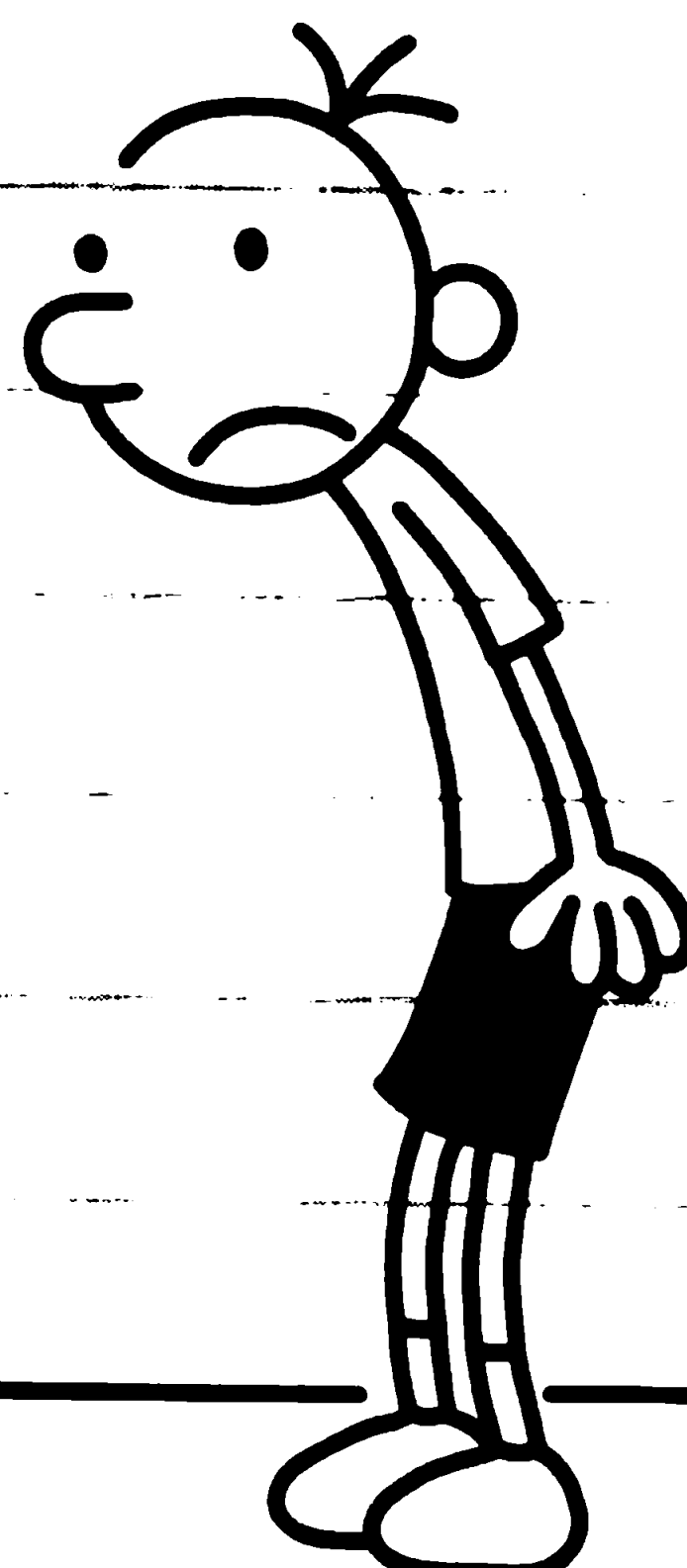
"SỰ THẬT PHỦ PHÀNG"

Jeff Kinney

Dịch giả: TOMMY TRẦN

NXB VĂN HỌC
HAGIANGBOOKS

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2011 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

First published in the English language in 2011

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid: The Ugly Truth
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg Associates International Limited 2011

Bản quyền tiếng Việt © Công ty HaGiangBooks.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Xin gửi lời cảm ơn chân thành đến fan hâm mộ Sêri Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát đã truyền cảm hứng và động lực cho tôi viết bộ truyện này. Cảm ơn những cửa hàng bán sách đã đưa tác phẩm của tôi đến tay những bạn đọc nhí.

Cảm ơn gia đình đã dành tình yêu và sự hỗ trợ tuyệt vời cho tôi. Tôi rất vui khi được chia sẻ những cảm xúc này với các bạn.

Cảm ơn những người bạn ở Abrams đã làm việc chăm chỉ để cuốn sách này được hoàn thiện. Xin gửi một lời cảm ơn đặc biệt đến Charlie Kochman, biên tập viên của tôi; Jason Wells, giám đốc truyền thông; và Scolt Auerbach, người quản lý tuyệt vời.

Cảm ơn tất cả mọi người ở Hollywood đã làm việc chăm chỉ để đưa Greg Heffley vào cuộc sống, đặc biệt là Nina, Brad Carla, Riley, Elizabeth, và Thor. Và cảm ơn, Sylvie và Keith, đã giúp đỡ và hướng dẫn tôi.

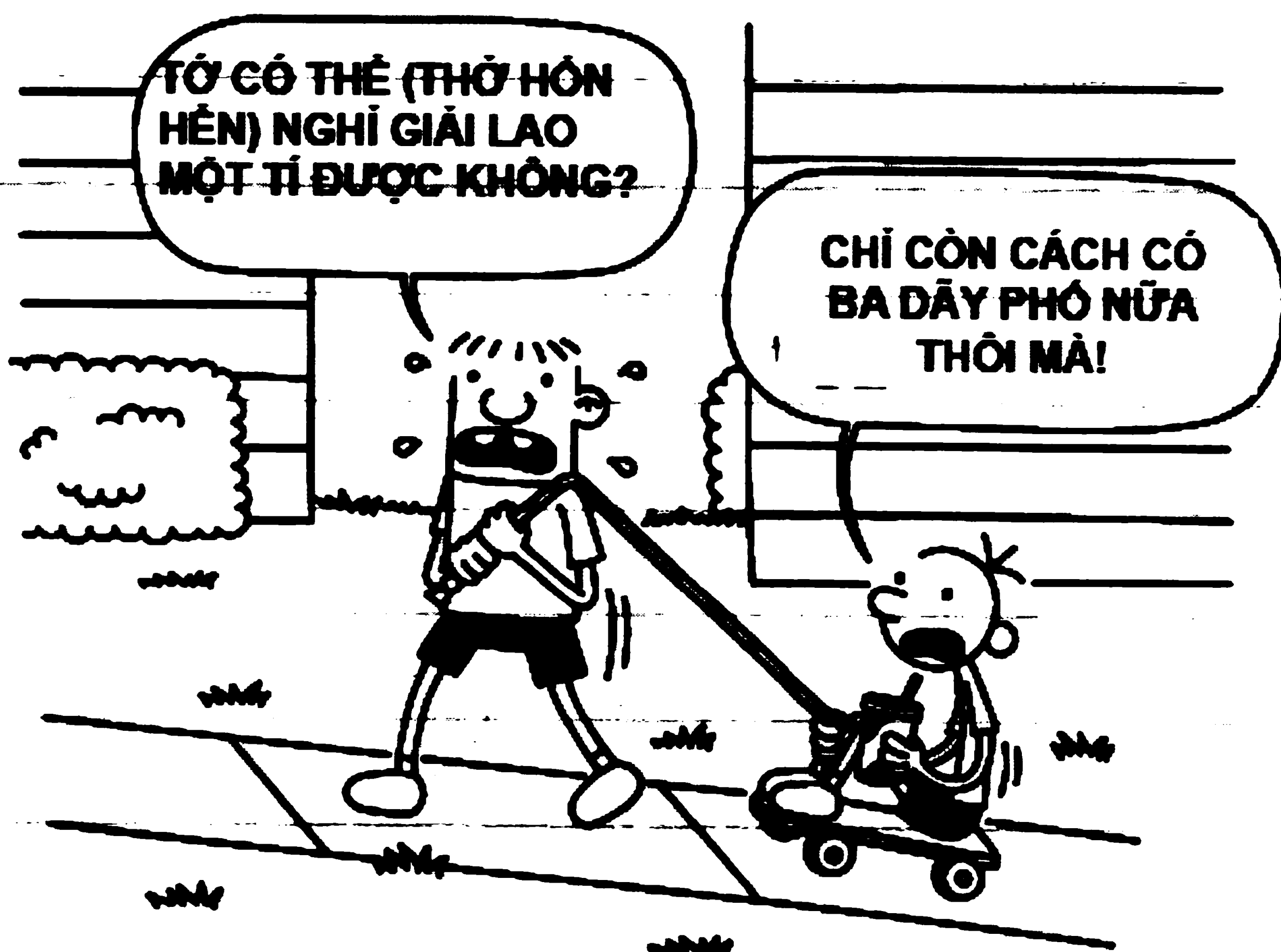
DÀNH TẶNG TOMAS

THÁNG CHÍN

Thứ năm

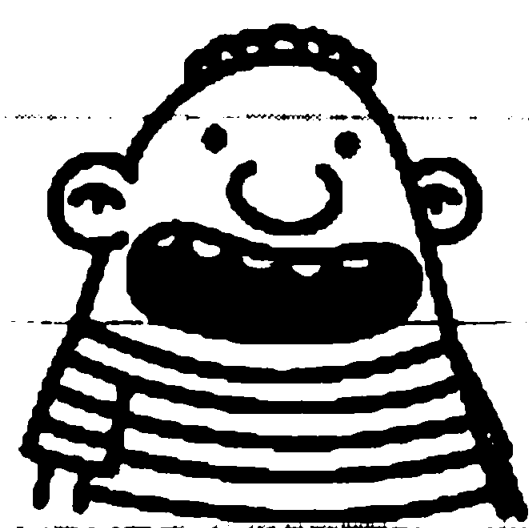
Đã gần hai tuần rưỡi kể từ khi tôi và ông bạn thân cũ của tôi, Rowley Jefferson xảy ra mâu thuẫn lớn. Thành thật mà nói với bạn, tôi nghĩ bây giờ nó sẽ phải bỏ đến để xin lỗi tôi rồi, nhưng vì một lý do nào đó mà việc này đã không xảy ra.

Tôi thực sự bắt đầu có chút lo lắng, bởi vì vài ngày nữa năm học mới sẽ bắt đầu, và nếu chúng tôi muốn quay trở lại tình bạn thân thiết này thì một điều gì đó cần xảy ra nhanh chóng. Nhưng nếu tôi hoặc Rowley LÀ người chủ động thì điều đó sẽ không hay ho cho lắm, bởi vì có rất nhiều điều thú vị đang diễn ra với cả hai chúng tôi.

Bây giờ thì tình bạn của chúng tôi đã là quá khứ, và tôi đang đi tìm một người bạn thân nhất mới. Vấn đề là, từ trước tới giờ tôi đã đầu tư tất cả thời gian của mình vào Rowley, vì vậy không có bất cứ ai xếp hàng để thay thế vị trí mà Rowley đã bỏ lại.

Hai lựa chọn tốt nhất mà tôi có vào thời điểm này là Christopher Brownfield và Tyson Sanders. Nhưng mỗi đứa nó lại có những vấn đề riêng của mình.

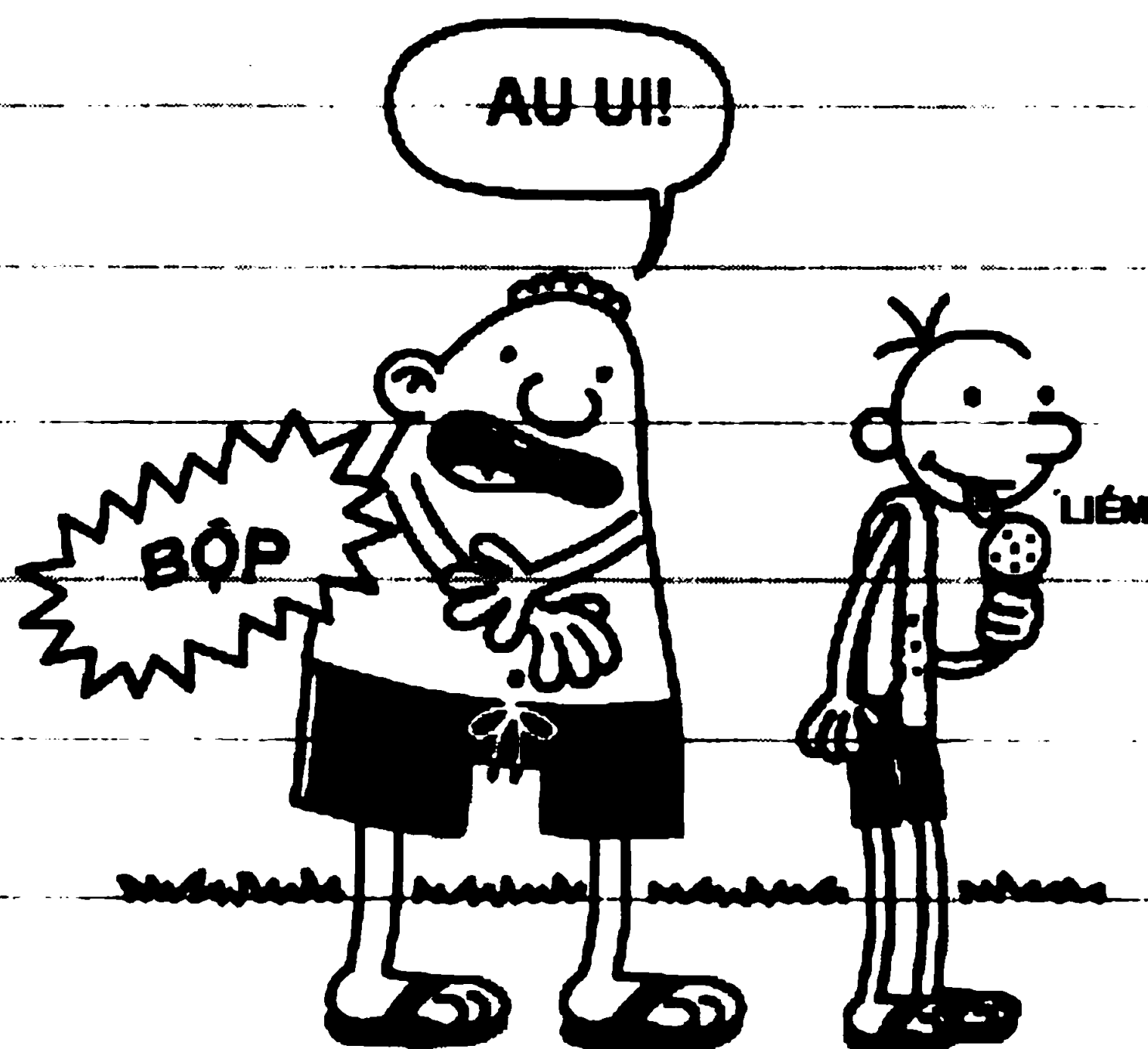

CHRISTOPHER

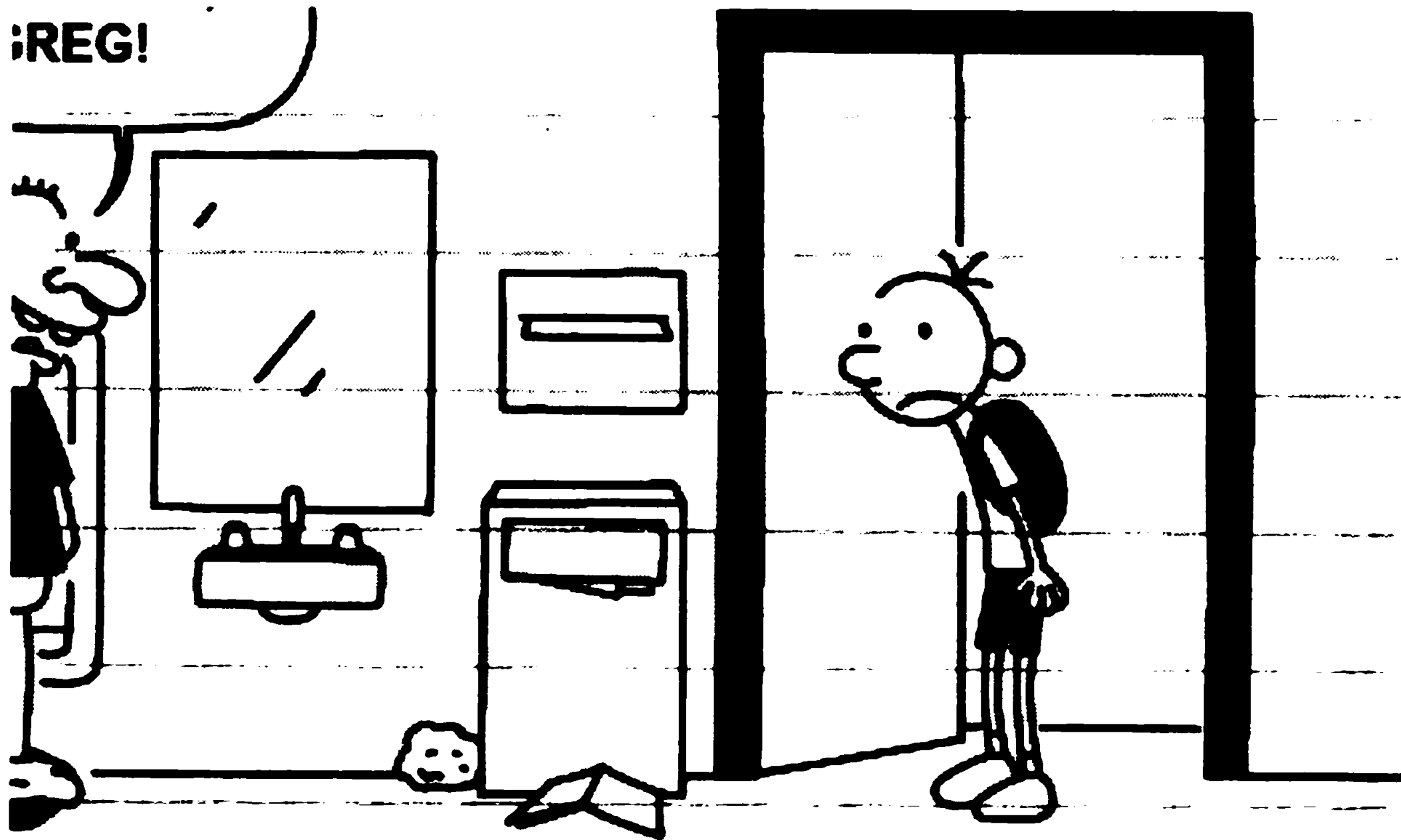

TYSON

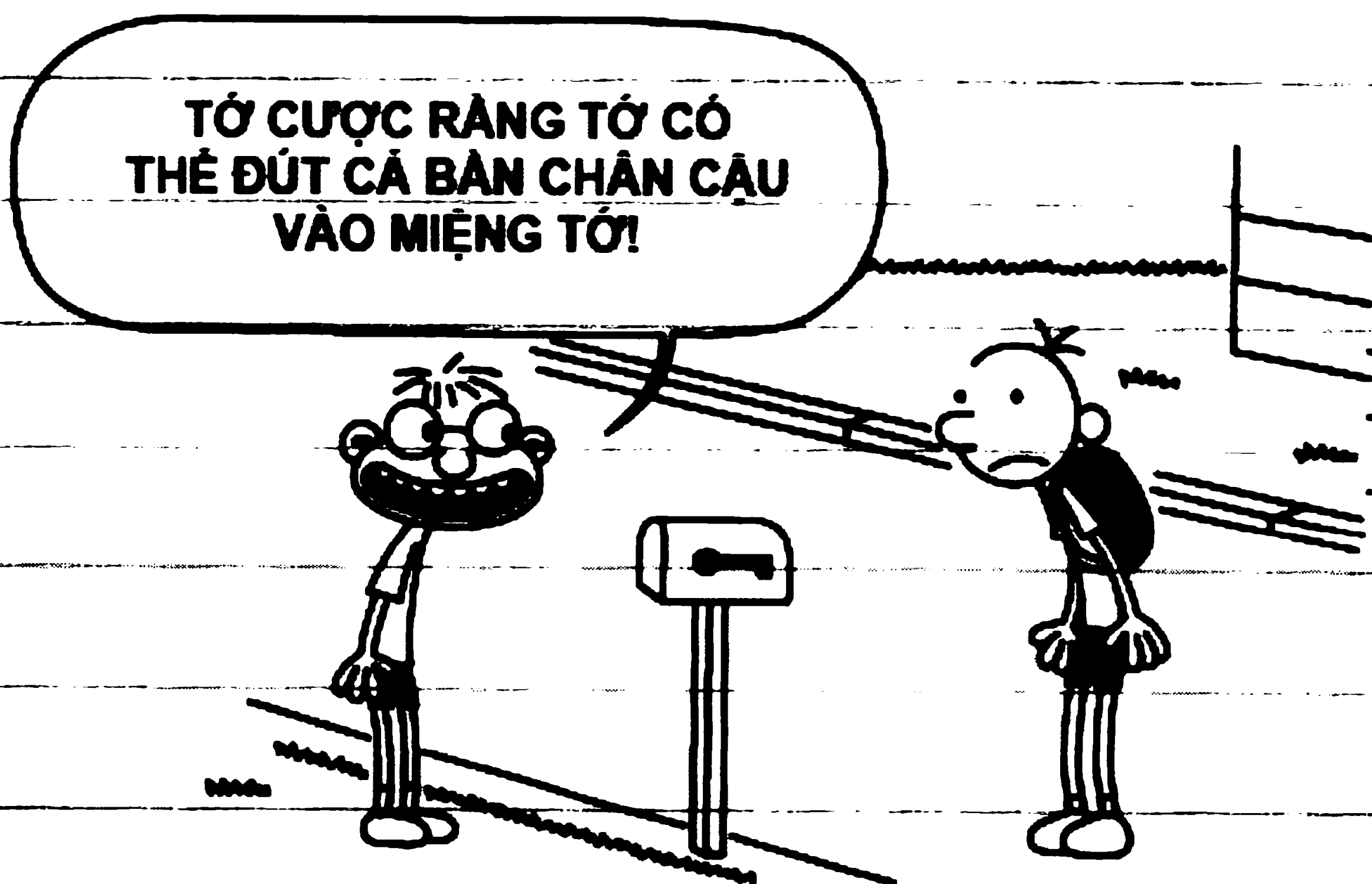
Tôi đã đi chơi với Christopher vài tuần cuối mùa hè, lý do chủ yếu là vì Christopher giống như một thỏi nam châm hút muối tuyệt vời. Nhưng có lẽ Christopher thích hợp là một người bạn mùa hè hơn là một người bạn năm học.

Tyson cũng đủ tốt để làm bạn, chúng tôi cũng thích chơi một số trò chơi điện tử. Tuy nhiên, khi đi tiểu, nó thường tụt hết quần của nó xuống dưới chân, và tôi không biết liệu tôi có thể chấp nhận được cái thói quen kì quái này của nó hay không.

Chỉ còn một đứa duy nhất cùng độ tuổi với tôi mà chưa chơi với ai là Fregley, nhưng tôi đã loại trừ khả năng làm bạn thân với nó từ rất lâu rồi.

Dù sao đi nữa thì tôi vẫn để một cánh cửa hé mở cho Rowley, để phòng trường hợp xấu nhất. Nhưng nếu nó muốn cứu tình bạn này thì tốt nhất nó nên nhanh chóng làm một cái gì đó.

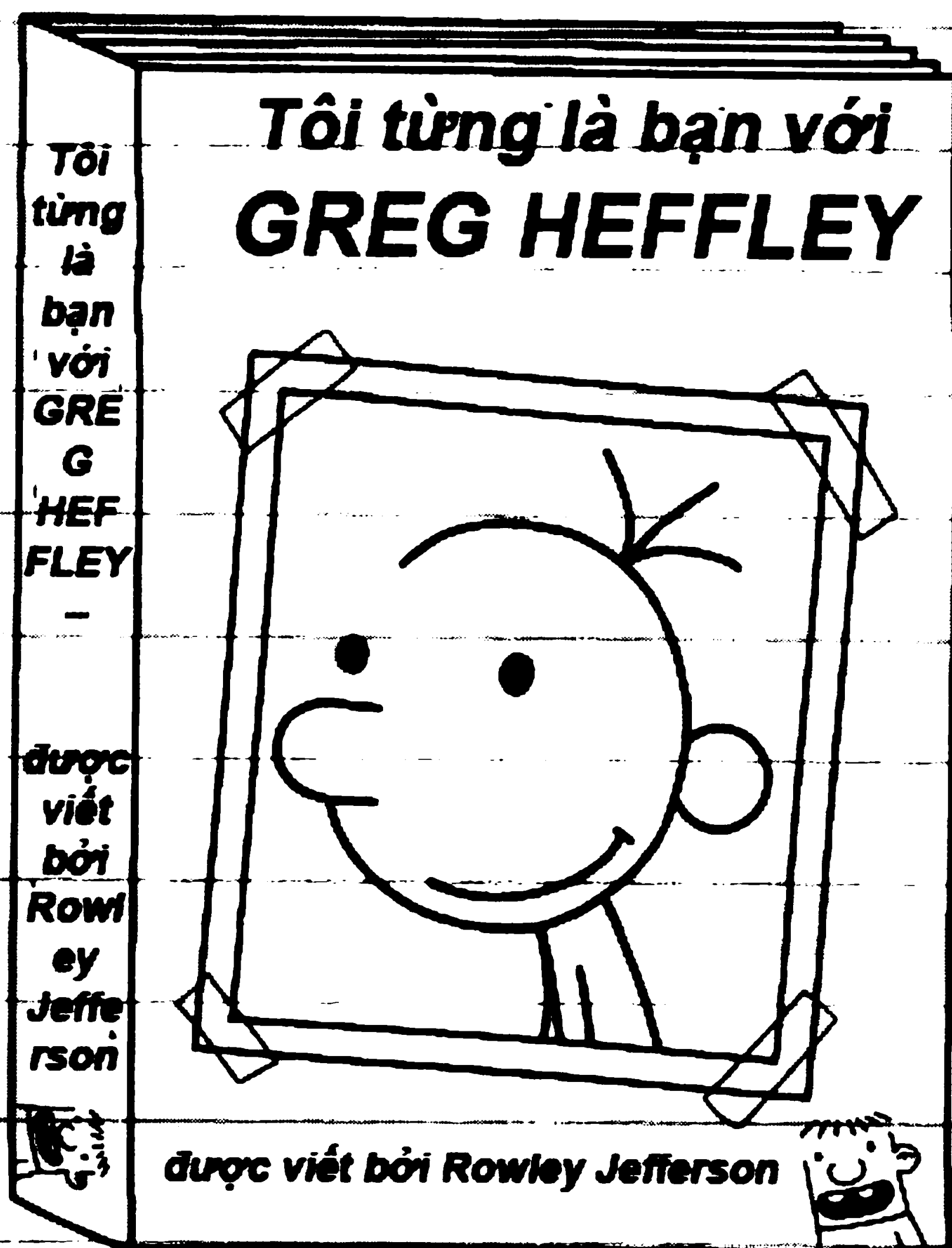
Nếu như tình trạng này vẫn tiếp tục kéo dài thì Rowley sẽ không được mô tả đẹp lắm trong cuốn hồi ký của tôi.

CHƯƠNG 8 THỜI THƠ ẬU

Tôi đã từng sống ở gần nhà cậu bé này. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tên cậu ta là Rupert hoặc Roger.

Với sự may mắn của mình, tôi sẽ trở nên giàu có và nổi tiếng còn Rowley thì VẪN luôn phải tìm cách để bám đuôi tôi.

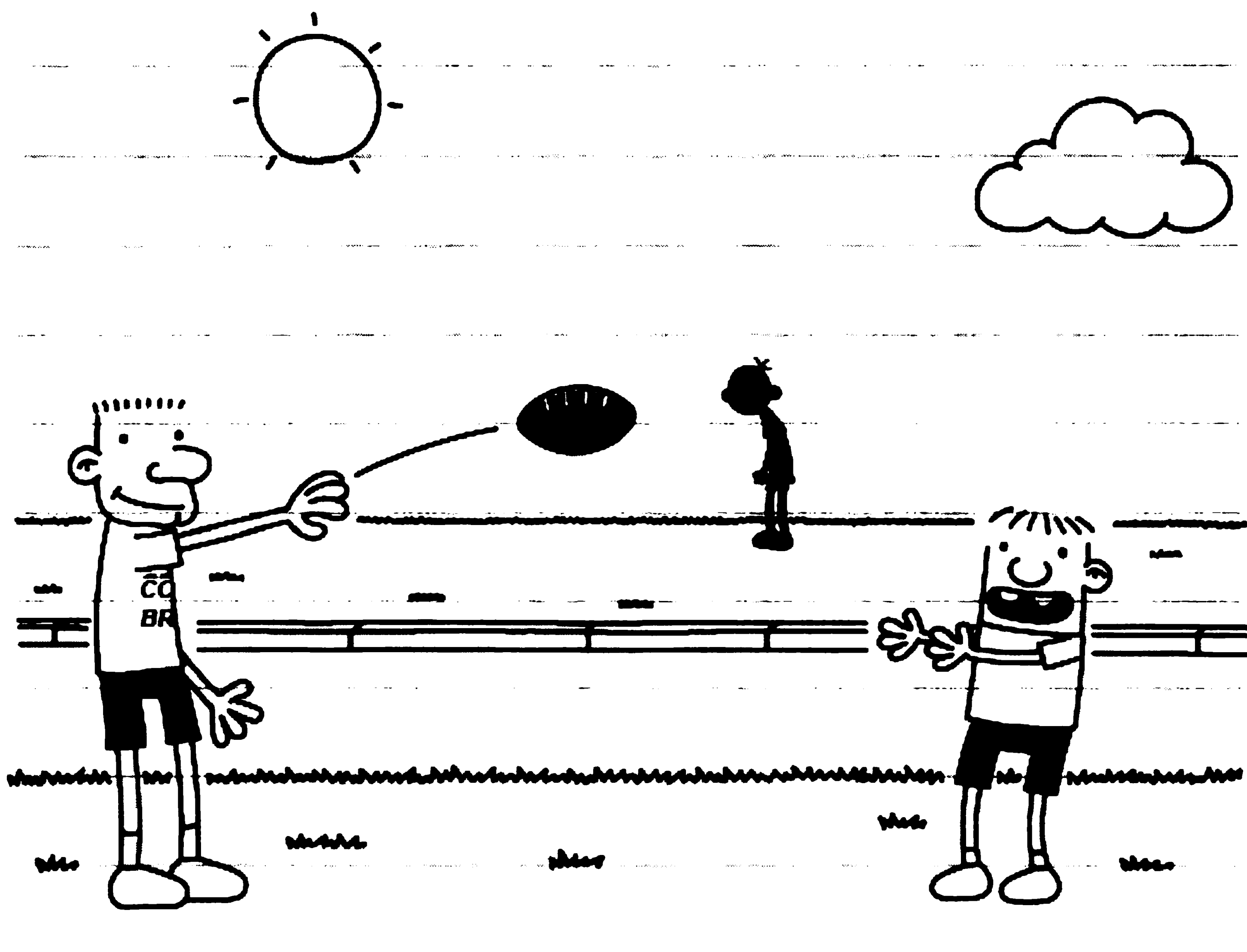

Thứ bảy

Lý do tôi không thấy những chuyển biến giữa tôi và Rowley là vì nó đã tìm được một người bạn thay thế tôi. Hay chính xác hơn là PHỤ HUYNH của nó đã làm điều đó.

Rowley đã kết thân với một anh bạn tuổi teen tên là Brian được vài tuần rồi.

Bất cứ khi nào đi qua nhà Rowley, tôi đều thấy nó đang chơi ném bóng hoặc ném đĩa nhựa ở sân trước với một anh chàng trông giống như học sinh trung học hay sinh viên đại học gì đó.

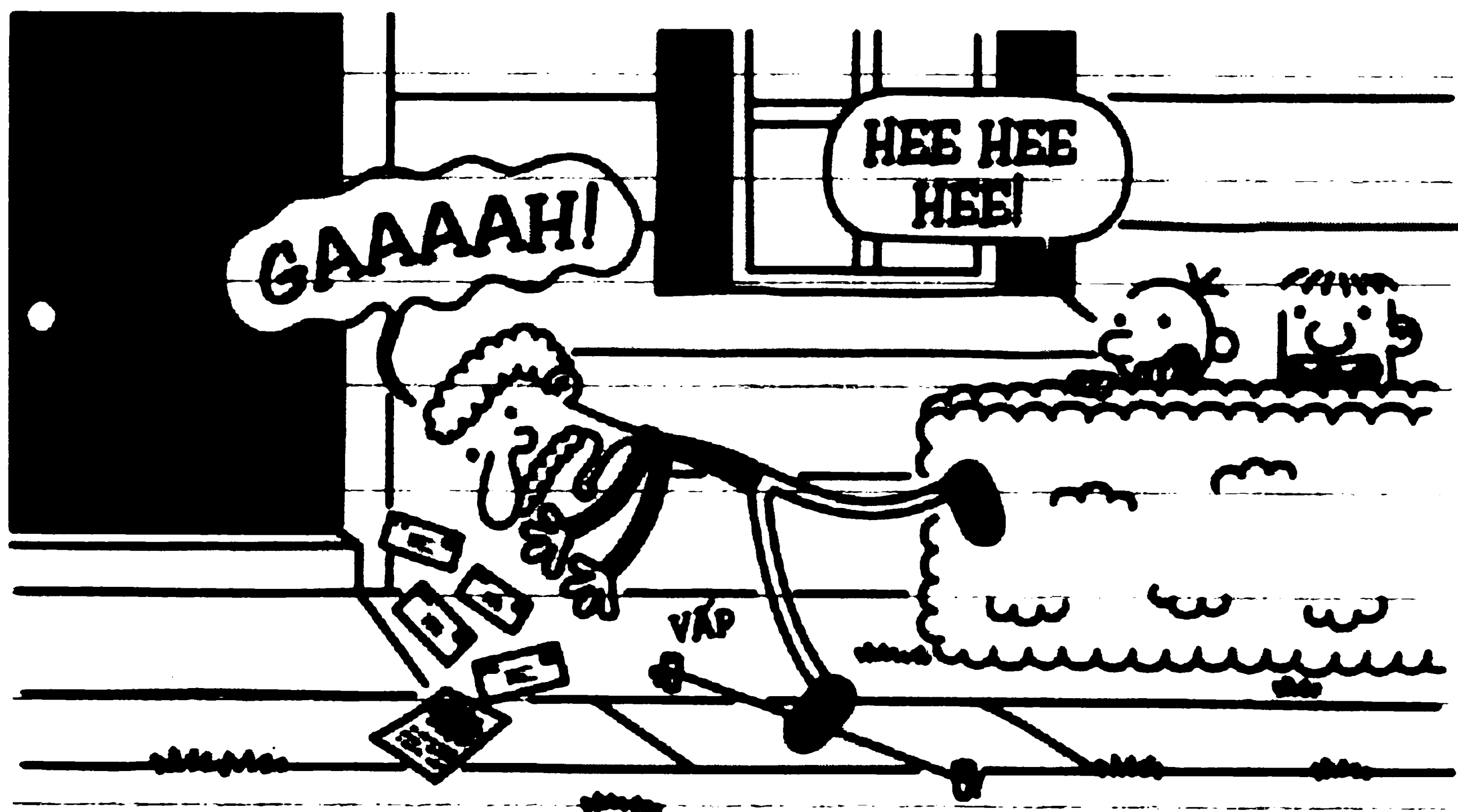

Vâng, tôi đã tìm hiểu xung quanh và phát hiện ra rằng anh chàng Brian này không phải là một người bình thường như những người khác. Anh ta là nhân viên trực thuộc một công ty có tên gọi là "Brian Thật Tuyệt", nó đại loại như kiểu công ty cho thuê anh trai.

Tôi sẵn sàng đặt cược bằng tiền rằng anh chàng này thậm chí tên thật không phải là Brian.

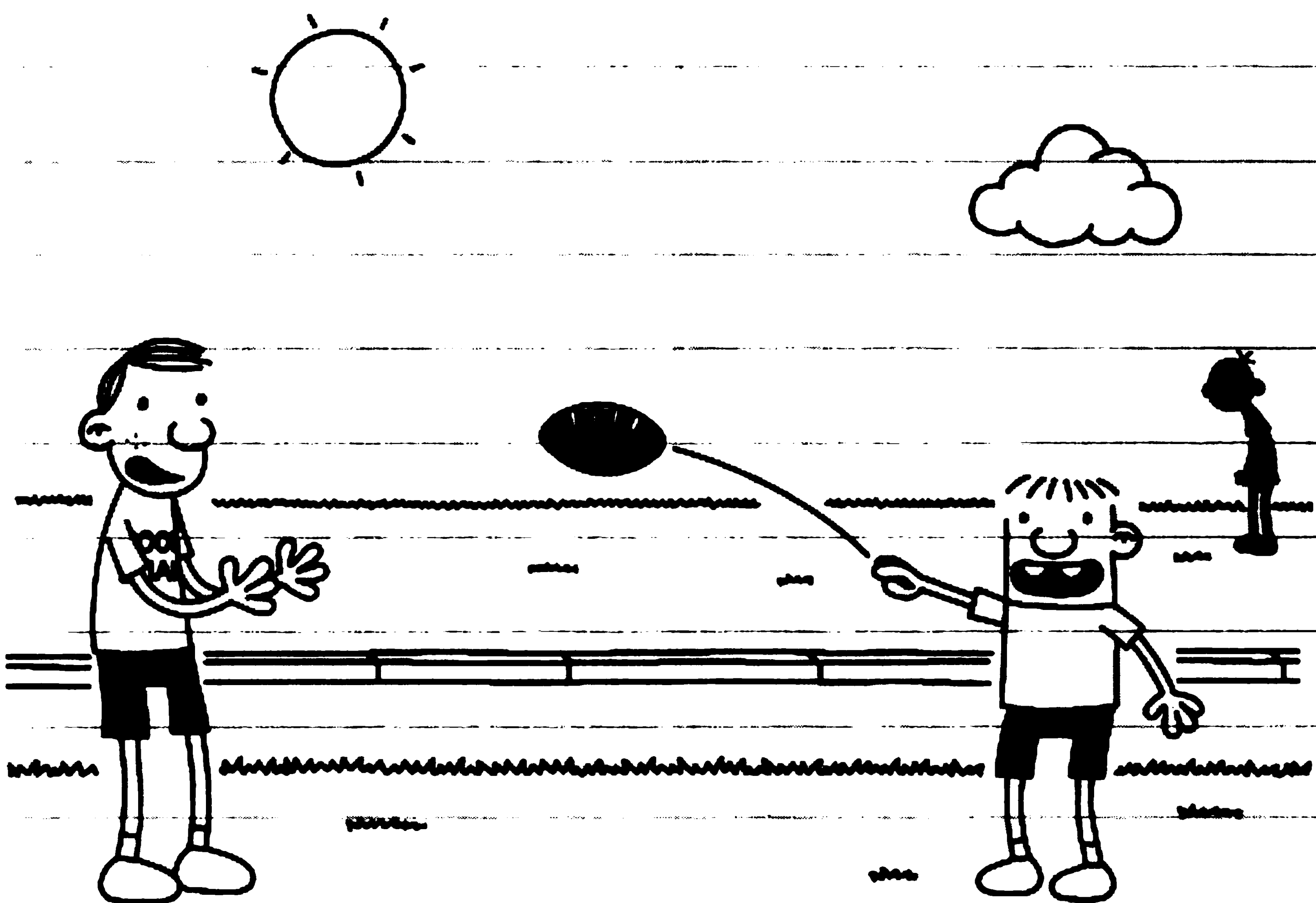
Mẹ nghĩ rằng Brian Thật Tuyệt là ý tưởng tuyệt vời bởi vì nó mang lại cho bọn trẻ con một "hình mẫu" lý tưởng để chúng cố gắng vươn tới. Điều này làm tôi phát hoảng vì theo cách nhìn nhận của tôi thì TÔI CHÍNH LÀ hình mẫu lý tưởng của Rowley.

Và bây giờ thì bố mẹ Rowley đang trả tiền cho mấy anh chàng đó để họ làm những thứ mà tôi đã làm MIỄN PHÍ cho Rowley trong suốt những năm qua.

Điều thực sự làm cho tôi nóng gáy là nhiều khả năng Rowley còn không biết là bố mẹ nó đang phải trả tiền cho mấy anh chàng kia để dành thời gian chơi với nó. Và tôi cũng không nghĩ rằng Rowley sẽ bận tâm khi nó BIẾT sự thật này.

Hôm nay tôi thấy Rowley chơi với một Brian Thật Tuyệt khác, chắc hẳn là anh chàng vẫn thường xuyên chơi cùng Rowley xin nghỉ phép. Nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng Rowley đã không nhận ra sự thay đổi này.

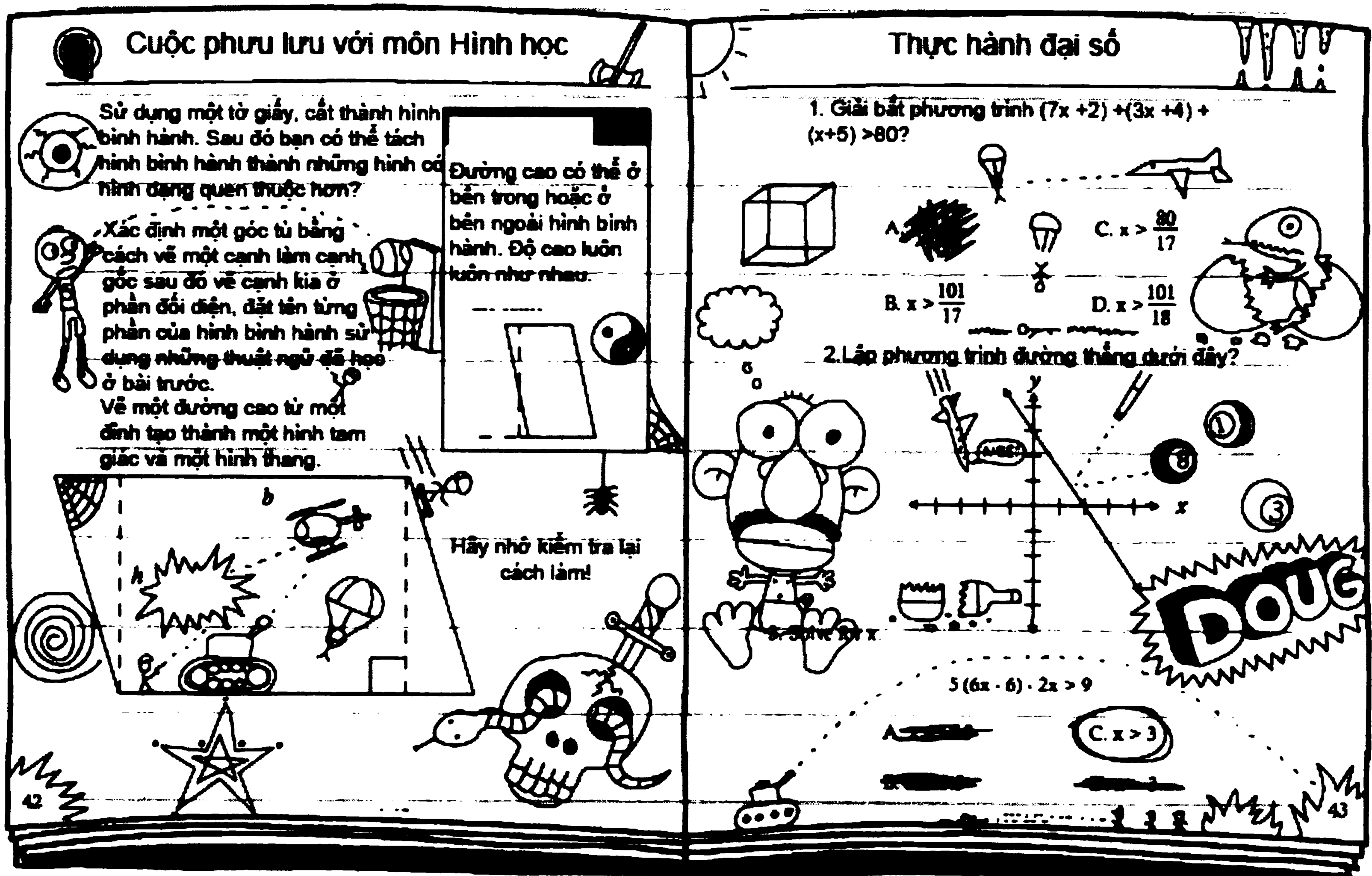
Thứ ba

Hôm nay là ngày đầu tiên đến trường. Tôi không muốn

nhắc đến những điều xui xẻo, và có vẻ như đây sẽ là một năm tuyệt vời đối với tôi.

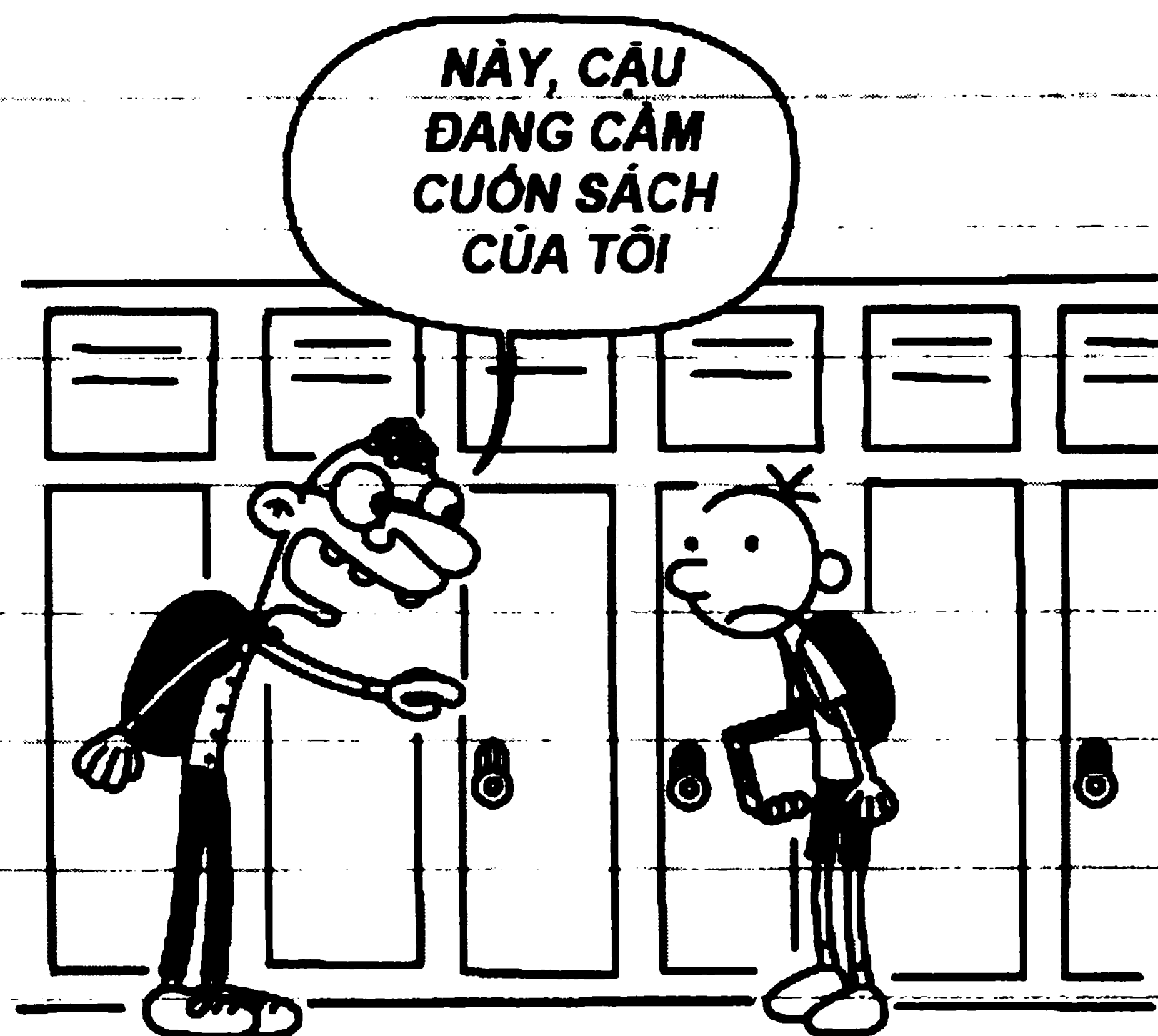
Trong phòng chủ nhiệm, chúng tôi đã nhận được sách giáo khoa cho học kỳ tới. Trường học của tôi không đủ khả năng để năm nào cũng mua sách giáo khoa mới, vì vậy chúng tôi thường nhận được sách cũ từ những anh chị khóa trước.

Nhưng khi bạn nhận được một cuốn sách mà đã qua tay mười đứa trẻ trước khi đến với bạn thì rất khó để có thể học được một điều gì đó từ cuốn sách này.

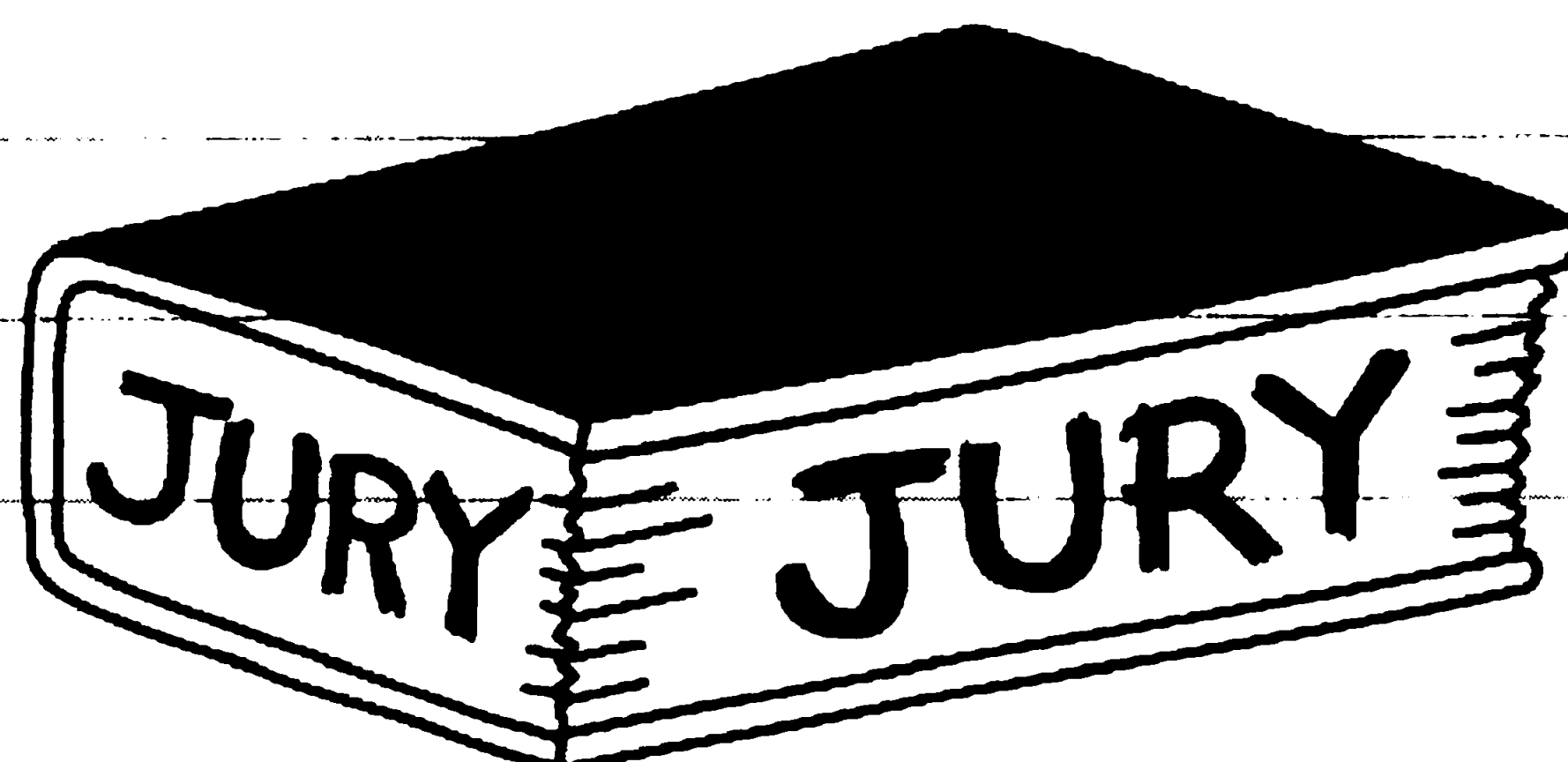

Bình thường, tôi thực sự không may mắn khi nói đến chủ sở hữu những cuốn sách trước đây. Năm ngoái, tôi đã phải dùng quyển sách toán của Bryan Goot.

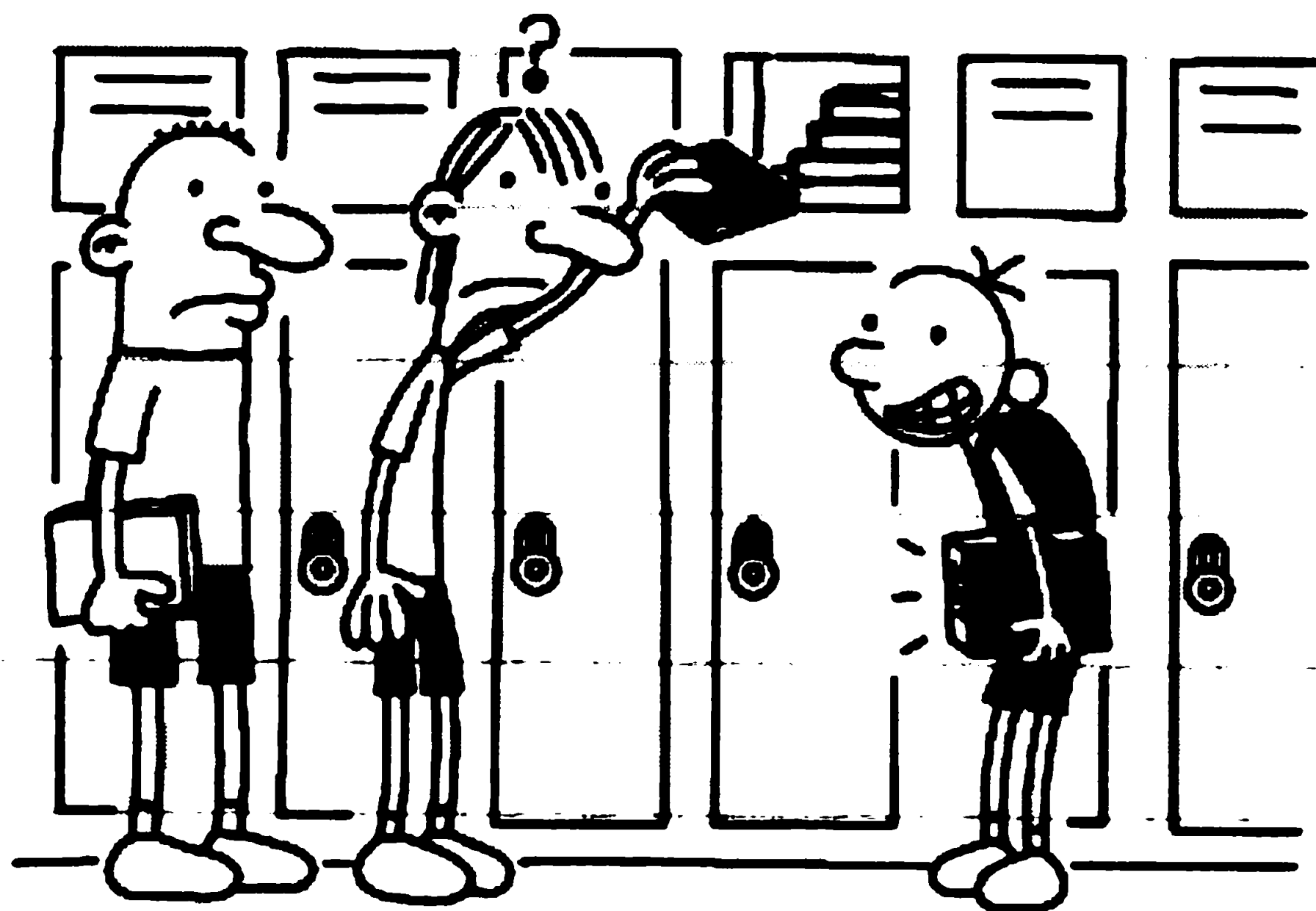
Và điều đó chính xác là đã không làm tăng thêm nhân tố "tuyệt vời" của tôi khi ở hành lang.

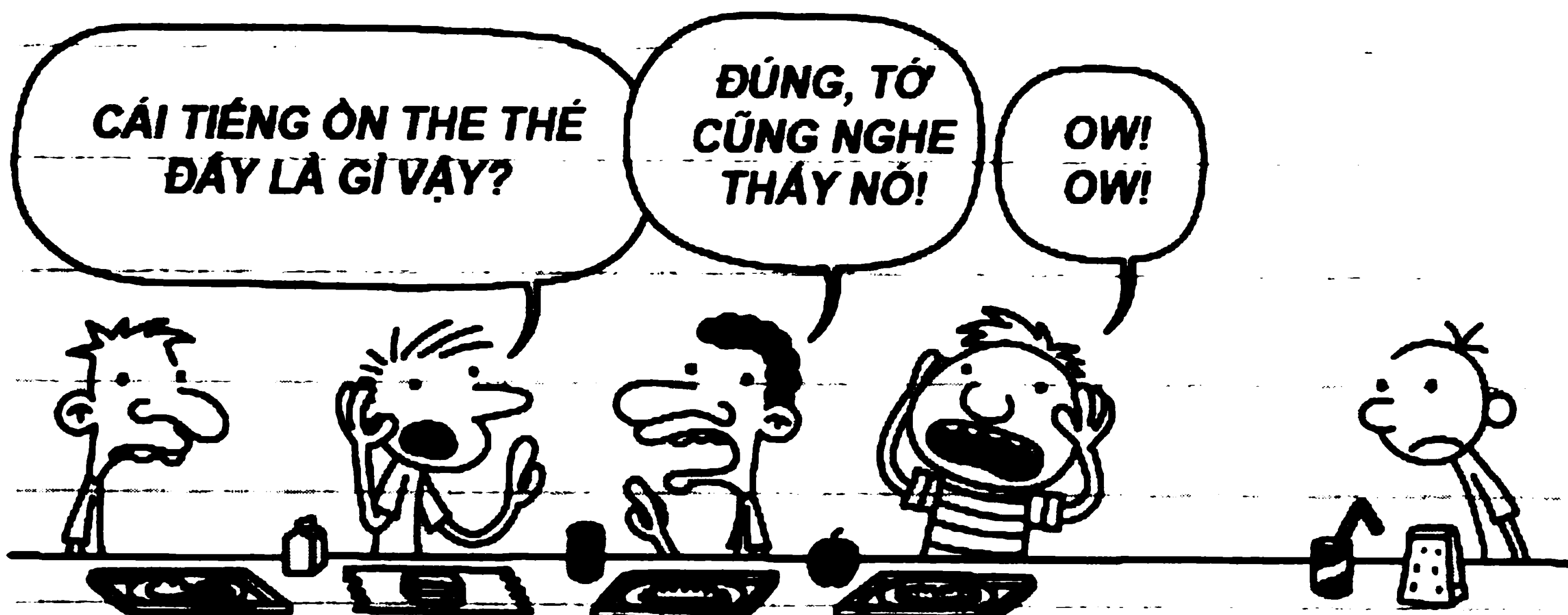
Nhưng năm nay thì tôi thật sự gặp may. Khi nhận quyển sách toán, tôi phát hiện ra nó đã từng được Jordan Jury sử dụng. Jordan Jury là một anh chàng khá nổi tiếng học trên tôi một lớp, vì vậy khi cầm cuốn sách của anh ta đi lòng vòng thì thực sự cũng sẽ ghi được vài điểm **NỔI TIẾNG** cho tôi.

Lý do khiến Jordan rất nổi tiếng là bởi vì anh ta thường xuyên tổ chức những bữa tiệc lớn, và thực sự rất khó khăn để có được một chiếc vé mời. Nhưng tôi biết rằng quyển sách đại số này sẽ giúp tôi có mặt trong bữa tiệc của Jordan.

Lại nói tới chuyện mấy đứa nổi tiếng ở trường, hôm nay tôi ngồi gần Bryce Anderson và nhóm bạn của nó lúc ăn trưa. Về cơ bản Bryce chính là một phiên bản của Jordan Jury ở độ tuổi của tôi, nó có một loạt các chiến hũ, nhưng kẻ luôn làm theo tất cả mọi thứ nó nói.

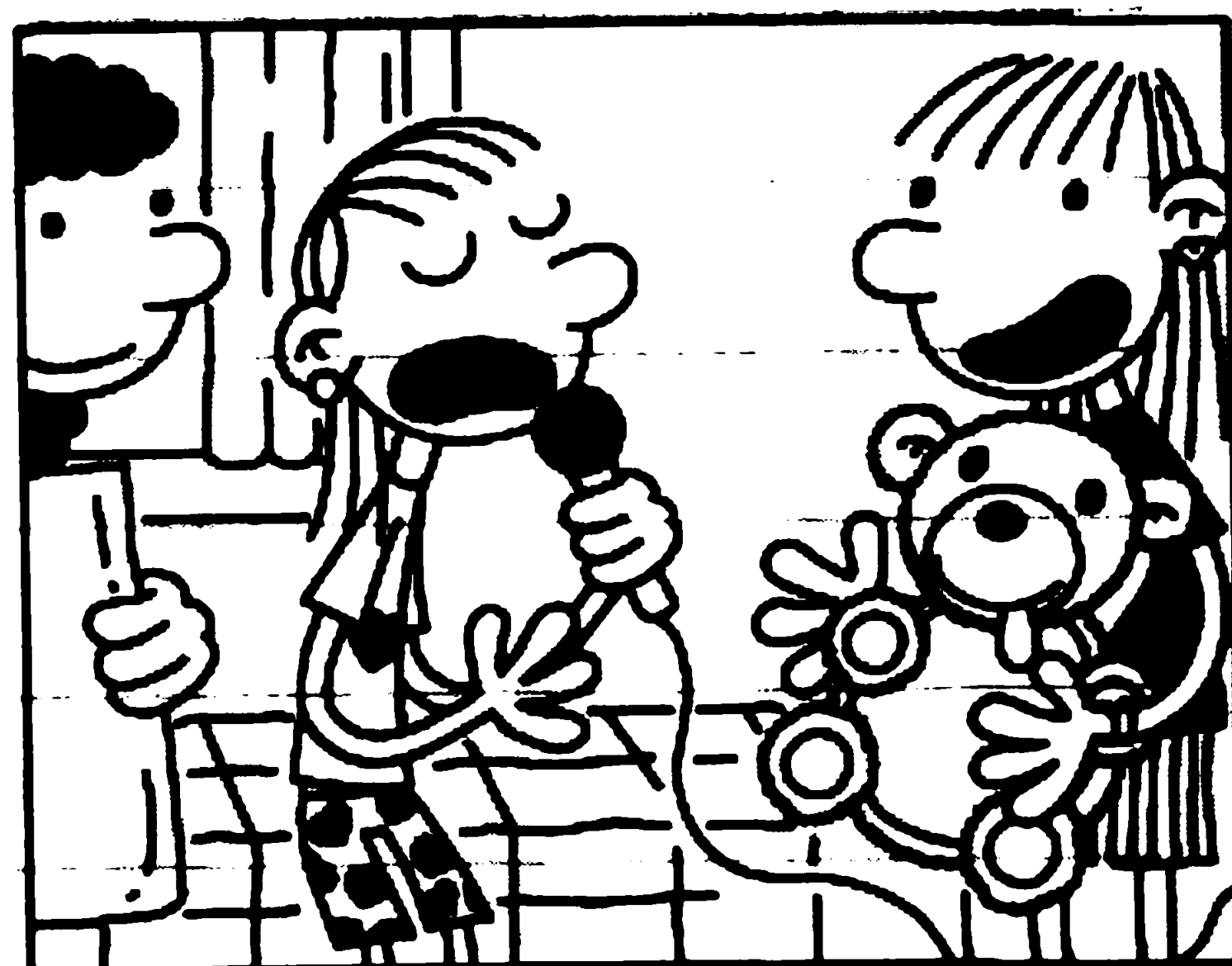
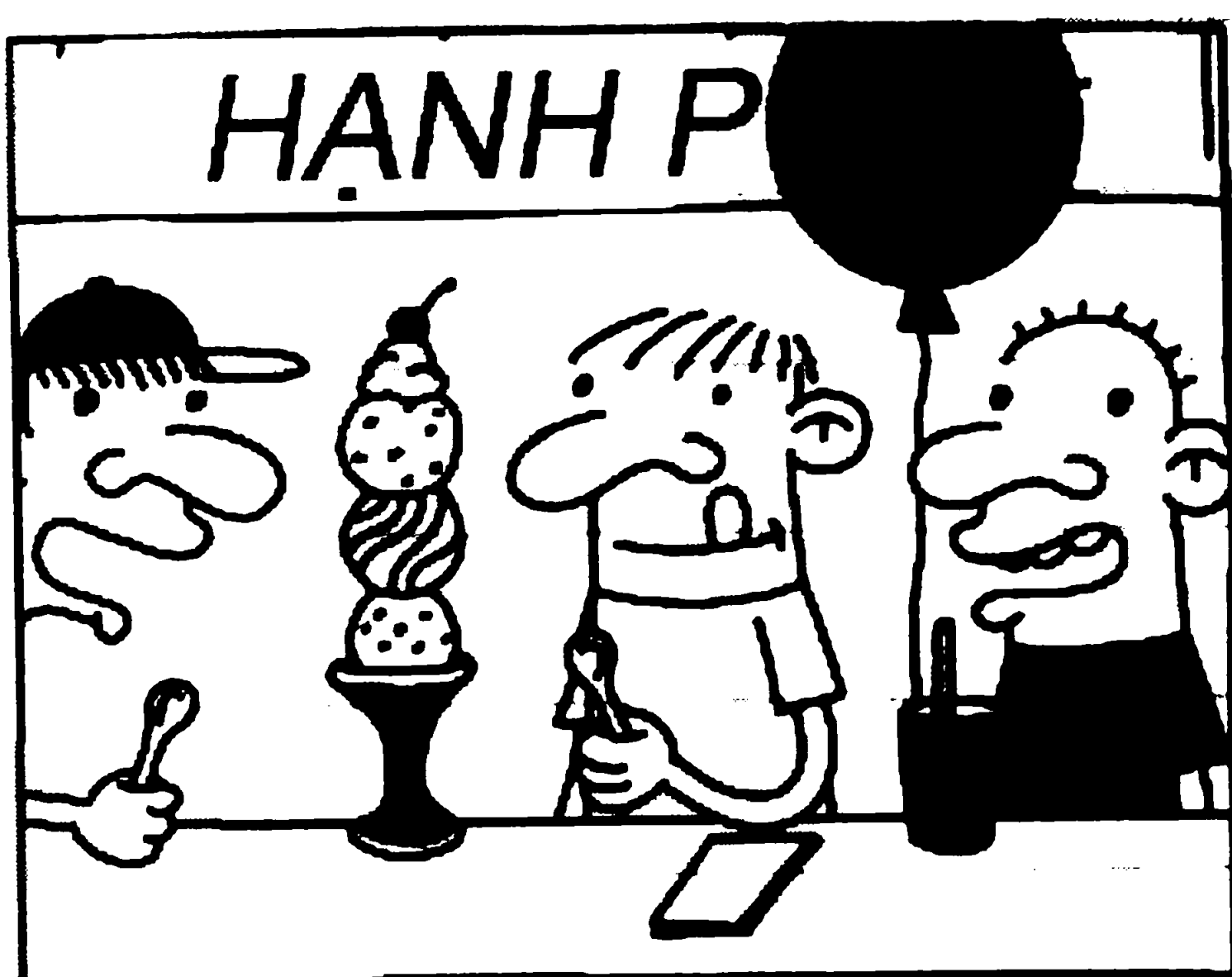
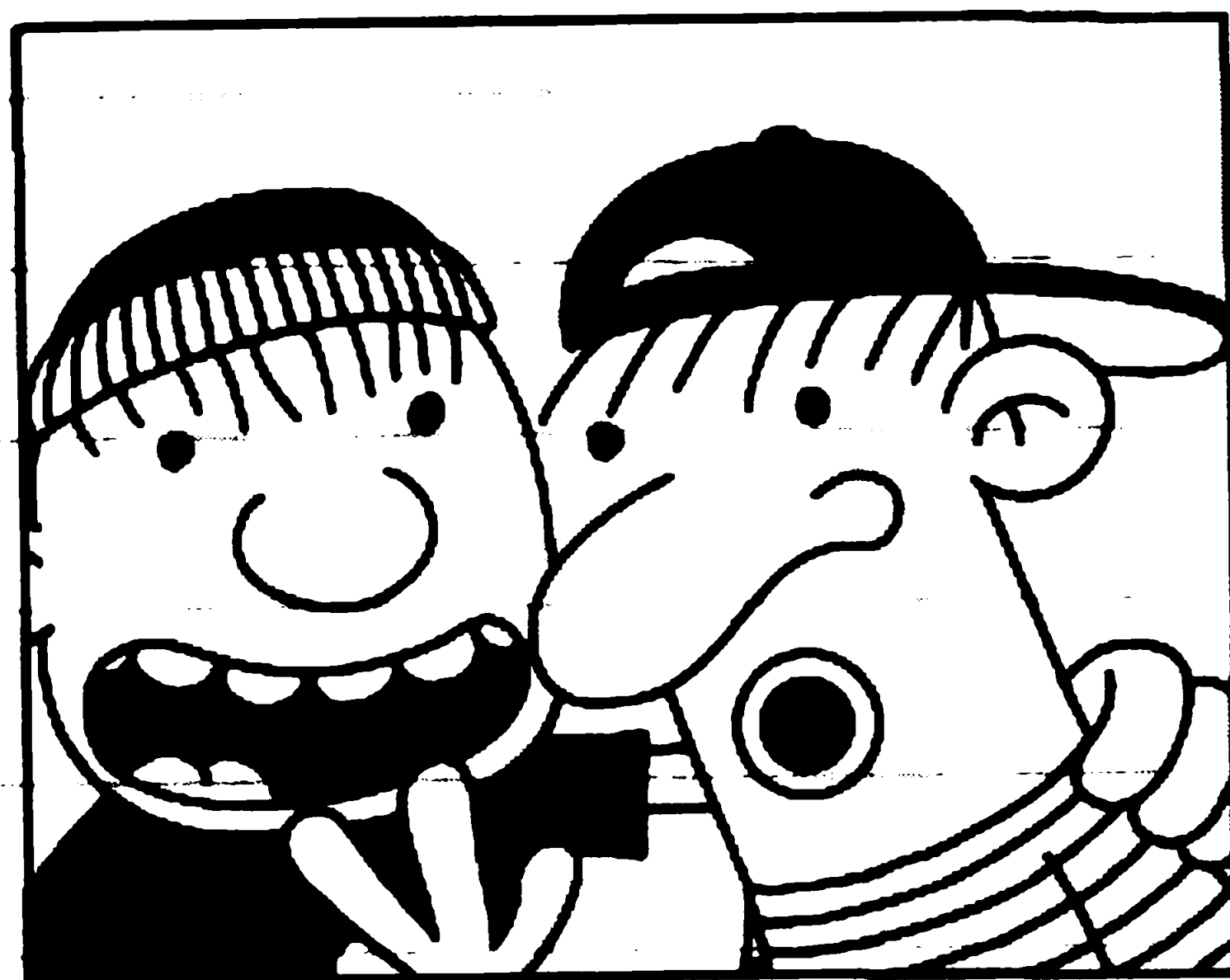
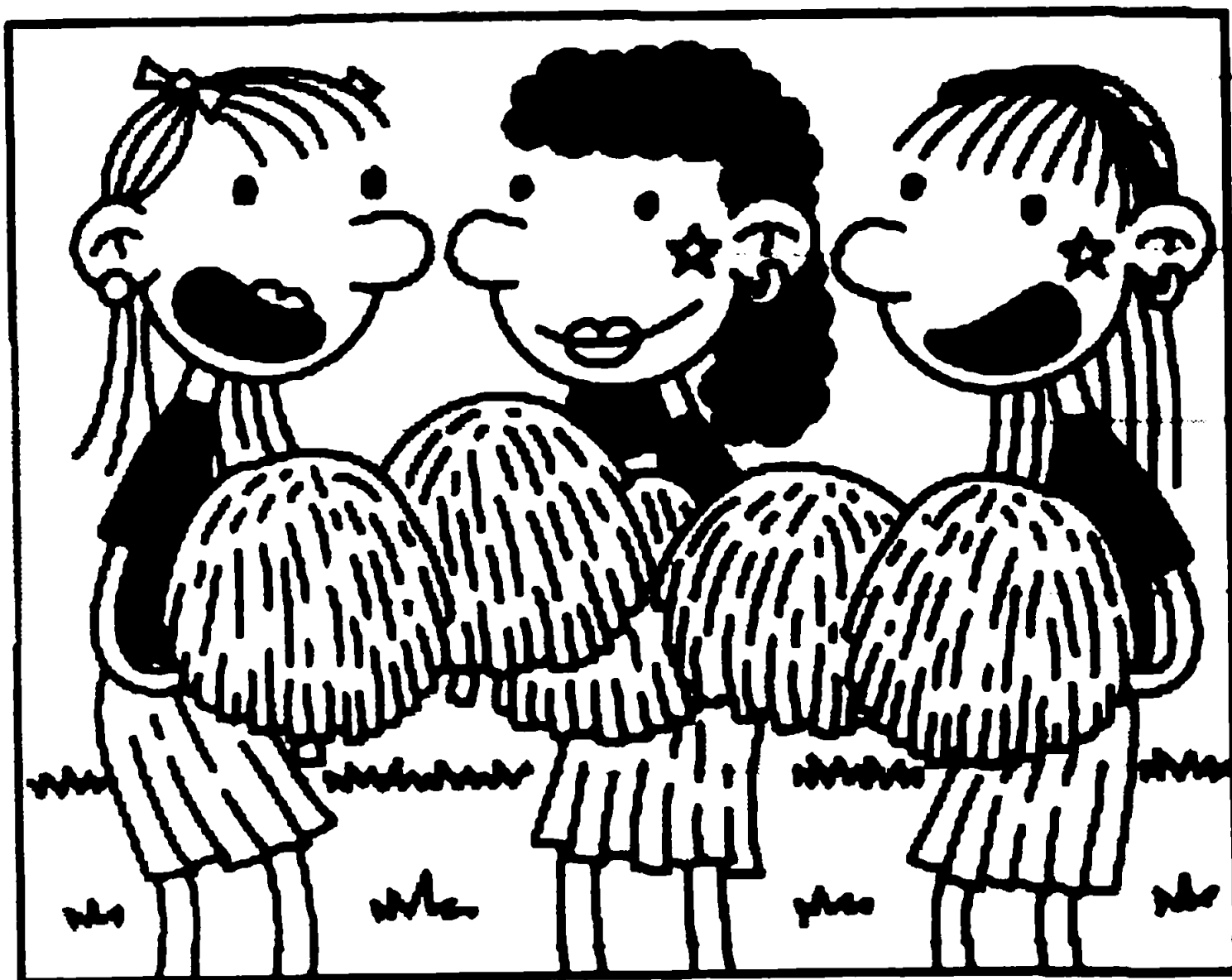
vui vì mình đã không được mời.

Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy hơi khó chịu vì Rowley đang có một cuộc sống vui vẻ hơn tôi. Thực sự mà nói thì dường như là hiện tại tất cả MỌI NGƯỜI đều đang có một cuộc sống thú vị hơn tôi.

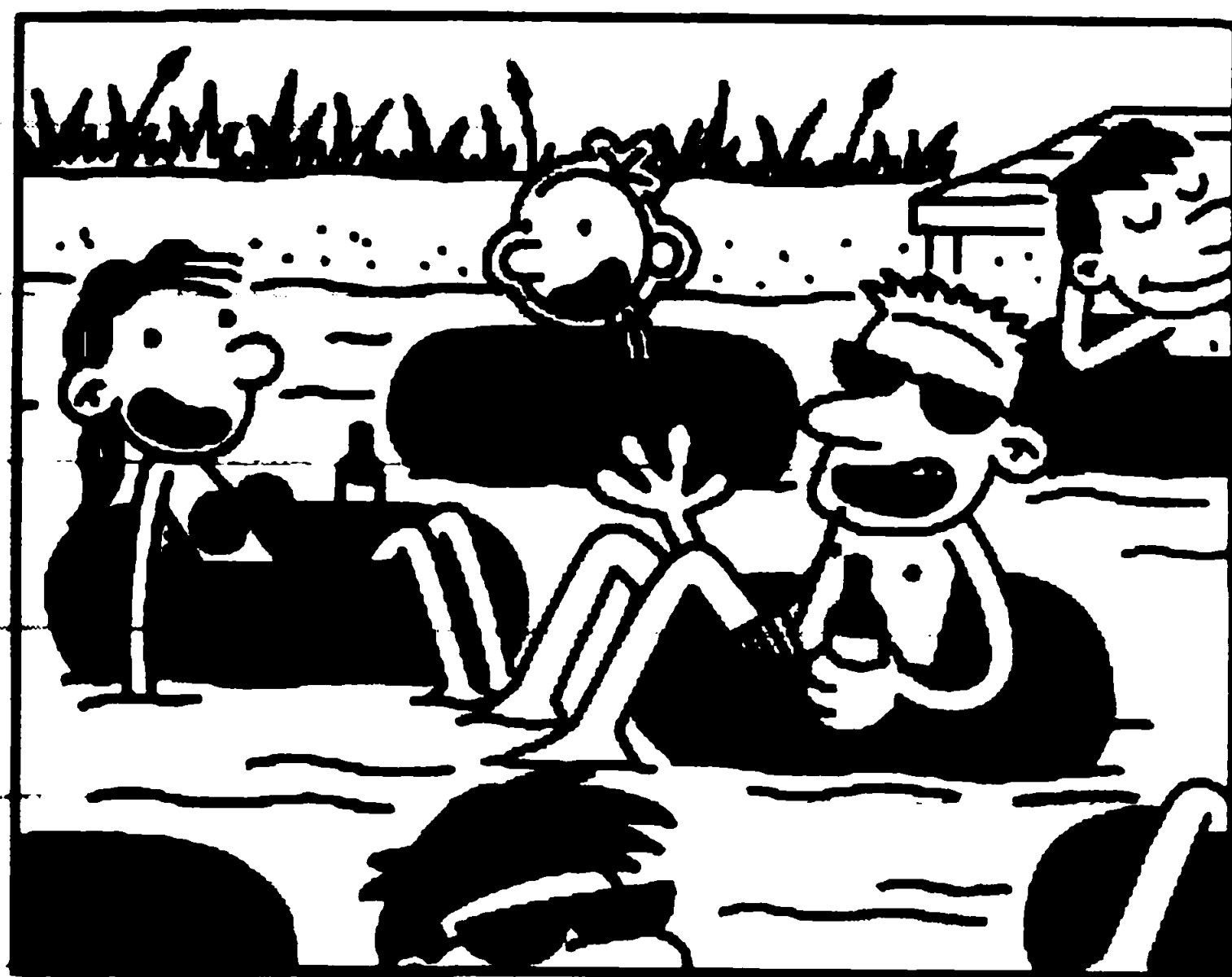
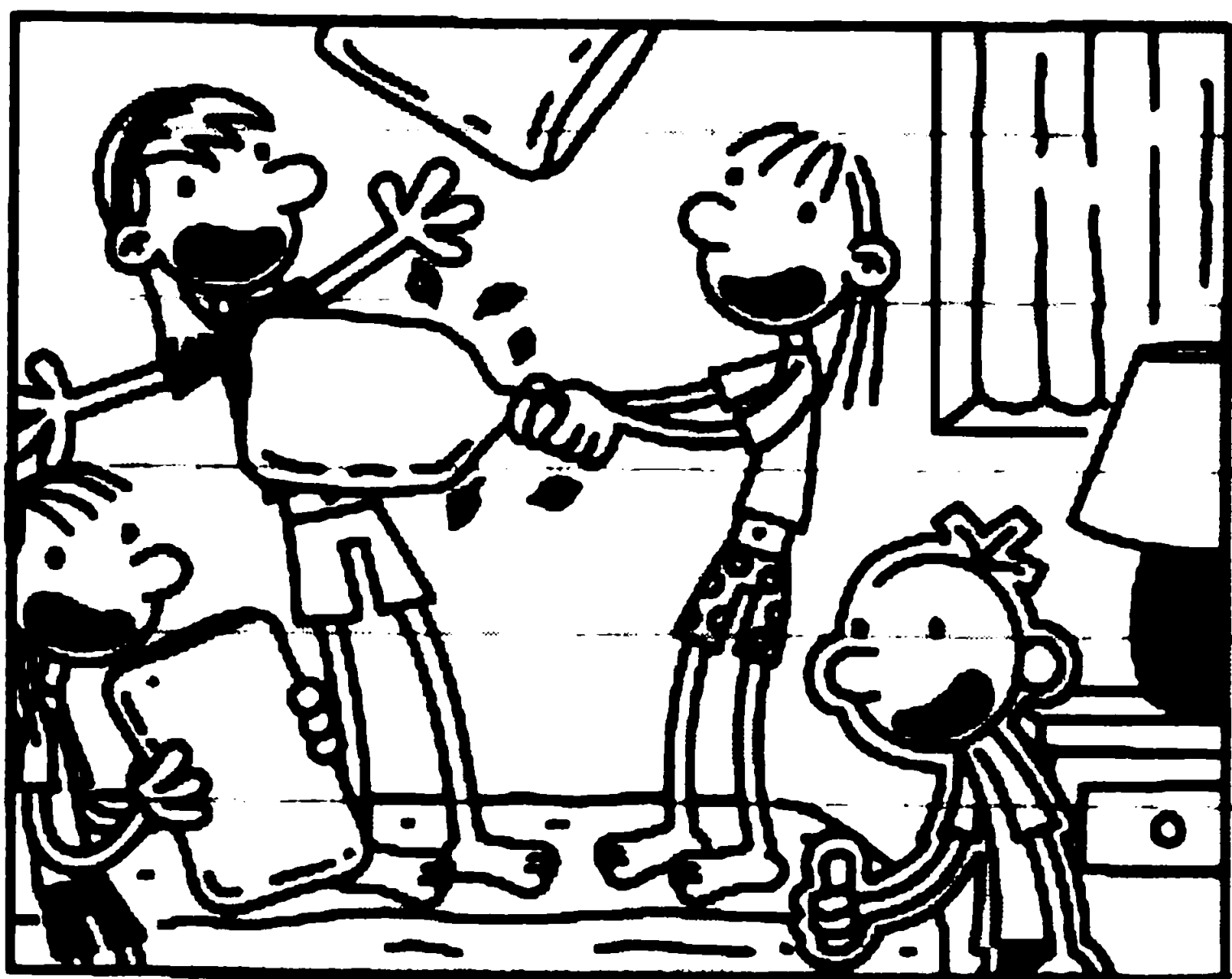
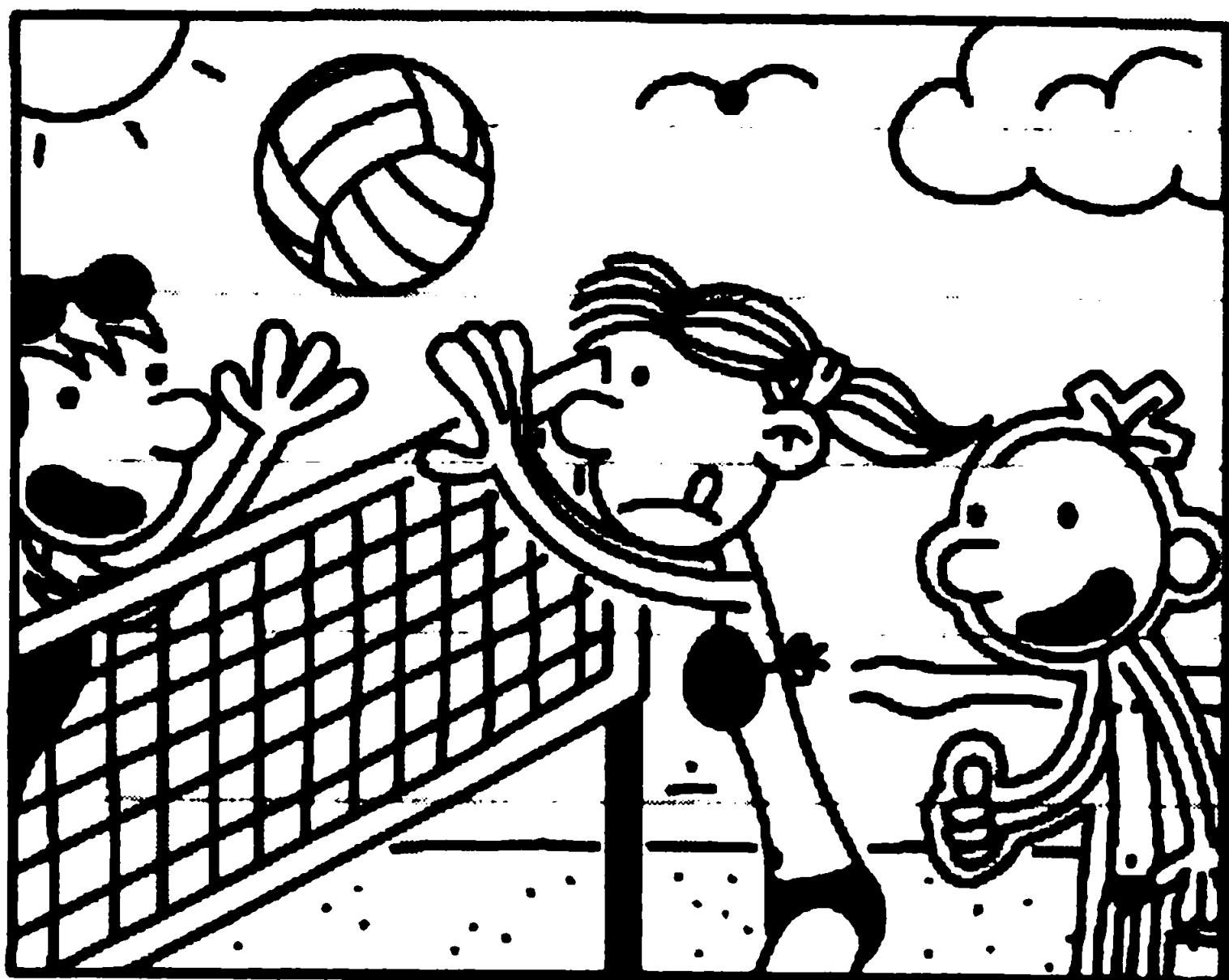
Có một vài đứa trong lớp tôi đã tải những bức ảnh của chúng lên mạng.

Và nhìn vào những bức ảnh đó sẽ thấy chúng đang có một cuộc sống sôi động hơn tôi **RẤT NHIỀU**.

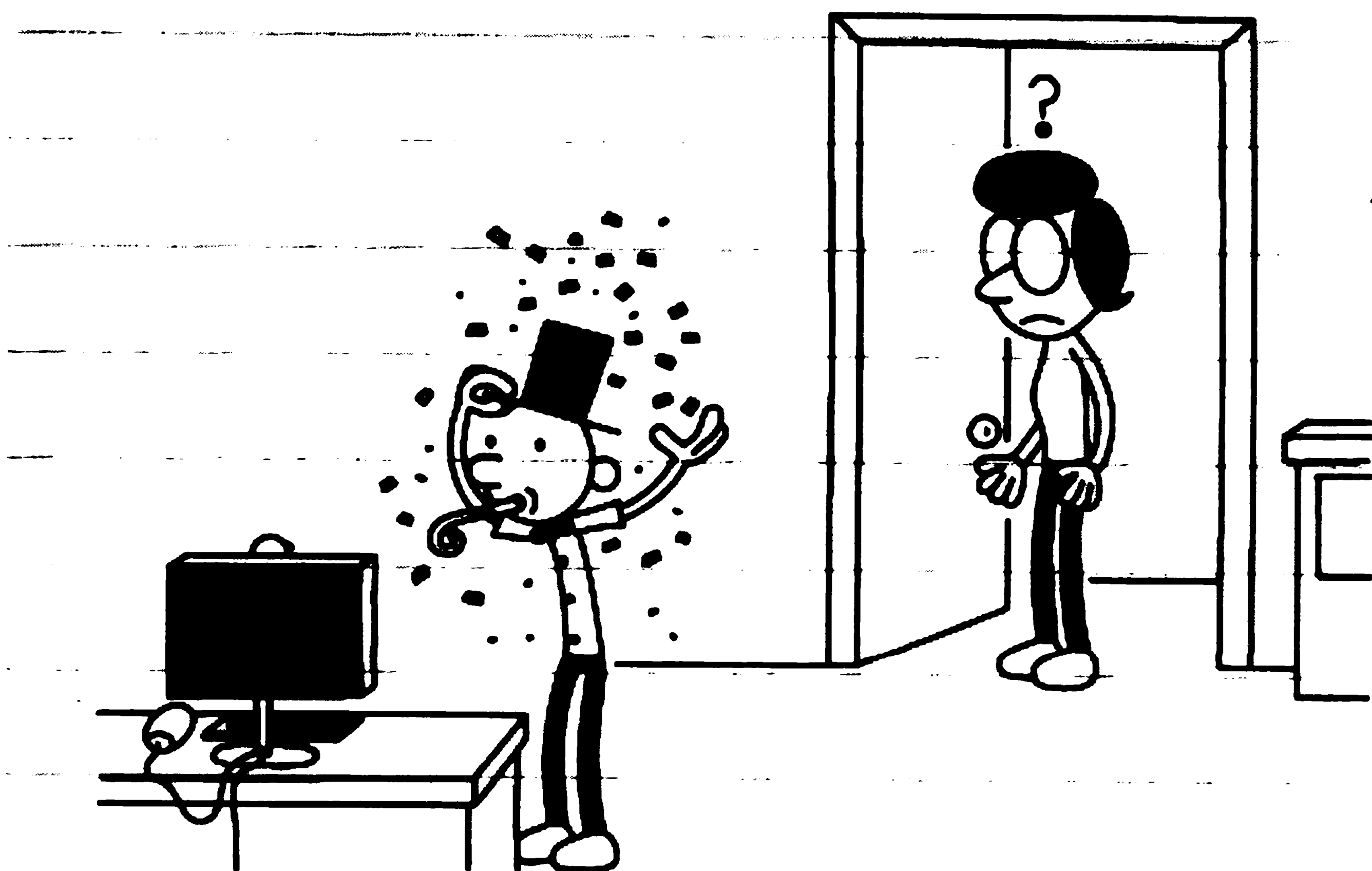

Tôi không muốn mọi người nghĩ cuộc sống CỦA TÔI thật tẻ nhạt nên tôi đã quyết định chụp một vài bức ảnh để thể hiện cuộc sống của tôi tuyệt vời thế nào.

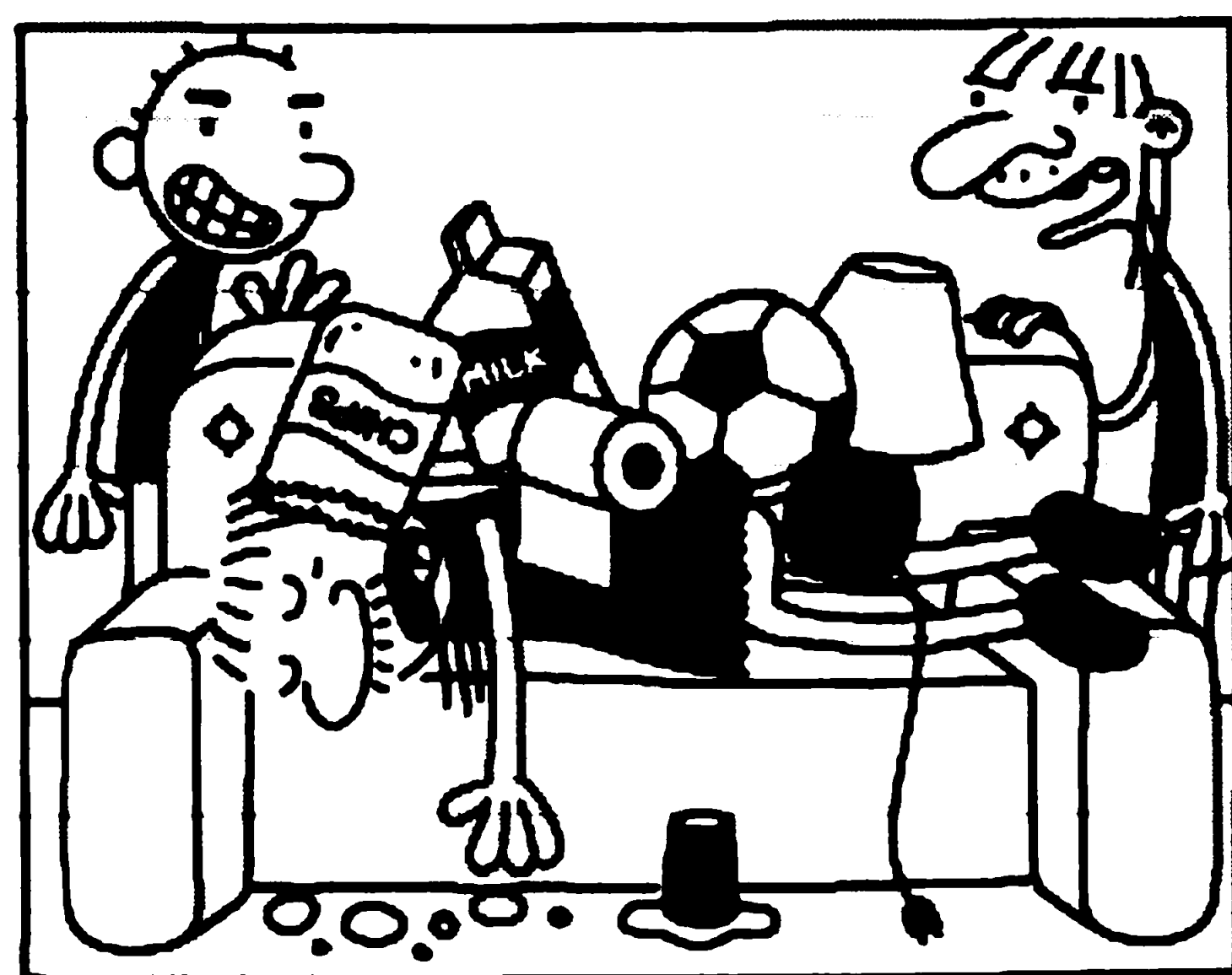
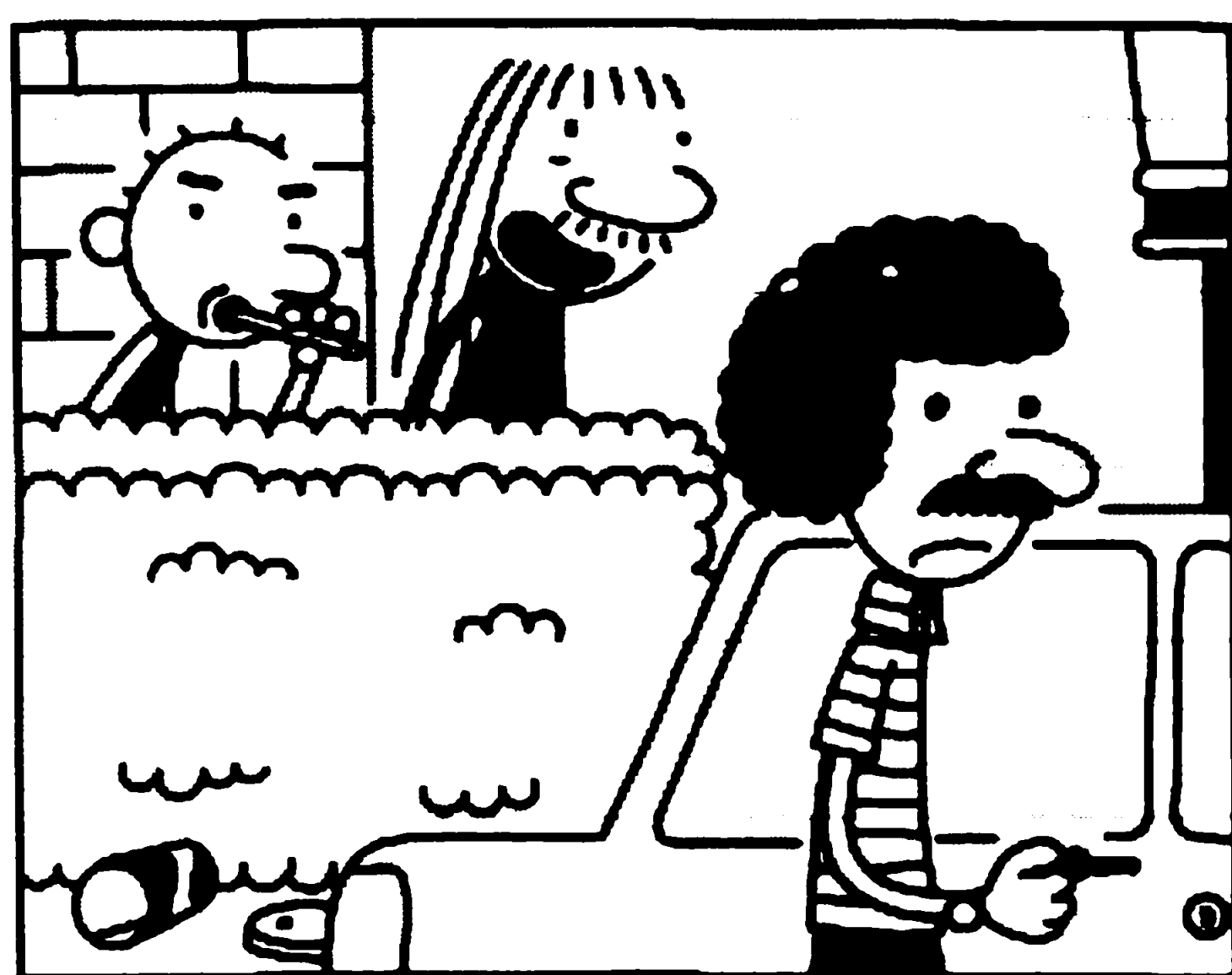
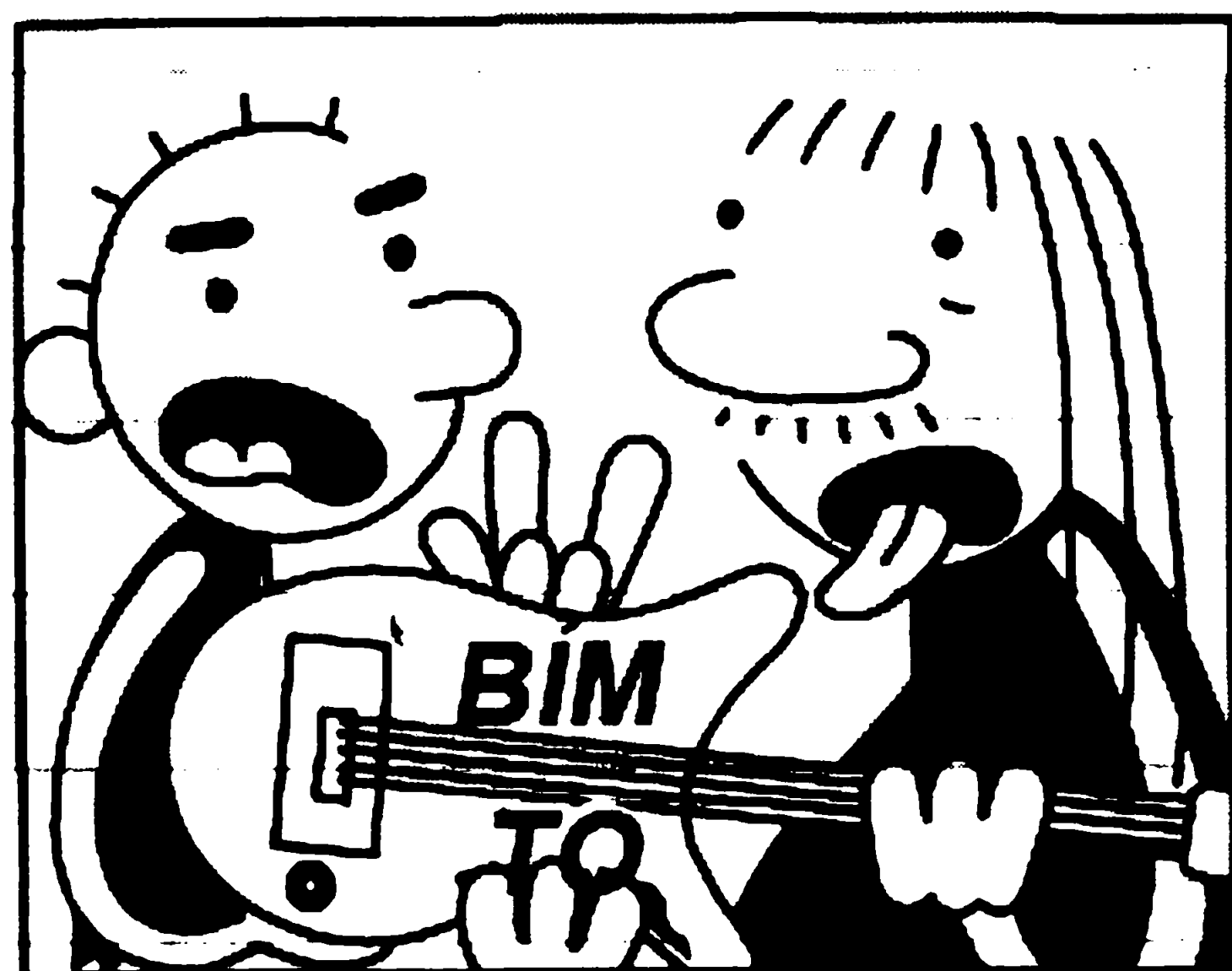
Tất cả những gì bạn cần là một chiếc máy ảnh kỹ thuật số và một phần mềm chỉnh sửa ảnh. Với những thứ này, bạn có thể làm cho mọi thứ trông như thể là bạn đang có một cuộc sống tung bùng nào nhiệt vậy.

Tối nay khi tôi đang dàn dựng cảnh bữa tiệc mừng năm mới hoang dại thì tôi bị mẹ bắt gặp.

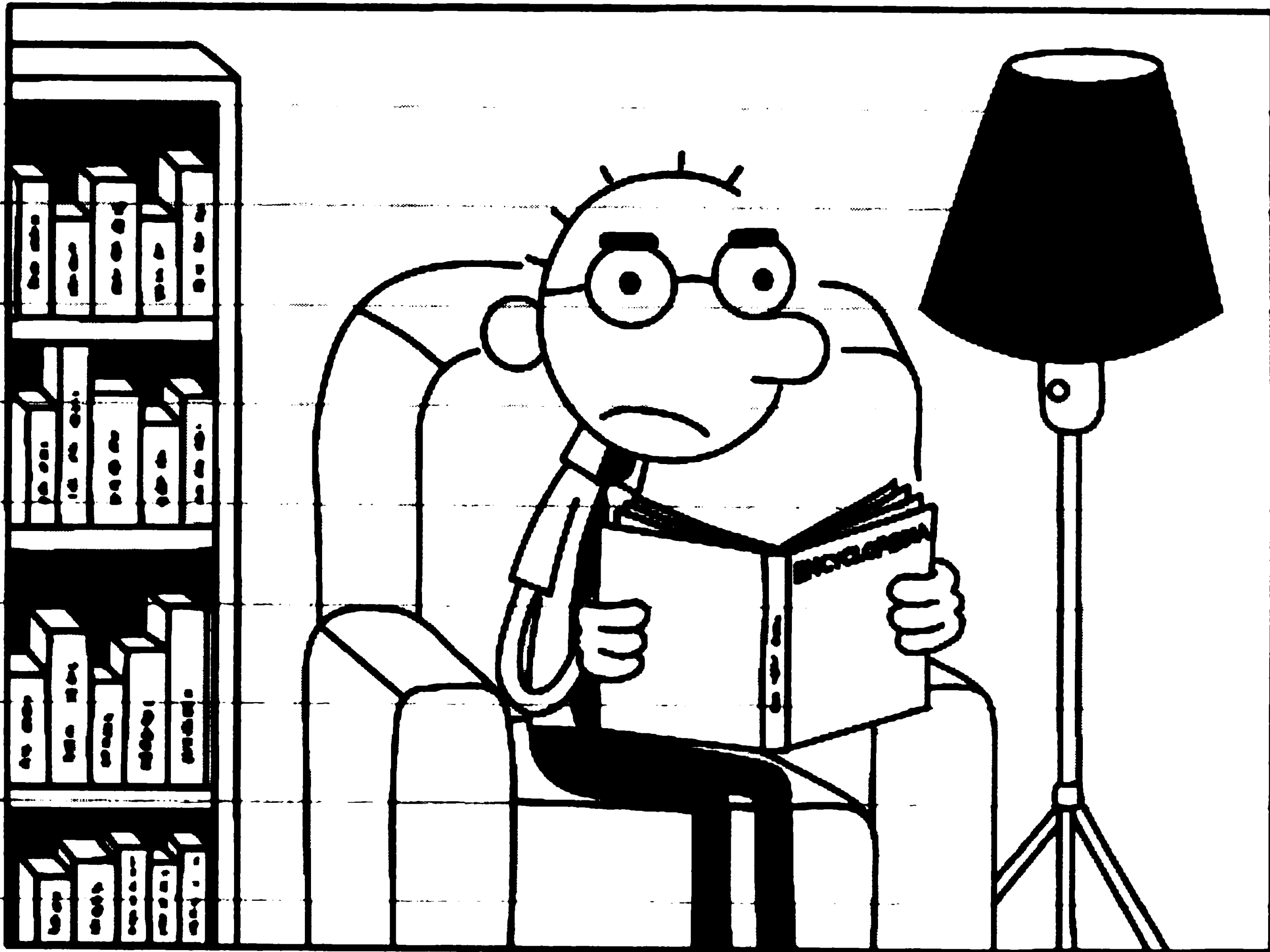

Vậy đó. Dù sao đi nữa thì mẹ cũng không cho phép tôi đăng tải những tấm hình trên máy tính lên mạng, bởi vì đó là cái rất 'riêng tư'. Hoặc cũng có thể là do mẹ đã học được bài học lớn sau khi để cho ông anh trai quý hóa của tôi, Rodrick, đăng những tấm hình CỦA ANH TA lên mạng.

Rodrick đang cố gắng tìm một công việc gì đó để có tiền mua một bộ trống mới, nhưng sẽ chẳng ai thuê anh ta đâu. Mẹ nói với Rodrick rằng bây giờ những nhà tuyển dụng luôn tra cứu thông tin của những người mà họ định tuyển trên mạng và những bức ảnh của anh ta có thể sẽ làm mất đi các cơ hội của anh ta.

Vì vậy, Rodrick đã thay thế những bức ảnh của bạn nhạc bằng bức này-

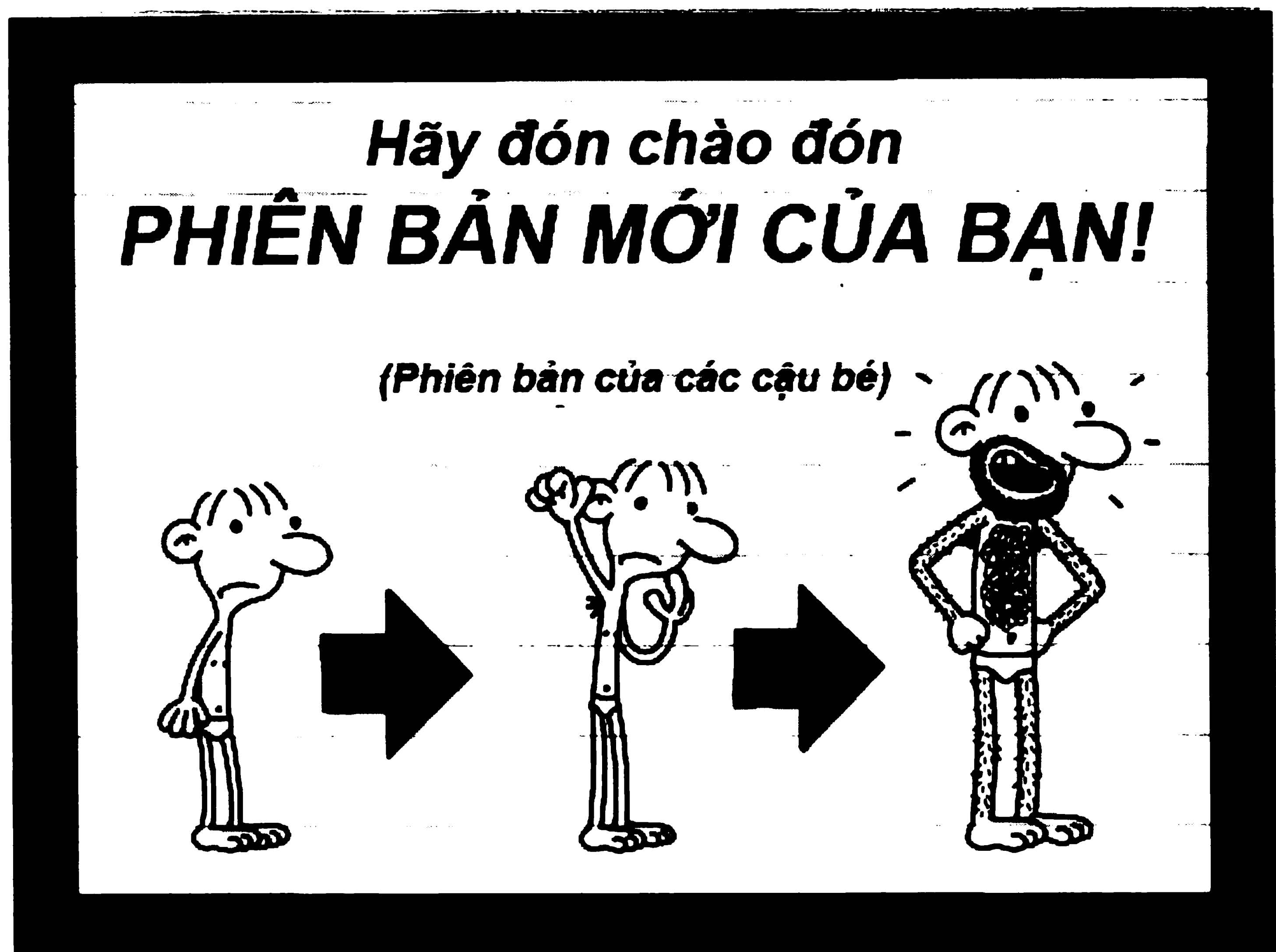

Thứ tư

Năm nay cả lớp tôi phải tham gia một khóa học về sức khỏe, việc này sẽ phơi bày vài điều tuyệt mật mà họ cho rằng chúng tôi không nên biết về nó cho đến tận bây giờ.

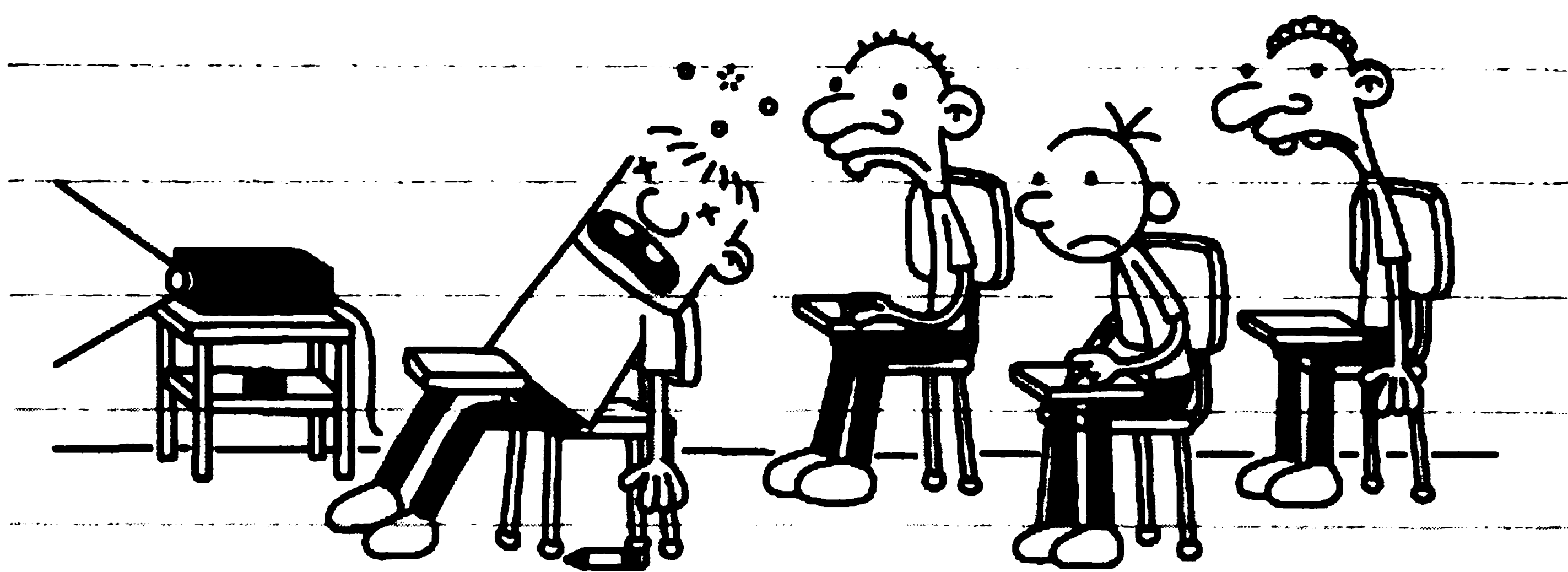
Trong vài buổi học đầu tiên, học sinh nam và nữ luôn học ở cùng một phòng, nhưng hôm nay y tá Powell cho biết, là sẽ chia chúng tôi thành hai nhóm. Cô ấy đưa bọn con gái xuống phòng cô Gordon và sau đó quay lại bật một đoạn video cho bọn con trai chúng tôi xem.

Tôi có thể khẳng định rằng, đoạn video này có tuổi thọ ít nhất là ba mươi năm, vì vậy tôi chắc chắn bố cũng đã xem nó khi bố bằng tuổi tôi.

Tôi sẽ không mô tả tất cả mọi thứ trong đoạn video, bởi vì nó thực sự kinh tởm. Nếu bạn hỏi tôi, tôi sẽ trả lời rằng một vài cảnh trong đoạn video đó không dành cho học sinh.

Rowley thậm chí còn không xem hết toàn bộ đoạn video. Nó đã ngủ gật ngay ở phút thứ hai khi họ nói đến từ "đồ mồ hôi".

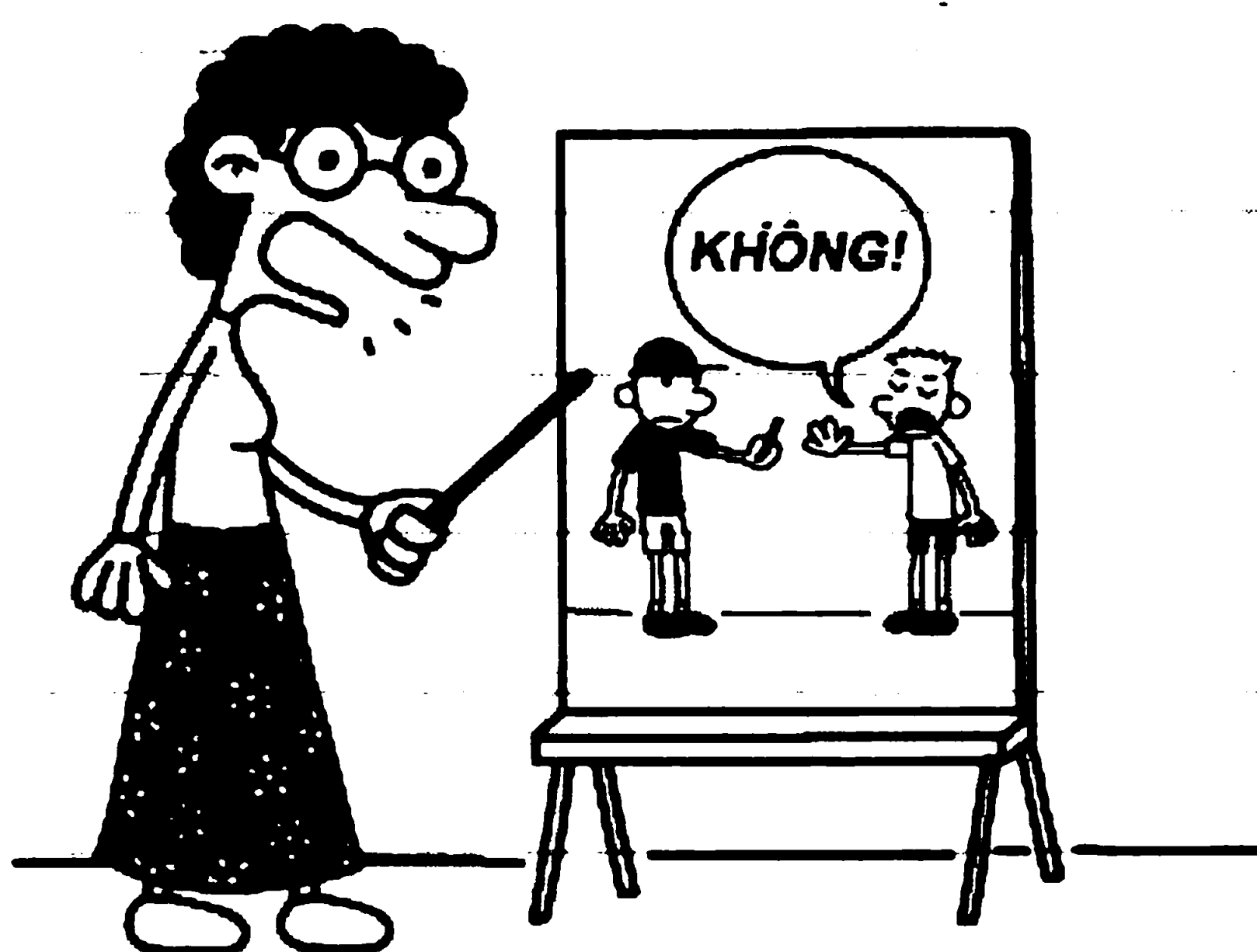

Thành thật mà nói, tôi không biết liệu Rowley đã sẵn sàng cho những thứ này chưa. Về cơ bản thì nó giống như một đứa trẻ vậy. Có một lần nó nói với tôi rằng nó luôn phải tránh những đứa lớn hơn ở trường bởi vì nó sợ sẽ bị "dạy thì."

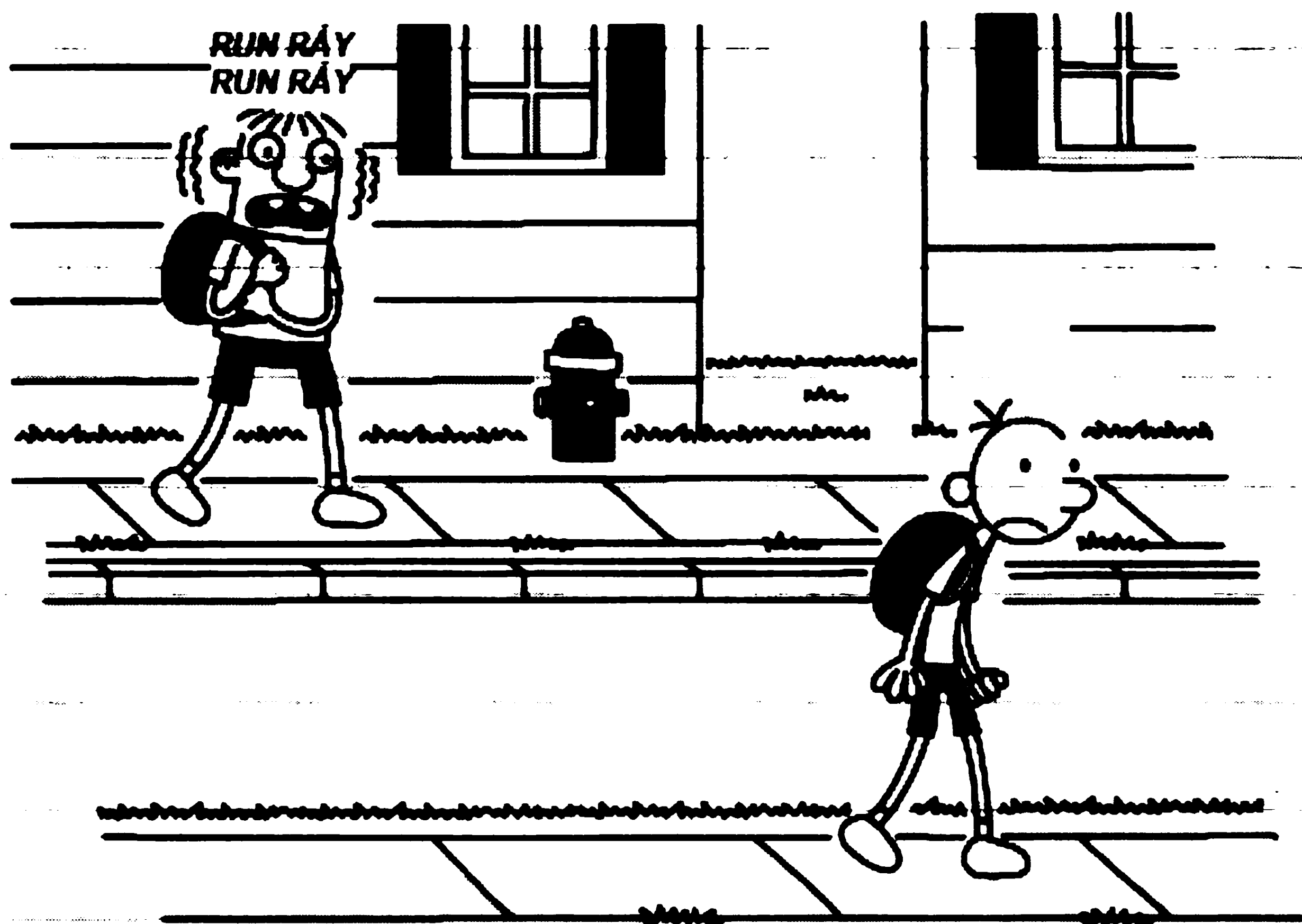

Khi nghĩ đến điều này thì tôi chợt nhận ra rằng, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy Brian Thật Tuyệt. Vì vậy, tôi tự hỏi, liệu Rowley cũng đang tránh mặt anh ta, bởi vì nó nghĩ anh ta sẽ lấy "dạy thì" cho nó.

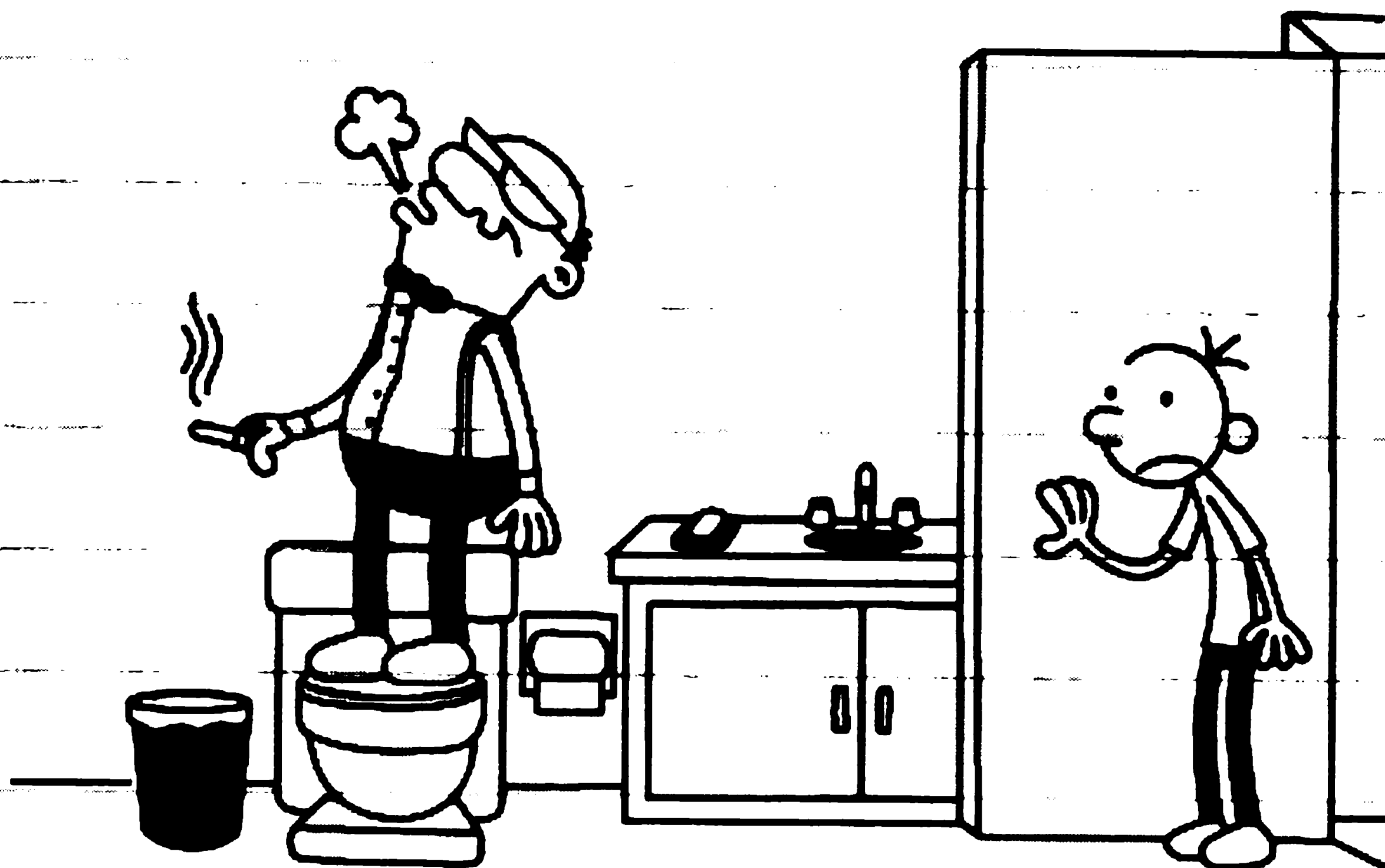
Có một việc tương tự đã xảy ra ở lớp học sức khỏe năm ngoái khi họ dạy bài tác hại của thuốc lá. Các giáo viên nói rằng bạn không bao giờ biết ai sẽ mời bạn một điếu thuốc, và thậm chí đó có thể là người bạn thân nhất của bạn.

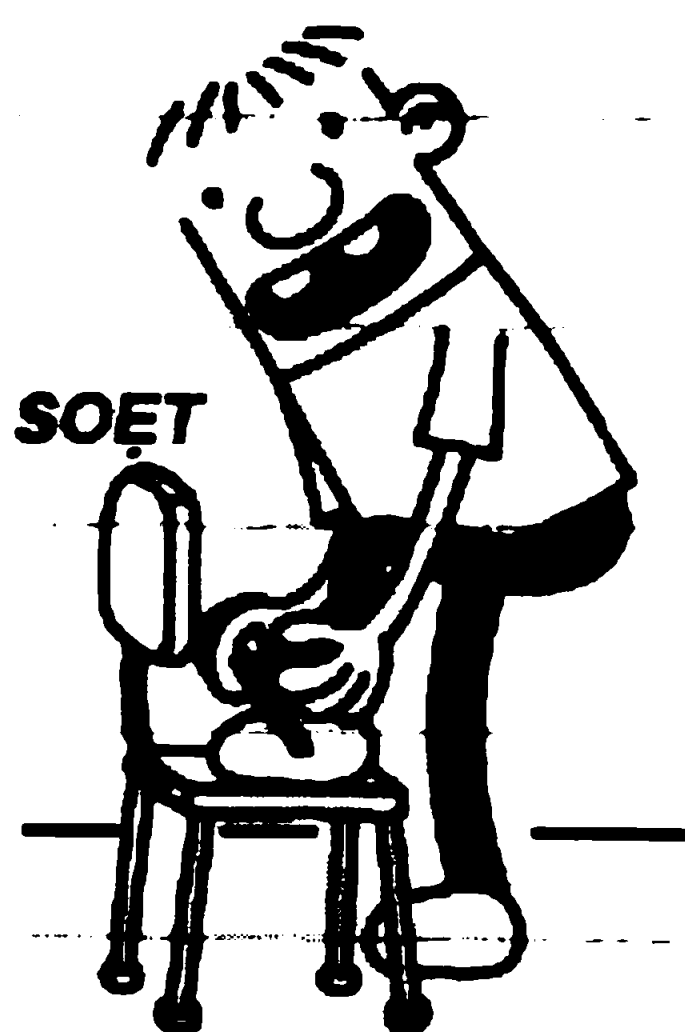
Vâng, sau khi Rowley nghe ĐIỀU ĐÓ, nó đã không đi cùng bên đường với tôi suốt một THÁNG trời.

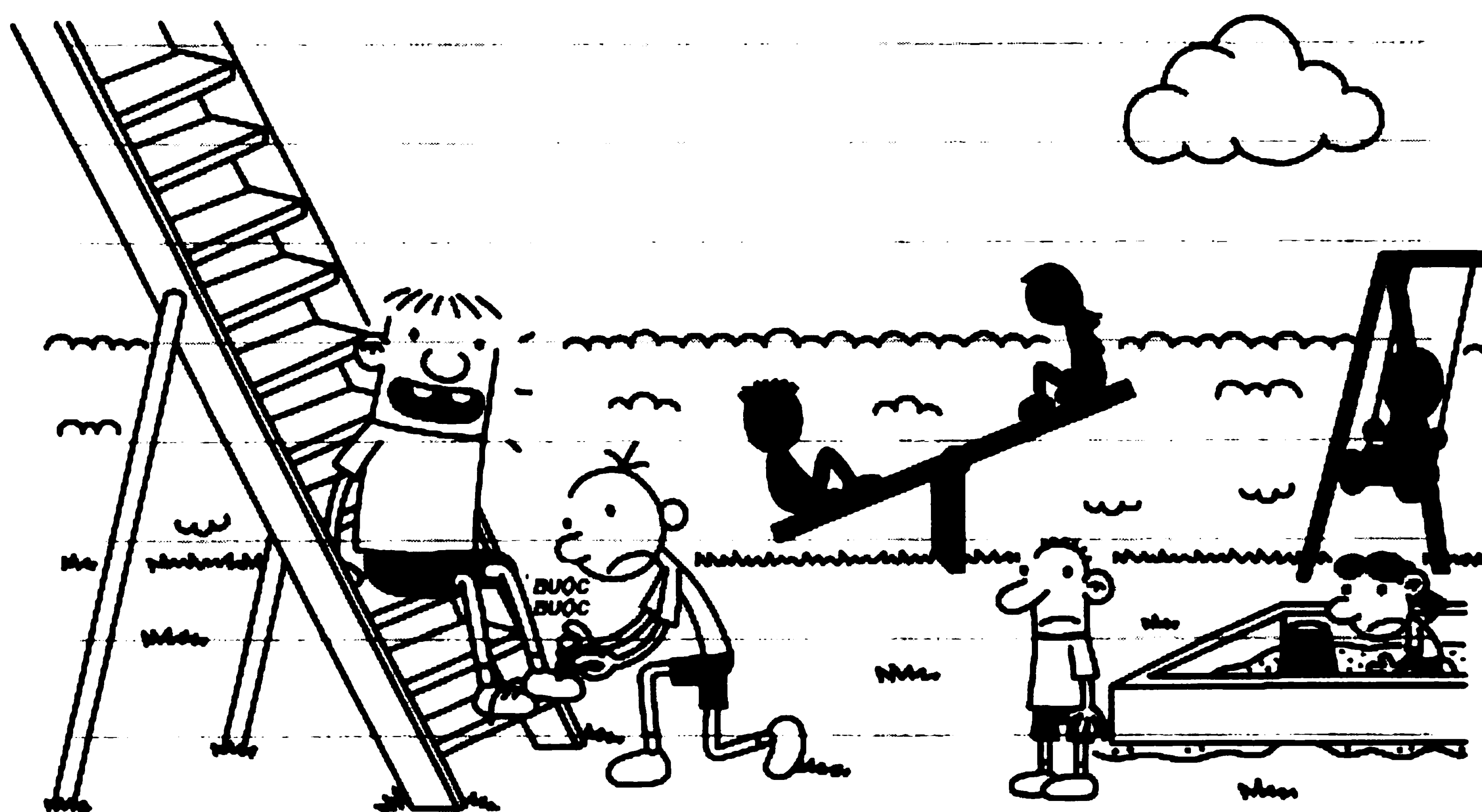
Hãy tin tôi đi, tôi không cần bất kể một thầy cô giáo nào nói với TÔI rằng hút thuốc lá là một việc không tốt. Ông nội đã thuyết phục được tôi vào Lễ Tạ Ơn năm ngoái.

Dù sao, thì tôi vẫn nghĩ rằng Rowley chỉ là một trong những đứa trẻ luôn đi sau những đứa bằng tuổi một vài năm về sự trưởng thành. Rowley thậm chí còn không biết làm thế nào để cột dây giày của mình. Nó thuộc tuýp người luôn dùng khóa dán cho tất cả mọi thứ.

Năm ngoái, mẹ của Rowley mua cho nó đôi giày buộc dây, và tôi thậm chí không thể kể hết cho bạn bao nhiêu lần tôi đã phải cột dây giày giúp nó.

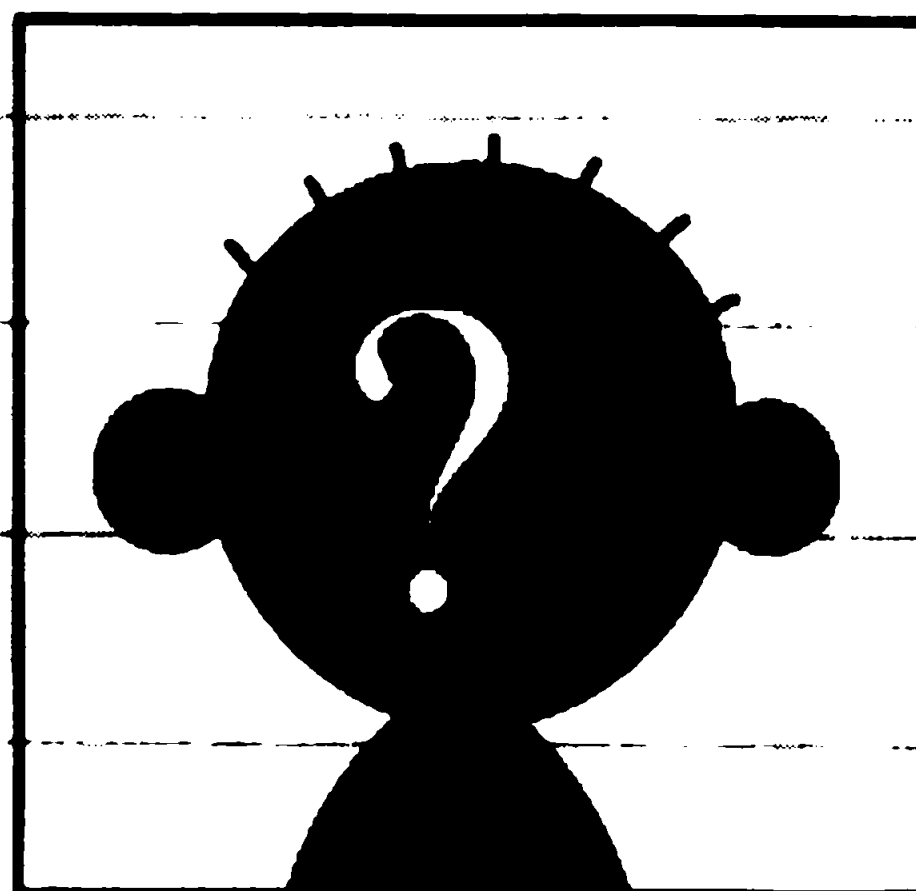
Tôi nghĩ đáng ra phải có một cái bảng hiệu cho thấy người bạn thân nhất của tôi đã thực sự ấn tượng khi tôi biết tự cột dây giày cho mình.

Thứ năm

Hôm nay khi đang đọc truyện tranh trên báo, thì có một mẫu quảng cáo đã thu hút sự chú ý của tôi.

Đó là Kem Hương Vị Đào, và hình như họ đang tìm kiếm một người đại diện mới.

**LIỆU CON CÙNG CỦA BẠN CÓ
THỂ TRỞ THÀNH**

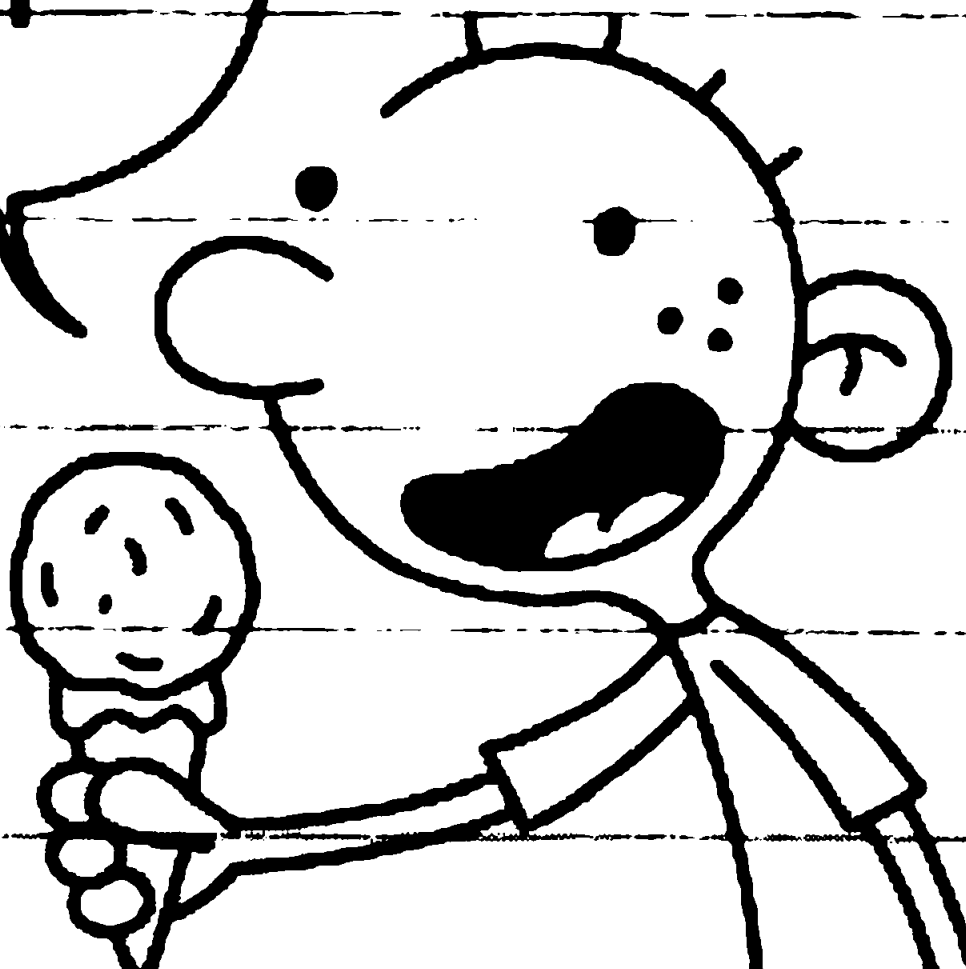

**CẬU BÉ CỦA CHƯƠNG TRÌNH
HƯƠNG ĐÀO THOANG THOẢNG?**

**Đợt tuyển chọn sẽ được tổ chức ở trung
tâm mua sắm Liberty vào thứ bảy này.**

Hương Đào Thoang Thoảng đã quảng cáo không ngừng nghỉ trên Ti Vi, với một đứa trẻ mặt đầy tàn nhang và giọng the thé.

**PEACHY
BREEZE LÀ
TRÁI ĐÀO
LẠNH BUỐT**

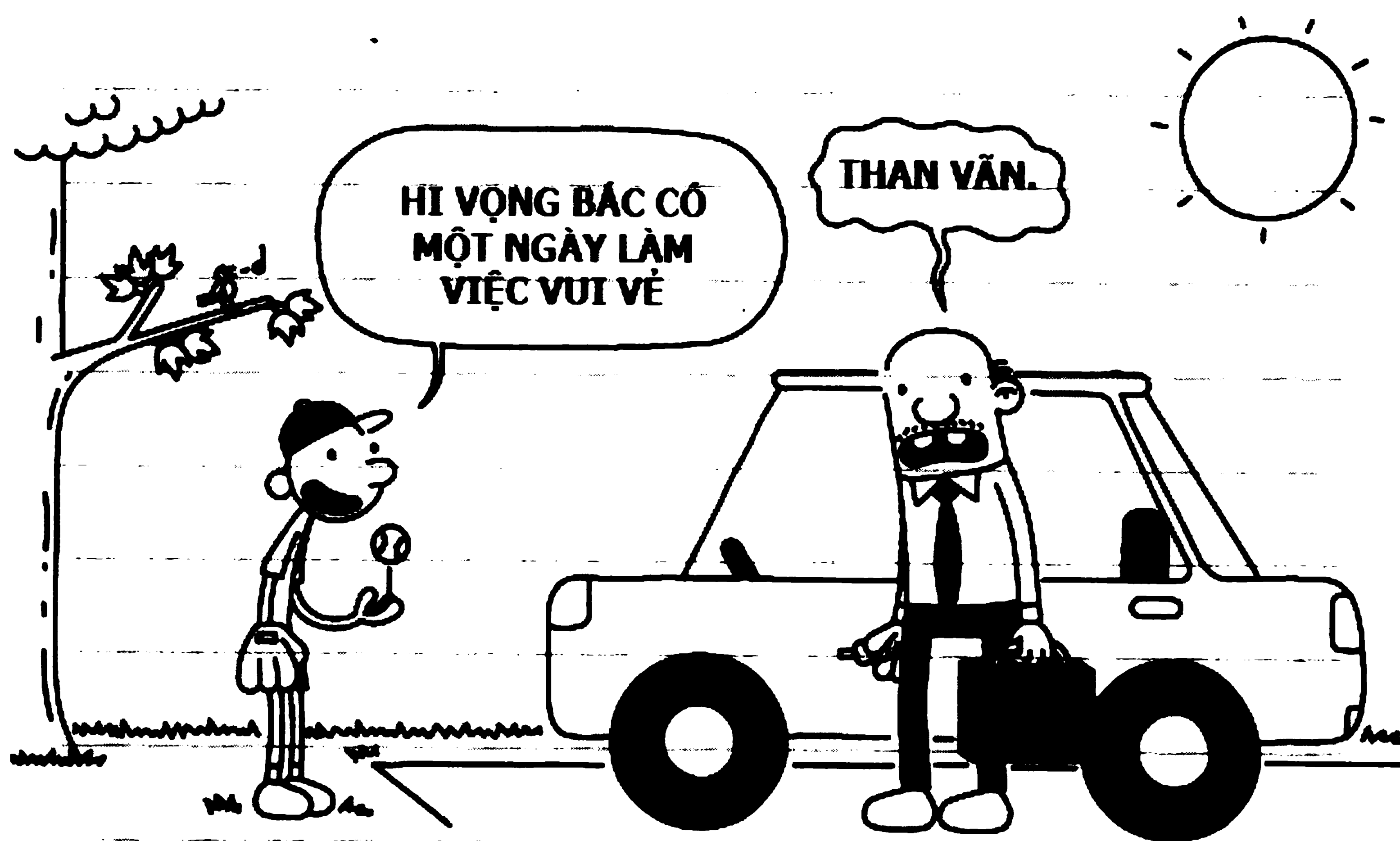
Người quảng cáo cho Chương trình Hương Đào Thoang Thoảng đã từng là một đứa trẻ dễ thương, nhưng sau một vài năm thì anh ta bắt đầu có một ít hạt ở trên mặt.

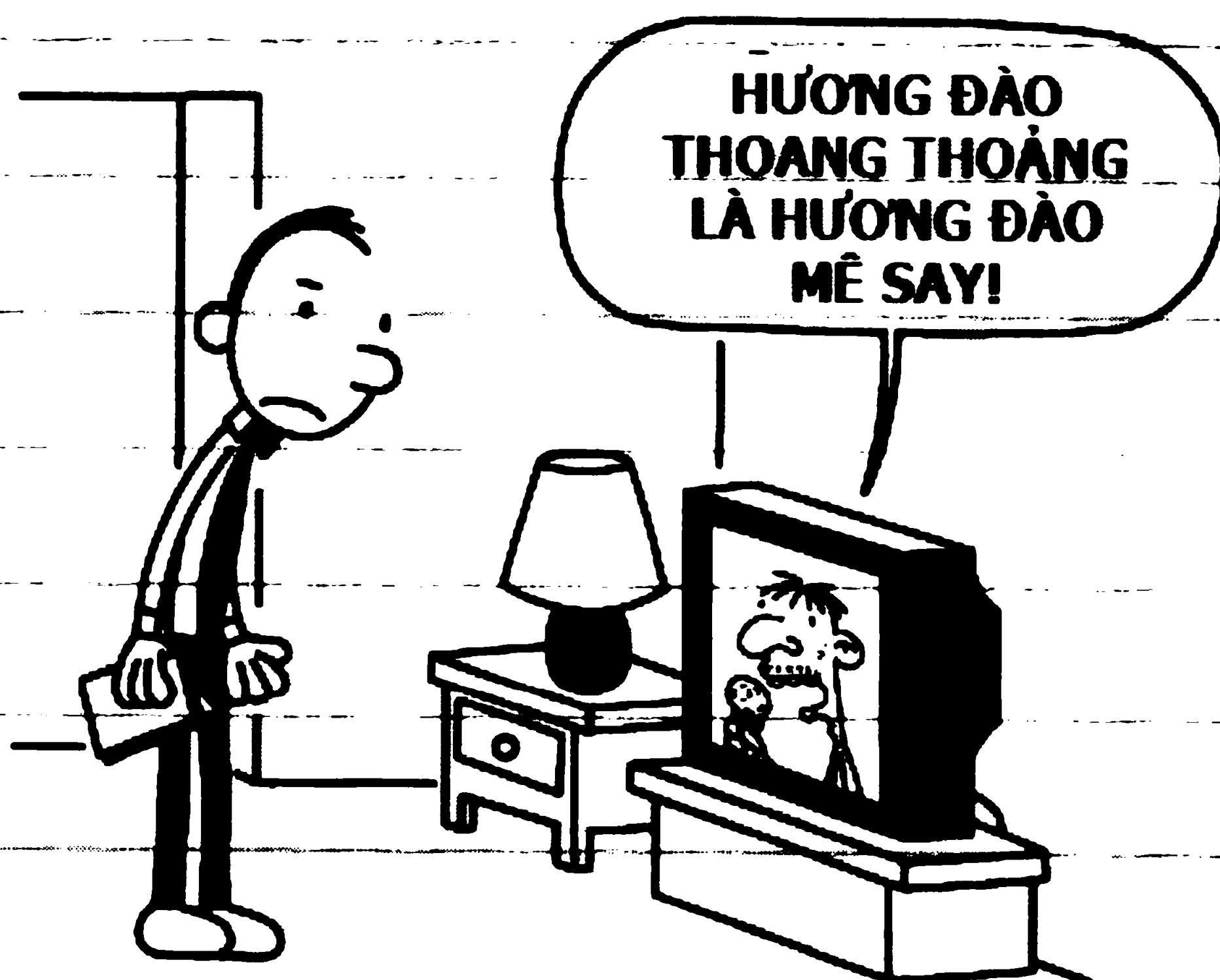
Vì vậy, tôi đoán họ đang tìm kiếm một người nào khác để thay thế vị trí của anh ta.

Tốt, tôi thực sự HOÀN HẢO cho công việc này. Thứ nhất, tôi THÍCH kem, vì vậy, nó sẽ không làm khó phần diễn xuất của tôi. Thứ hai, tôi sẵn sàng bỏ học để thực hiện nhiệm vụ Hương Đào Thoang Thoảng của mình.

Và họ sẽ không phải lo lắng về việc tôi sẽ trở nên quá già cho công việc đó, bởi vì tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ hăm sự lớn lên của mình.

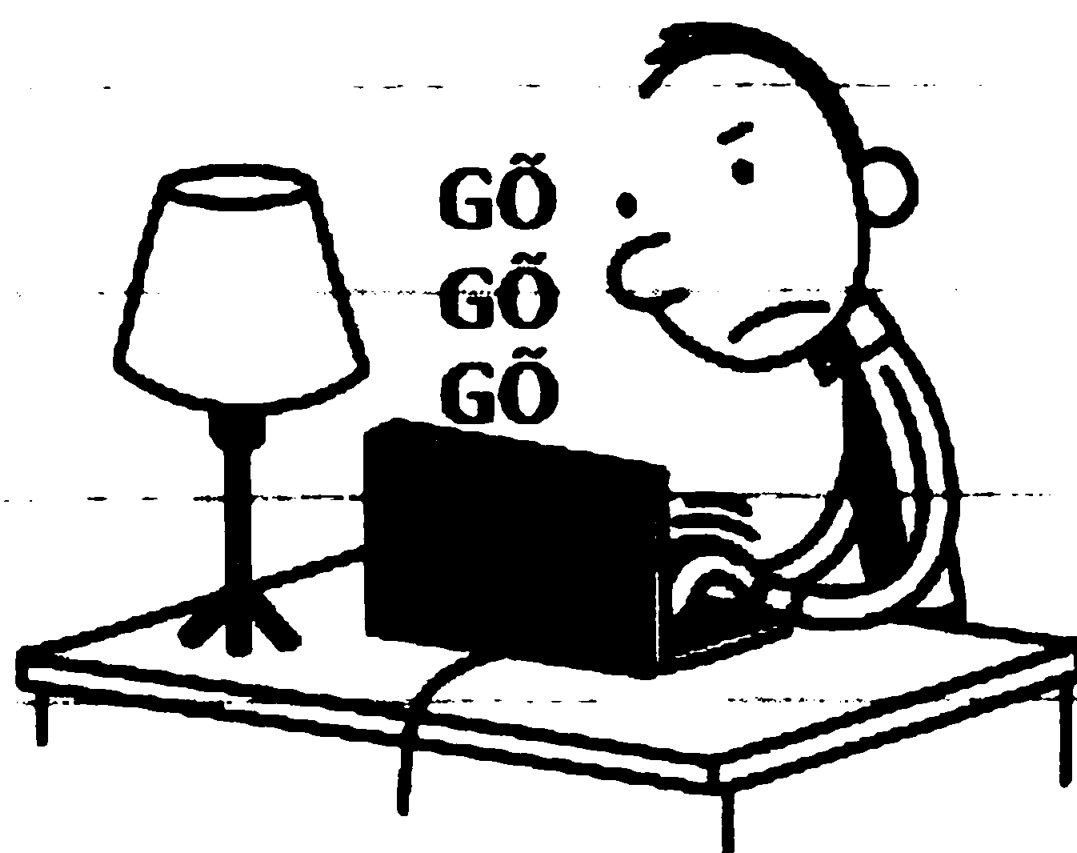

Trở ngại duy nhất mà tôi có thể thấy rõ là bố GHÉT những mẫu quảng cáo của Hương Đào Thoang Thoang trên Ti Vi vì bố nghĩ rằng cậu bé trong chương trình đó thật sự gây khó chịu. Vì vậy, tôi không nghĩ bố sẽ vui mừng nếu tôi trở thành người đại diện mới của chương trình này.

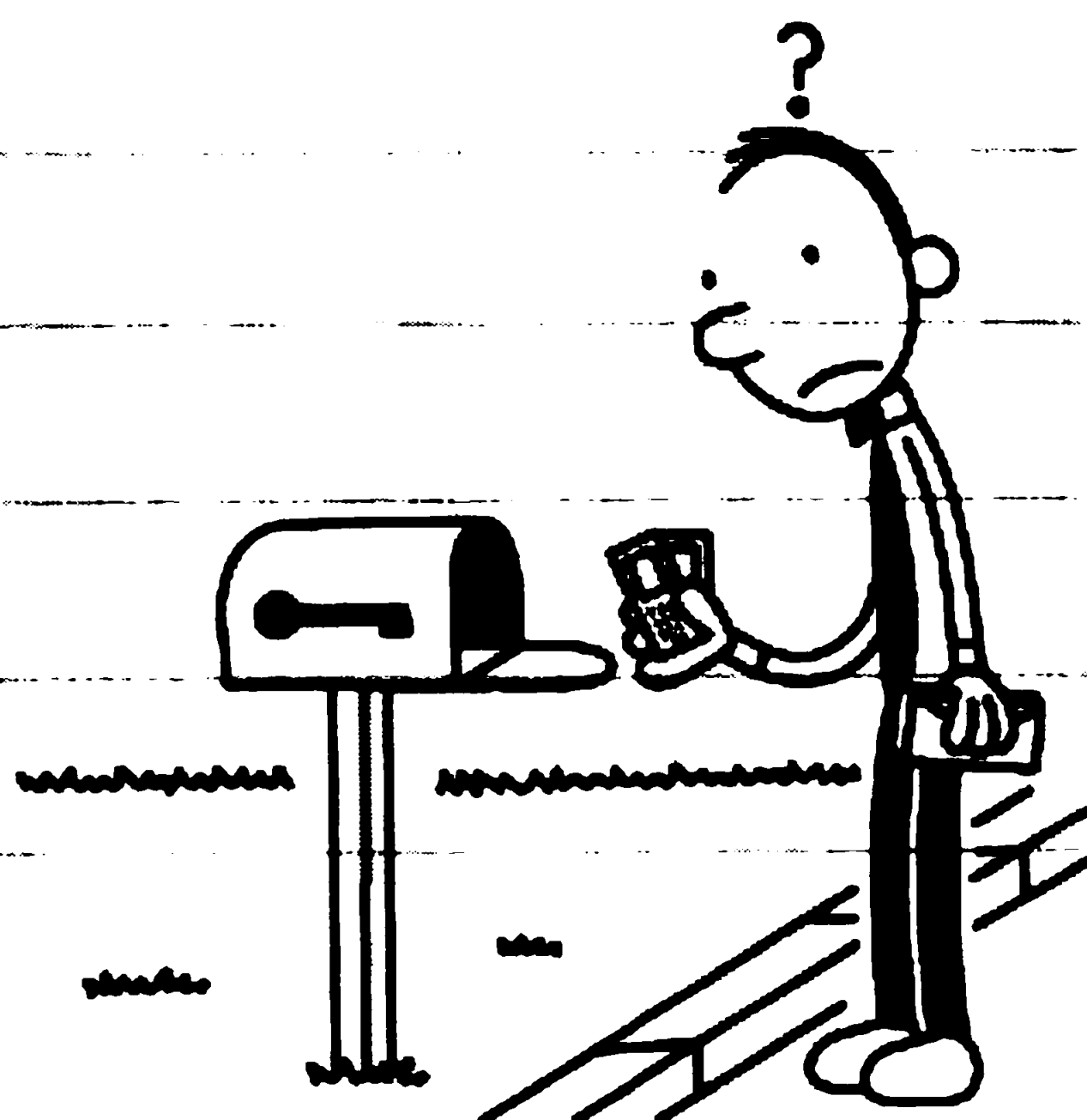

Có một điều gì đó ở đứa trẻ làm cho bố bực tức. Thực tế, tôi nghĩ rằng bố ghét Cậu bé Hương Đào thậm chí nhiều hơn cả Li'l Cutie, điều đó cũng đủ thấy là bố ghét chương trình đó như thế nào.

Mỗi khi bố nhìn thấy những đoạn quảng cáo Kem Hương Đào trên Ti Vi, bố lại viết cho những người ở hãng Kem đó một lá thư đầy những lời tức giận nói rằng đoạn quảng cáo làm bố phát điên và bố sẽ không bao giờ mua bất kỳ sản phẩm nào của họ.

Cứ vài tuần sau đó, bố lại nhận được một lá thư hồi âm từ hãng Kem, và nó thì luôn luôn giống nhau: phiếu tặng kem miễn phí.

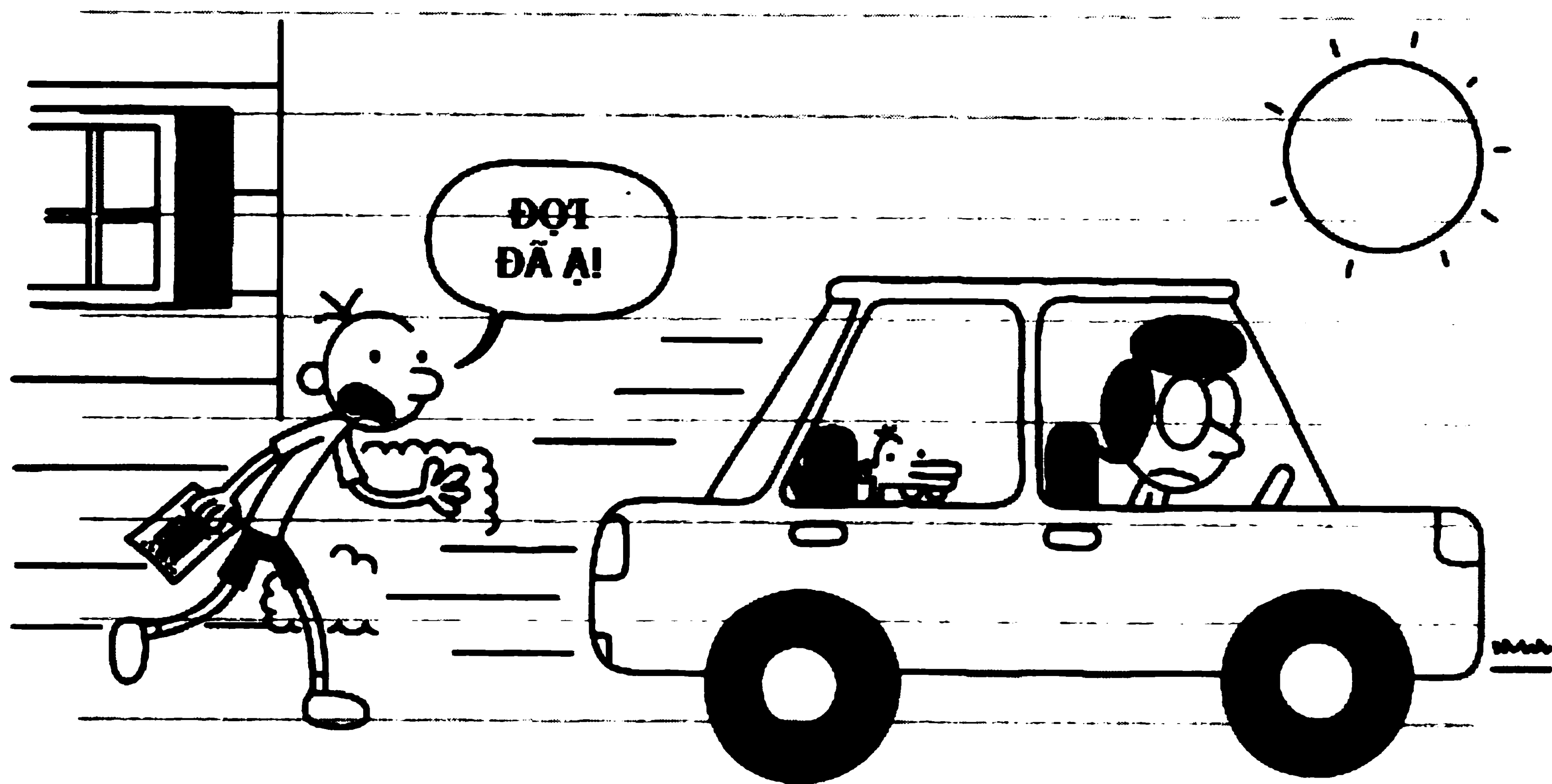

Việc này đã diễn ra như vậy trong nhiều năm, và nếu không có gì thay đổi, chúng tôi sẽ phải mua thêm một chiếc tủ lạnh để cất tất cả số kem Hương Đào của chúng tôi.

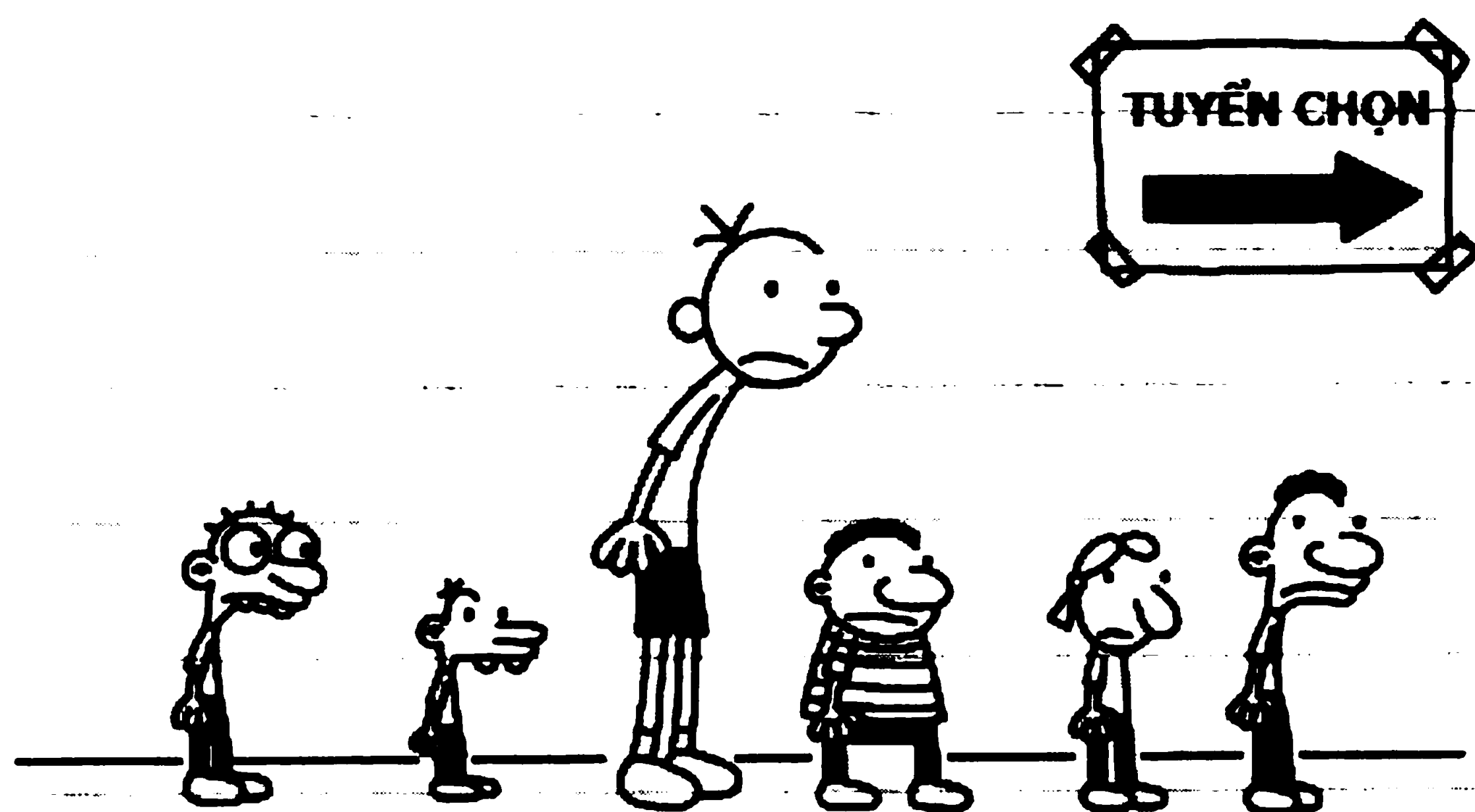
Thứ bảy

Tối qua, tôi đã nói với mẹ về cuộc thi Cậu bé Hương Đào, và mẹ nói đây có vẻ như là một "cơ hội thú vị." Nhưng hóa ra là lúc nói chuyện với tôi, mẹ lại nghĩ đến cậu em trai của tôi, Manny.

Sự thật là sáng nay mẹ và Manny đã sẵn sàng đến để thử vai mà không có tôi, nhưng tôi đã tóm được họ đúng lúc.

Mẹ dường như rất ngạc nhiên khi tôi muốn trở thành Cậu bé Hương Đào và nói rằng tôi có thể đã "Quá già" cho công việc này. Lúc đầu, tôi nghĩ điều này thật vô lý, nhưng khi tôi nhìn thấy các đối thủ của mình tại trung tâm mua sắm, tôi có thể phần nào thấy được mẹ đã đúng.

Tôi nghĩ mình có thể quyến rũ được ban giám khảo và kiểu gì cũng nhận được công việc béo bở này. Thêm vào đó, tôi có một lợi thế. Tôi là đứa duy nhất có thể đọc được lời thoại viết sẵn của chương trình trên một tấm bìa to đặt ngoài tầm quay của máy quay phim.

Có khoảng hai trăm đứa xếp hàng, và tôi nhận ra rằng nếu tôi muốn có công việc này, tôi phải có một số mẹo quảng cáo. Vì vậy, tôi quyết định sẽ nhảy lên và đập hai gót chân vào nhau khi đọc các câu khẩu hiệu Hương Đào Thoang Thoảng.

Nhưng khi đến lượt tôi, điều đó đã không diễn ra theo cách mà tôi đã lên kế hoạch.

Tôi biết cơ hội được nhận của tôi không khả quan lắm khi người tuyển chọn đã đuổi tôi ra ngoài mà thậm chí không buồn hỏi tên.

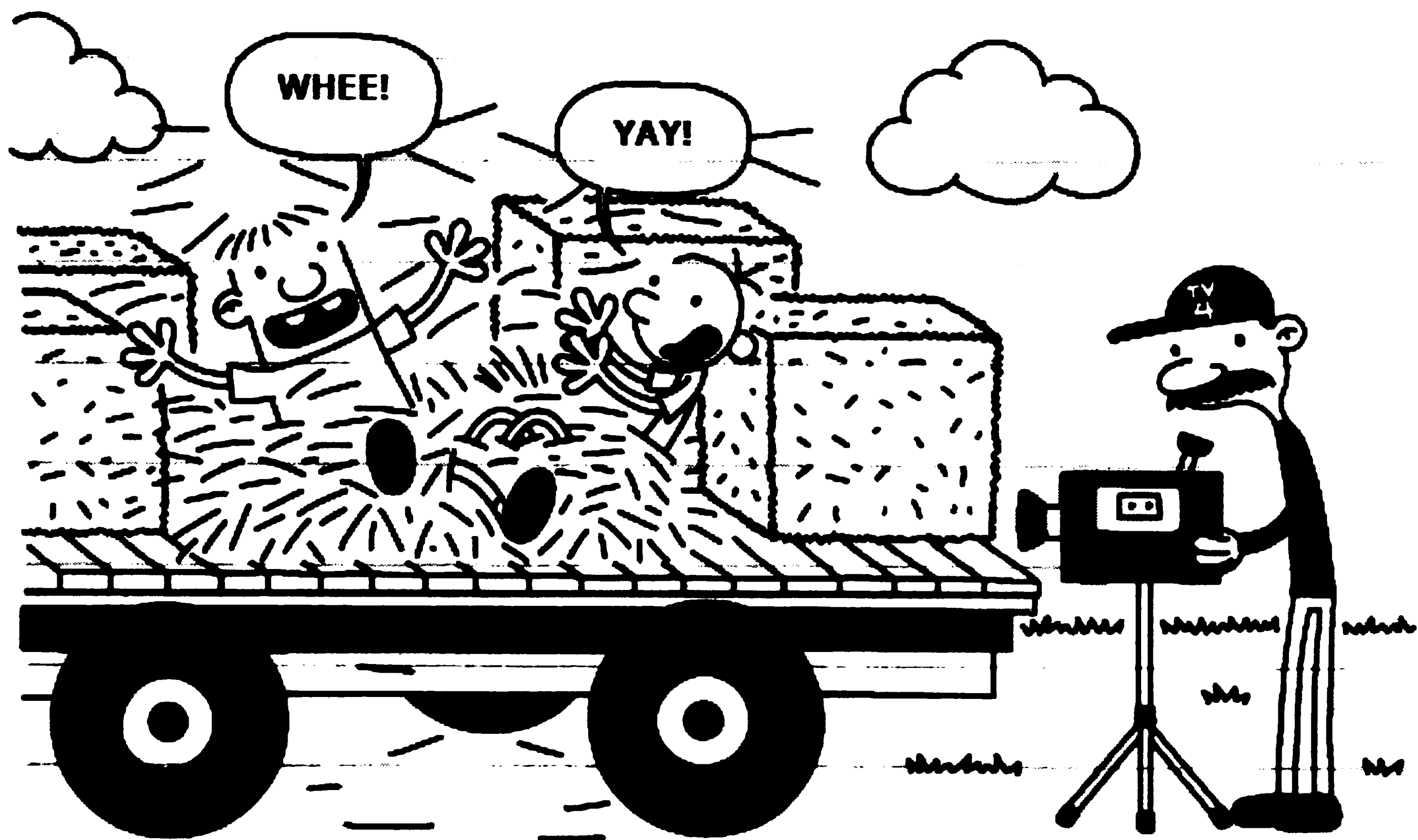
Cơ hội của tôi đã trôi qua, vì vậy tôi phải làm tất cả những gì có thể để cải thiện lợi thế của mình.

Nhưng có vẻ như cuối cùng thì công việc người đại diện sẽ được dành cho một đứa bé hơn tôi, điều này thực sự là vớ vẩn.

Bạn biết đấy, đây không phải là lần đầu tiên tôi bị phân biệt đối xử vì tuổi tác của mình. Tháng mười năm ngoái tôi và Rowley biết được tin tờ báo địa phương ở khu chúng tôi sẽ có một chuyến làm việc tại Trang trại Táo Đỏ để quay cảnh những đứa trẻ khắc hình lên quả bí ngô, làm bù nhìn và những việc đại loại như thế.

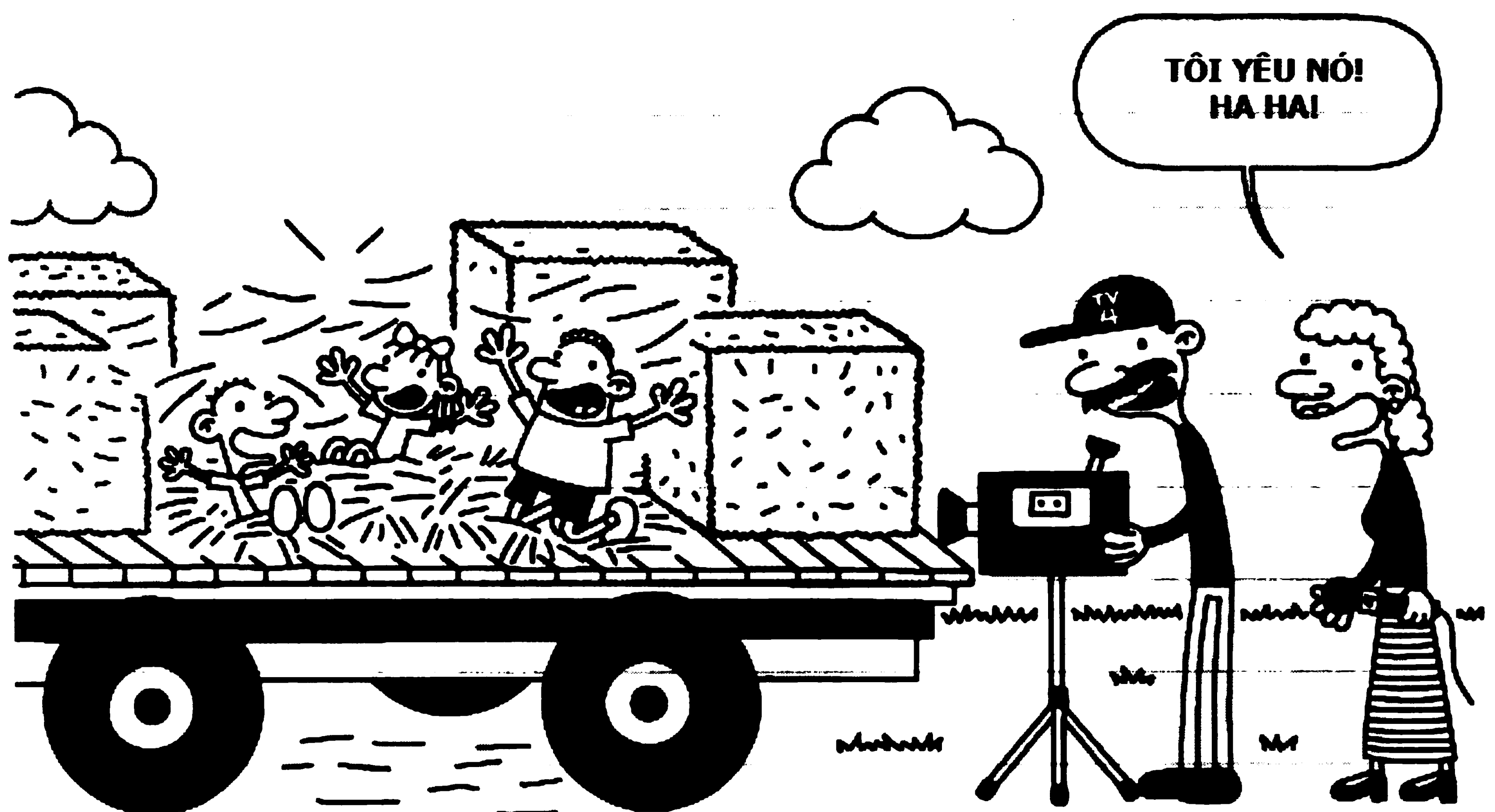
Chúng tôi biết đây là cơ hội lớn để cả hai đứa được lên Ti Vi, vì vậy, chúng tôi ngồi phịch xuống ngay phía trước máy quay phim và đã diễn rất nhiệt tình.

Nhưng chỉ được khoảng năm giây người làm chương trình đã tổng cổ chúng tôi ra ngoài.

Sau đó, họ đưa vài đứa trẻ khác đến chỗ chúng tôi đã ngồi, và những đứa trẻ đó đã làm CHÍNH XÁC những cái mà tôi và Rowley đã làm.

Và chắc chắn là những đứa trẻ này đã lên mục tin tức tối hôm đó.

Thật ra việc tương tự thế này đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Và điều tồi tệ nhất là nó lại diễn ra ngay trong gia đình của tôi.

Khi tôi tám hoặc chín tuổi, tôi là ngôi sao của tất cả các buổi họp mặt gia đình. Có vẻ như mọi người không bao giờ cảm thấy chán khi chơi với tôi.

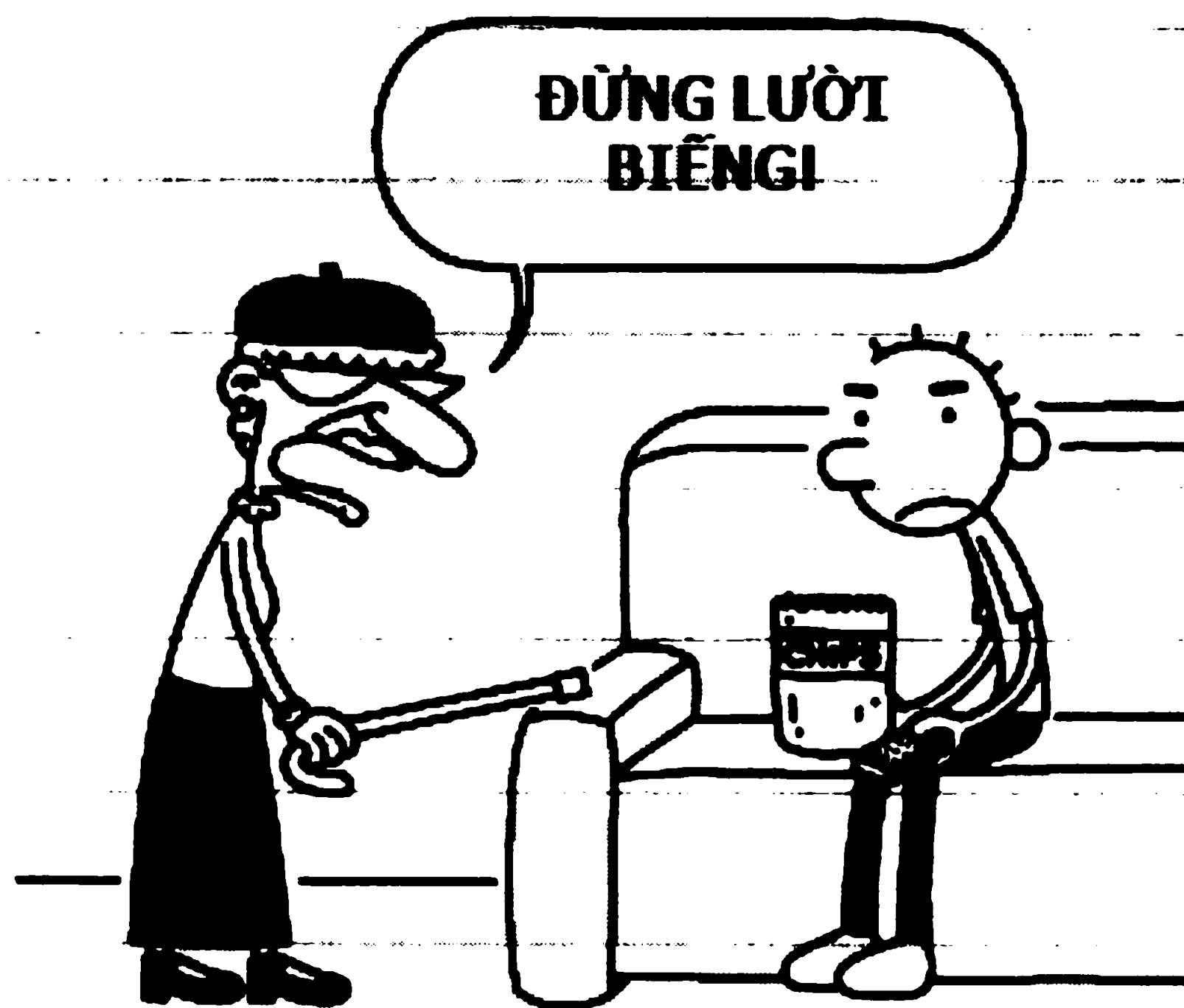

Nhưng sau khi Manny được sinh ra, mọi thứ thực sự đã thay đổi.

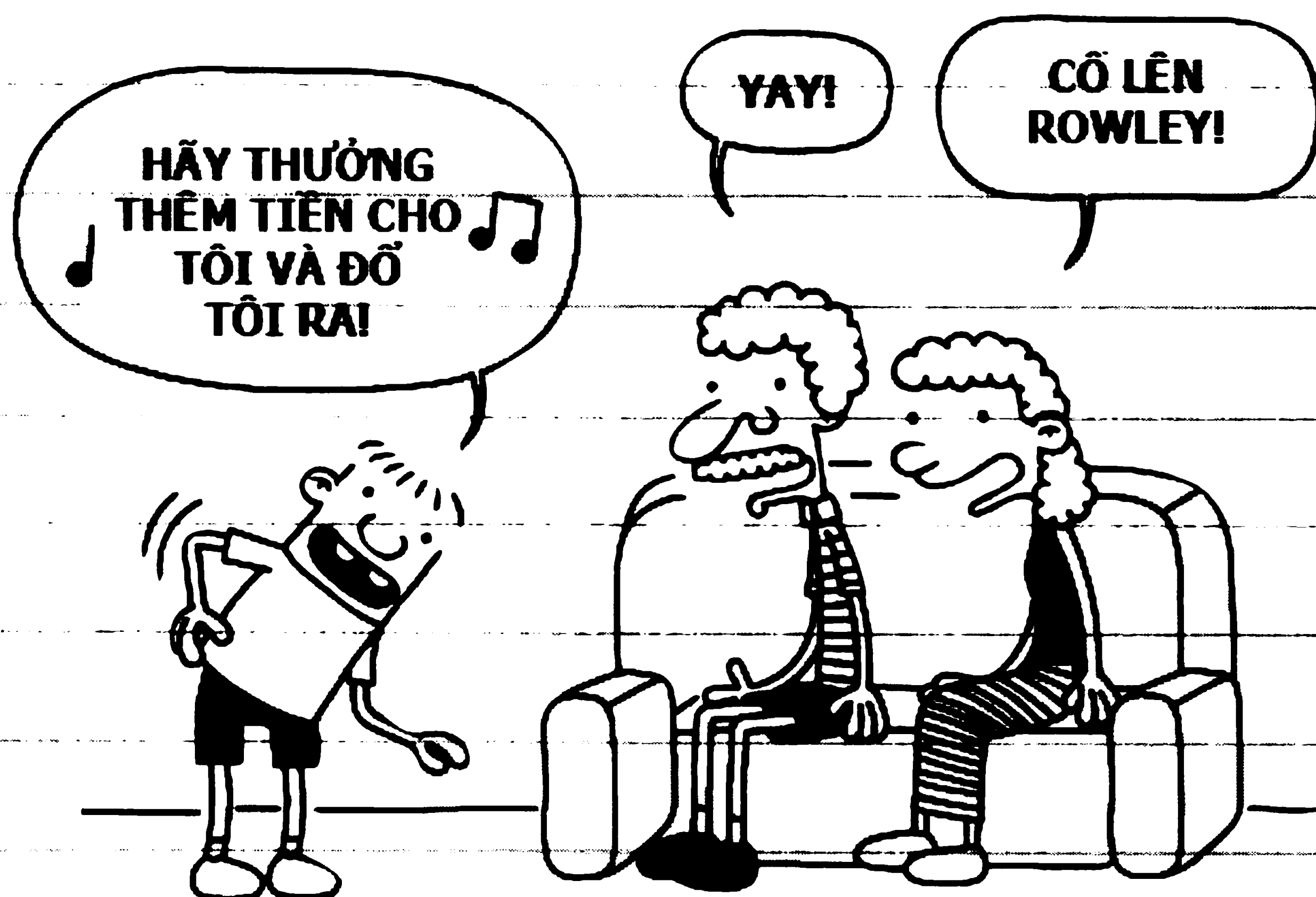

Thấy không, khi bạn là một đứa trẻ, không một ai cảnh báo bạn rằng bạn cũng có ngày hết hạn sử dụng. Hôm nay bạn đang là trung tâm và ngày hôm sau bạn chỉ là một mẫu bự bánh sandwich.

Tôi nghĩ tôi có thể hiểu được lý do tại sao Rodrick luôn luôn gắt gỏng. Thời gian mà anh ta là trung tâm của sự chú ý đã trôi qua lâu lắm rồi, và hãy tin tôi đi, anh ta sẽ không trở nên đáng yêu hơn tí nào đâu.

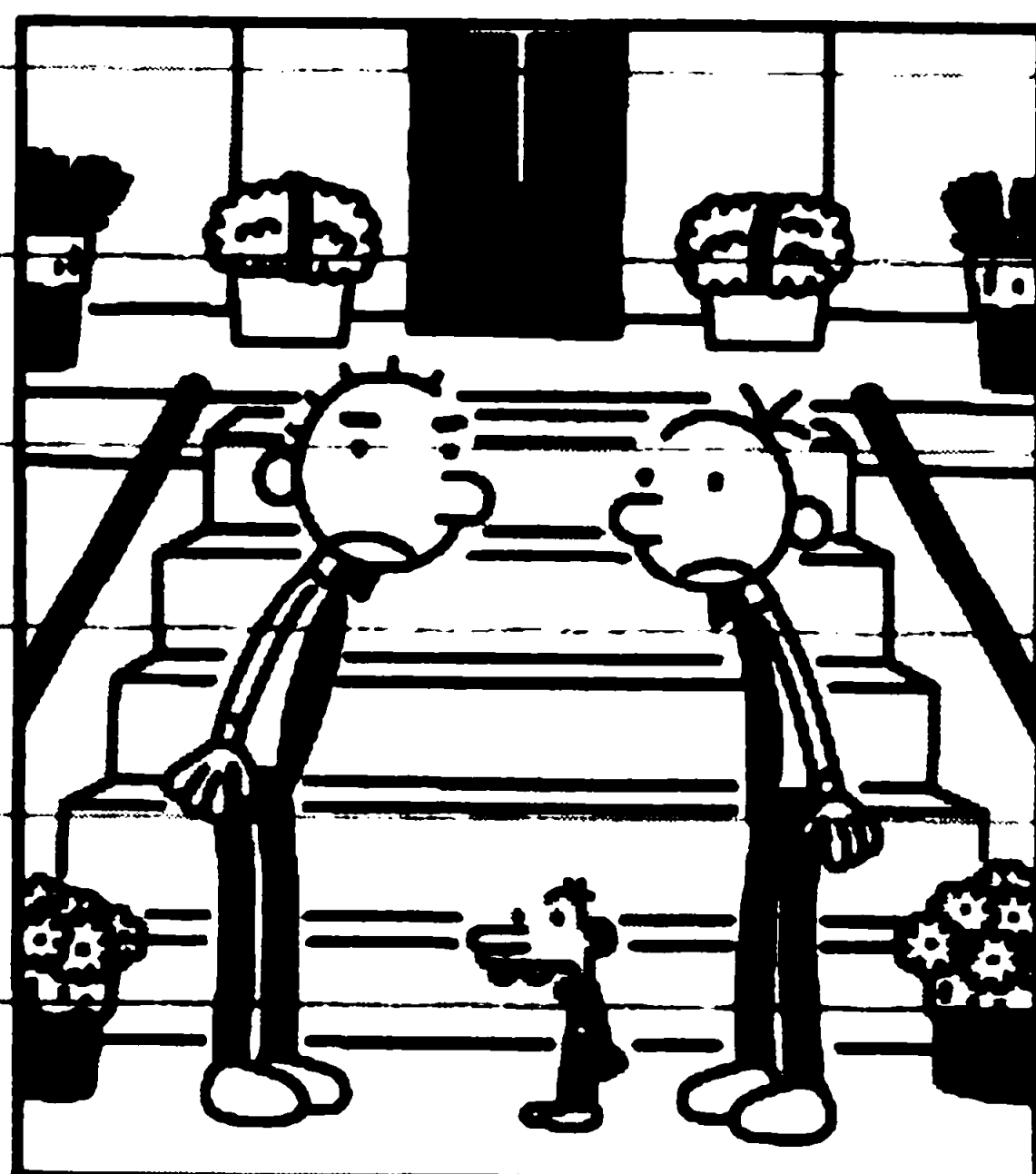
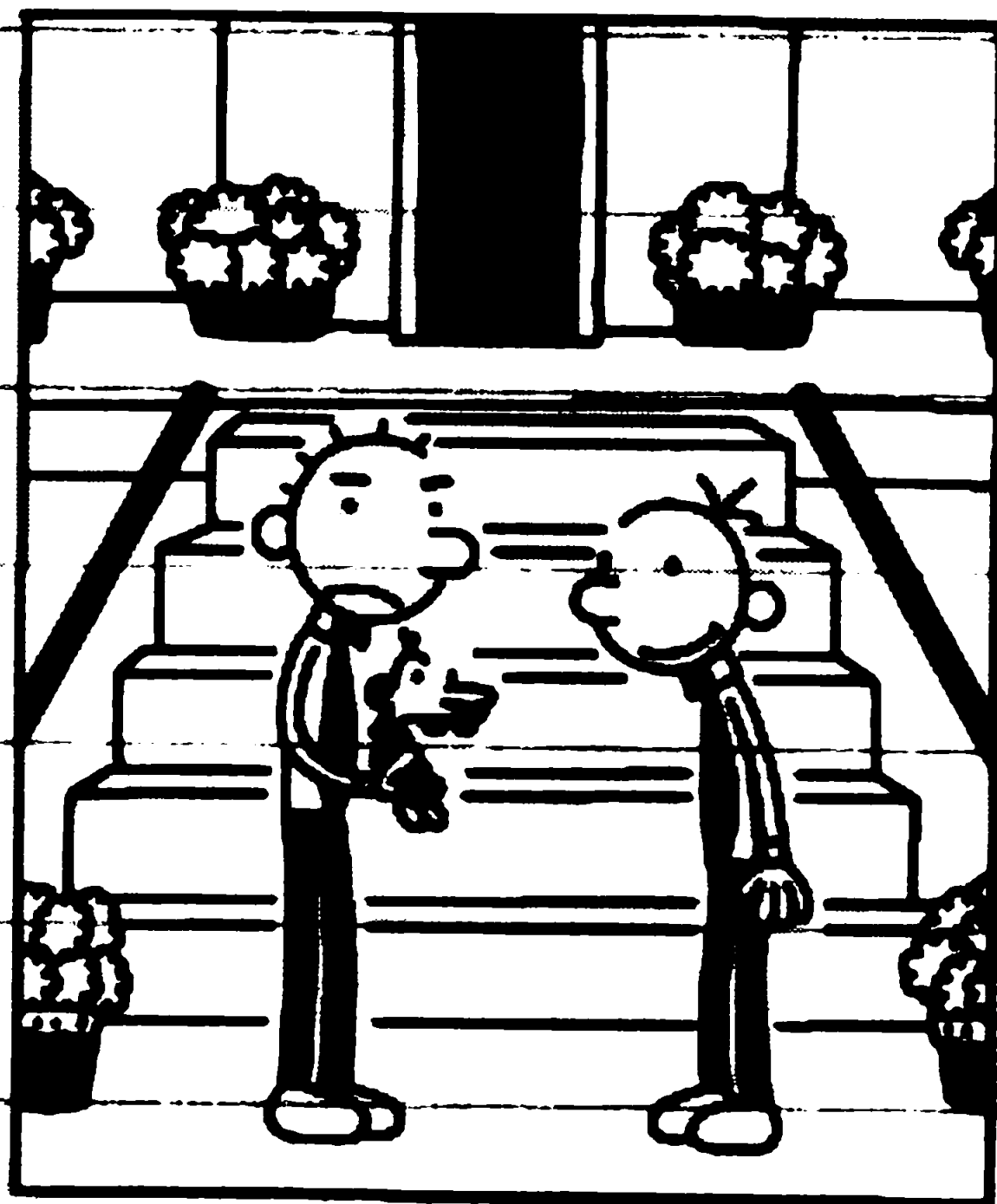
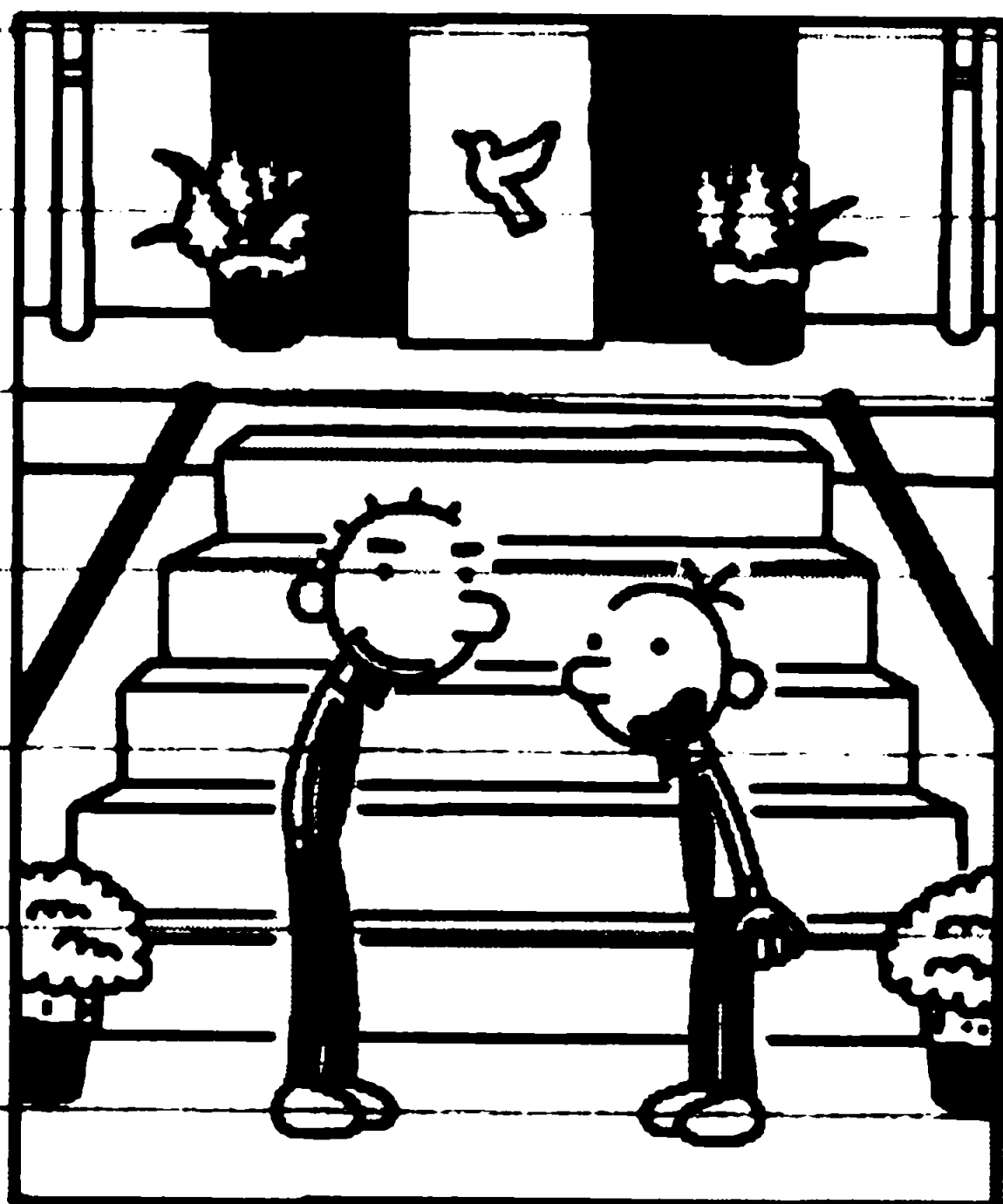

Người may mắn nhất là ROWLEY. Nó chỉ có một mình, do đó, ít nhất nó không phải lo lắng về việc bị thay thế bởi những đứa em kế tiếp.

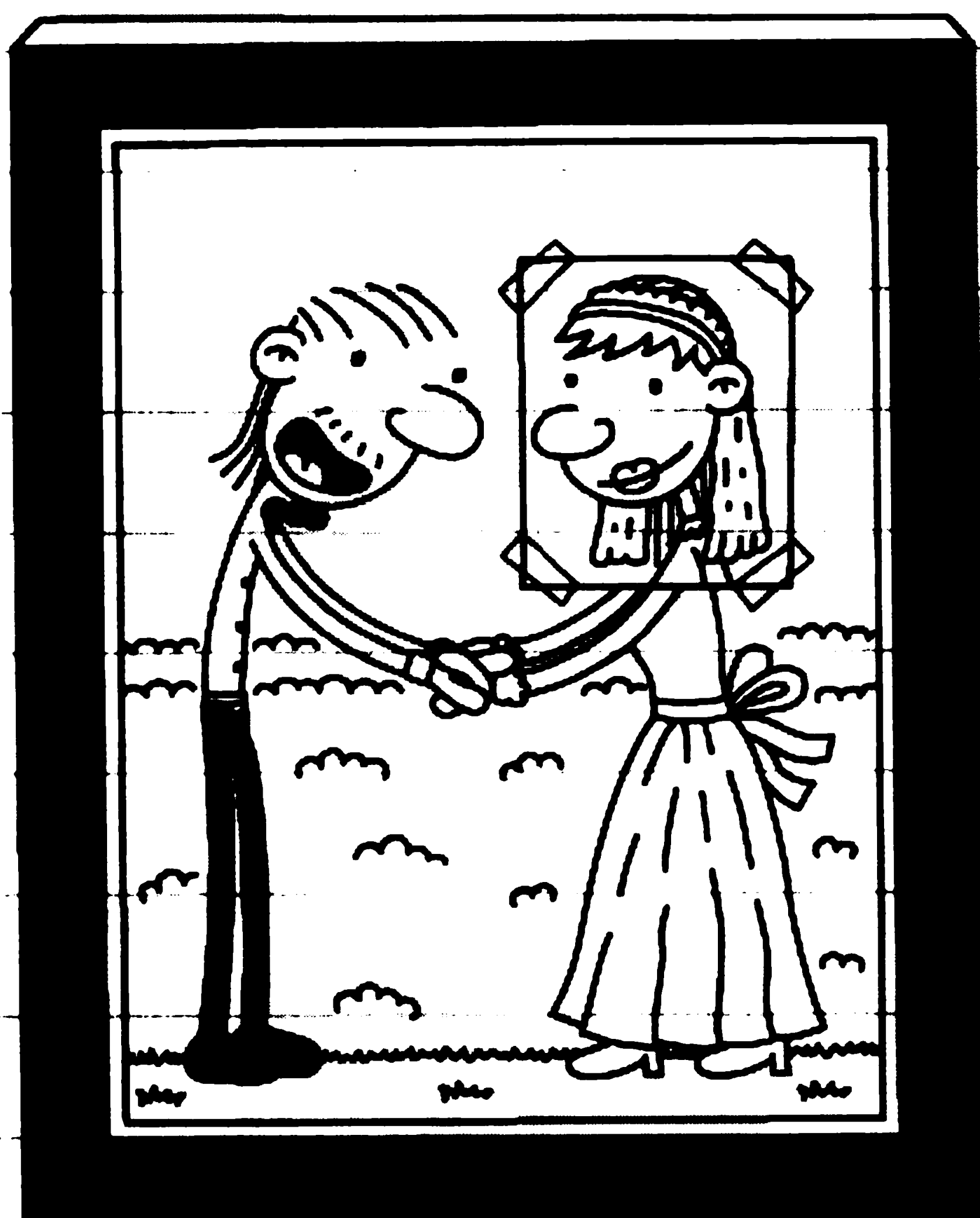

Thứ hai

Tối nay trong bữa ăn bố đã nói với chúng tôi rằng em trai của bố, chú Gary, đã đính hôn với bạn gái của chú ấy là Sonja. Tôi nghĩ đó là tin tuyệt vời, nhưng chú Gary đã từng kết hôn ba lần trước đó, vì vậy chuyện này có thể đã trở nên quen thuộc đối với gia đình của chúng tôi. Thực tế, chúng tôi thậm chí không cần sử dụng đến cuốn sổ theo dõi sự trưởng thành của mình, bởi vì chỉ cần nhìn vào những bức ảnh chụp từ đám cưới của chú Gary là sẽ thấy.

Vì vậy, tôi nghĩ vào lúc này thì tất cả mọi người dường như không ai cảm thấy hào hứng về chuyện đám cưới nữa. Khi chú Gary kết hôn lần THỨ BA, mẹ thậm chí còn không buồn thay thế bức ảnh đám cưới thứ hai của chú ấy đặt trên mặt lò sưởi. Mẹ chỉ dán bức ảnh đầu của người vợ mới đè lên trên đầu người vợ cũ của chú ấy.

Chú Gary không phải là một gã sở Khanh hay bất cứ cái gì khác. Chú ấy chỉ lao vào những mối quan hệ quá nhanh. Chú ấy đã đính hôn với người vợ đầu tiên - Linda, chỉ hai tháng sau khi họ gặp nhau, và cô ấy thậm chí còn không biết chú ấy làm gì để sống cho đến ngày cưới của họ.

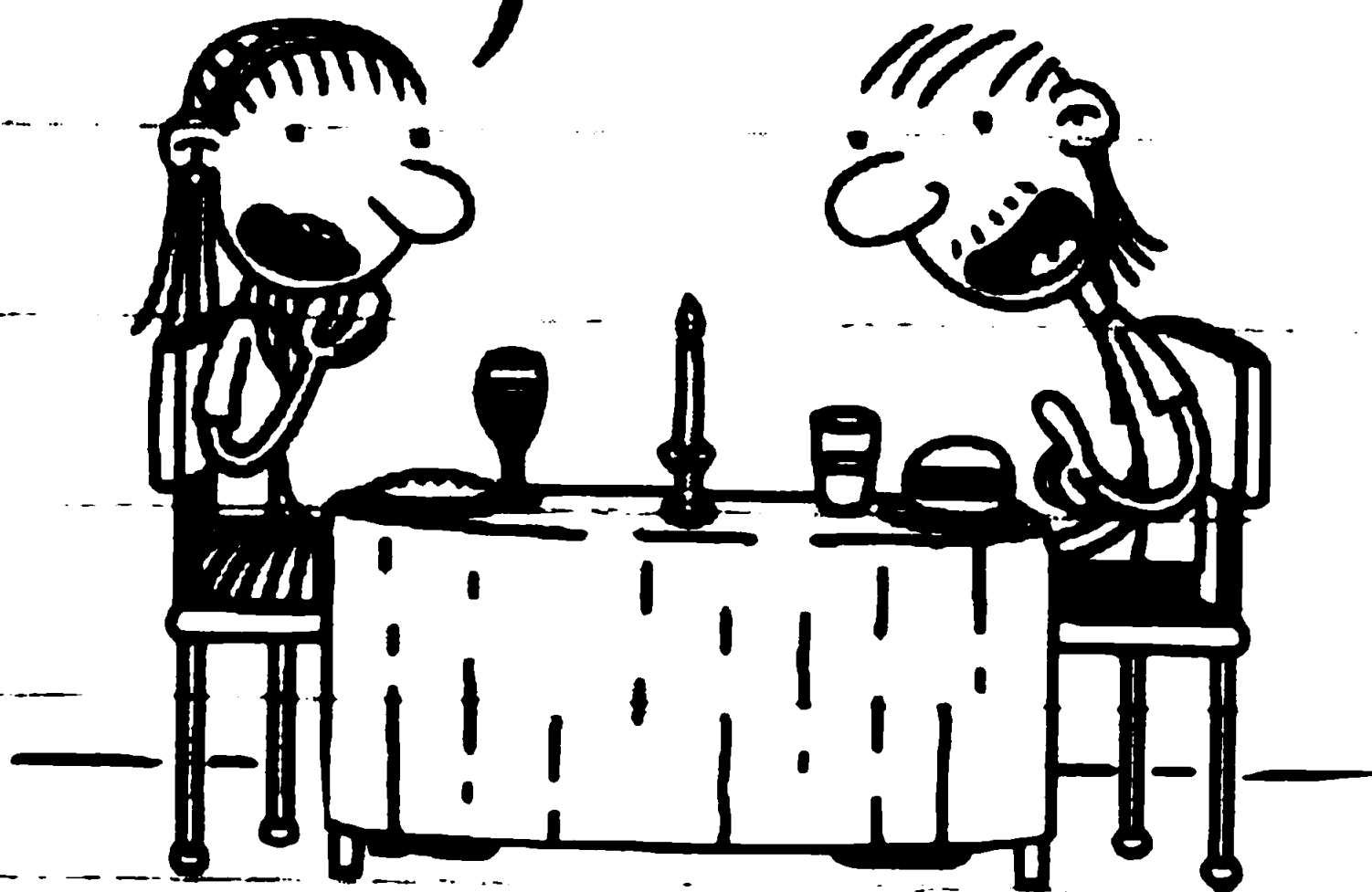
XIN LỖI ANH ĐẾN MUỘN... NHỮNG ĐỨA TRẺ Ở BỮA TIỆC ĐÃ KHÔNG CHO ANH RỜI KHỎI ĐÓ!

Và tôi đã nghe chuyện người vợ thứ hai của chú Gary, Charlene, cô ấy nghĩ rằng chú Gary có rất nhiều tiền vì một sự hiểu nhầm vào ngày hẹn hò thứ hai của họ.

EM CÓ KHOẢNG BA MƯƠI NGHÌN TRONG NGÂN HÀNG...VÀ CÓ THỂ LÀ BỐN MƯƠI NGHÌN.

ANH CÓ BỐN MƯƠI - LĂM!

Hóa ra chú Gary chỉ có bốn mươi lăm đô la, chứ không phải là bốn mươi lăm NGÀN đô la.

Nhưng Charlene đã không biết điều đó cho đến lúc phải thanh toán tiền cho nhạc công phục vụ đám cưới.

Bố luôn nói chú Gary cần phải "lớn lên" và ngừng những hành động trẻ con lại. Nhưng nếu tôi là bố, tôi sẽ chẳng dỗi hơi mà nói nhiều như vậy.

Thứ ba

Tôi được biết đám cưới của chú Gary sẽ diễn ra vào Tháng mười một, và tiệc chiêu đãi sẽ diễn ra tại nhà Cự nội, như những lần trước.

Cự nội tôi đã chín lăm tuổi, nhưng Cự vẫn sống trong ngôi nhà rất to, nơi Cự đã lớn lên. Cự giống như trụ cột chính của toàn bộ gia đình Heffley.

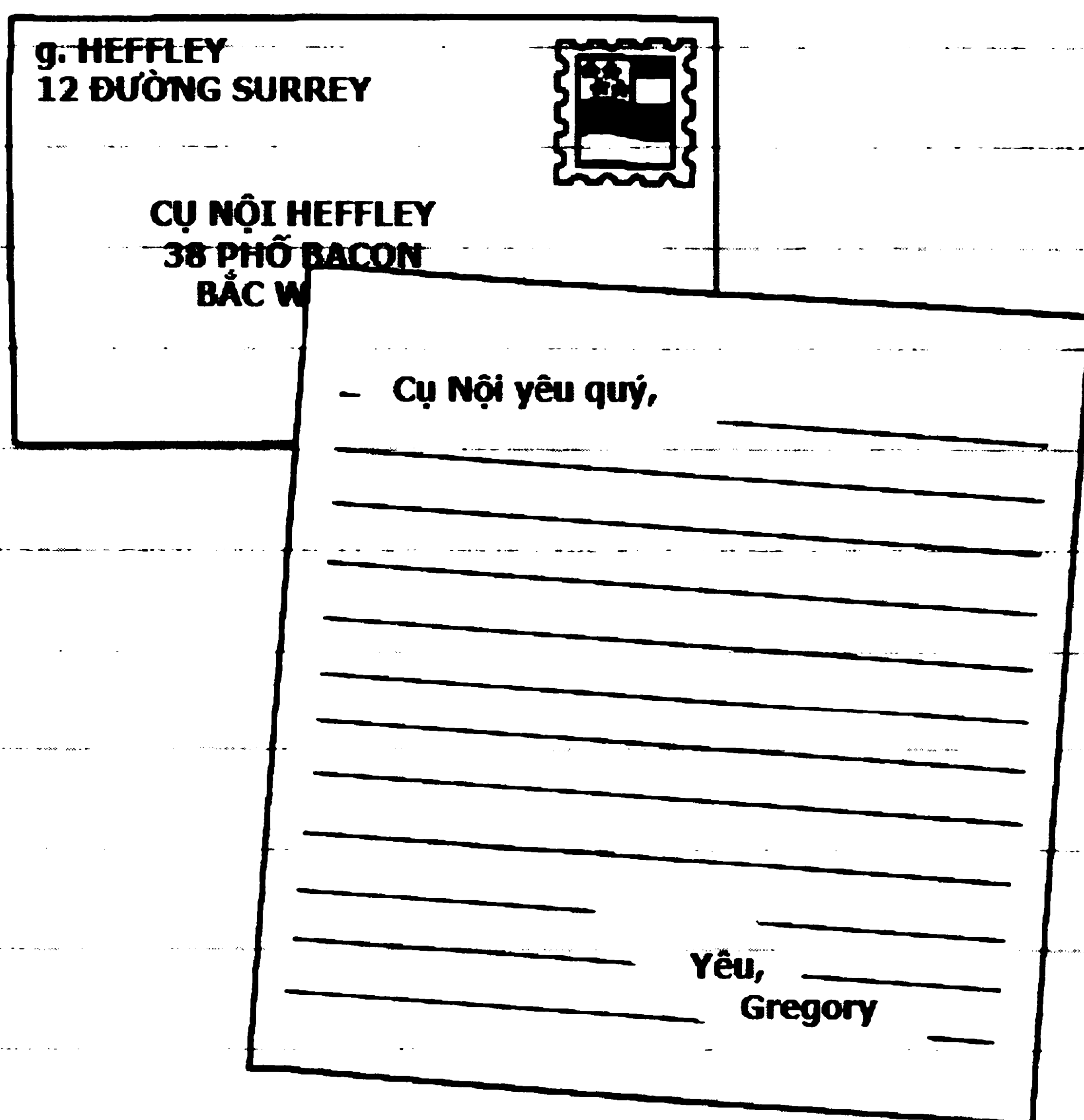

Cự nội là một trong những người duy nhất trên thế giới vẫn còn viết thư tay. Và khi Cự viết cho bạn một lá thư, Cự luôn hy vọng bạn sẽ HỒI ÂM lại.

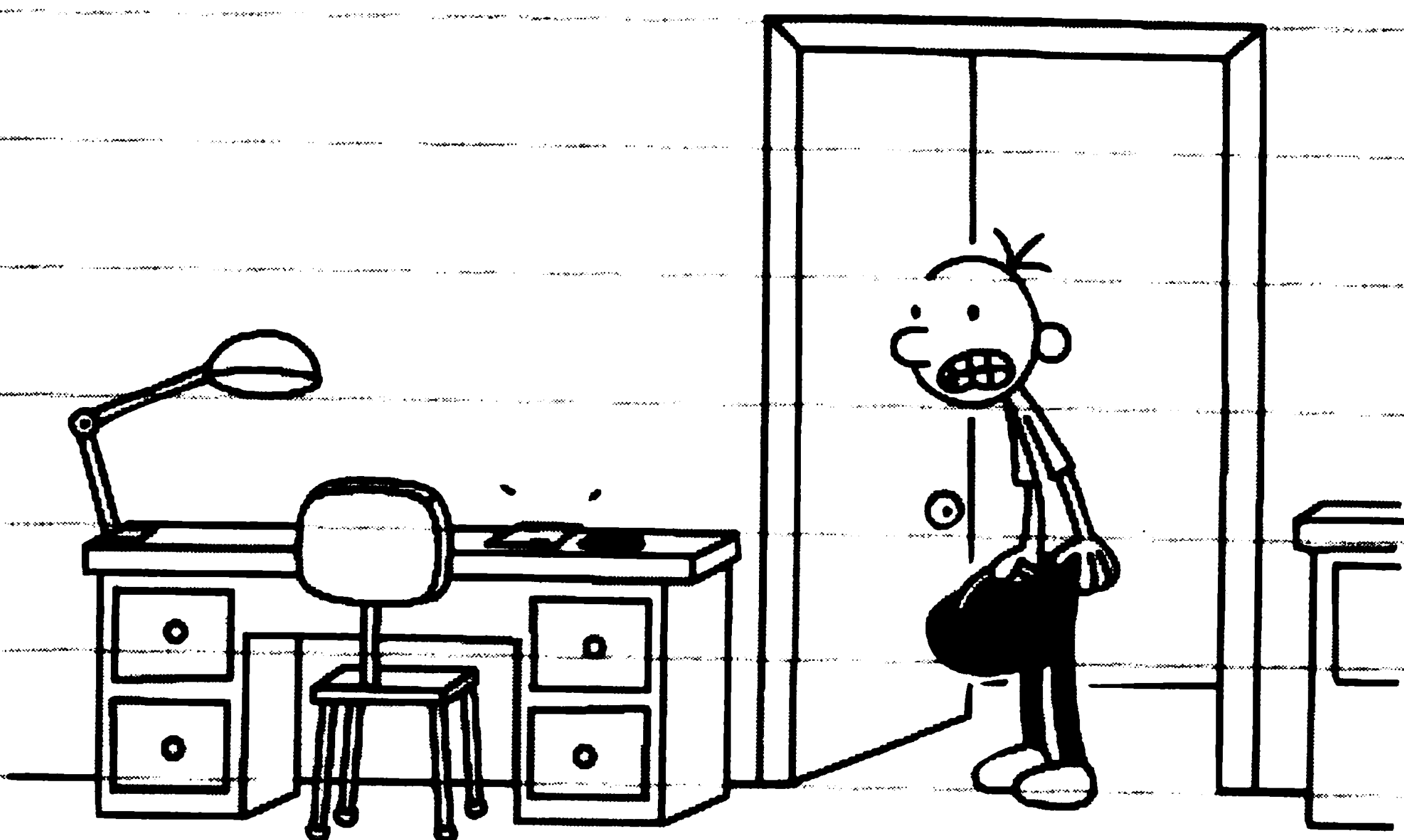
Tôi đã cố gắng giải thích cho Cự nội rằng những đứa
bằng tuổi tôi không biết làm thế nào để viết thư với
một con tem và một "địa chỉ phản hồi" cùng một loạt
những thứ khác, nhưng Cự không muốn nghe điều này.

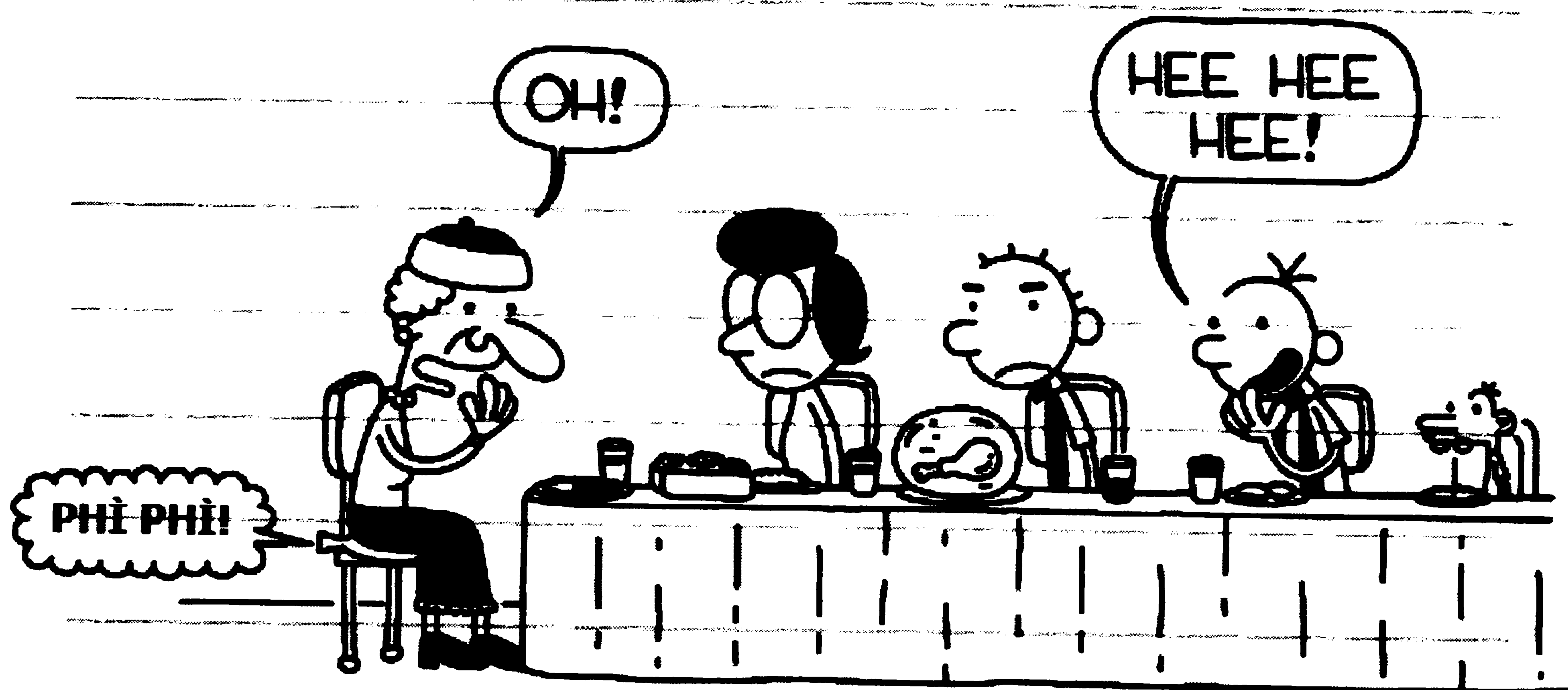
Tại đám cưới cuối cùng của chú Gary, Cụ nội đưa cho tôi một tờ giấy để viết thư đã có sẵn phần đầu cùng với một chiếc phong bì, địa chỉ của cụ và một con tem trên đó vì vậy tôi không có bất cứ lý do gì để không viết.

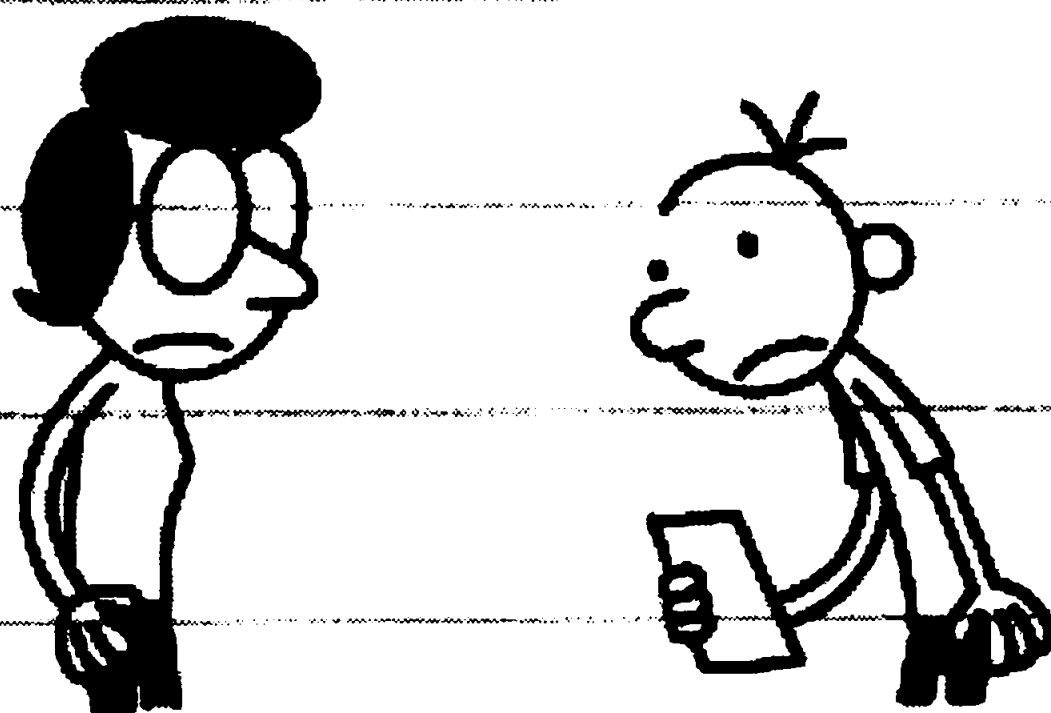
Nhưng tôi VẪN chưa viết được chữ nào vào đó để có thể gửi nó đi được. Vì vậy, bây giờ mỗi khi tôi đi qua chiếc bàn trong phòng ngủ của mình, tôi lại cảm thấy tội lỗi.

Cụ nội LUÔN LUÔN làm cho bạn cảm thấy có lỗi. Cuối năm ngoái vào Lễ Tạ Ơn, tôi đặt một chiếc đệm vui nhộn trên ghế của cụ, và cụ đã ngồi lên trên nó.

Vài ngày sau đó mọi người trong gia đình tôi đã nhận được một lá thư xin lỗi viết tay từ Cự nội.

Gia đình yêu quý,

Cụ viết lá thư này để xin lỗi cho sự việc đã xảy ra ngay sau khi gia đình của chúng ta đã được kết luận là duyên dáng ở lễ tạ ơn. Vì cụ đã ngày một già hơn, cụ thấy ngày càng khó để có thể điều khiển được cơ thể mình, và cụ sợ cuộc phẫu thuật gần đây có thể đã góp một phần vào việc “xi hơi” nho nhỏ của cụ.

Cụ hi vọng tai nạn đáng tiếc này sẽ không trở thành ấn tượng lâu dài của cái mà chiến thắng hay là những giây phút tự hào.

Yêu,
Cự Nội

Đôi khi tôi tự hỏi, liệu có phải Cụ nội cố tình trêu mọi người hay không. Vào Lễ Phục Sinh năm ngoái, cụ đã mời cả đại gia đình đến nhà của cụ, nhưng mọi người đều bận việc riêng, nên không ai đến.

Cụ nội đã gọi cho bố vào ngày Chủ Nhật Phục Sinh và nói rằng cụ mua một tờ vé số và đã trúng giải đặc biệt mười triệu đô la. Tin đồn lan nhanh chóng đến toàn gia đình, và tất cả mọi người đã có mặt tại nhà Cụ nội ngay tức thì.

Nhưng cuối cùng hóa ra là tờ vé số đó không trúng thưởng.

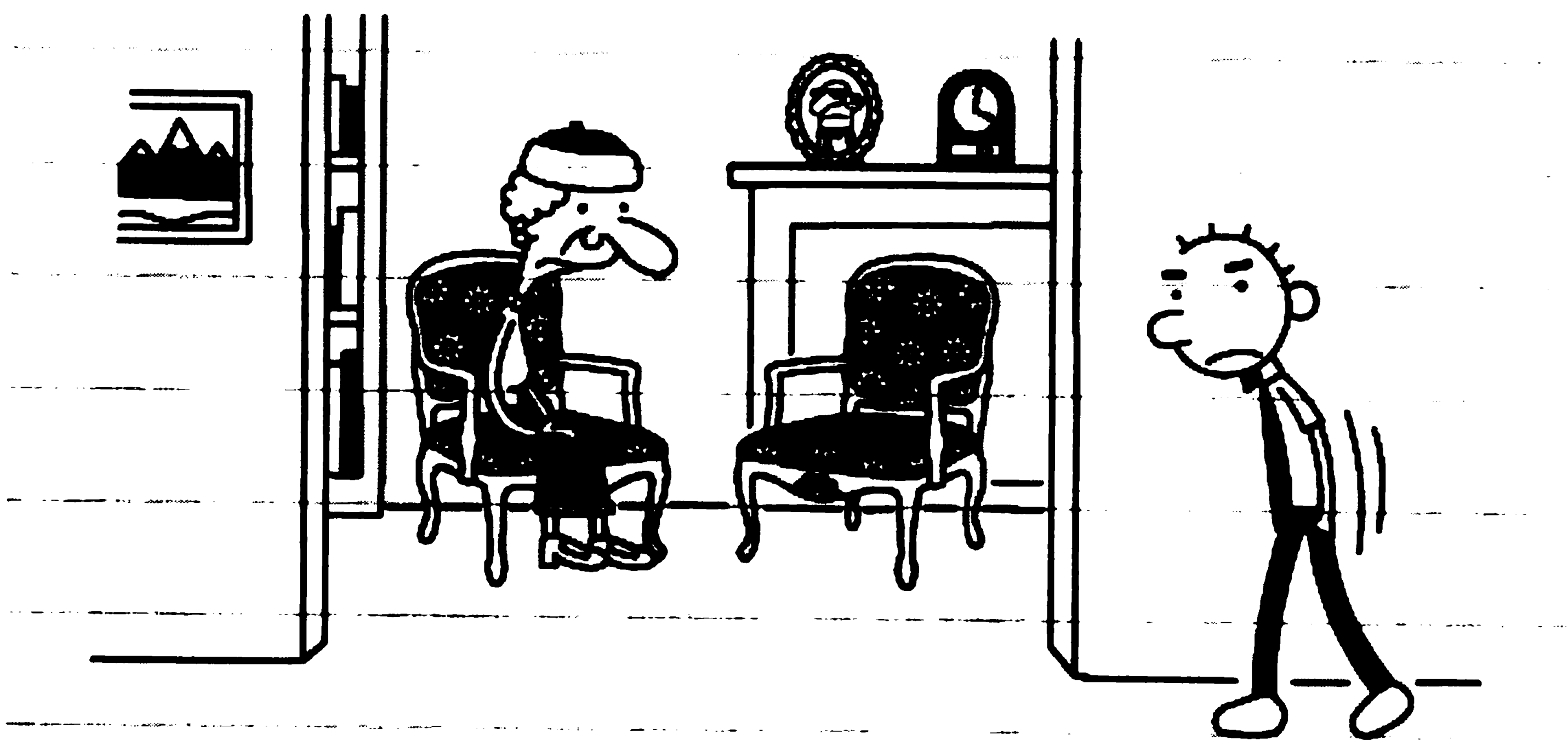
Cụ nội dường như không quá bận tâm về việc cụ không phải là triệu phú sau tất cả mọi chuyện, và tôi có cảm giác cụ đã có những gì cụ THỰC SỰ mong muốn.

Tôi hy vọng tôi có thể sống đến chín lăm tuổi, bởi vì nếu được như vậy, tôi đảm bảo với bạn tôi cũng sẽ làm mọi người rối tung.

Điều khiến tôi lo lắng về việc phải đến nhà Cụ nội vào Tháng mười một là vì đó là lúc mà tôi và cụ sẽ có một "Buổi nói chuyện." Mỗi lần trong gia đình có người bằng tuổi tôi bây giờ, Cụ nội sẽ ngồi xuống và nói chuyện với họ về những những điều mà mỗi người cần biết. Tôi đoán nó gần như kiểu một loại trí tuệ thông thái của những người cao tuổi.

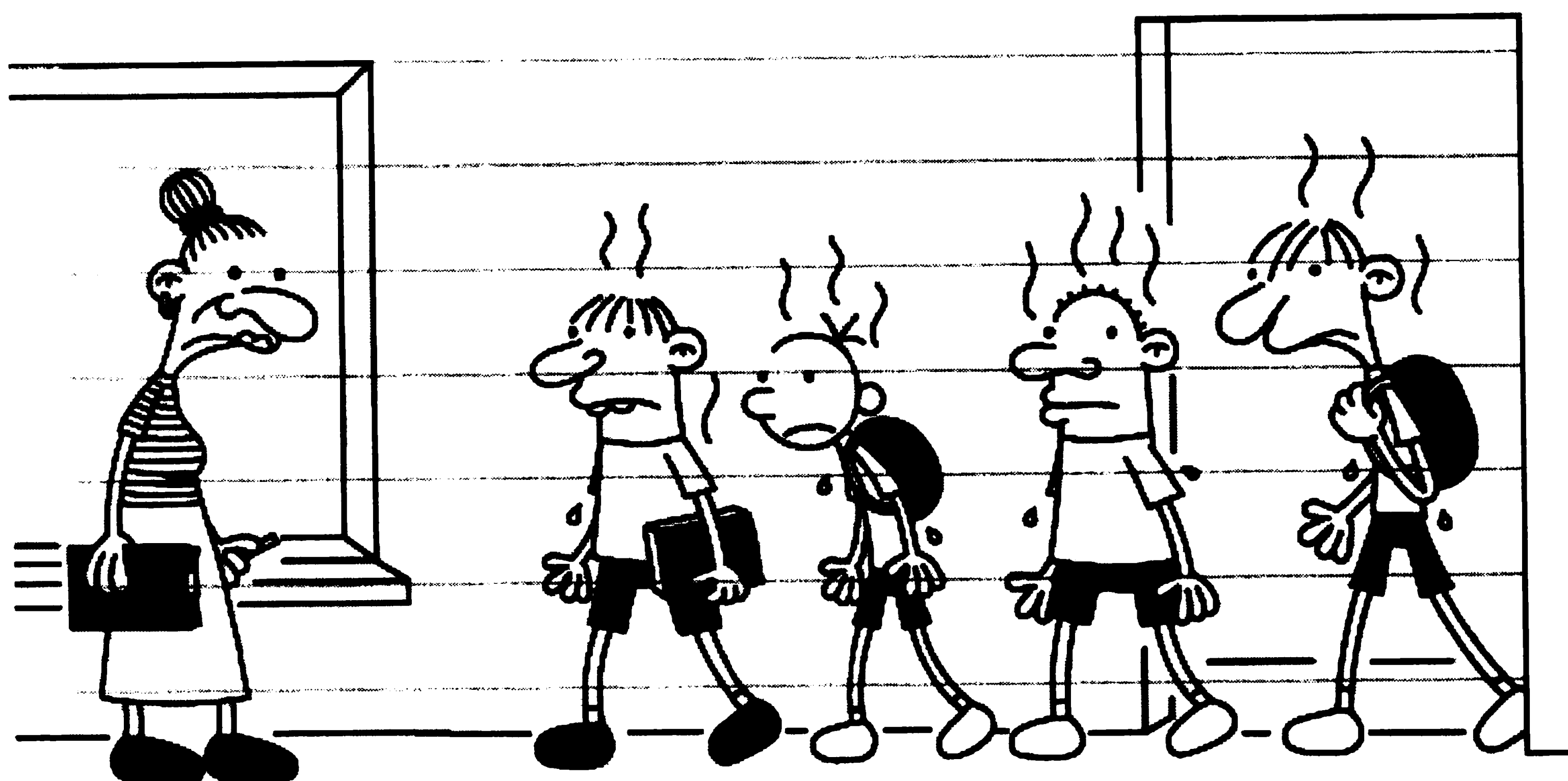
Người cuối cùng nhận được "Buổi nói chuyện" từ Cụ nội là Rodrick, và bây giờ tôi là người kế tiếp. Tôi hy vọng chú Gary sẽ từ hôn và chúng tôi không phải đi xuống đó nữa, bởi vì toàn bộ những điều này khiến cho tôi bị suy nhược.

Thứ năm

Chúng tôi có một cô giáo dạy toán mới ở trường, tên cô ấy là Mackelroy.

Trước đây cô ấy từng là giáo viên mầm non, và tôi không nghĩ rằng cô ấy thực sự mặn mà với học sinh trung học.

Chúng tôi có tiết toán ngay sau tiết Thể Dục, vì vậy khi chúng tôi vào lớp của cô Mackelroy, tất cả đều ướt đầm mồ hôi sau buổi tập.

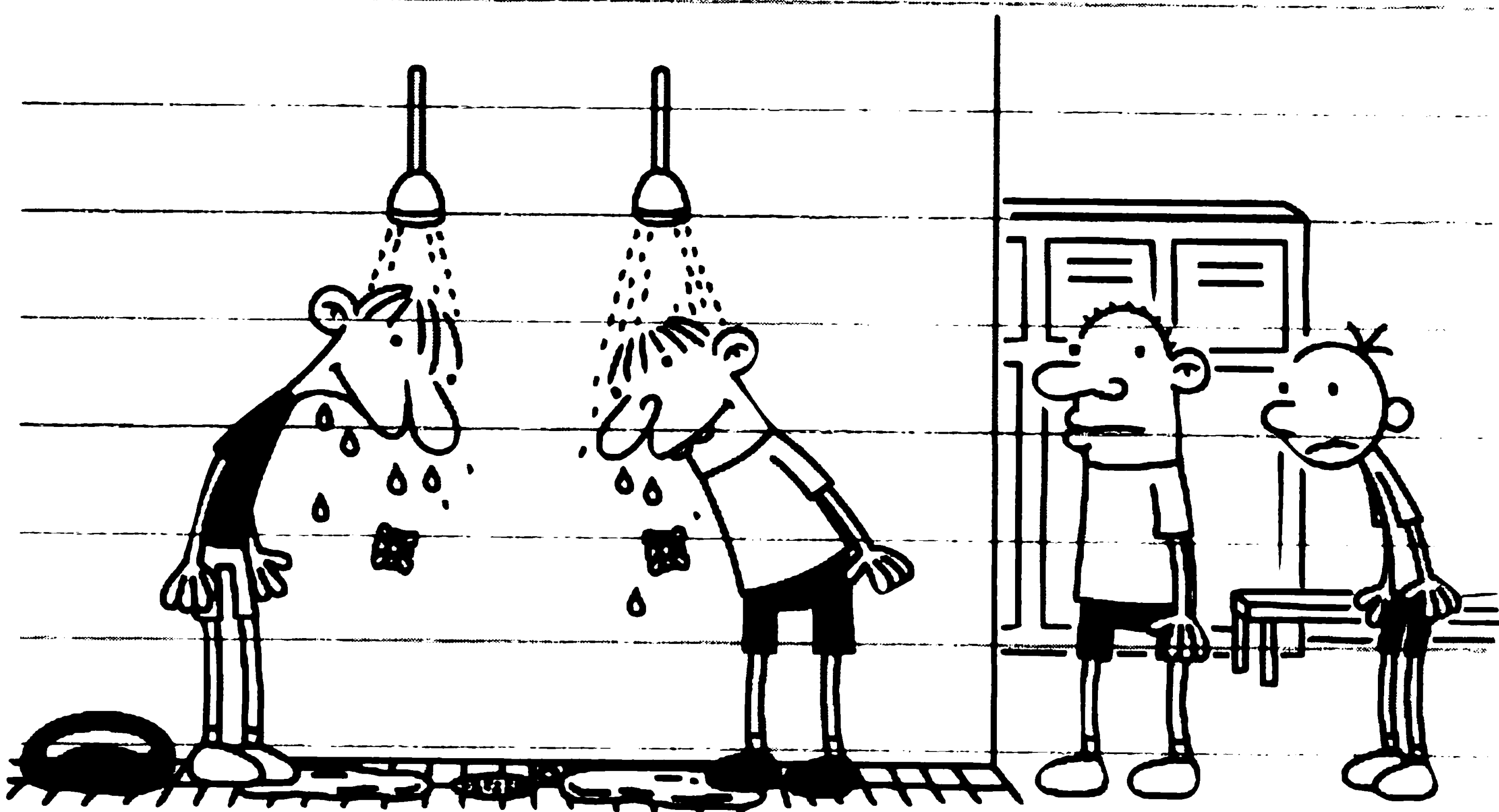
Cô Mackelroy đã phàn nàn với thầy hiệu trưởng và nói rằng cô ấy không thể dạy khi trong phòng học có mùi giống như mùi ở "chuồng khỉ," do đó, thầy hiệu trưởng quyết định, từ bây giờ chúng tôi phải tắm sau khi tập thể dục.

Vâng, tôi có thể cho bạn biết rằng hầu hết bọn con trai lớp tôi đều không thích thú với quyết định đó.

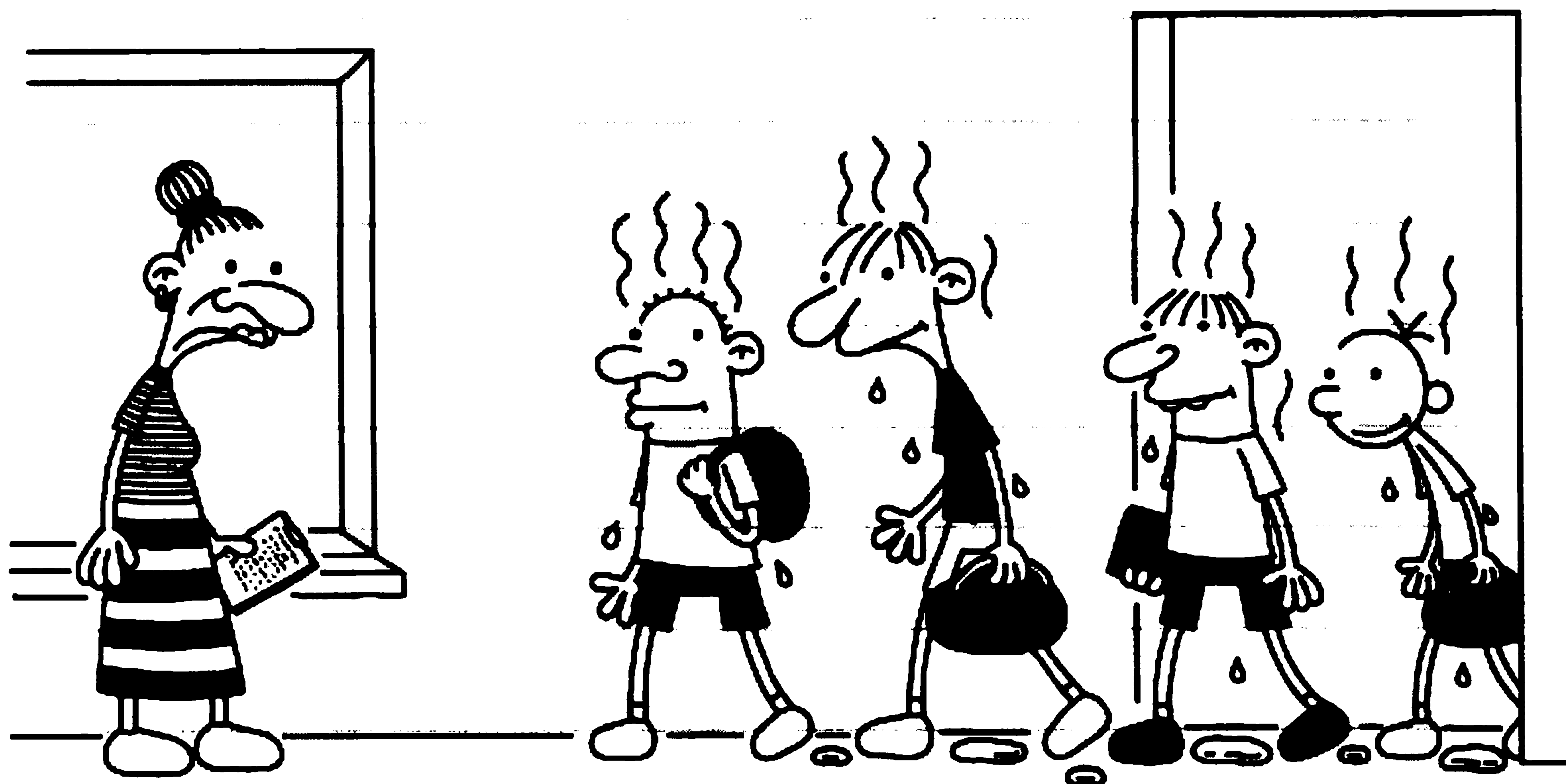
Người duy nhất ĐỒNG Ý với quyết định này là Roger Townsend, nhưng anh ta đã bị đúp hai năm và dù sao thì anh ta cũng đã là một người trưởng thành rồi.

Vì vậy, những đứa còn lại quyết định sẽ tắm giả vờ. Hôm qua, sau tiết Thể Dục, tất cả chúng tôi thay phiên nhau làm tóc ướt để nó TRÔNG giống như là chúng tôi vừa mới tắm xong.

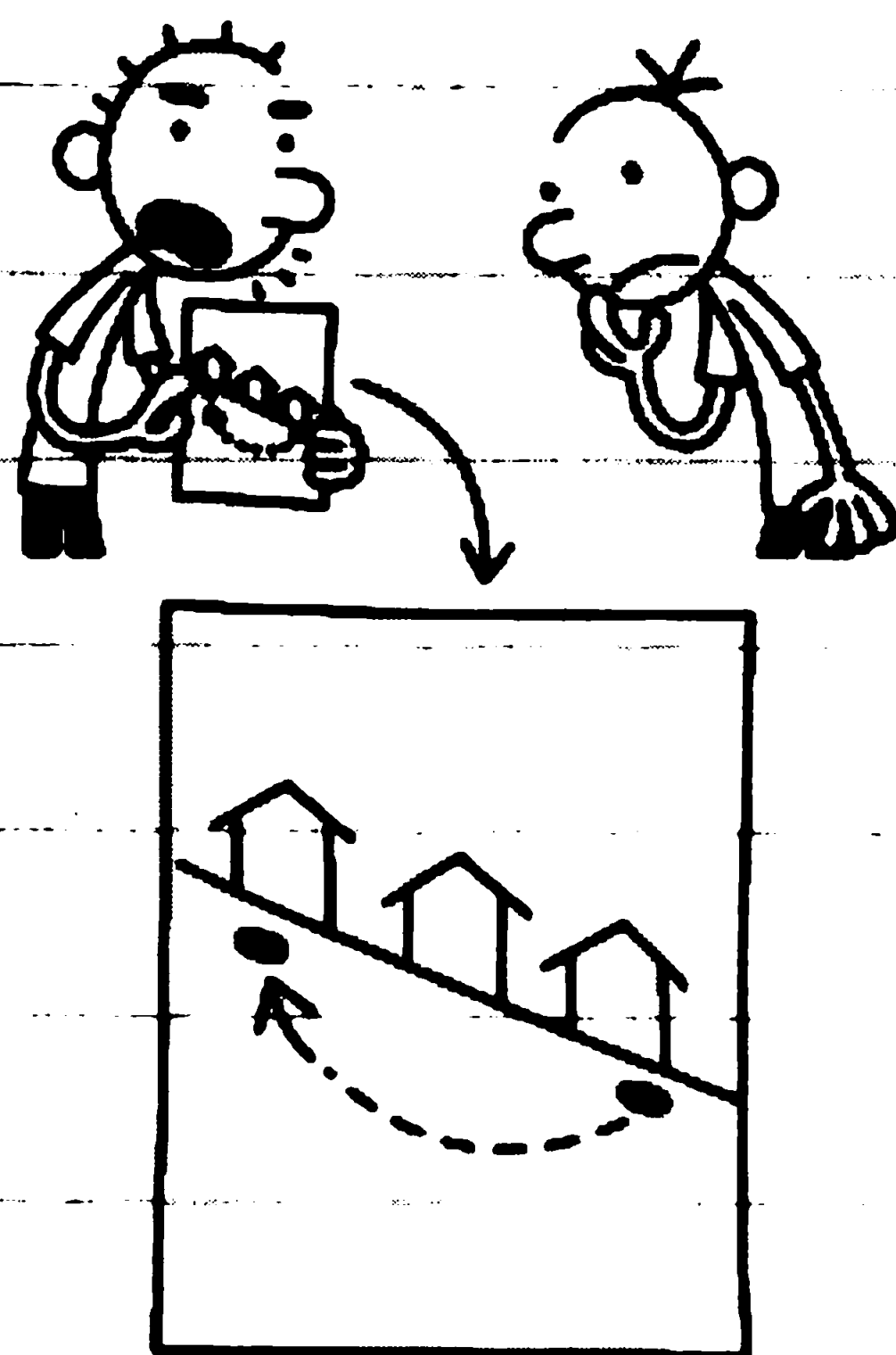

Tôi không biết liệu chúng tôi có thực sự đánh lừa được cô Mackelroy hay không, nhưng tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ đi vào phòng thay đồ nam để điều tra.

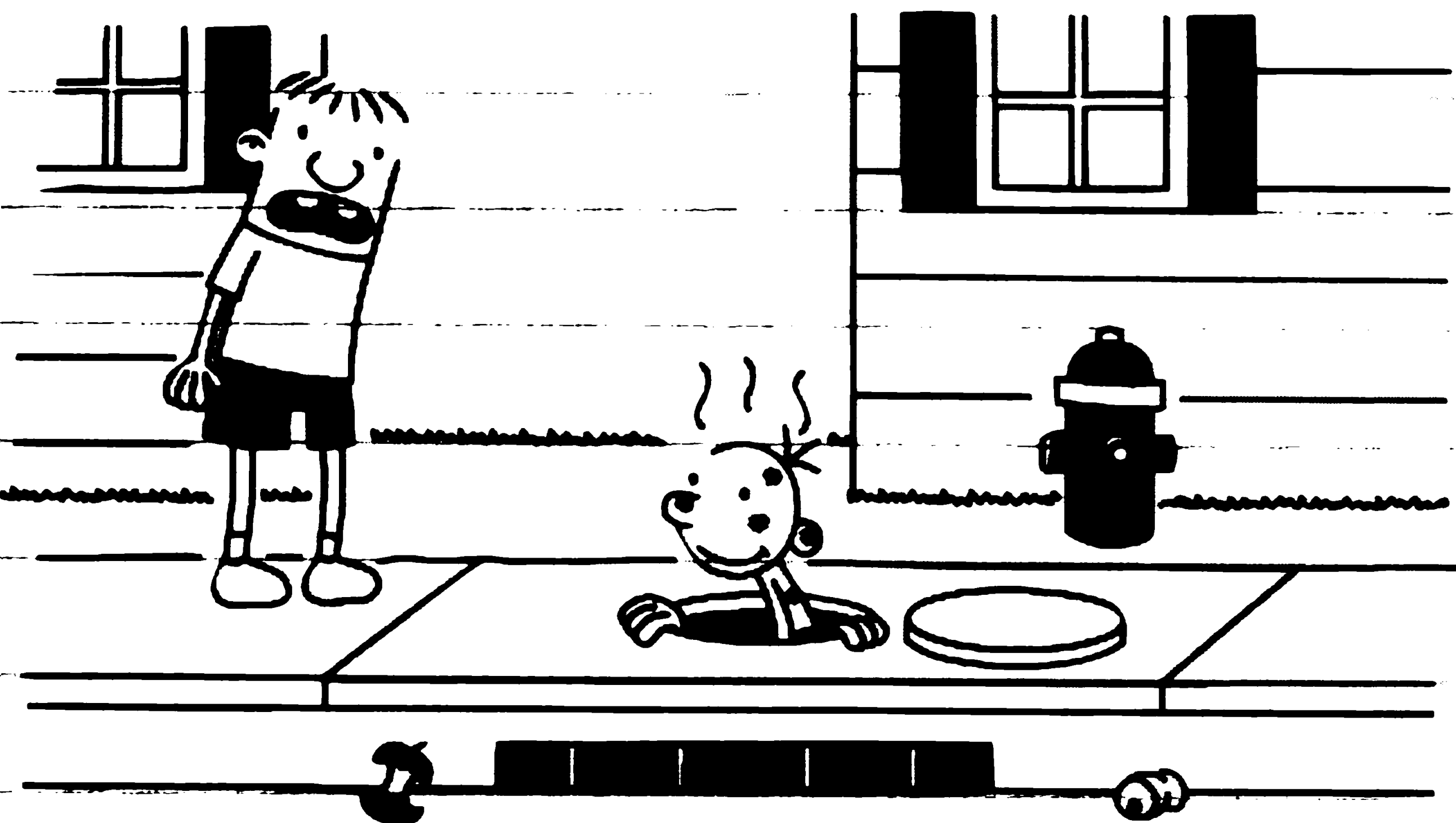

Việc tắm rửa này làm tôi nhớ đến một chuyện đã xảy ra vào mùa hè, khi tôi và Rowley vẫn còn là bạn thân của nhau. Lúc đó, ngày nào tôi cũng đến nhà Rowley chơi, nhưng vấn đề là lần nào tôi cũng phải đi bộ qua nhà của Fregley.

Tôi nhớ Rodrick đã nói rằng một người bình thường có thể di chuyển hết quãng đường từ nhà lên tới đỉnh đồi bằng cách bò qua những đường cống thoát nước.

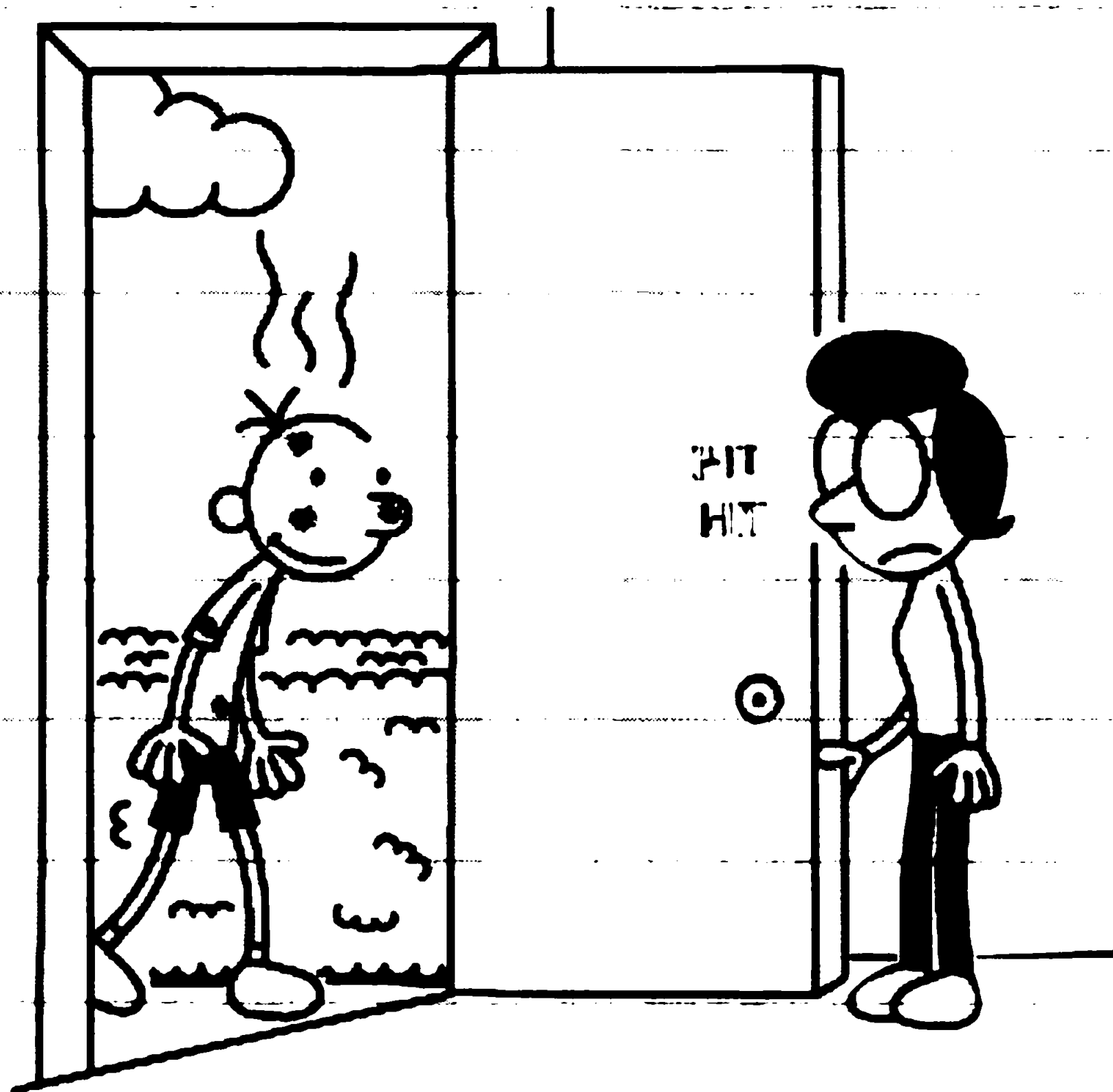

Tôi quyết định thử xem liệu Rodrick nói có đúng không, tin hay không tùy bạn, anh ta đã đúng. Bên trong đường cống thoát nước khá tối và hơi hám, nhưng nó hoàn toàn xứng đáng để có thể tránh được Fregley.

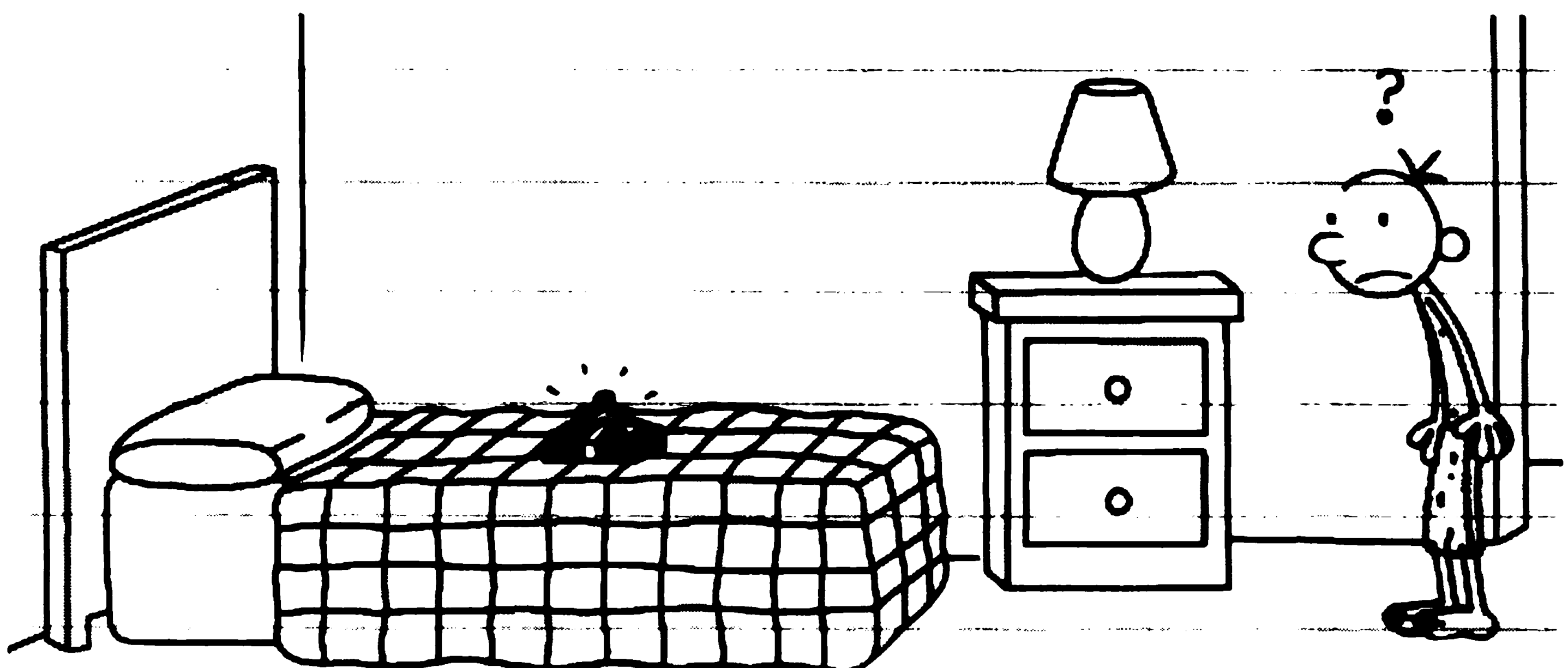

Khi tôi quay về nhà, tôi lại đi qua đường cống thoát nước một lần nữa.

Nhưng có lẽ tôi nên tắm qua ở phía sân trước hoặc làm một cái gì đó tương tự, bởi vì mẹ dường như đã có chút nghi ngờ khi tôi bước vào nhà.

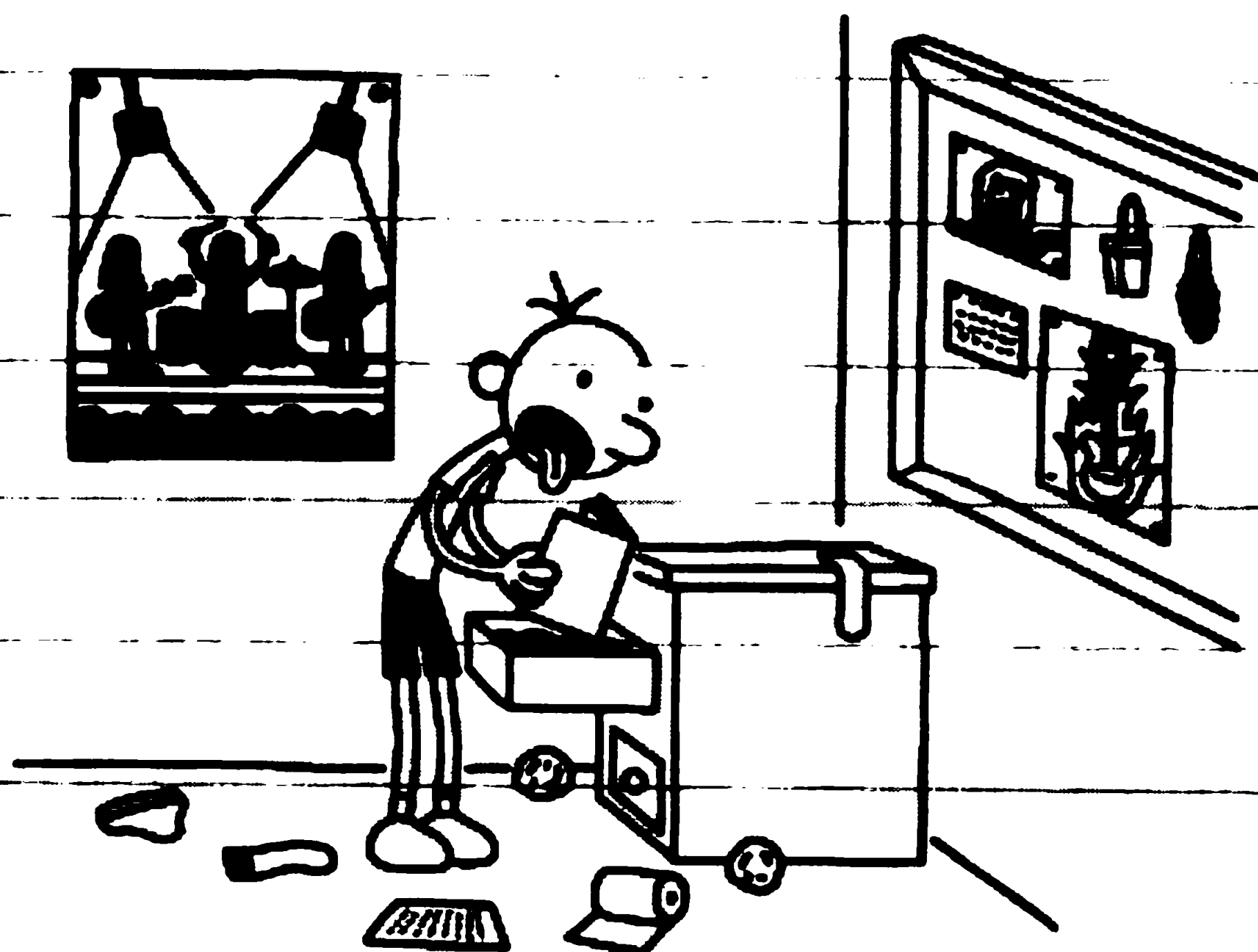
Tôi biết mẹ sẽ ngắt xiú nếu mẹ phát hiện ra tôi đã bò qua các đường cống thoát nước, vì vậy tôi không nói gì cả. Nhưng mẹ nói với tôi rằng tôi phải đi tắm trước khi ăn tối. Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm, có cái gì đó đặt trên giường của tôi.

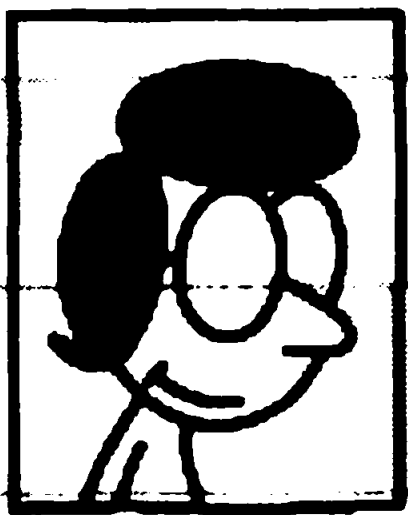
Tôi mở nó ra và tìm thấy một thanh khử mùi và một cuốn sách.

Tôi đặt thanh khử mùi vào tủ quần áo của mình, còn quyển sách thì tôi ném vào thùng rác. Tôi đã nhìn thấy quyển sách này trước đây. Chắc hẳn mẹ cũng đã đưa cho Rodrick một quyển tương tự khi anh ta bằng tuổi tôi, và tôi đã tìm thấy nó trong cái ngăn kéo đầy rác của anh ta. Tin tôi đi, tôi không cần phải xem lại hình ảnh trong quyển sách đó lần thứ hai.

Và điều tồi tệ hơn nữa là mẹ đã lấy tôi làm chủ đề cho mục nuôi dạy con cái của mình trong tờ báo địa phương tuần đó. Mẹ đã không dùng tên thật của tôi, nhưng tôi không nghĩ rằng phải cần đến một thám tử để tìm ra người mà mẹ đang nói tới là ai.

*Susan
Heffley*

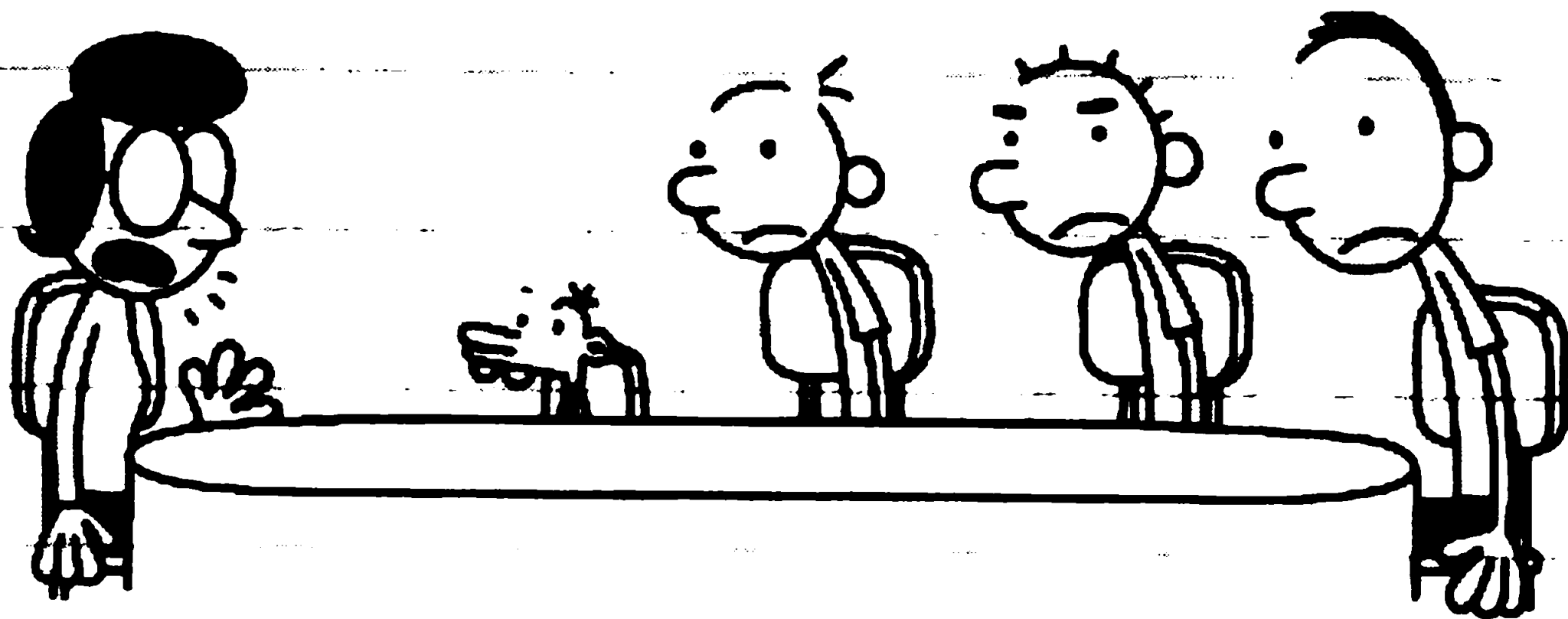
Tuổi dậy thì có thể là một khoảng thời gian khó khăn

Khi những đứa trẻ bắt đầu cảm nhận được những thay đổi của tuổi thiếu niên, sự biến đổi này có thể tạo ra sự không thoải mái, kỳ quặc, hoặc thậm trí là sợ hãi. Nhưng khi có những sự hướng dẫn hợp lý, đứa trẻ có thể học được cách tiếp nhận nó, và thậm trí là sẽ ăn mừng, việc chuyển đổi thành người trưởng thành. Đứa con trai thứ hai của tôi gần đây đã bắt đầu một chuyến phưu lưu tuyệt vời vào thời gian này của nó

Chủ nhật

Tối nay mẹ đã tổ chức một "cuộc họp gia đình." Bất cứ khi nào mẹ làm điều này thì nó chẳng bao giờ diễn ra tốt đẹp. Cuối cùng chúng tôi đã có một cuộc họp gia đình để mẹ có thể phàn nàn về tình trạng trong nhà vệ sinh.

Mẹ bảo mẹ thấy mệt mỏi vì phải cọ sạch sàn nhà vệ sinh xung quanh bồn cầu do "địch ngầm tệ hại" của chúng tôi.

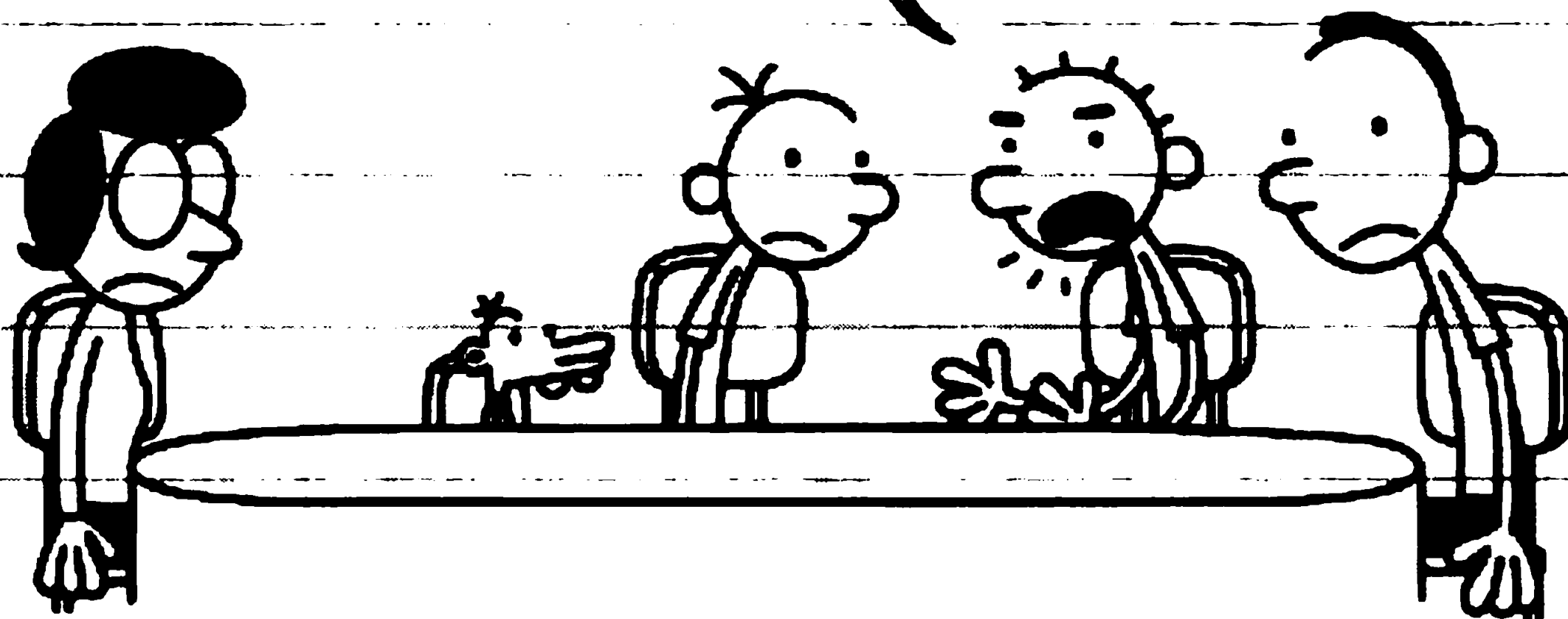
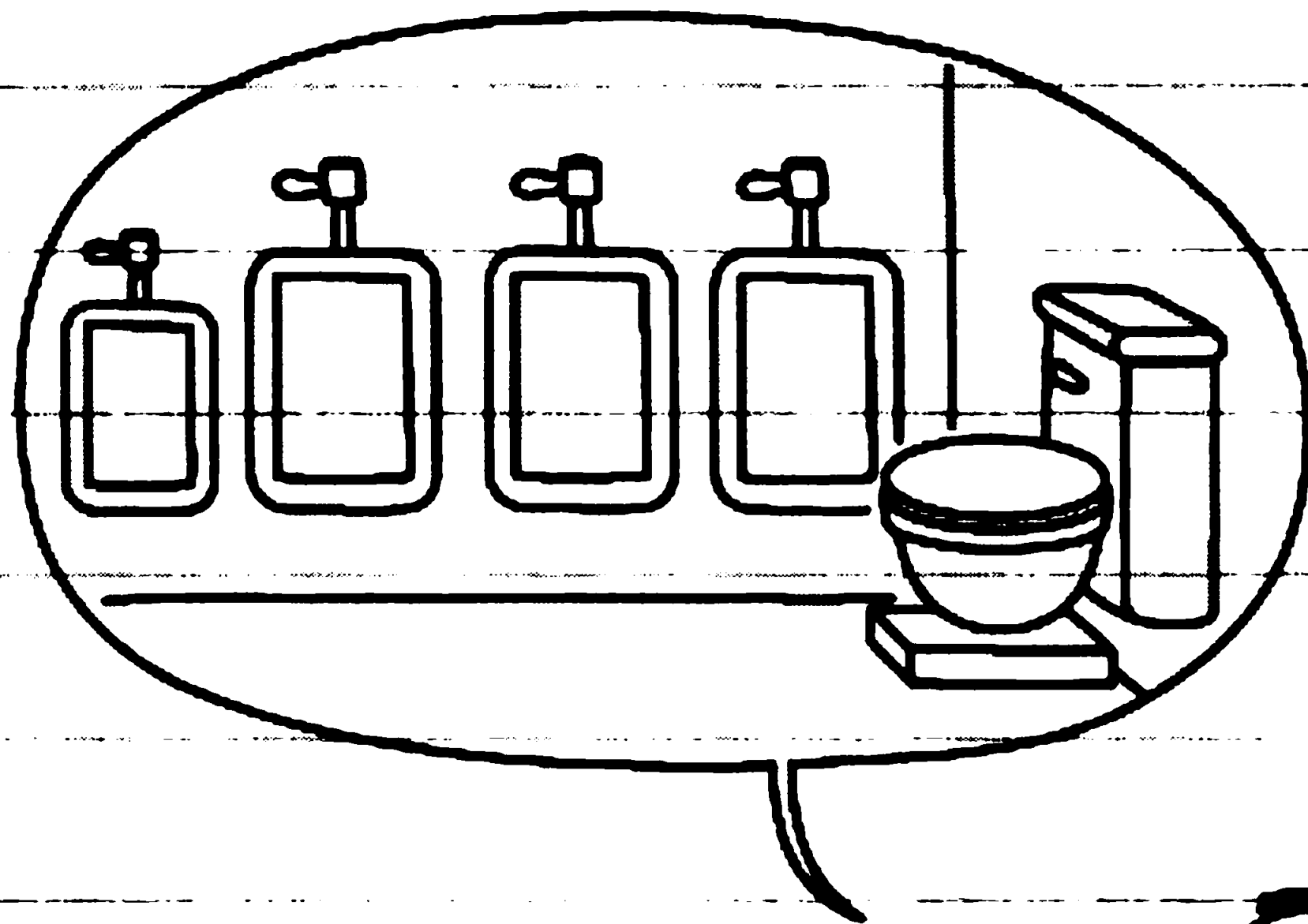
Tôi cũng hiểu chính xác những gì mẹ đang nói đến. Thực sự có một lần tôi đã bị nhờ xe buýt chỉ vì tôi sử dụng nhà vệ sinh sau Manny.

Tất cả những gì tôi có thể nói là, tôi không phải là người gây ra vấn đề đó. Khi Rodrick sử dụng nhà vệ sinh, một nửa thời gian anh ta thậm chí không bật đèn.

Mẹ nói sẽ đưa ra một quy định mới rằng đàn ông trong nhà chúng tôi cũng đều phải ngồi xuống mỗi khi đi vệ sinh, bất kể thế nào đi nữa.

Tuy nhiên, không ai trong chúng tôi thích ý tưởng ĐÓ. Rodrick đề nghị chúng tôi chỉ cần mua thêm vài bộ đi tiểu, CHÚNG TÔI có nhiều người trong khi MẸ chỉ có một mình. Hơn nữa, bằng cách đó, sẽ có nhiều hơn một người có thể cùng đi vệ sinh một lúc.

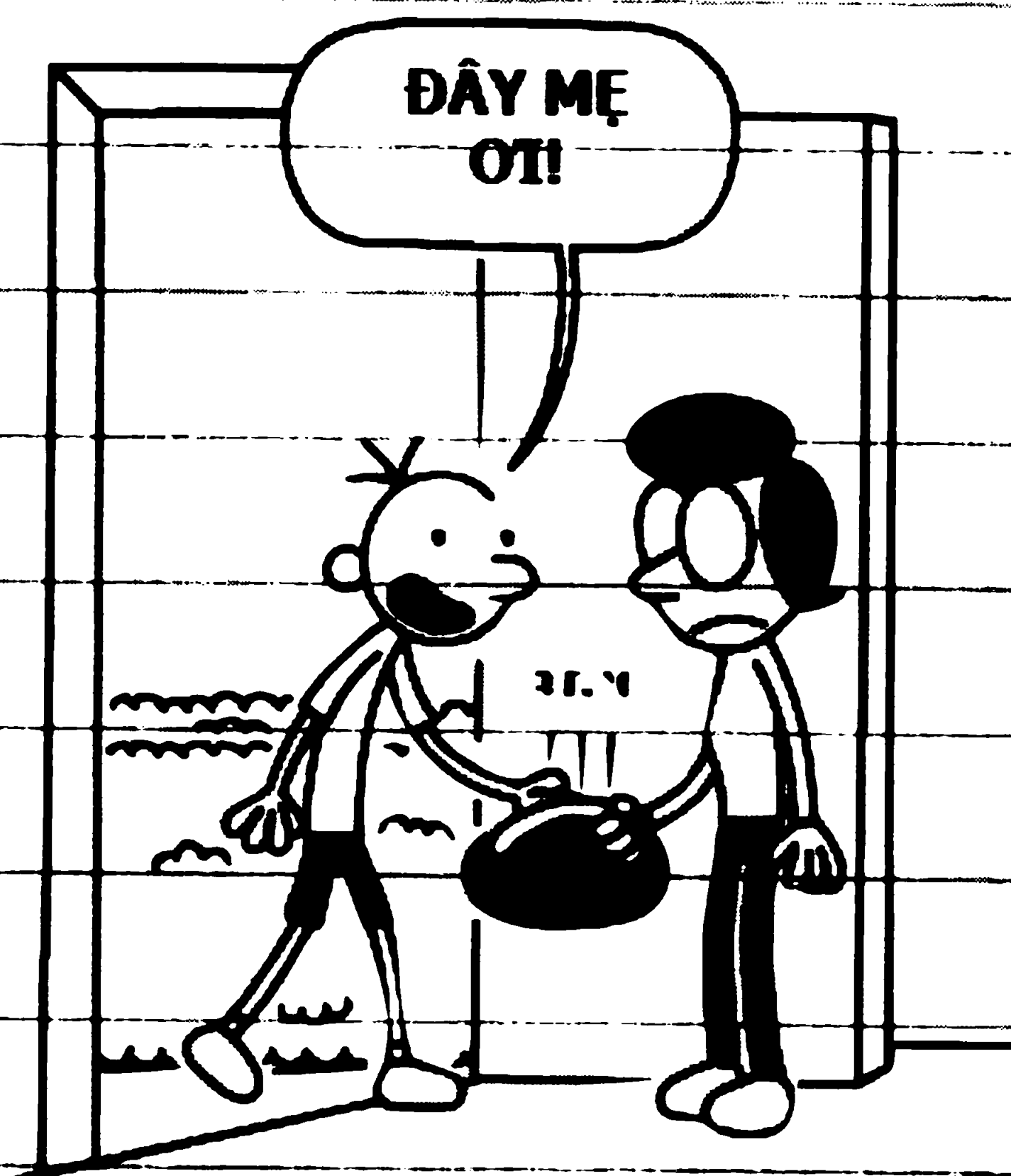

Nhưng mẹ nói rằng việc đó quá "khoa trương," và mẹ đã sử dụng sức mạnh của mình để phủ quyết ý tưởng của Rodrick.

Tôi nghĩ rằng cuộc họp gia đình tối nay sẽ tiếp tục tranh luận về vấn đề nhà vệ sinh, vì không ai tuân theo quy tắc ngồi bệt xuống và những thức còn tồi tệ hơn nữa. Tuy nhiên, cuộc họp này lại bàn về một chuyện hoàn toàn khác.

Mẹ nói với chúng tôi rằng mẹ sẽ đi học trở lại và rằng mẹ muốn bắt đầu tham gia các lớp học một vài buổi một tuần.

Vâng, tôi đã hoàn toàn không đề phòng trước tin tức này. Mẹ thì LUÔN LUÔN có nhà khi tôi đi học về, và đó là điều mà tôi rất thích.

Nhưng mẹ nói rằng sau những năm tháng bận rộn ở nhà với lũ con nít chúng tôi, mẹ cần phải làm cái gì đó để khơi dậy sự hào hứng của mẹ. Vì vậy, mẹ nói mẹ sẽ đăng ký một vài khóa học trong một học kỳ xem nó như thế nào.

Tôi nghĩ tôi có thể hiểu tại sao mẹ muốn mở mang kiến thức, bởi vì nếu tôi phải làm những việc mà mẹ làm hàng ngày, có lẽ tôi cũng phát điên lên mất.

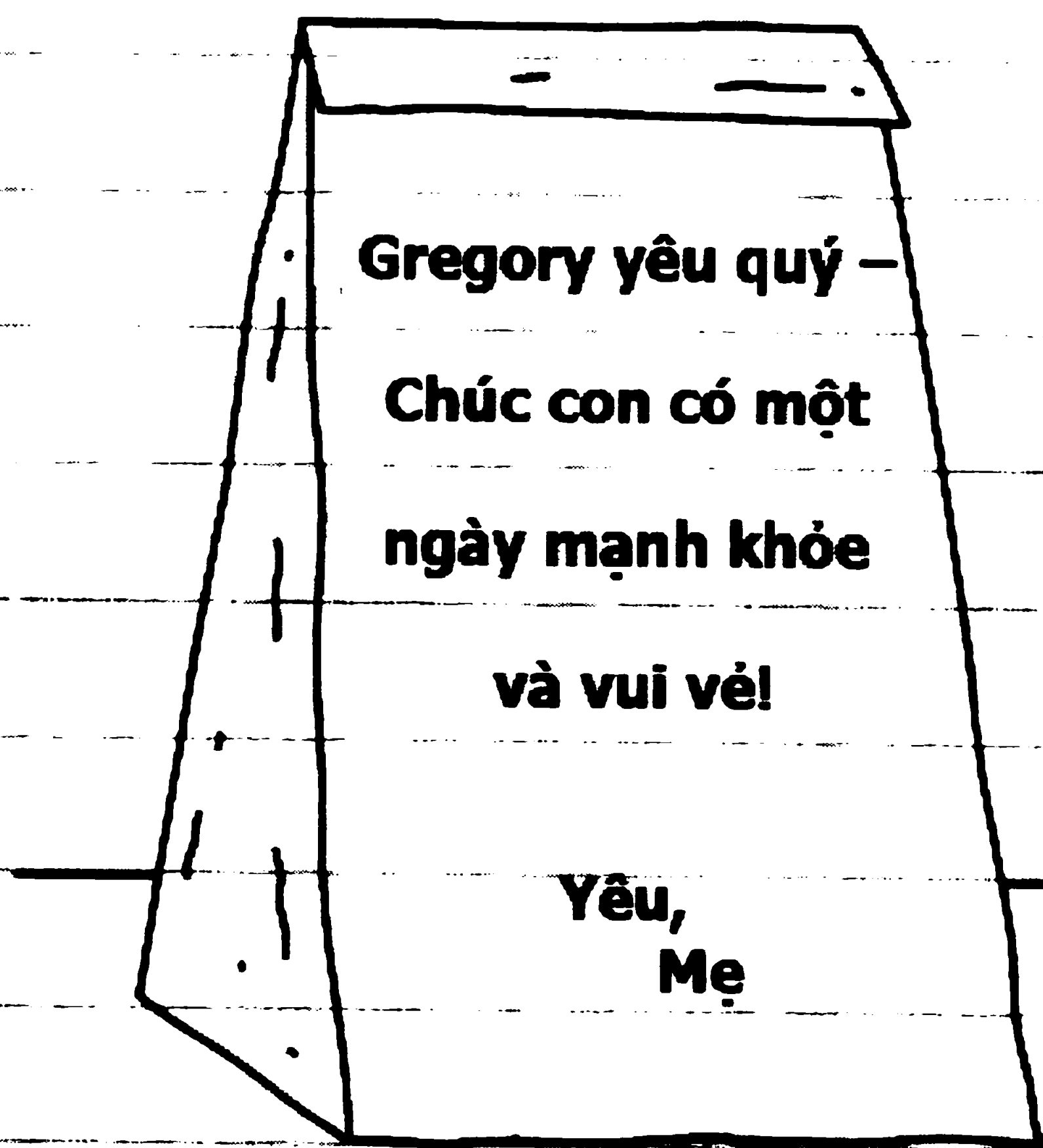
LỚP HỌC KHIÊU VŨ CHO MẸ & CON

Mẹ nói đàn ông chúng tôi sẽ phải tự nấu bữa tối cho mình vài lần một tuần và bắt đầu làm những công việc mà mẹ thường làm.

Một trong những công việc lặt vặt trong nhà là chuẩn bị cho bữa ăn trưa, thành thực mà nói với bạn rằng, tôi khá hài lòng khi mẹ giao lại việc này cho chúng tôi.

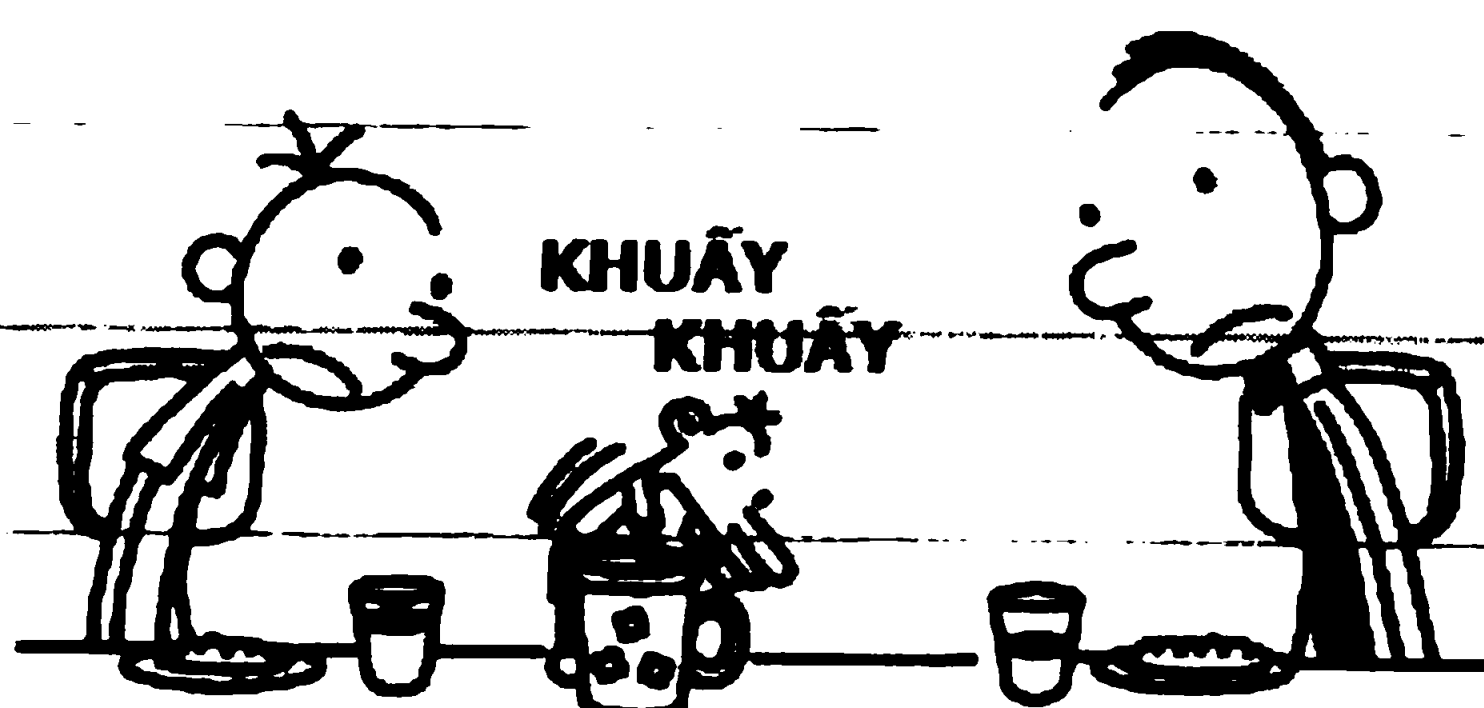
Công việc hàng ngày mà mẹ làm cho bữa trưa là viết một mẫu ghi chú trên túi thức ăn của chúng tôi, và chắc chắn tôi có thể sống mà không cần MẪU GHI CHÚ NÀY.

Thứ tư

Vài tối đầu tiên khi mẹ vắng nhà thật là một thảm họa. Hôm Thứ hai chúng tôi đã cố gắng tự nấu bữa tối cho mình, nhưng không ai biết những gì mình sẽ phải làm.

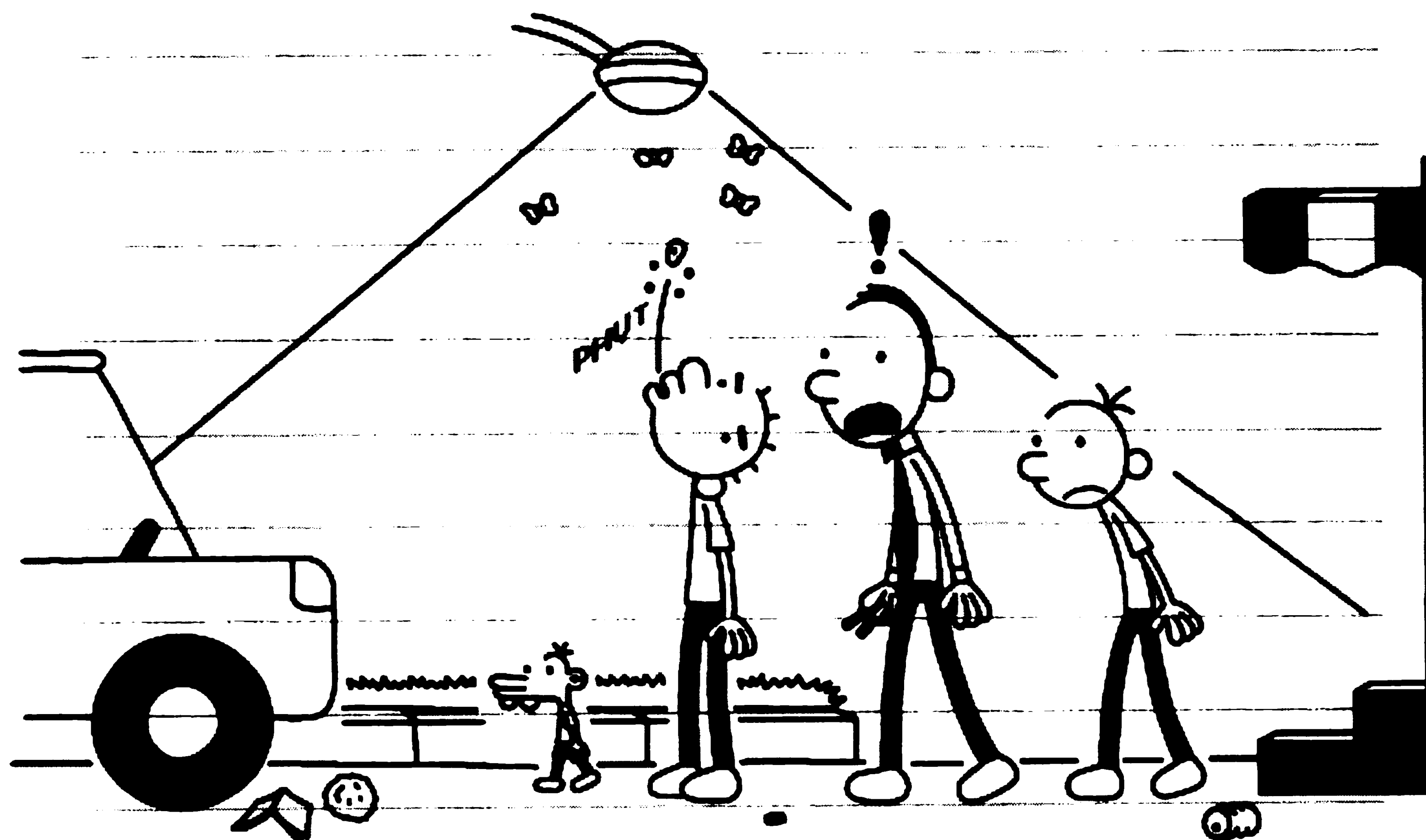
Manny phụ trách pha trà đá, nhưng trà của nó thì không thể uống được kể từ lúc nó dùng đôi tay trần để khuấy.

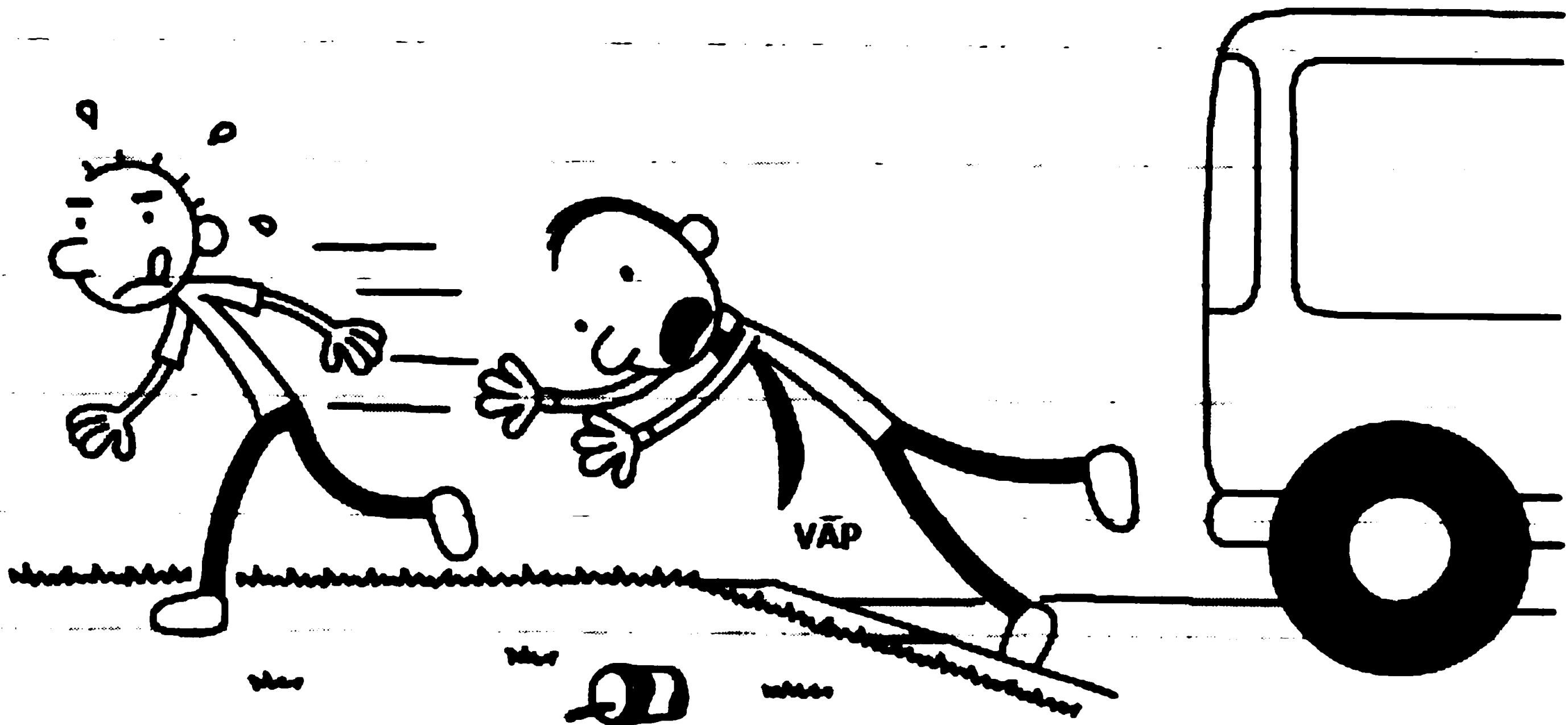
Rodrick phụ trách nướng thịt bò, nhưng anh ta đã quên bọc giấy bạc trước khi đặt nó vào trong lò nướng.

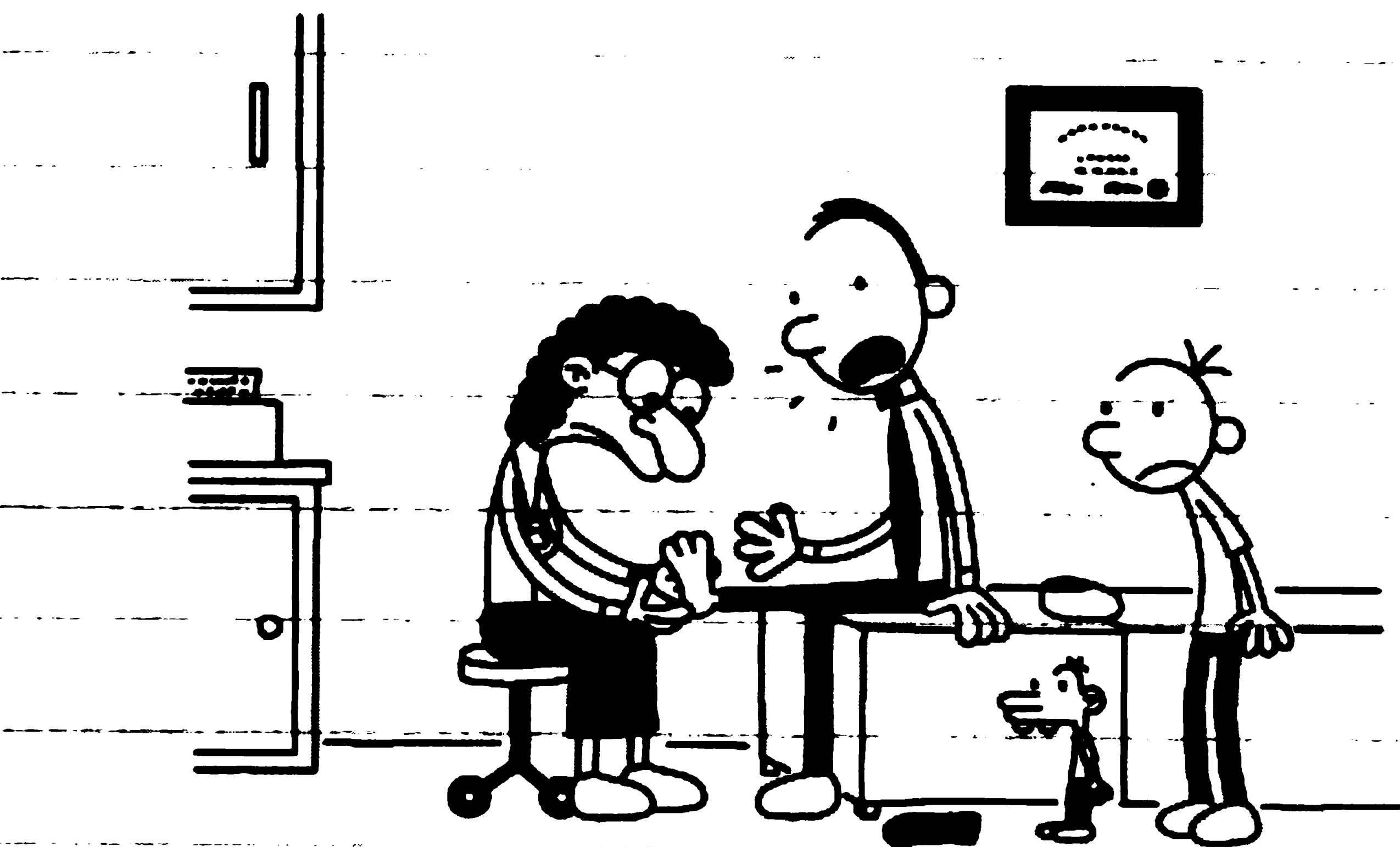
Vì vậy, chúng tôi đã cất những món ăn tự chế và đi ra ngoài ăn. Khi chúng tôi rời nhà hàng, Rodrick đã nhổ bã kẹo cao su của anh ta vào mấy con bướm đang bay xung quanh, và không may anh ta đã nhổ trúng vào bố.

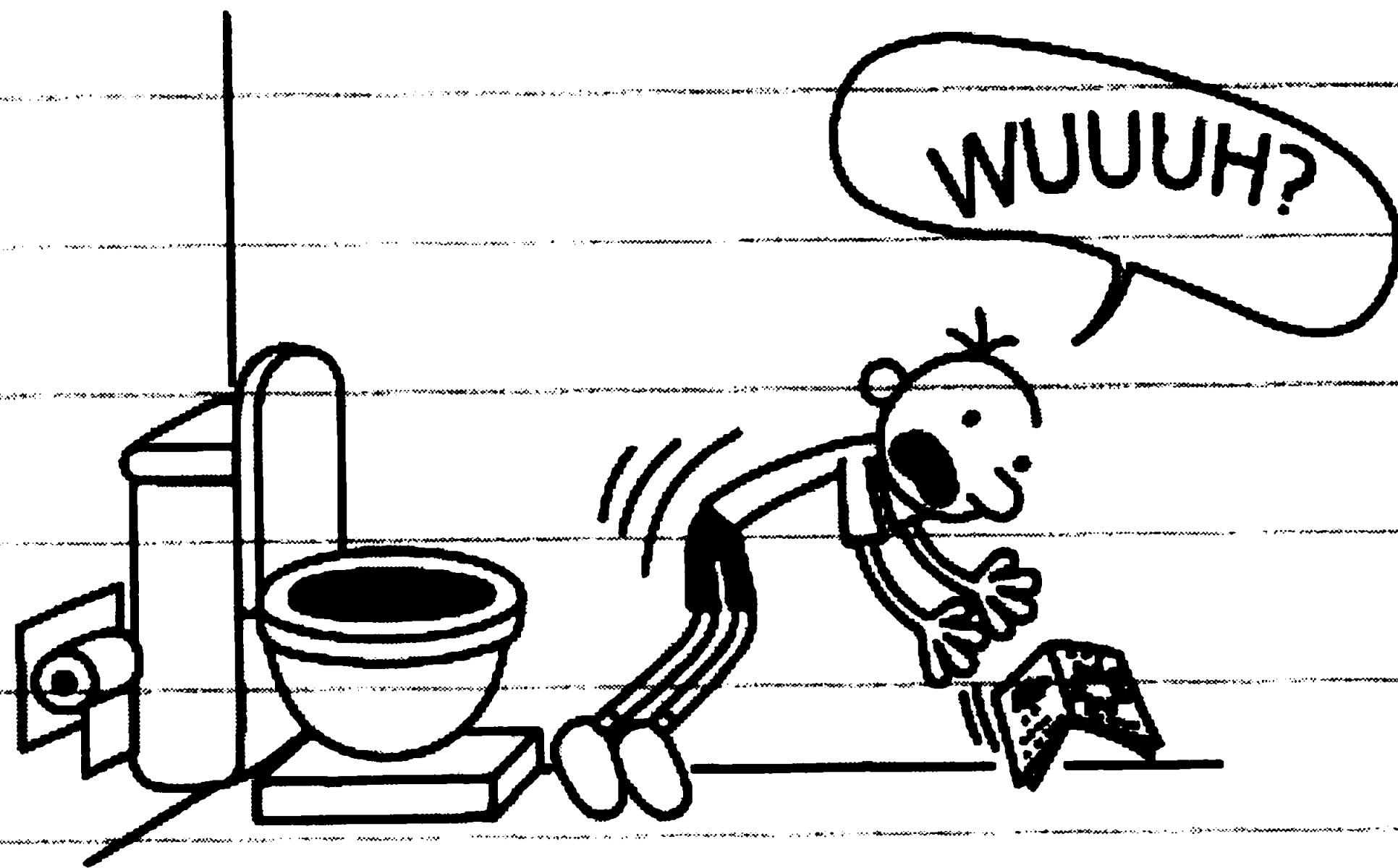
Bố đuổi Rodrick chạy xung quanh bãi đậu xe, nhưng Rodrick thực sự chạy rất nhanh, và bố không thể nào bắt được anh ta. Sau đó, bố đã bị vấp chân vào lề đường và bị trật mắt cá.

Vì vậy, Rodrick đã lái xe đưa bố đến phòng cấp cứu. Khi bác sĩ hỏi vì sao mà bố bị thương ở mắt cá chân, bố nói bố đi mà không để ý đường và bố đã đâm phải chiếc xe tải của Manny.

Tôi có thể hiểu phần nào lý do bố không muốn nói sự thật. Một lần tôi bị đau ở cổ tay, và tôi nói cho tất cả mọi người biết tôi đã bị đau trong một vụ ẩu đả. Nhưng gì THỰC SỰ xảy ra là tôi đã cố gắng để đứng dậy sau khi chân tê cứng vì ngồi quá lâu trong nhà vệ sinh. Nhưng tôi thích câu chuyện tôi đã bịa hơn.

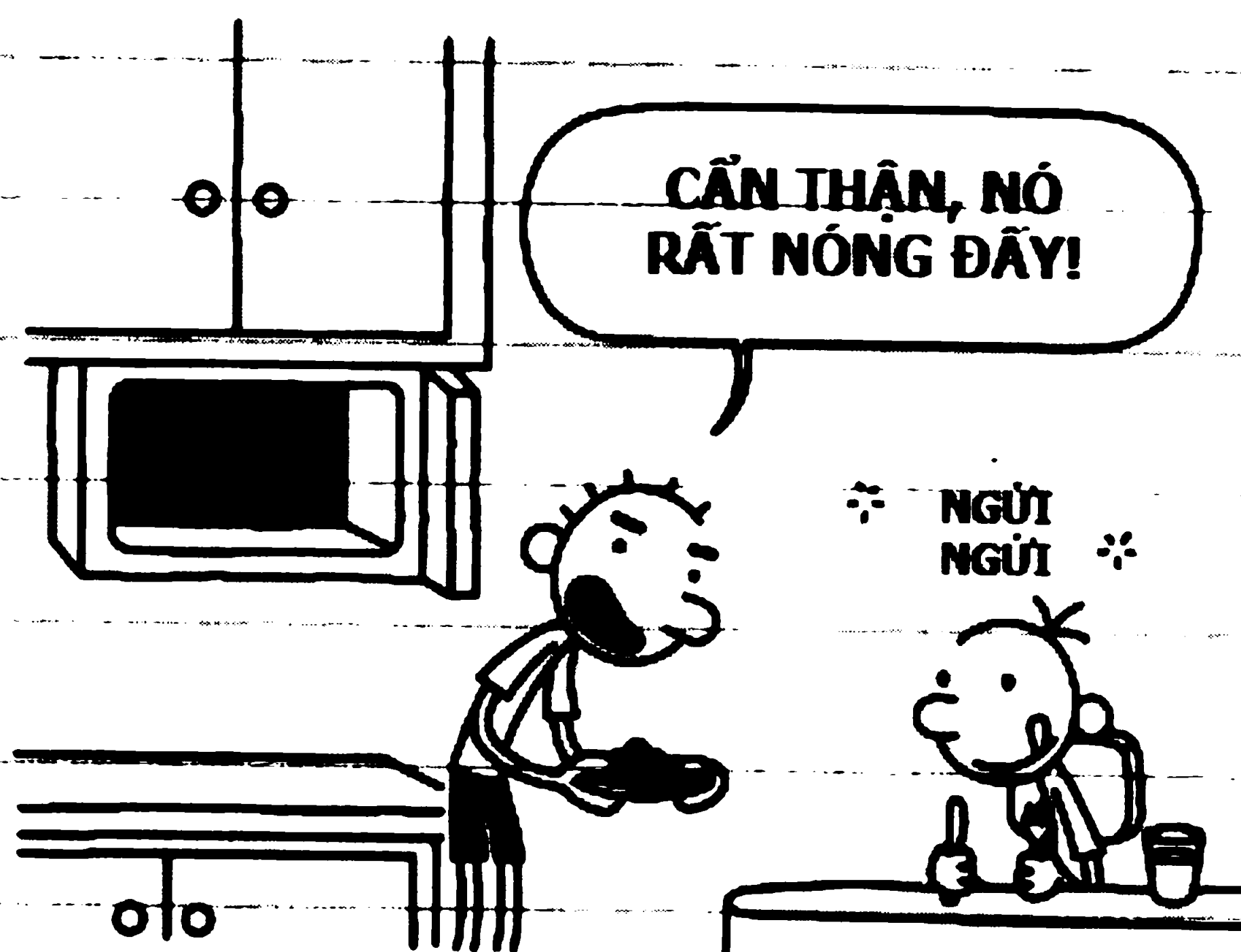

Chỉ vài ngày không có mẹ, mọi thứ đã bắt đầu rối loạn. Cho đến lúc này thì chúng tôi đã gặp phải một chấn thương nghiêm trọng, và ai mà biết được điều gì tiếp theo sẽ xảy ra.

Thứ năm

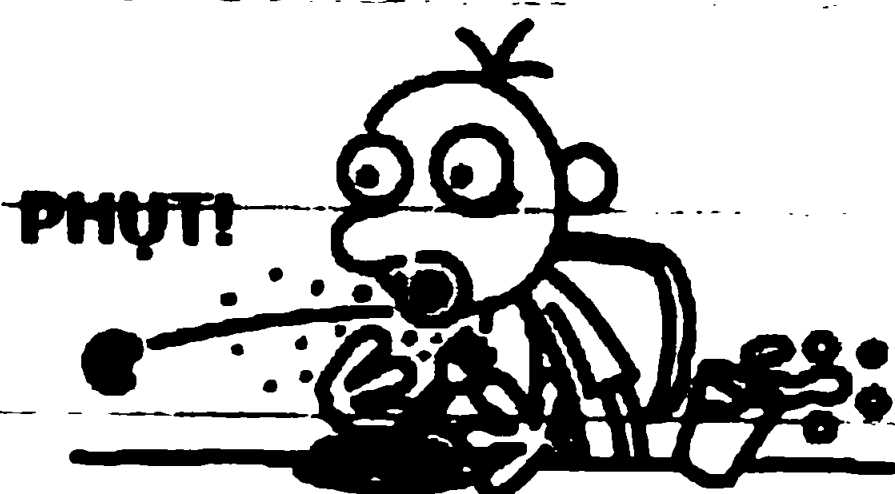
Chúng tôi đã mang thức ăn thừa từ cửa hàng Mỹ ồng về, và đó là những gì chúng tôi có cho bữa tối nay. Bố phải ở lại chỗ làm muộn hơn, vì vậy bố đã gọi cho Rodrick và bảo anh ta dùng lò vi sóng hâm nóng mì ồng cho mọi người.

Rodrick đã mang cho tôi đĩa thức ăn đầu tiên, và khi
bê ra, anh ta nói -

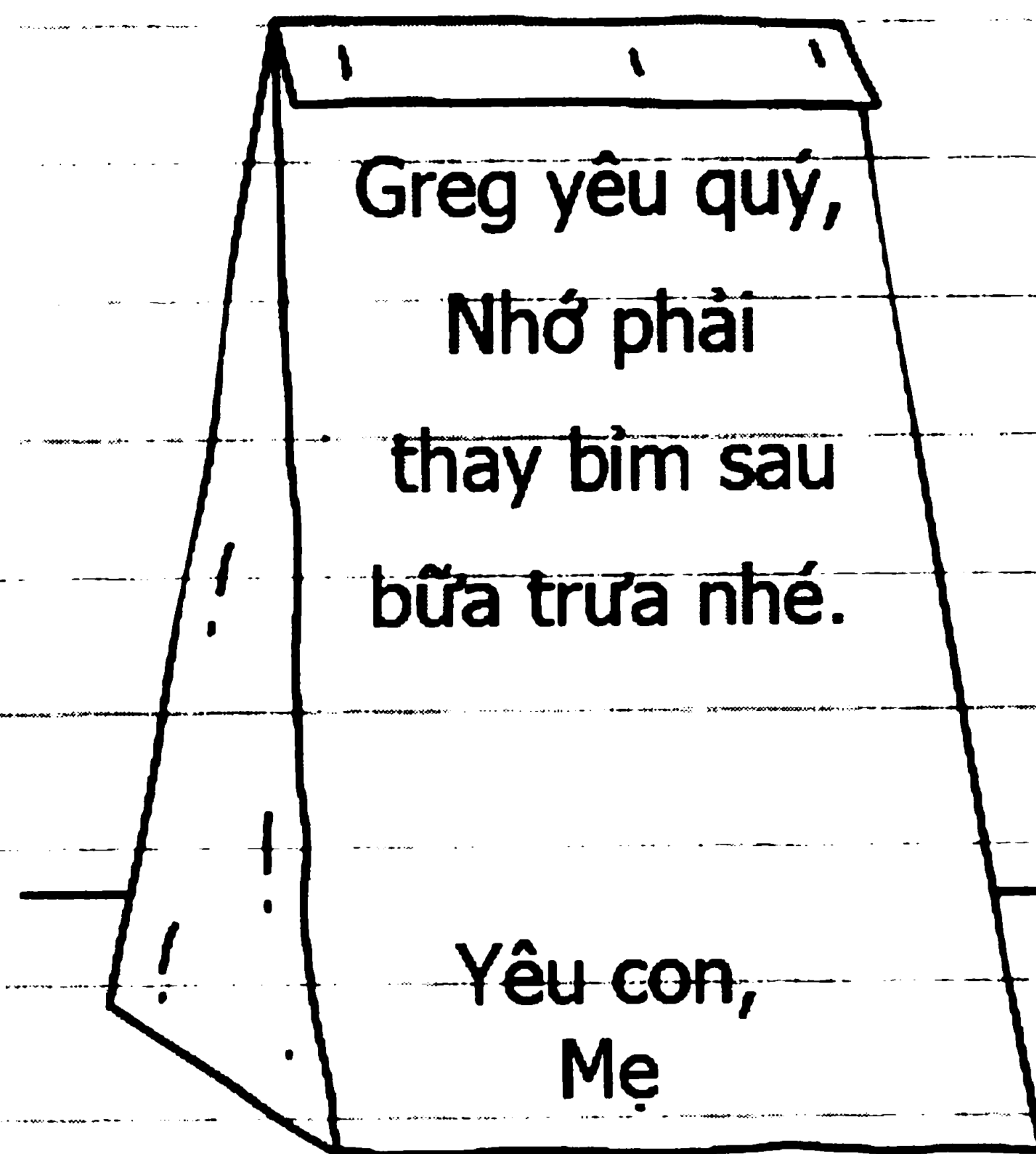
Tôi đã thổi mỳ ống của mình một lúc lâu để nó nguội
bớt. Nhưng việc mà tôi không hề biết là Rodrick không
hề làm nóng mì ống của tôi trong lò vi sóng - anh ta chỉ
giả vờ.

Vì vậy, khi tôi cắn vào viên thịt, nó lạnh như ĐÁ vậy.

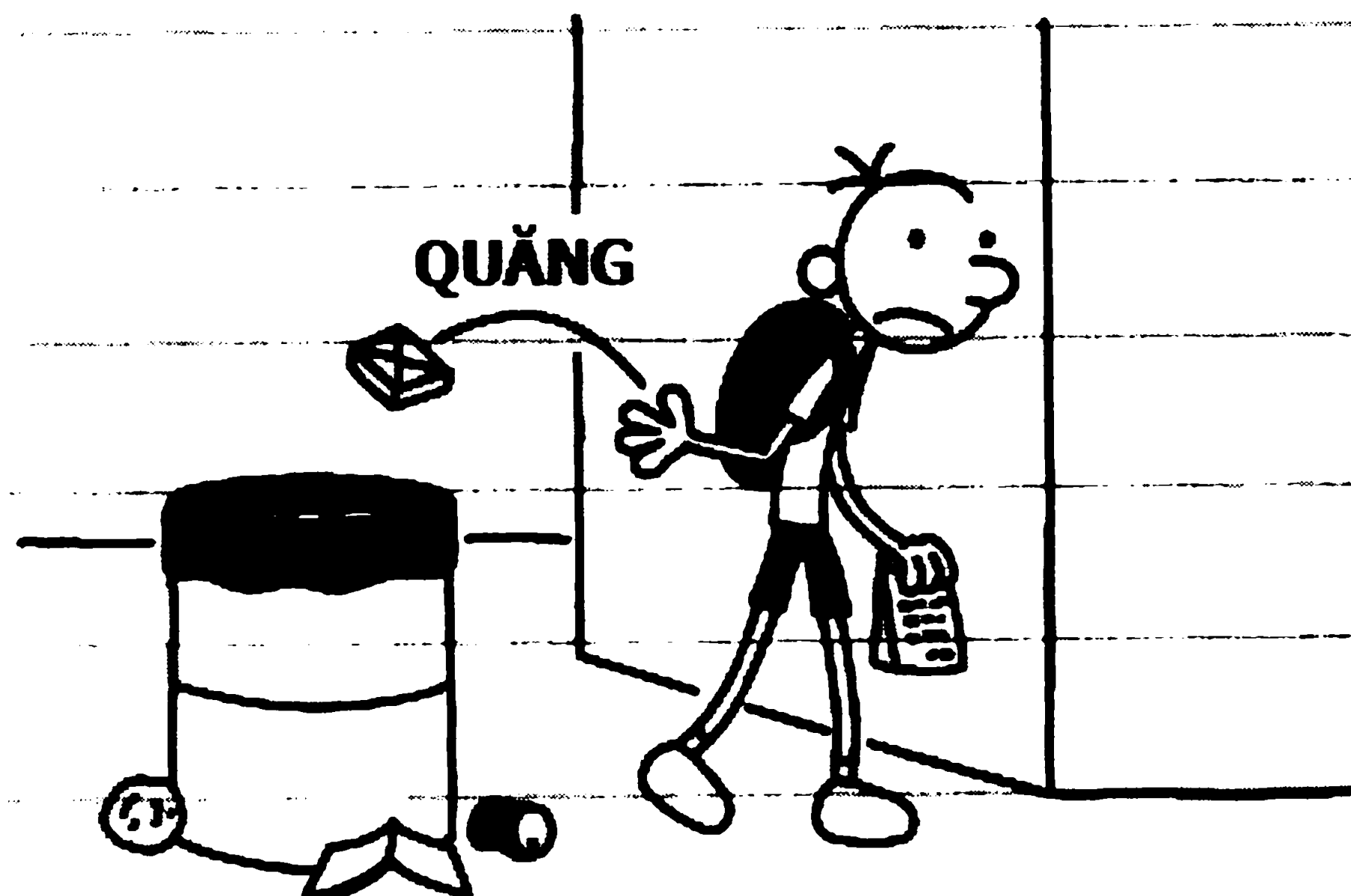

Sau trải nghiệm đó, tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ
ăn thức ăn thừa thêm một lần nữa.

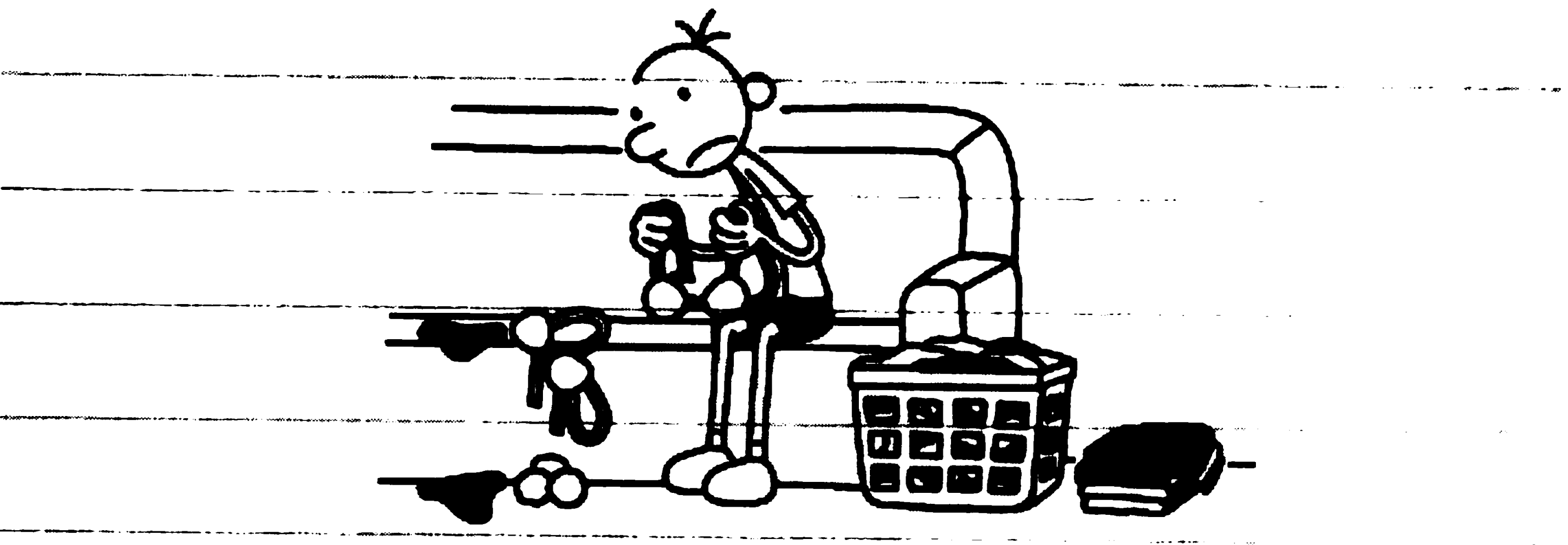
Và túi đựng đồ ăn trưa cũng không có tác dụng. Tuần này Rodrick phụ trách làm bữa trưa, và anh ta đã viết một mẫu ghi chú trên túi của tôi, giống như mẹ đã làm.

Tôi thậm chí không buồn ăn chiếc bánh sandwich, vì tôi chẳng bao giờ nhìn thấy Rodrick rửa tay của anh ta dù chỉ một lần.

Công việc tuần này của tôi là giặt quần áo, và tôi thật sự không thể chịu đựng được nó. Tóm lại tôi nghĩ rằng việc bắt một cậu bé phải gấp đồ lót cho mẹ của mình là vi phạm pháp luật.

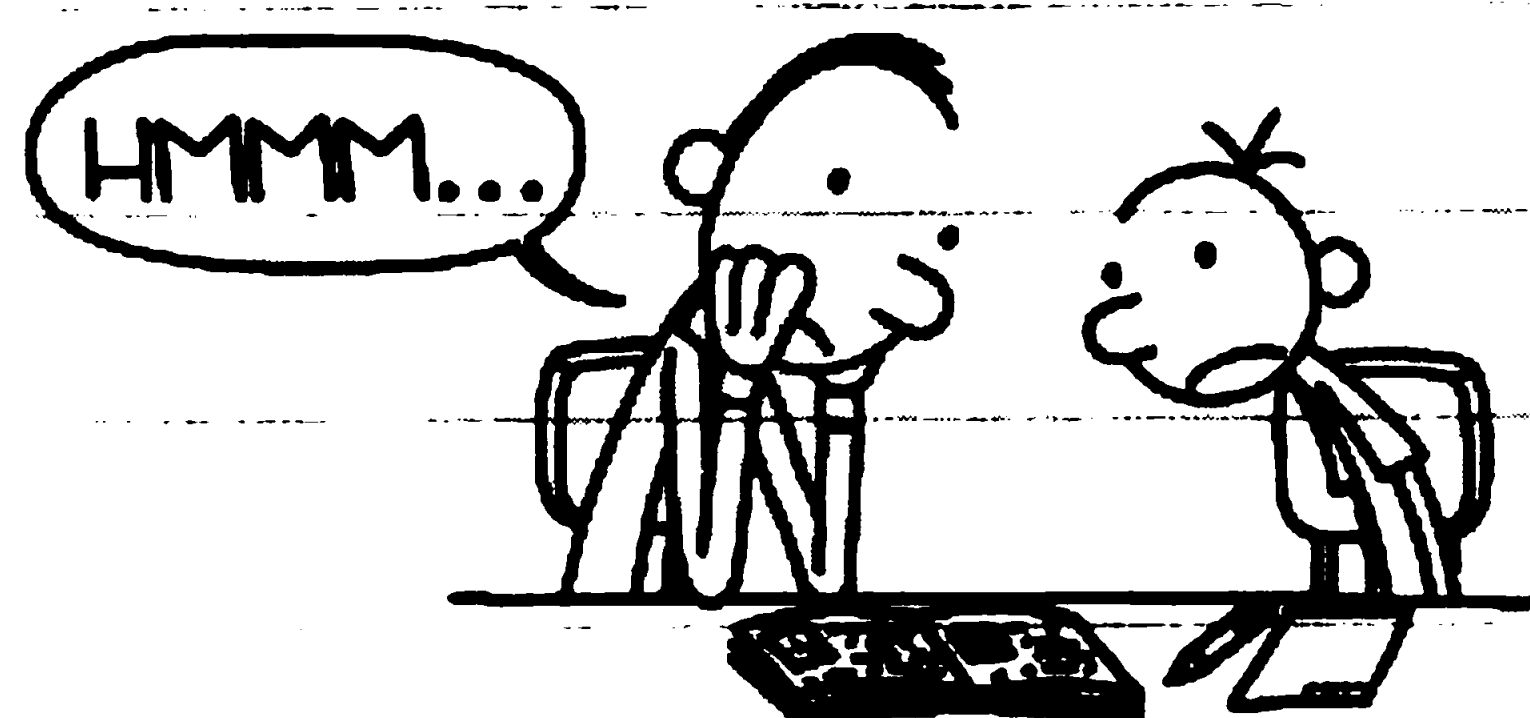

Thứ sáu

Một trong những thay đổi lớn từ khi mẹ đi học là bây giờ bố chịu trách nhiệm hướng dẫn tôi làm bài tập về nhà. Không phải là tôi cố tình chệch bài gì bố, nhưng mẹ làm công việc này tốt hơn bố rất rất nhiều. Khi mẹ kèm tôi làm bài tập về nhà, về cơ bản mẹ đưa ra cho tôi tất cả các đáp án, và tôi chỉ mất khoảng mười phút để hoàn thành.

Đây lại là một câu chuyện hoàn toàn khác với bố. Bố muốn dạy cho tôi cách LÀM THỂ NÀO để làm bài tập, và nó tốn thời gian hơn rất nhiều. Thêm vào đó, bố đã thôi học từ khá lâu rồi, vì vậy tôi phải ngồi chờ bố đọc lại sách giáo khoa để có thể bắt kịp chương trình.

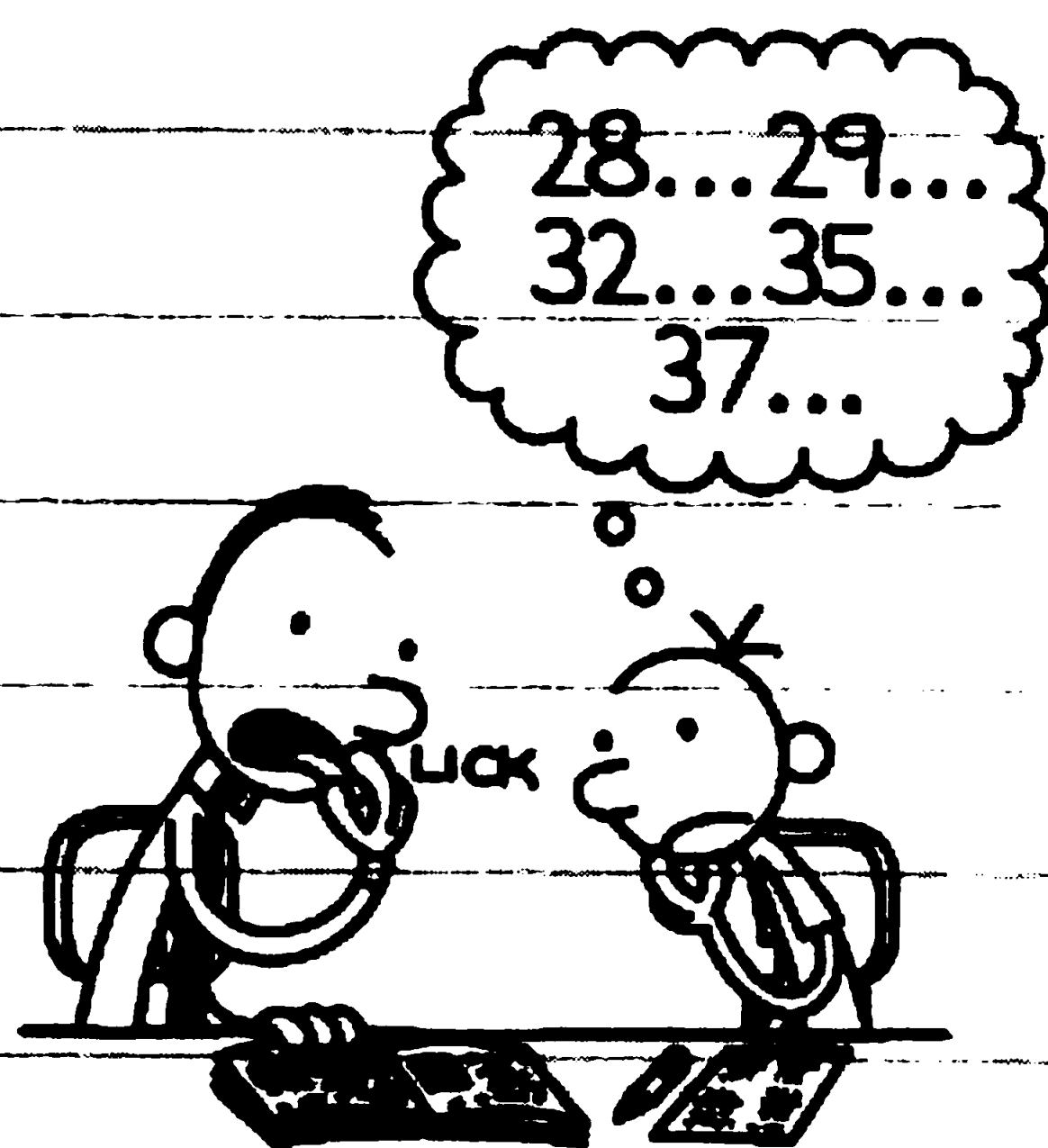

Tuy nhiên, môn toán là TỆ NHẤT. Tôi đoán cách họ dạy toán hiện tại hoàn toàn khác cách họ dạy bố từ khi bố còn là một đứa trẻ, vì vậy bố cảm thấy thất vọng với những quy tắc mới và bắt đầu cố gắng dạy tôi theo cách mà BỐ đã được học.

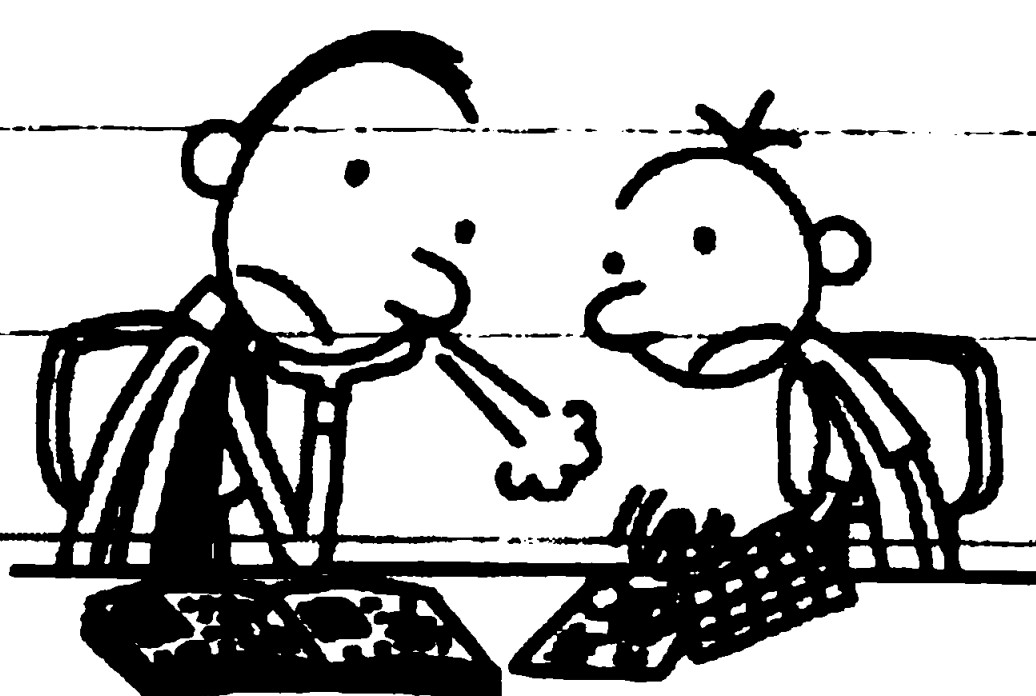

Bố luôn liếm đầu ngón trỏ và ngón cái của mình để lật trang sách dễ dàng hơn. Và khi bố làm điều đó, tôi đã cố gắng ghi nhớ lại các trang bố lật vì tôi không muốn chạm vào nước bọt của bố.

Nhưng với việc phải nhớ tất cả những trang này ở trong đầu, sẽ chẳng còn nhiều chỗ dành cho các khái niệm toán học.

Tôi có thể nói là mỗi khi tôi làm sai, bố lại tỏ ra thất vọng với tôi và thở rất mạnh bằng mũi. Vì vậy, tôi đã tìm được một cách là đặt một chiếc khăn ăn trên cánh tay của mình bất cứ khi nào hai bố con làm việc với môn Đại số.

Chúng tôi phải mất tới hai tiếng đồng hồ để làm xong bài tập, và bây giờ cũng đến lúc tôi đi ngủ. Tất cả những gì tôi có thể nói là, tôi hy vọng mẹ sẽ kết thúc khóa học thật nhanh, bởi vì tôi là người thực sự cần thời gian xem Ti Vi vào buổi tối.

Thứ hai

Môn toán học đang trở thành một vấn đề nghiêm trọng. Chúng tôi chuẩn bị có một "bài kiểm tra giữa kỳ" ở trường, và tôi nghe nói rằng các giáo viên sẽ không nhận được tiền thưởng, trừ khi chúng tôi có được điểm số tốt. Vì vậy có rất nhiều áp lực đè nặng lên vai học sinh chúng tôi, đó là sự phiền toái. Tôi nhớ khi còn học ở trường mẫu giáo, môn toán thực sự rất THÚ VỊ.

Cô Mackelroy nói rằng nếu chúng tôi không làm tốt các bài kiểm tra, ngân sách của chúng tôi sẽ bị mất và buổi học nhạc sẽ biến thành buổi phạt tập thể, hoặc cái gì đó tương tự như thế. Nhưng tôi không nghĩ rằng bọn trẻ thực sự hiểu được điều này. Vài tuần trước, chúng tôi có một bài kiểm tra toán, và cô Mackelroy cho biết đây là bài kiểm tra được "mở sách vở," có nghĩa là chúng tôi có thể sử dụng sổ ghi chú và sách giáo khoa trong lúc làm bài.

Sau đó cô rời khỏi lớp học để đi làm một việc gì đó, và ngay khi cô bước chân ra khỏi cửa, lớp học đã hoàn toàn hỗn loạn.

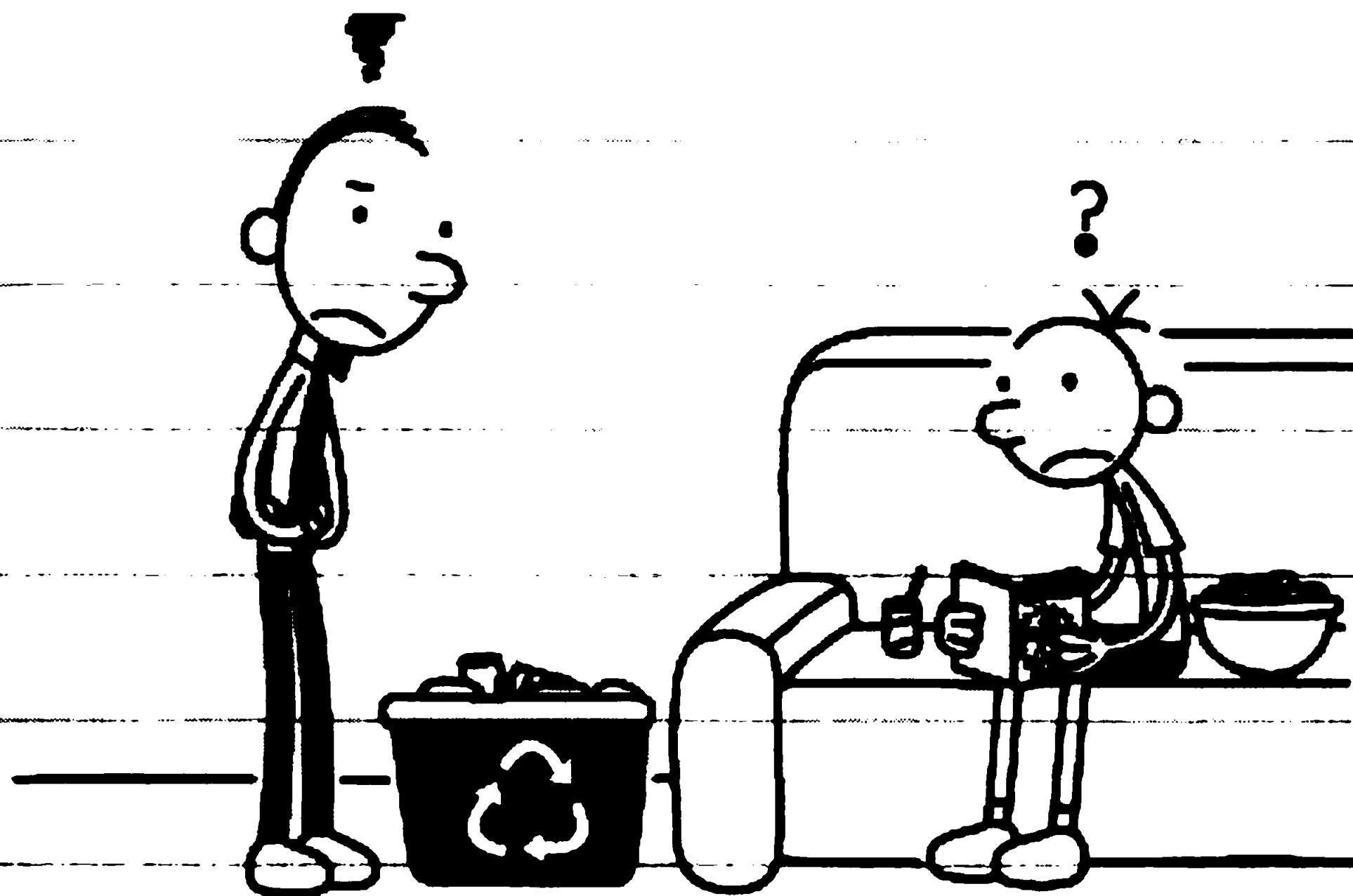
Thực tế cả lớp đều bị trượt vì chúng tôi đã sử dụng những cuốn sổ ghi chép và những cuốn sách làm đạn dược.

Vì vậy, dựa trên những gì đã diễn ra, tôi nghĩ rằng cô Mackelroy không nên đặt ra một kế hoạch lớn nào cho việc cô sẽ chi tiêu số tiền thưởng của mình.

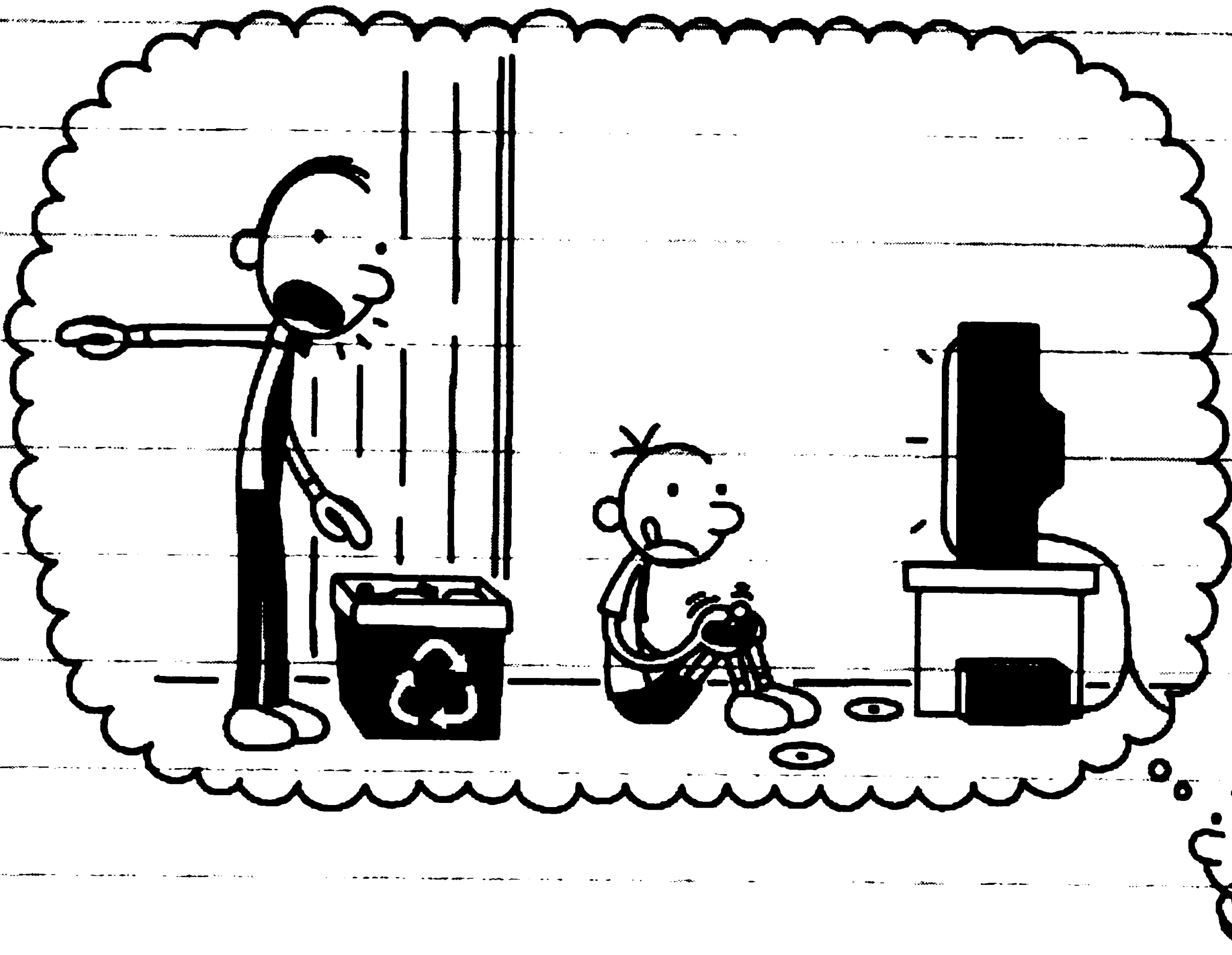
THÁNG MƯỜI

Thứ ba

Tối nay trong khi tôi đang ngồi trên ghế thì bố đi lên, và dường như bố đang tức giận về một việc gì đó. Bố muốn biết tại sao sáng nay tôi không mang thùng đựng rác tái chế ra ngoài như bố yêu cầu.

Tôi nói với bố rằng đã có sự nhầm lẫn, bởi vì bố chưa bao giờ nói với tôi bất cứ điều gì liên quan đến tái chế. Nhưng bố nói bố đã yêu cầu tôi làm việc đó tối qua trong lúc tôi đang chơi điện tử, và thành thực mà nói, thì những điều bố nói nghe có vẻ quen quen.

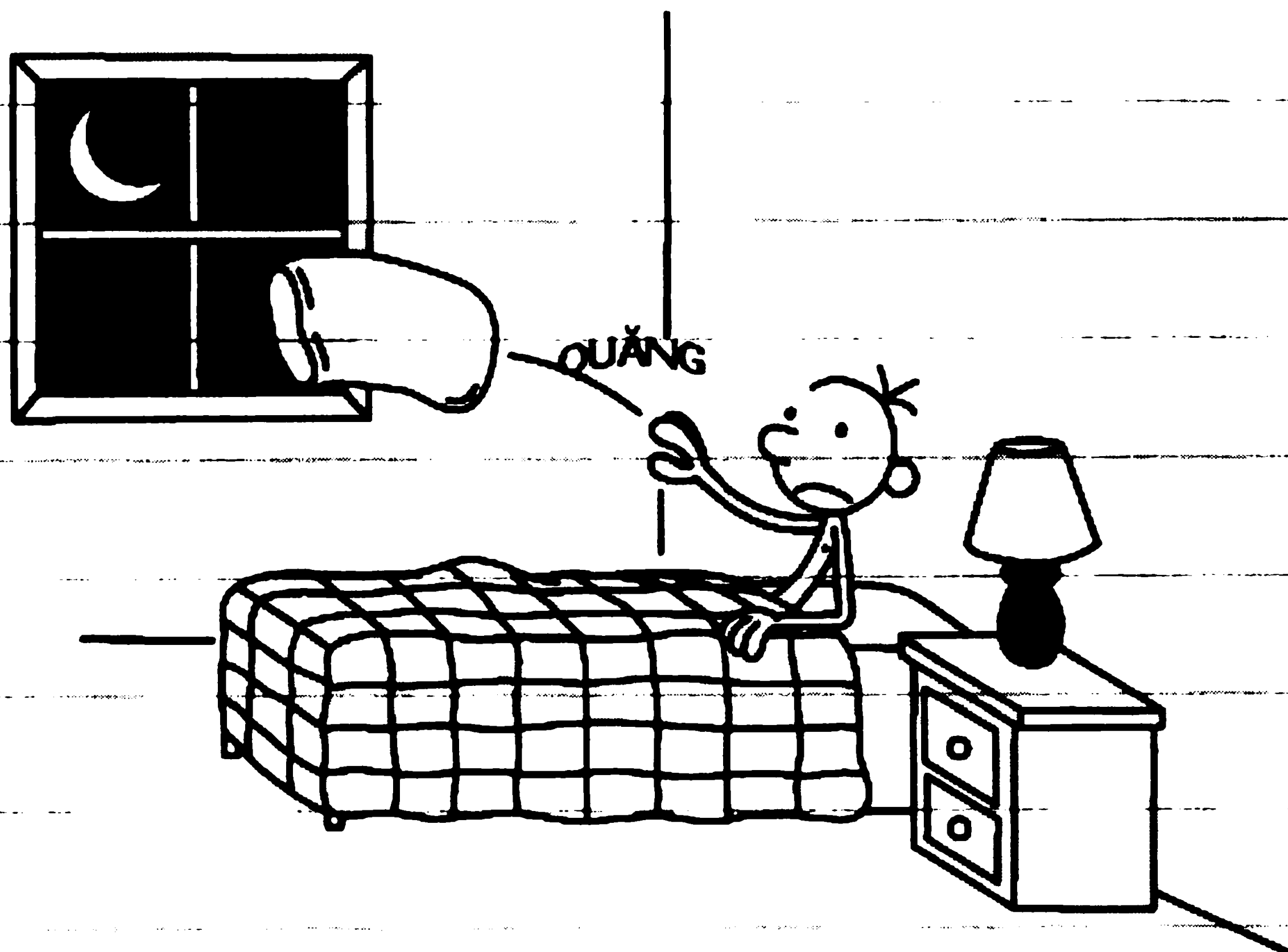

Cho dù là tôi ĐÃ quên, thì đó cũng không phải là lỗi của tôi. Tôi thực sự có một phương pháp rất TUYỆT VỜI để ghi nhớ mọi việc.

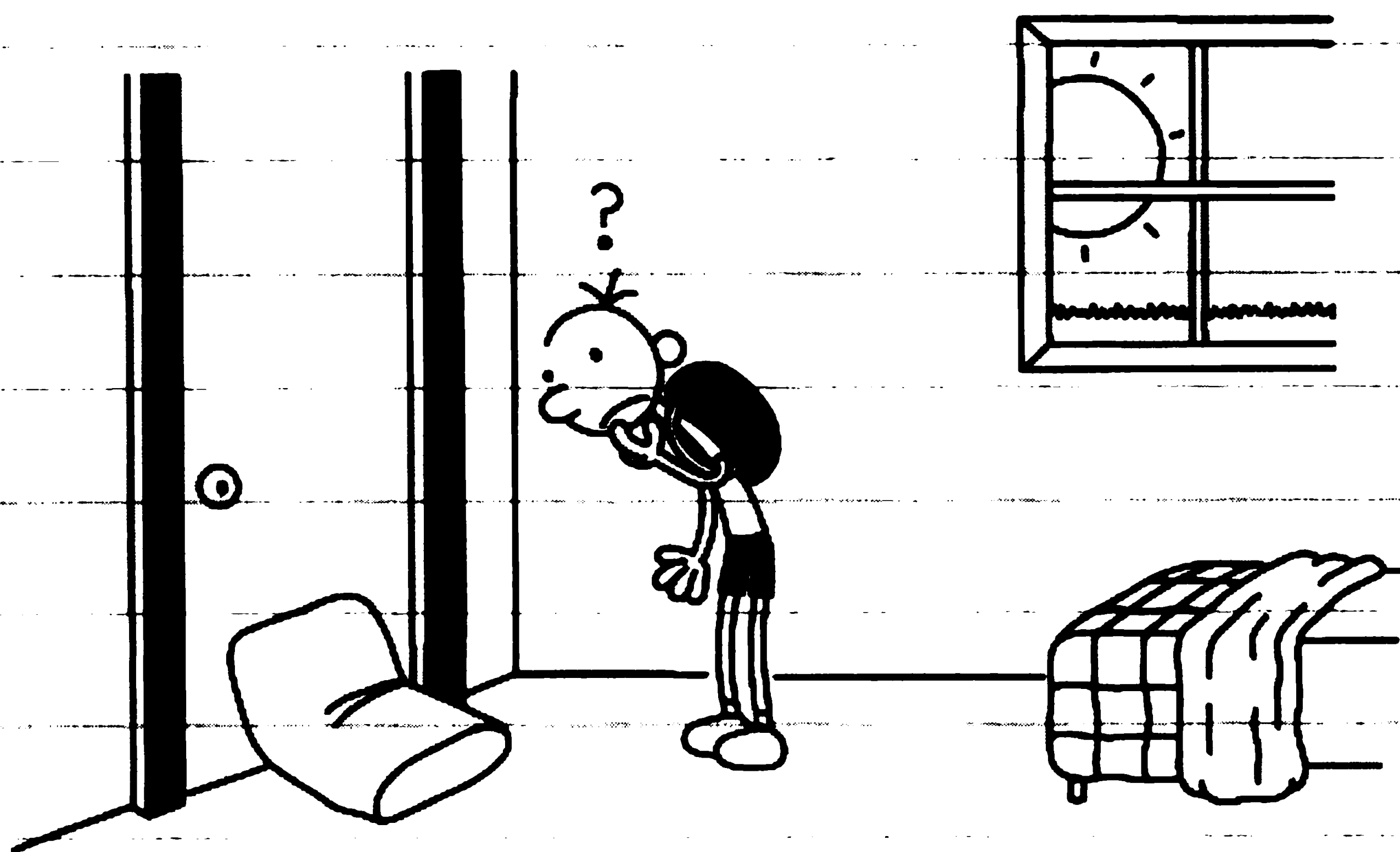
Bạn biết tại sao một số người lại viết ghi chú cho mình khi họ cần phải nhớ việc gì đó không? Vâng, tôi nghĩ việc này quá tốn công sức, hơn nữa nó rất lãng phí giấy.

Hãy lấy một ví dụ thế này, tôi ở trên giường và mẹ đi vào phòng tôi và nói tôi phải mang giấy phép tới trường vào buổi sáng. Tôi sẽ không ra khỏi giường và viết ghi chú.

Tôi chỉ cần ném cái gối của tôi xuống sàn nhà.

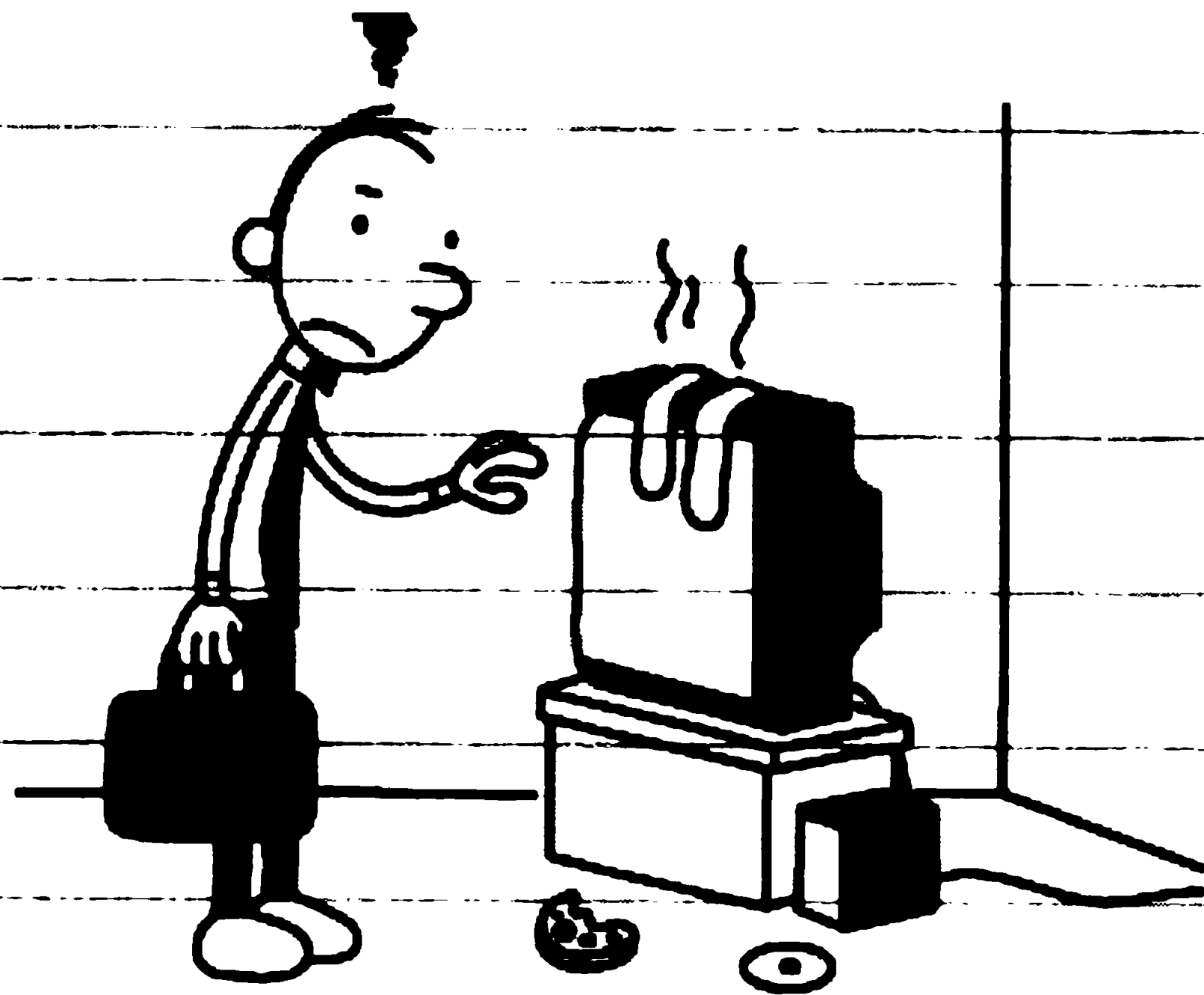
Sau đó, khi tôi thức dậy vào buổi sáng và đi ra cửa, tôi nhìn thấy cái gối và nghĩ, "Này, tại sao cái gối lại nằm ở đây vậy?"

Và tôi sẽ nhớ ra, "Ồ đúng rồi, tôi phải mang giấy phép đến trường." Bạn đã hiểu tôi muốn nói gì chưa? Nó thực sự hoàn hảo.

Bây giờ nghĩ về việc hôm qua, chắc chắn tôi ĐÃ để lại cho mình một lời nhắc nhở đi đổ rác. Tôi nhớ RẤT RÕ tôi đã đặt đôi tất của mình lên trên Ti Vi trước khi đi ngủ, để nó nhắc nhở tôi vào buổi sáng.

Và nếu như bố đã làm một việc gì đó phá hỏng hệ thống ghi nhớ của tôi, thì bố chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình mà thôi.

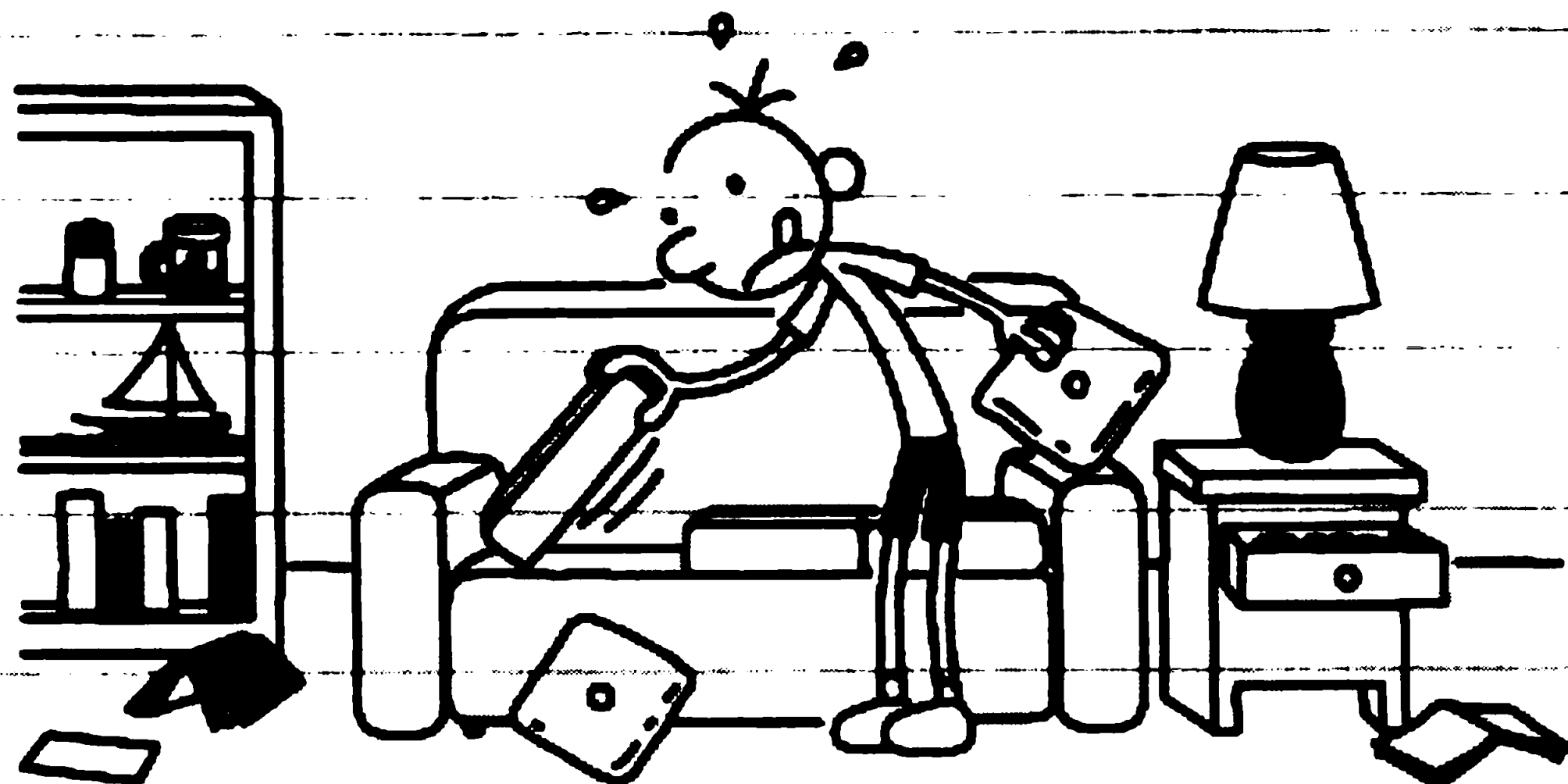

Nhưng bố đã không bỏ qua chuyện này. Bố nói bây giờ tôi đã lớn rồi, và tôi cần phải bắt đầu sống có "trách nhiệm" hơn.

Trước đây bố cũng đã từng nói với tôi những điều tương tự thế này. Tuần cuối cùng của mùa hè, hàng xóm nhà tôi, bà Grove, đã thuê tôi chăm sóc mấy cái cây của bà ấy trong khi bà ấy đi công tác. Vâng, tôi đã làm việc chăm chỉ vài ngày đầu tiên, và sau đó tôi nghĩ bạn cũng có thể đoán được là tôi đã bận rộn với những việc khác.

Đến khi bố hỏi tôi đã chăm sóc mấy cái cây như thế nào, tôi mới chợt nhận ra rằng mình đã không đến đó ít nhất một TUẦN. Tôi đi lấy ngay chiếc chìa khóa của bà Grove để có thể vào tưới nước cho mấy cái cây của bà ấy, nhưng chiếc chìa khóa đã không còn ở chỗ tôi vẫn hay để nó nữa.

Thực tế là tôi đã lục tung cả nhà lên để tìm chiếc chìa khóa, nhưng tôi không thể tìm thấy nó.

Hóa ra lý do tôi không thể tìm thấy chiếc chìa khóa là bởi vì nó không có ở trong nhà tôi. Tôi đã để quên nó ở nhà bà Grove, và bà ấy sẽ tìm thấy nó khi bà ấy trở về.

Bà Grove đã rất tức giận khi thấy chiếc chìa khóa vẫn cắm ở ngay trên ổ khóa cửa ra vào, nhưng theo cách nhìn nhận của tôi thì bà ấy nên vui mừng vì đã không có ai vào cướp đồ trong ngôi nhà của bà ấy.

Bà ấy cũng rất tức giận vì những cái cây của mình, rất tiếc là hầu hết trong số chúng đã khô héo. Tôi gợi ý rằng có lẽ bà ấy nên mua một cây xương rồng hoặc một loại cây mà không cần nhiều nước để sống.

Nếu bà ấy làm như vậy thì mọi thứ sẽ tốt đẹp khi tôi làm mất chìa khóa trong lần đi công tác TIẾP THEO của bà.

Nhưng bà Grove nói rằng bà ấy sẽ không đòi nào thuê tôi thêm một lần nữa kể cả khi cuộc sống của bà ấy gắn liền với việc đi công tác. Sau đó, bà ấy đã đuổi tôi về nhà mà không thanh toán tiền công, rất tệ, vì tôi thực sự đã mất rất nhiều thời gian để tìm chiếc chìa khóa đó.

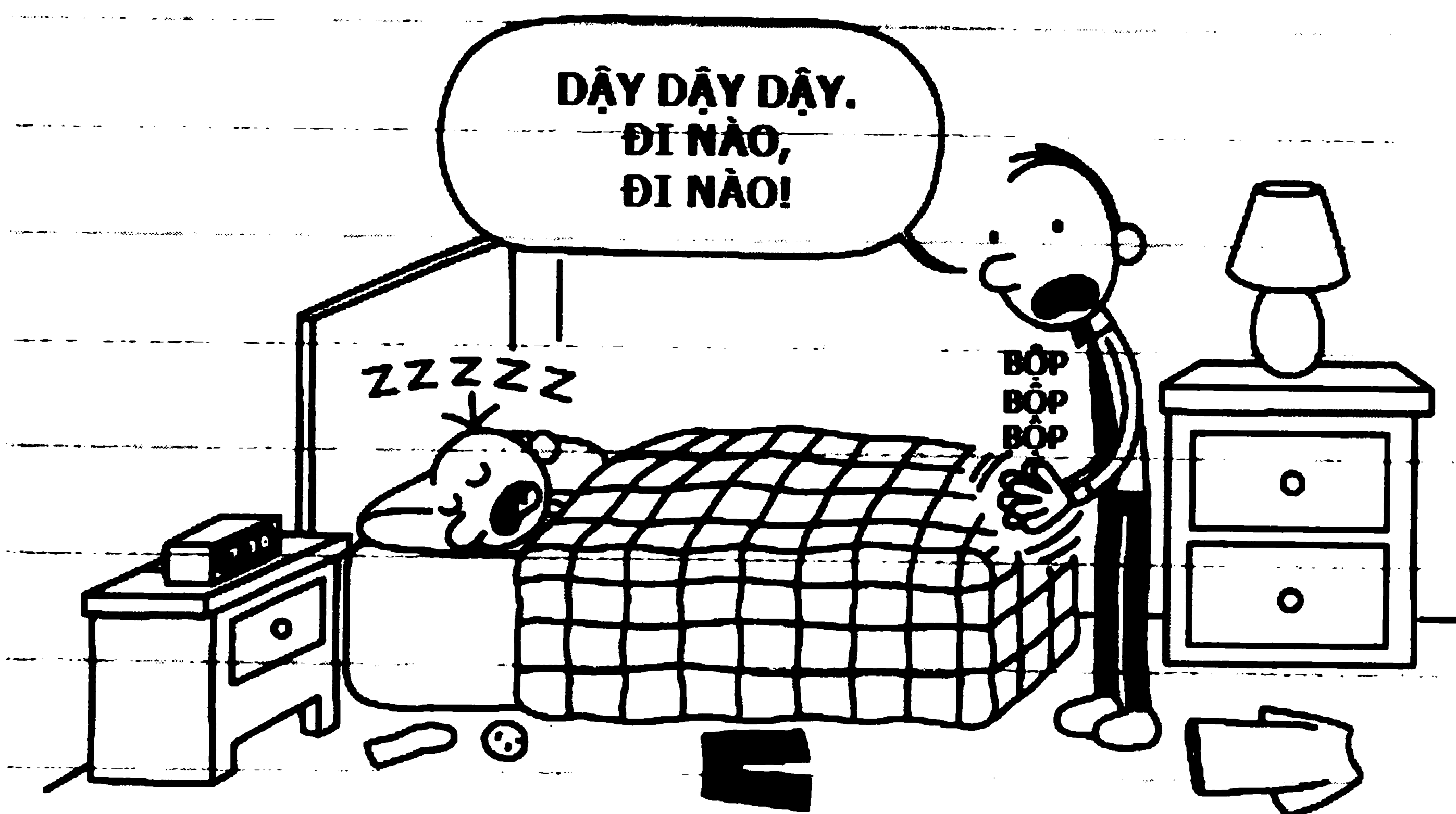
Dù sao, tôi nghĩ rằng việc này vẫn còn ghi dấu rõ ràng trong suy nghĩ của bố, và đó là lý do tại sao tôi đang phải nghe từ "trách nhiệm" thêm một lần nữa.

Hy vọng rằng lần sau bố sẽ để mặc kệ đôi tất của tôi trên Ti Vi, và những chuyện tương tự thế này sẽ không xảy ra nữa.

Thứ năm

Thế đây, bố thực sự nghiêm túc về việc tôi phải có trách nhiệm hơn. Và điều đầu tiên bố muốn tôi làm là tự thức dậy vào buổi sáng.

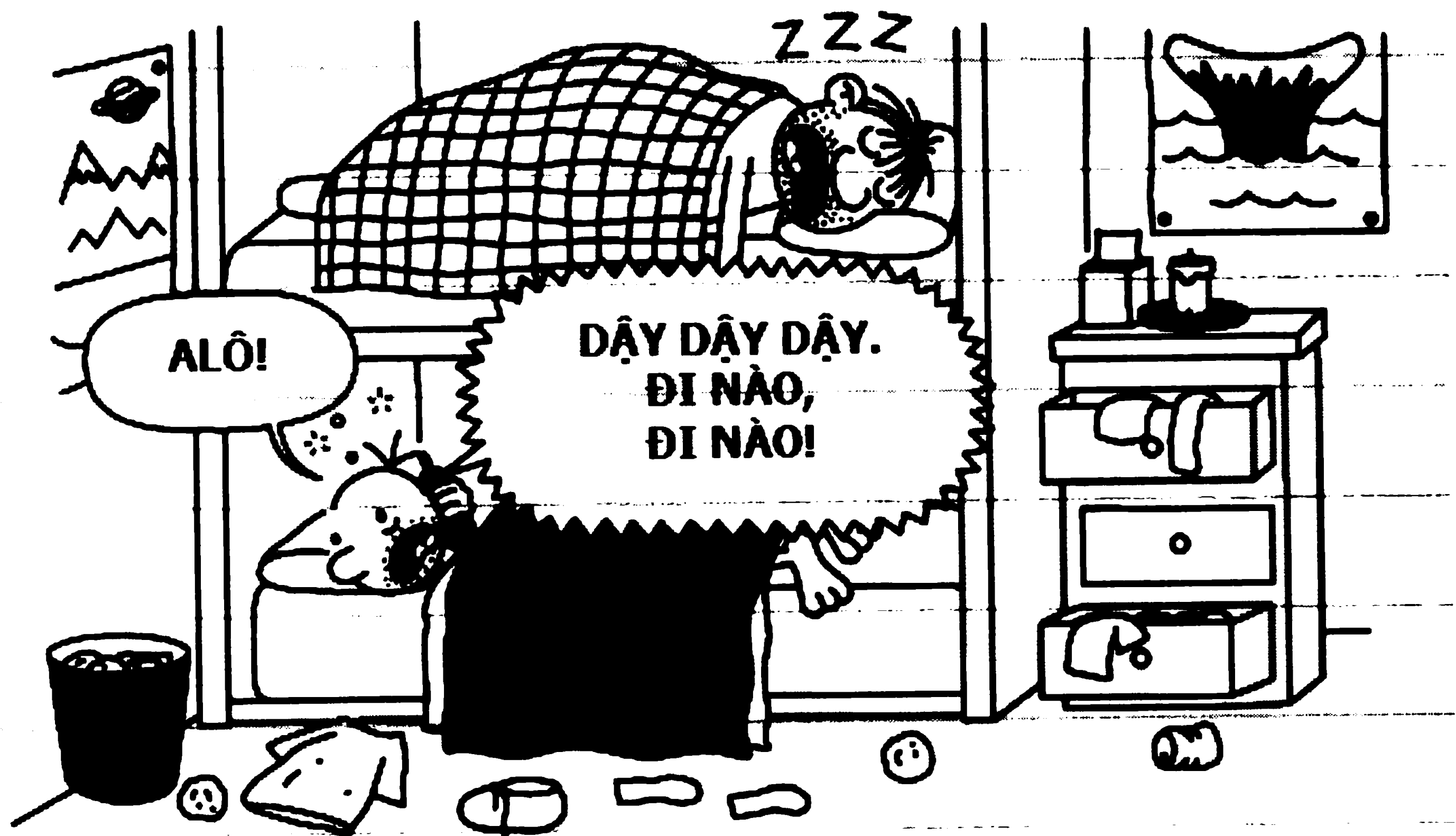
Đó thực sự là một vấn đề lớn, bởi vì tôi bị phụ thuộc quá nhiều vào việc BỐ đánh thức tôi dậy.

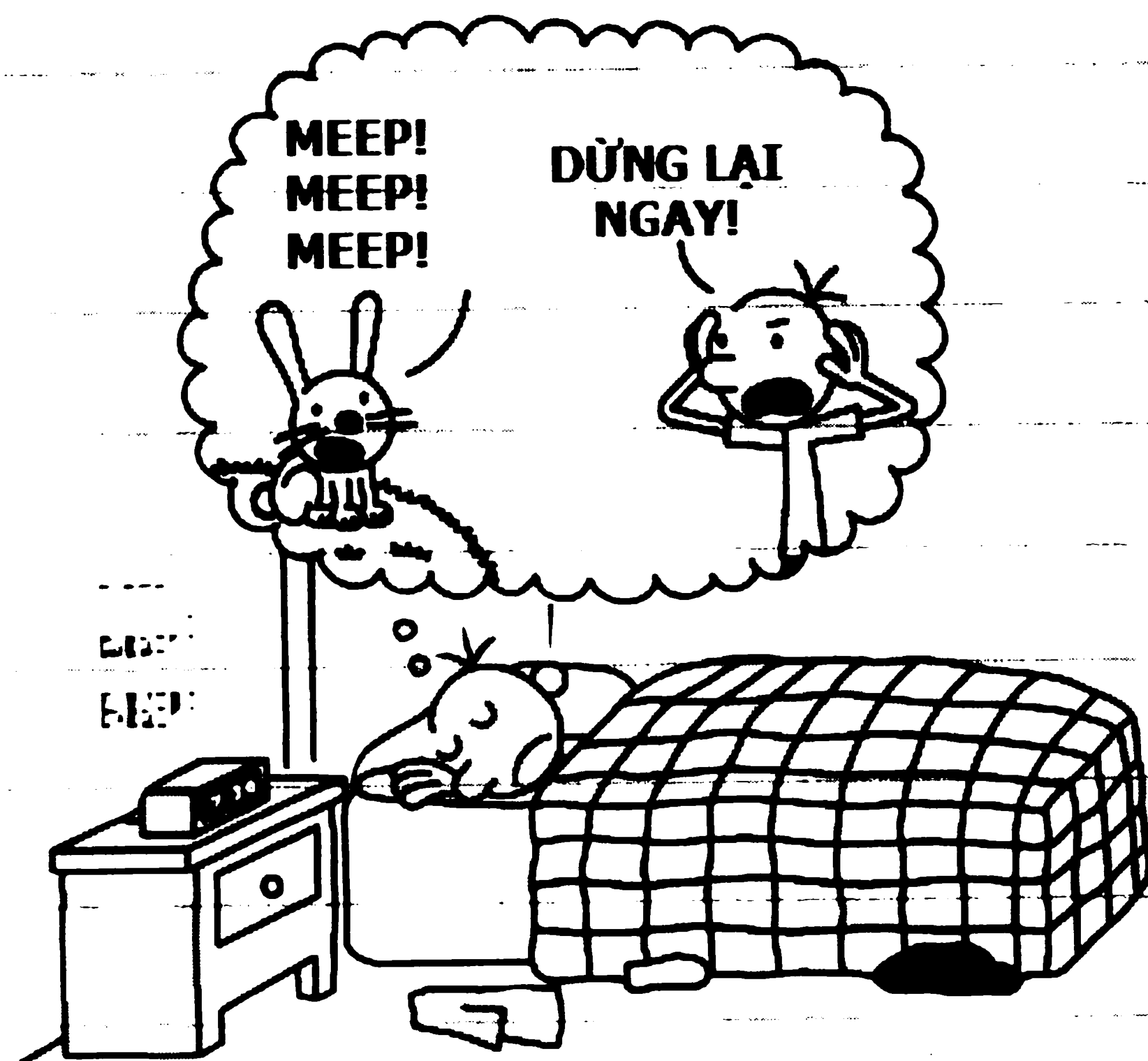
Đó là cách mà chúng tôi đã làm trong NHIỀU NĂM, và tôi thực sự không thấy có bất kỳ lý do gì để thay đổi mọi thứ vào lúc này.

Bố nói rằng nếu tôi không học cách tự thức dậy bằng đồng hồ báo thức, thì sau này tôi sẽ không biết phải làm thế nào khi tôi đi học đại học.

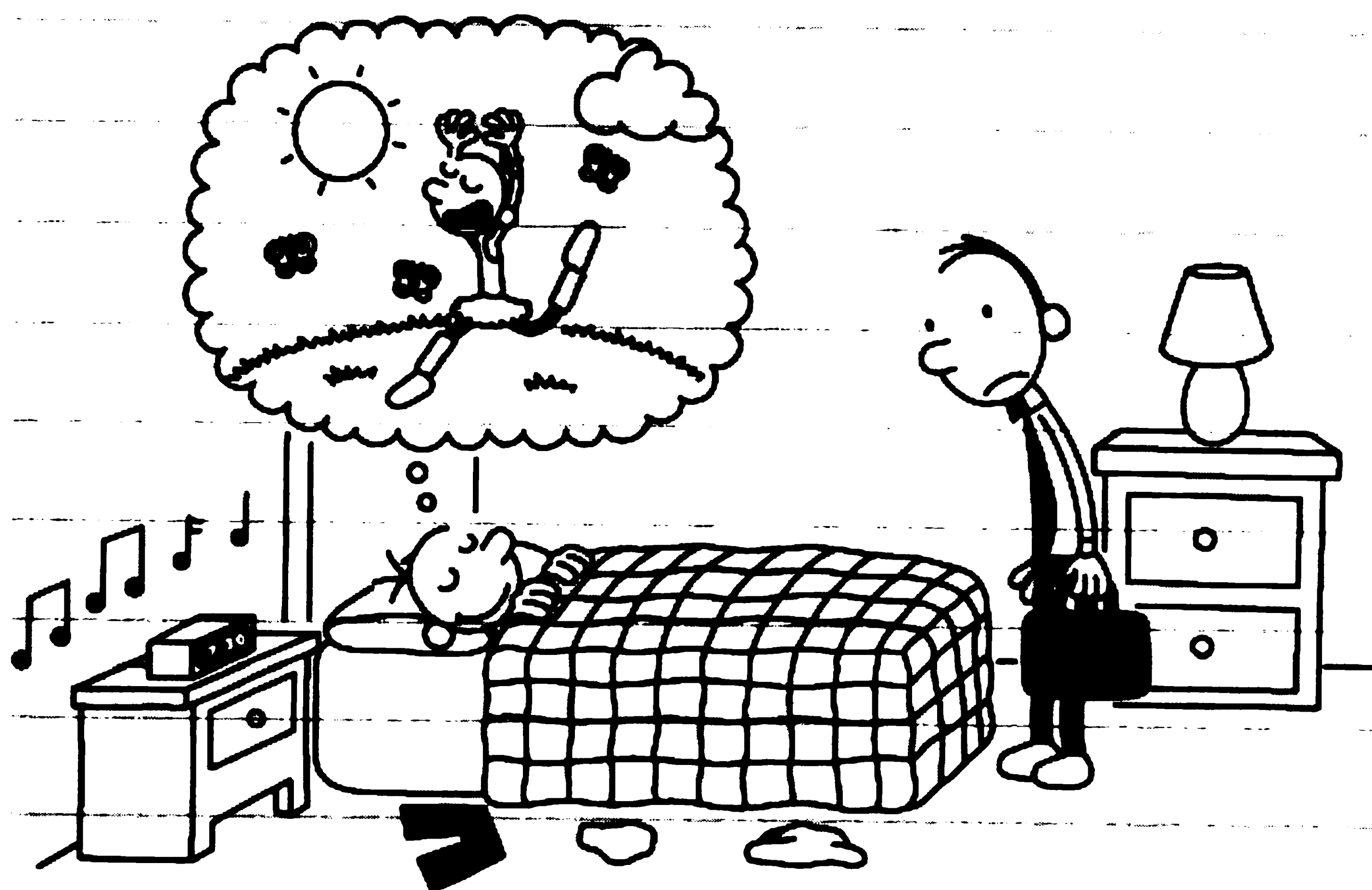
Nhưng tôi thấy đây cũng là một cách tốt để tôi và bố giữ liên lạc với nhau đấy chứ.

Hôm qua là ngày đầu tiên tôi cố gắng tự thức dậy, và mọi việc diễn ra không được như mong đợi. Chuông đồng hồ đã ngừng kêu nhưng những âm thanh của nó vẫn vang vọng trong giấc mơ của tôi.

Và ngày hôm nay cũng không có gì tốt hơn. Tôi đặt báo thức ở chế độ "radio" và chọn kênh nhạc cổ điển bởi vì tôi không muốn nghe thấy âm thanh đầu tiên của ngày mới là tiếng bíp bíp khô khan. Nhưng âm nhạc cũng không đánh thức được tôi dậy.

Vấn đề là, nếu không có một người bằng xương bằng thịt đánh thức tôi dậy thì não của tôi luôn luôn tìm được một số lý do để tiếp tục giấc ngủ. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi có thể tìm ra giải pháp cho vấn đề đồng hồ báo thức này. Hôm nay tôi đã tìm thấy một chiếc đồng hồ lên dây cót kiểu cũ trong phòng trữ đồ, và chiếc đồng hồ này tạo ra một âm thanh to khủng khiếp khi chúng đổ chuông.

Tôi đã thử lên dây cót để xem nó còn hoạt động không, và chắc chắn nó vẫn chạy tốt.

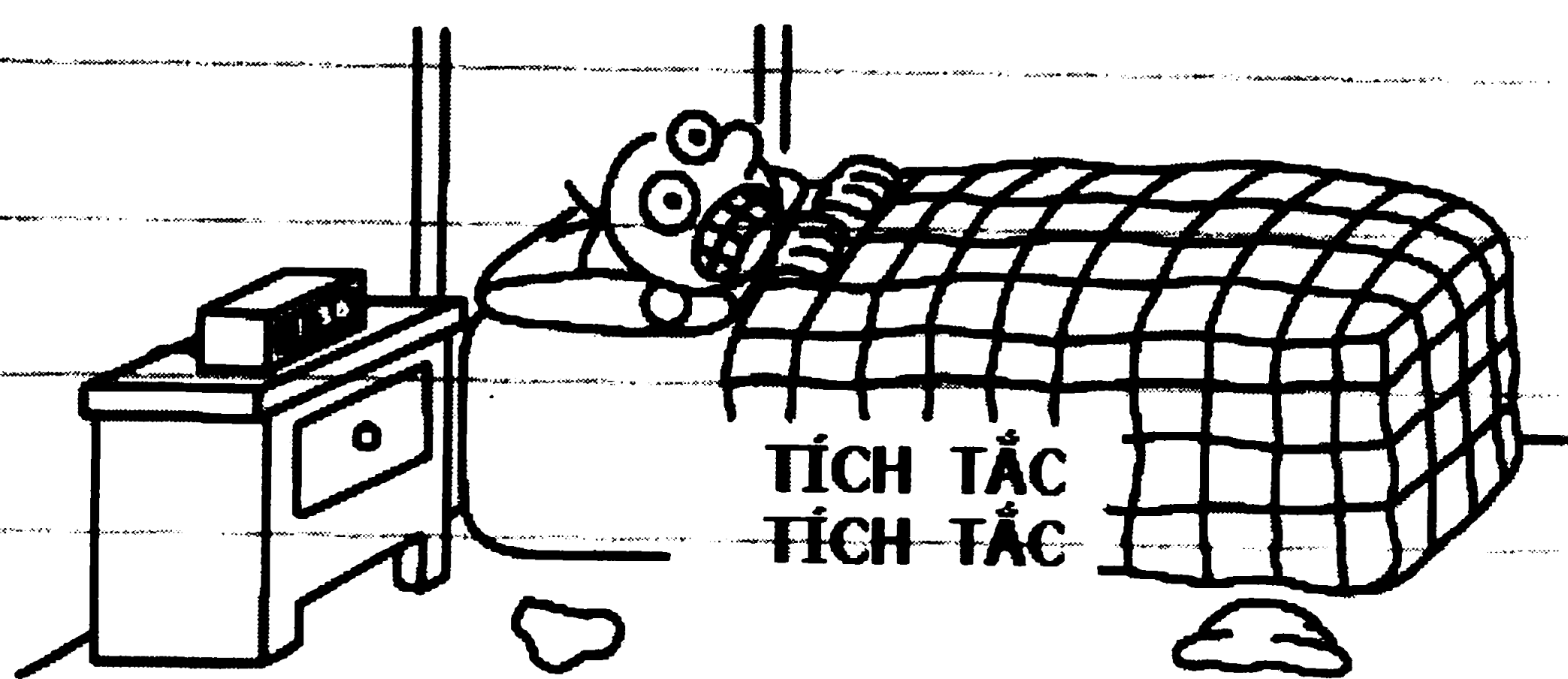
Tôi không nghĩ rằng BẤT CỬ AI có thể ngủ với một tiếng ồn kinh khủng như THẾ NÀY. Vấn đề duy nhất là chiếc đồng hồ không có nút "đổ chuông lại" sau vài phút, vì vậy tôi lo rằng tôi sẽ tắt nó đi và lại chìm vào giấc ngủ.

Vì vậy, tối nay tôi đã giấu chiếc đồng hồ dưới gầm giường. Bằng cách này, khi chuông báo thức reo, tôi sẽ phải dậy để tìm chiếc đồng hồ, và lúc đó tôi sẽ tỉnh ngủ.

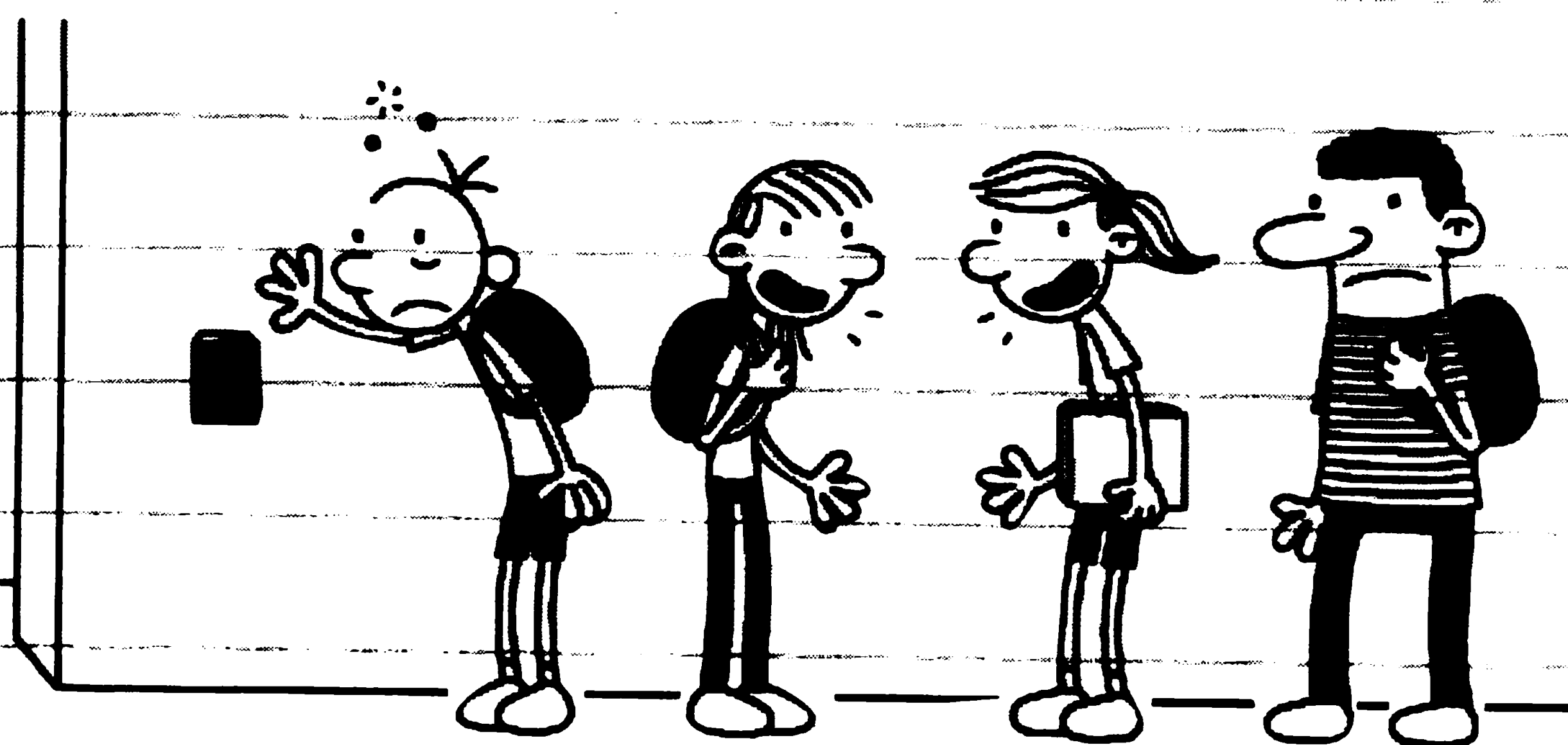
Thứ sáu

Hóa ra chiếc đồng hồ báo thức mới lại gây ra một số vấn đề mới.

Với chiếc đồng hồ dây cốt giấu bên dưới gầm giường của mình, tôi cảm giác như tôi đang nằm ngủ trên một quả bom chuẩn bị phát nổ. Vì vậy, sự căng thẳng đã khiến tôi tỉnh táo đến nửa đêm.

Tôi đã ngủ gà ngủ gật cả ngày ở trường, điều này cũng không có vấn đề gì cho tới khi chúng tôi có lệnh tập trung. Lúc chúng tôi xếp hàng đi vào hội trường, tôi đã đứng dựa người vào bức tường.

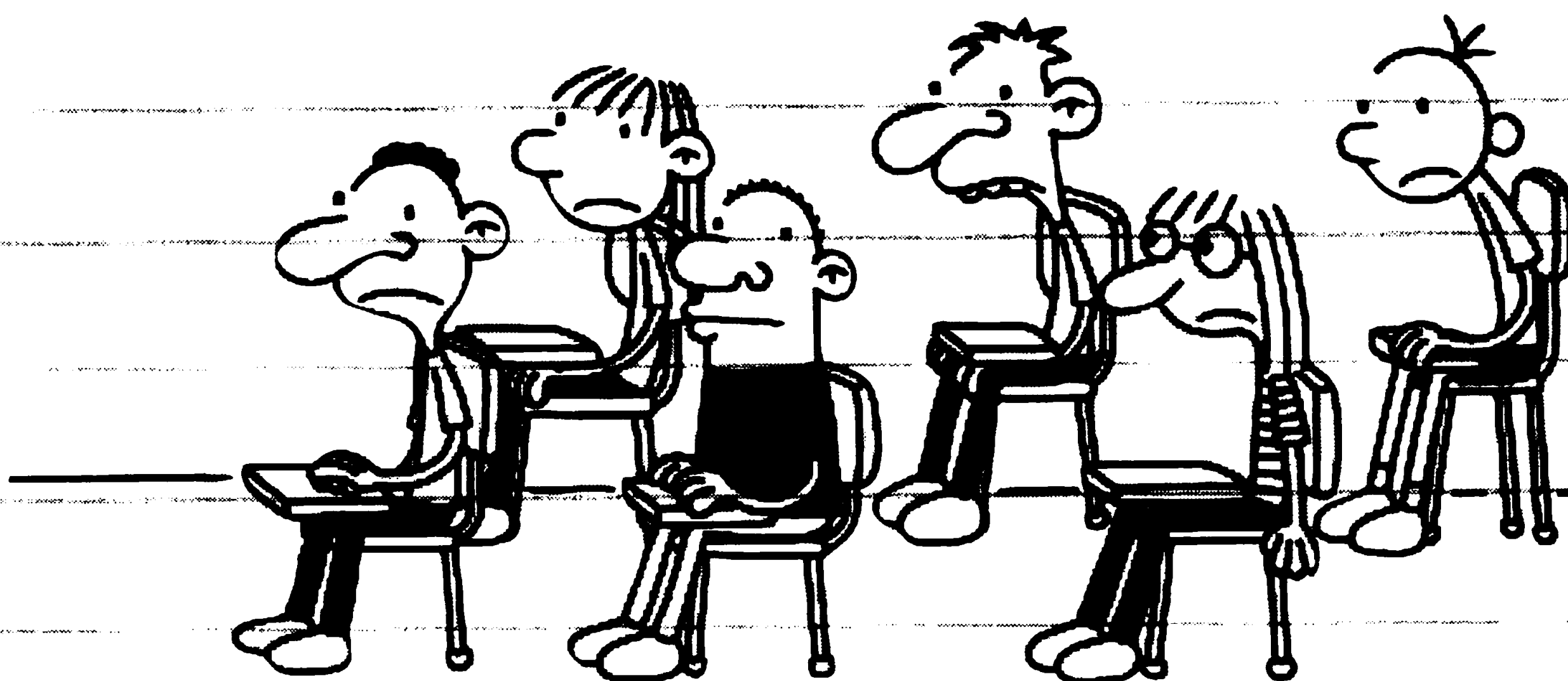
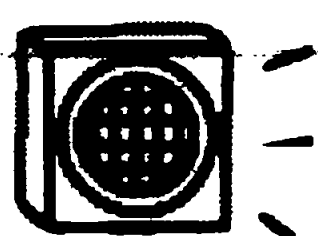

Nhưng có lẽ tôi đã ngủ thiếp đi khoảng nửa giây, bởi vì tay tôi bị trượt và vô tình tôi đã đặt tay vào chuông báo cháy.

Toàn trường đã phải sơ tán, và ba phút sau có một
loạt xe chữa cháy xuất hiện phía trước.

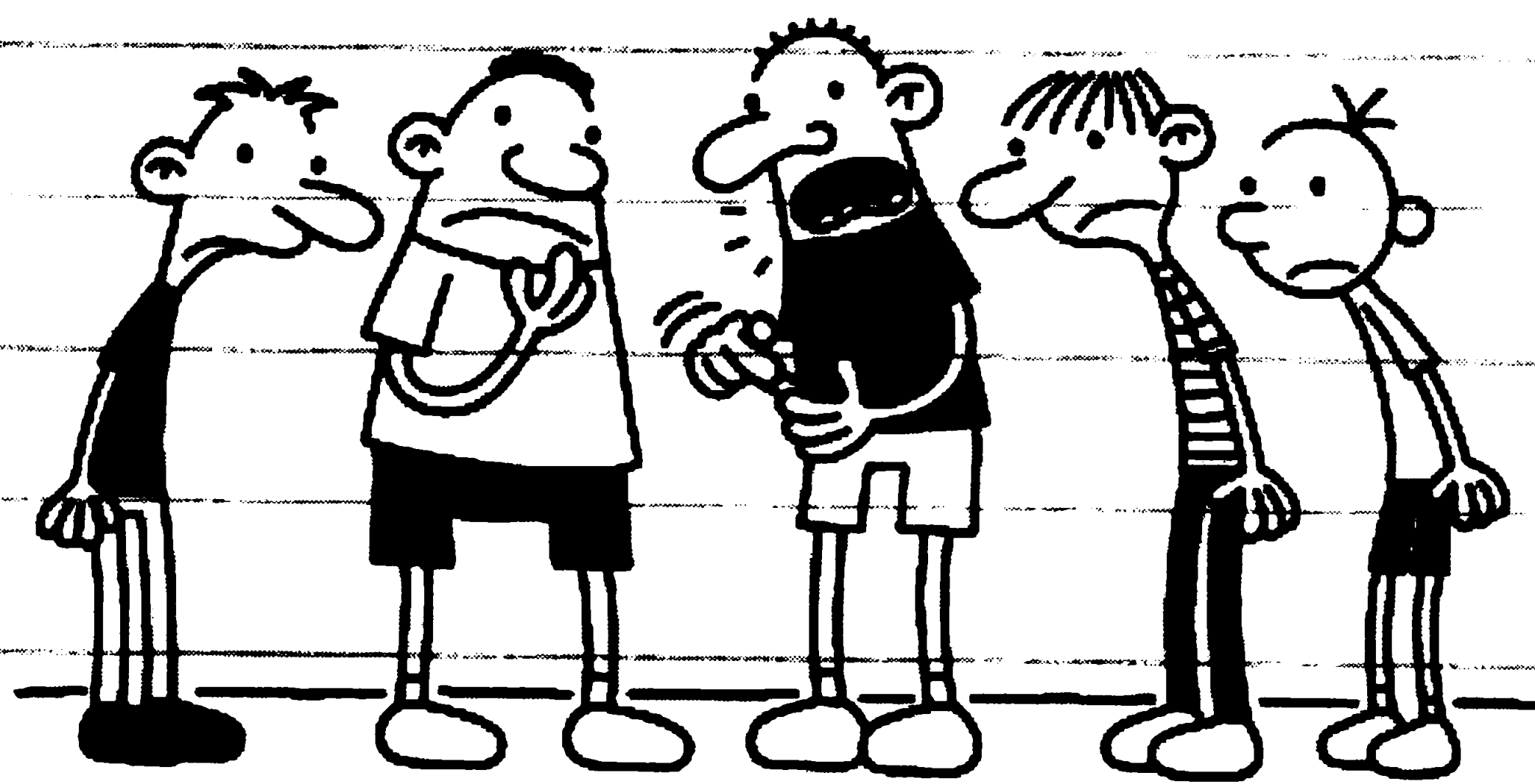

Sau khi họ phát hiện ra không hề có lửa cháy, họ đã
cho phép tất cả mọi người trở lại trường học. Thầy hiệu
trưởng thông báo trên loa rằng bất cứ ai đã bật báo
động giả sẽ bị đình chỉ học và những người này nên ra
tự thú.

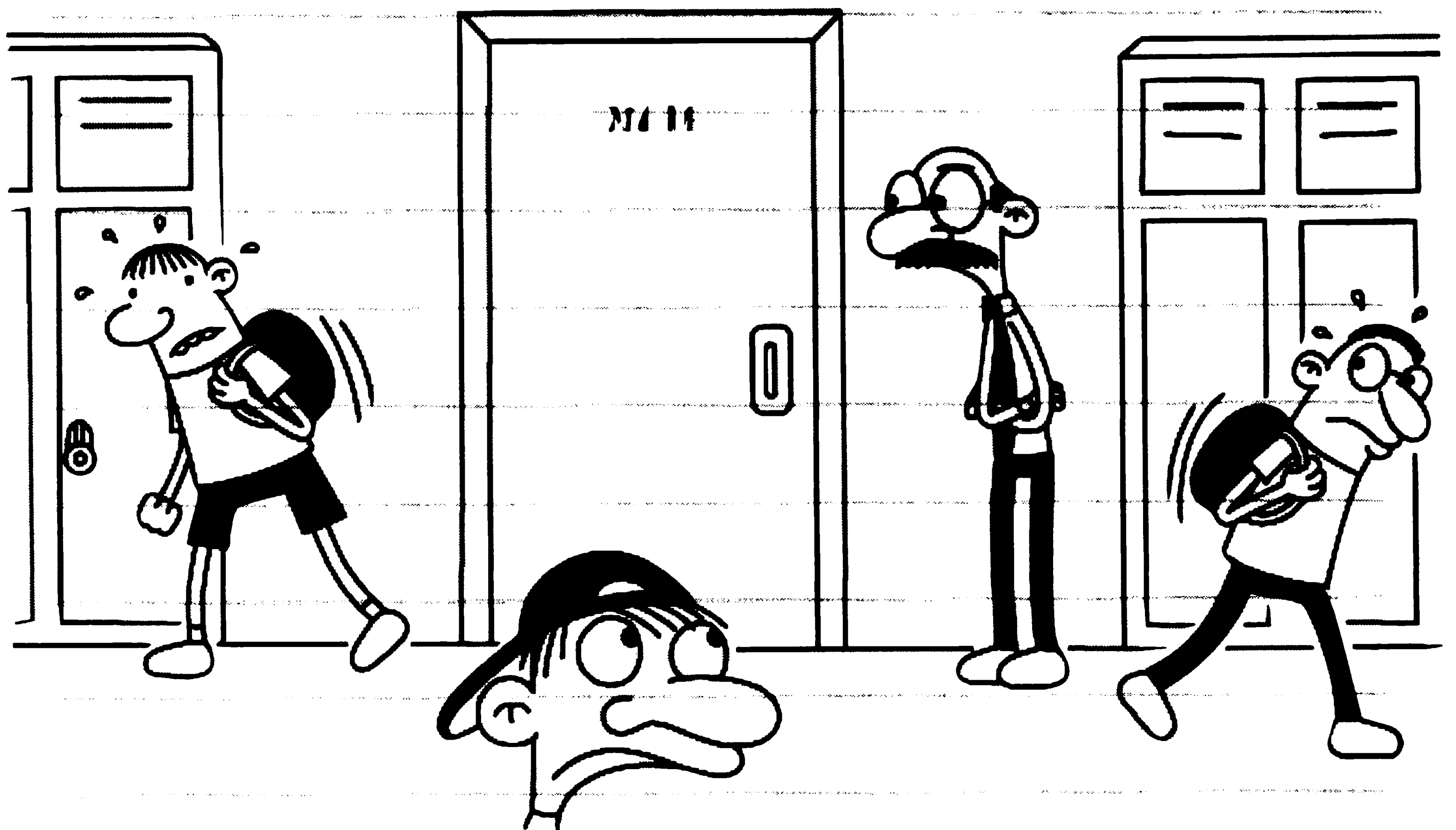
Tôi không biết nhiều lắm, nhưng điều mà tôi biết CHẮC là bạn không nên thông báo về những hình phạt sẽ được áp dụng TRƯỚC KHI bạn yêu cầu ai đó tự thú. Vì vậy, tôi quyết định sẽ thật thông minh nếu giữ yên lặng và chờ cho vụ này chìm xuống.

Sau tiết ba, một tin đồn bắt đầu lan khắp trường rằng các thiết bị báo cháy sẽ phun ra một loại chất lỏng vô hình khi bạn chạm tay vào, và giáo viên có một cây đèn thần phát ra tia X đặc biệt giúp họ phát hiện xem chất lỏng đó dính ở tay của ai. Vì vậy, việc tìm ra thủ phạm chỉ là vấn đề thời gian.

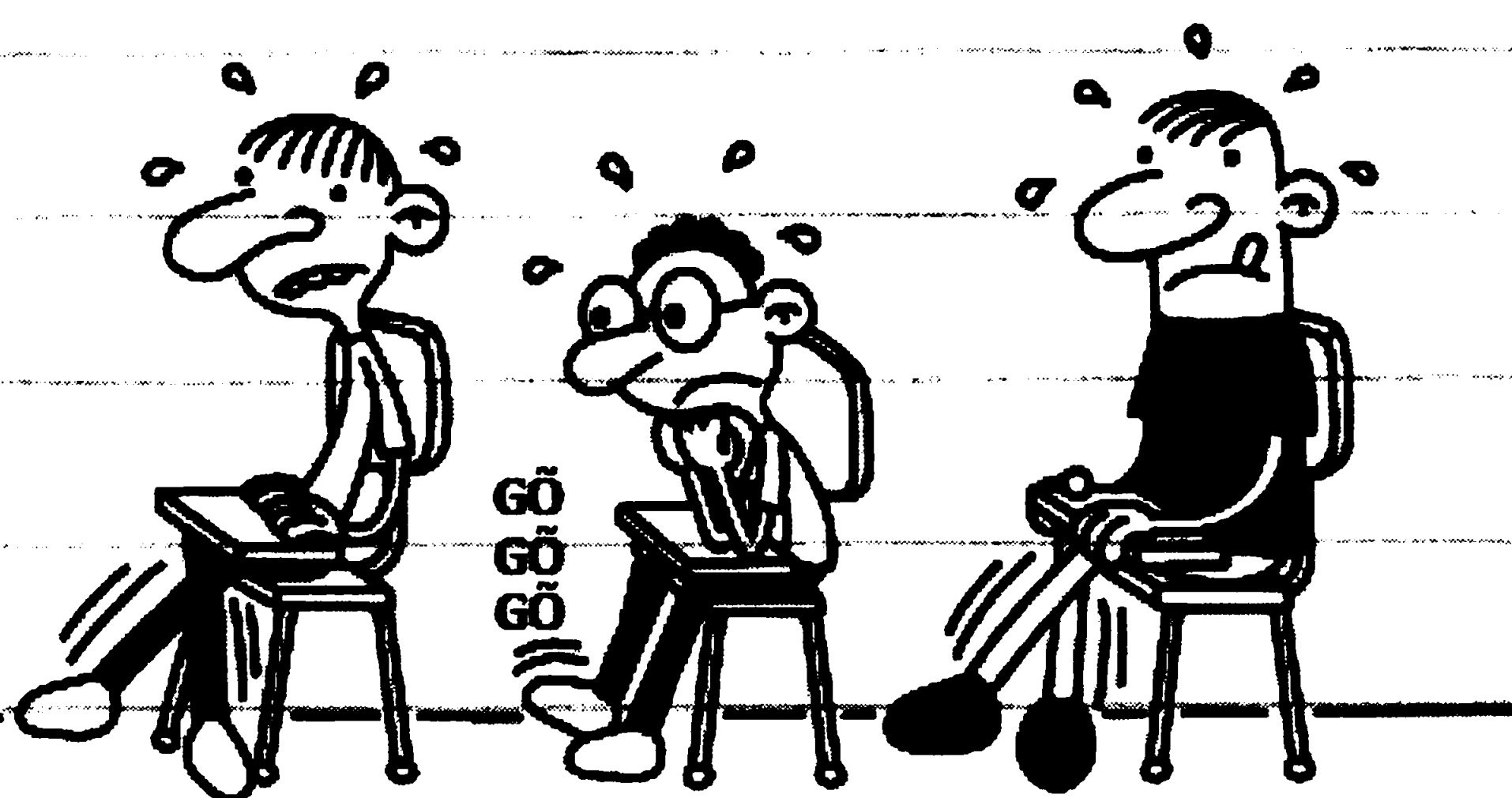

Sau đó, mọi người bắt đầu tự hỏi liệu có phải chính GIÁO VIÊN là những người đã loan các tin đồn, và nó chỉ là một cái bẫy để xem đứa nào sẽ đi đến nhà vệ sinh để rửa tay đầu tiên.

Vì vậy, mọi người THỰC SỰ hoang mang.

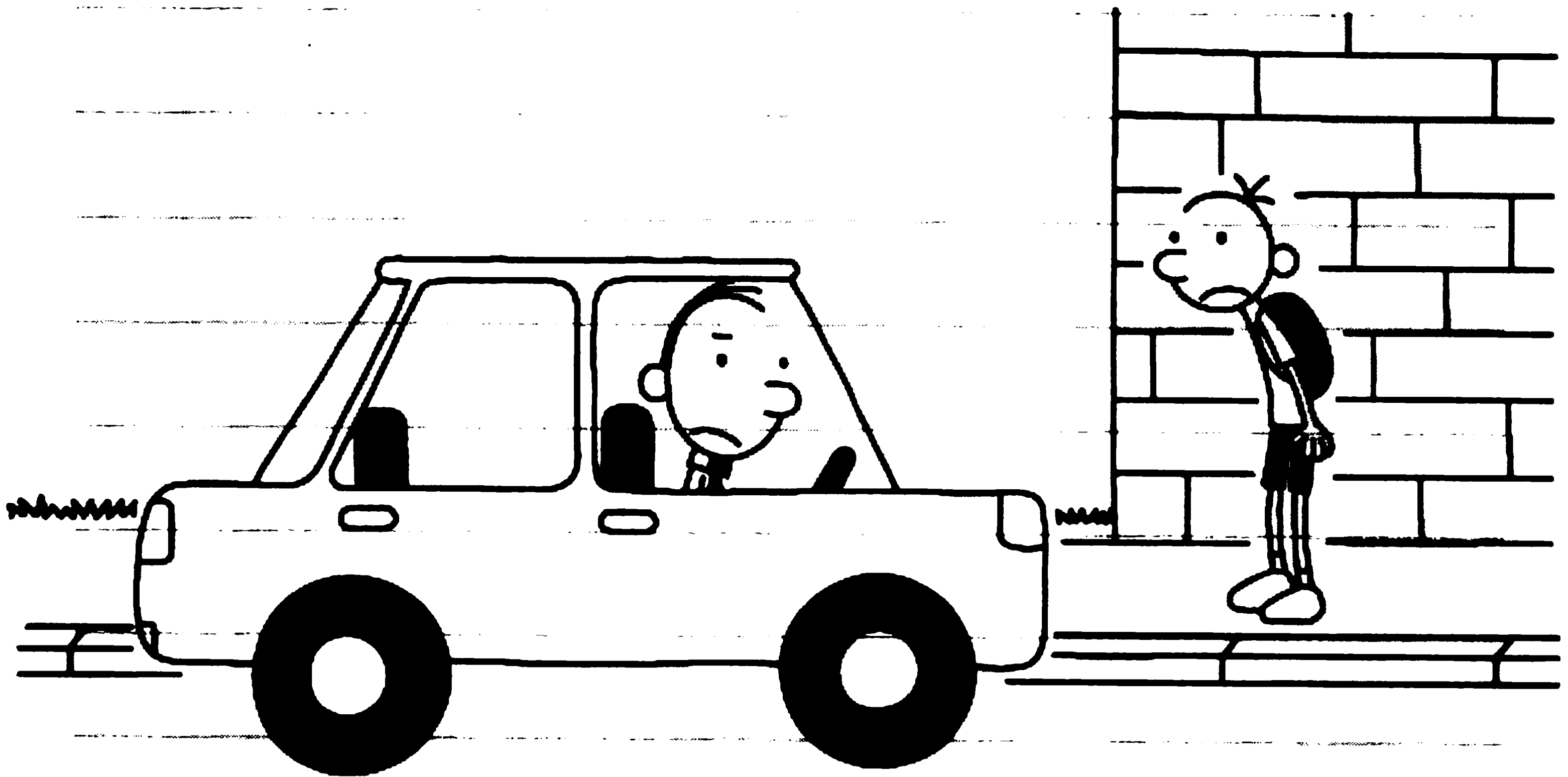

Sau đó, KHÔNG AI đi vào nhà vệ sinh, và tất cả những người thực sự cần phải giải quyết "nỗi buồn" đều cố nhịn đến cuối ngày.

Cuối cùng thầy hiệu trưởng đã phải cho tan học sớm vì không ai chịu rửa tay khi mà chúng tôi đang ở giữa mùa cúm.

Mẹ phải ở thư viện mượn đề nghiên cứu, vì thế tôi đã gọi đến chỗ làm của bố và nhờ bố đến đón về sớm. Và dường như bố không mấy vui vẻ với việc này.

Nhưng nếu bố không bắt tôi phải tự dậy sớm, thì việc này thậm chí còn chẳng xảy ra.

Thứ tư

Giáo viên đang dạy bài "Những Sự Thật về Cuộc Sống" trong tiết học Sức khỏe của chúng tôi, và dường như đó là những thứ hay ho duy nhất mà họ dạy trong mấy tháng nay. Giáo viên đã gửi phiếu về nhà, và nếu bạn không xin được chữ ký của phụ huynh thì bạn sẽ không được phép vào lớp học này cho đến hết học kỳ.

Tôi thực sự không thích việc xin phép này. Mẹ chỉ cho tôi xem những bộ phim dành cho trẻ con, vì vậy tôi biết sẽ không có CÁCH NÀO để mẹ đồng ý cho tôi tham gia vào lớp đó.

Để giải quyết vấn đề nan giải này, tôi đã dán đề lên đầu tờ phiếu xin phép một mẫu ghi chú có nội dung khác hoàn toàn.

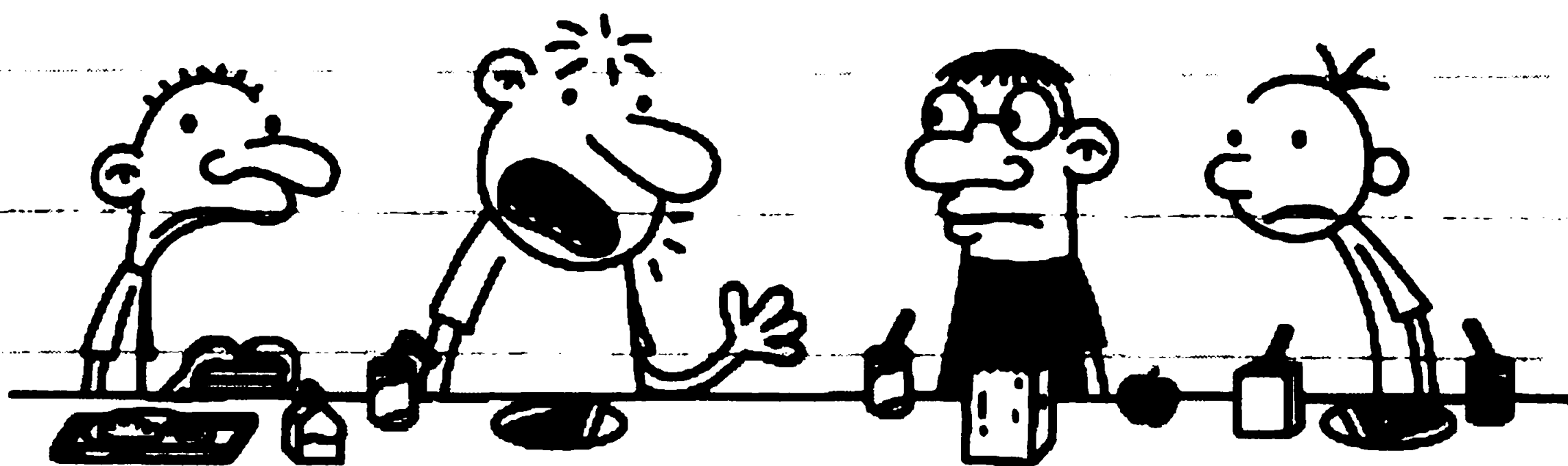
Tôi cho phép con tôi làm thêm bài tập ở nhà.	
Chữ ký của phụ huynh	

Thật may mắn, mẹ đã không nhìn kỹ tờ giấy, và tôi đã có được chữ ký cần thiết.

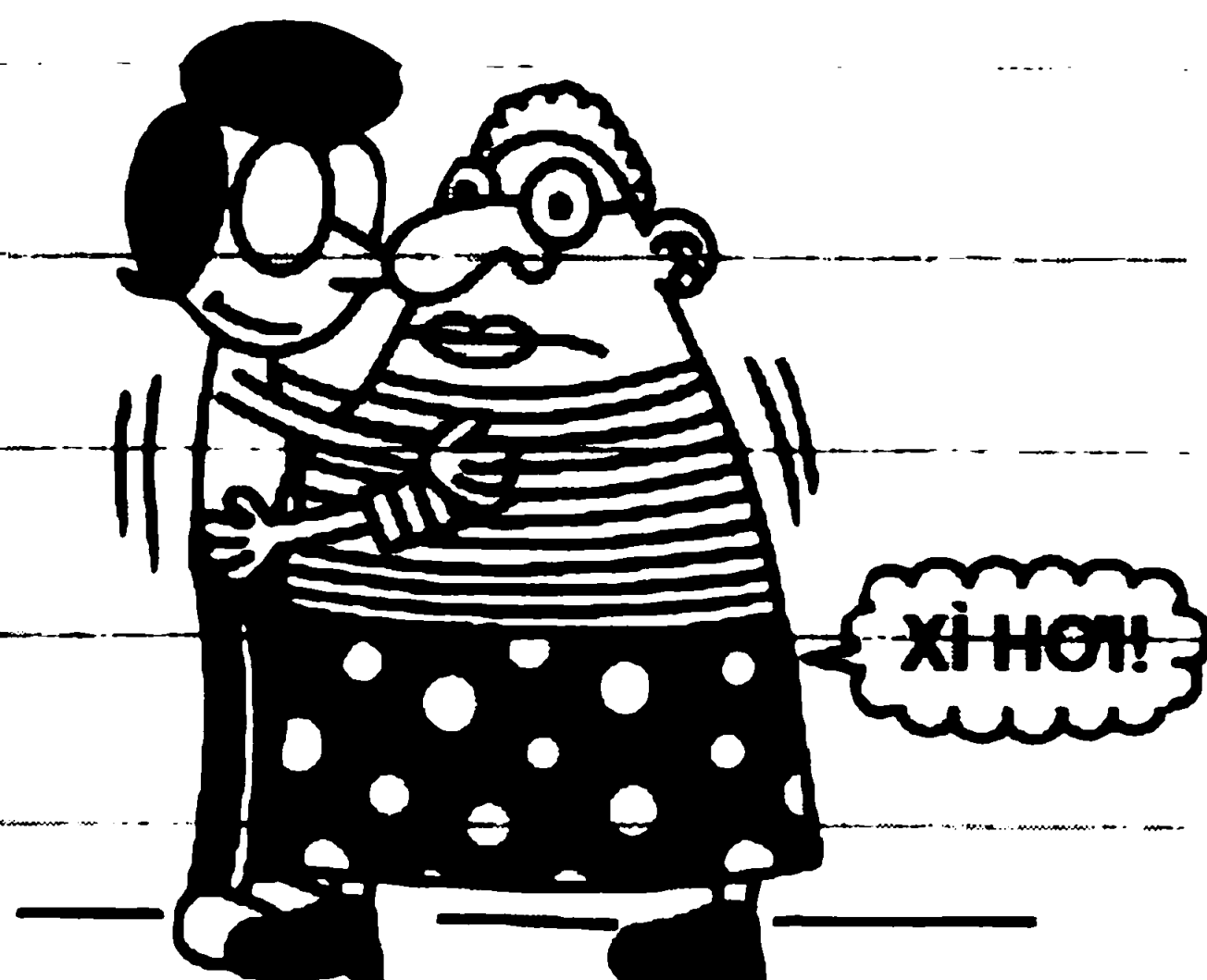

Tôi thực sự vui mừng khi họ sẽ dạy "Những Sự Thật về Cuộc Sống," bởi vì tôi có rất nhiều câu hỏi về vấn đề này, và tôi vẫn chưa có một cách tin cậy nào để có được những câu trả lời.

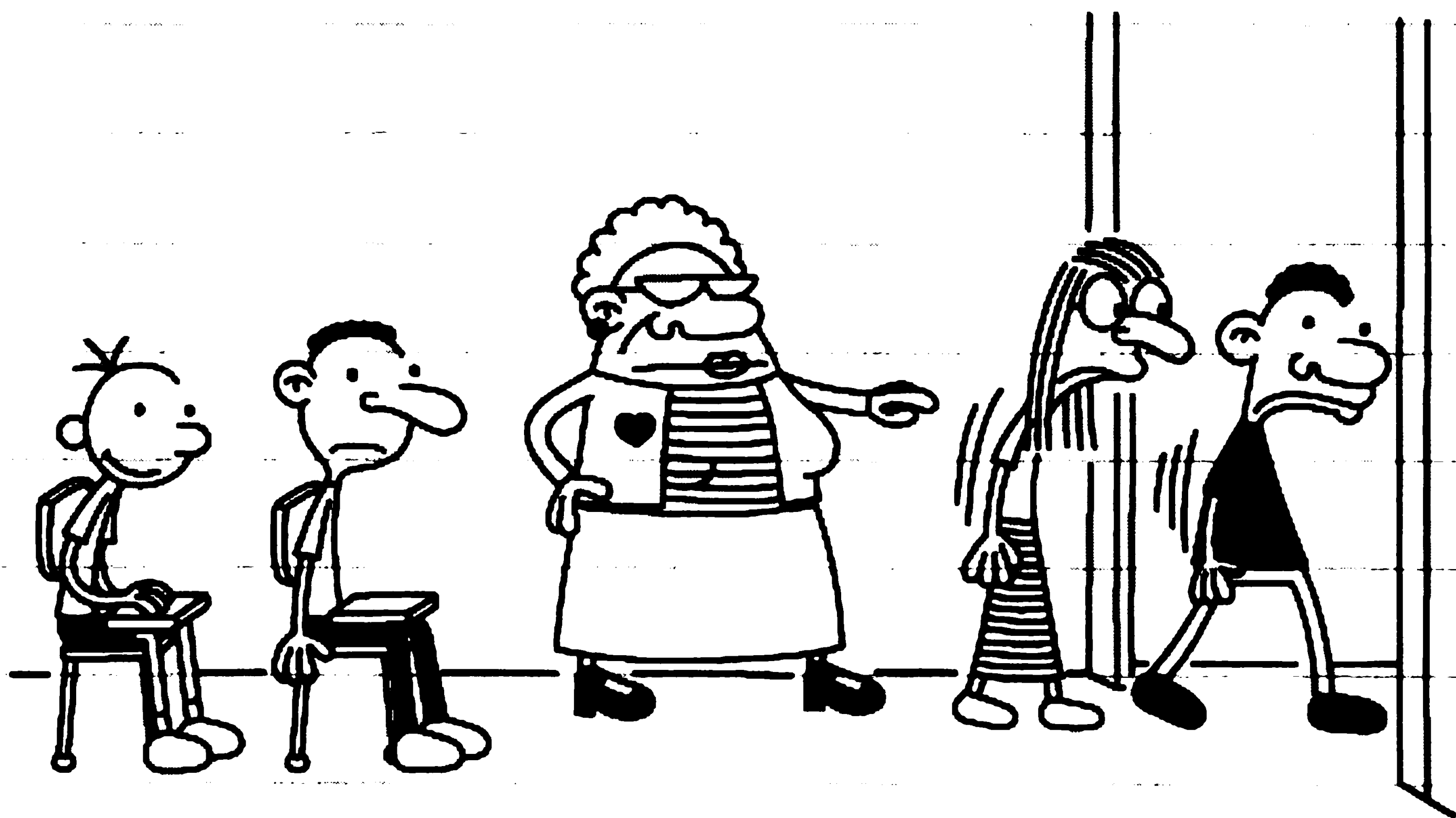
Tất cả những gì tôi biết về vấn đề này là từ Albert Sandy, và tôi bắt đầu bán khoản liệu nó có truyền đạt cho tôi thông tin sai lệch. Giống như tuần trước, nó nói với tất cả mọi người tại bàn ăn trưa rằng xét về mặt y học mà nói thì không có cách nào có thể làm cho bọn con gái xì hơi được.

Vâng, tôi biết điều này là không đúng khi mà mẹ ôm cô Dorothy vào đêm Giáng sinh.

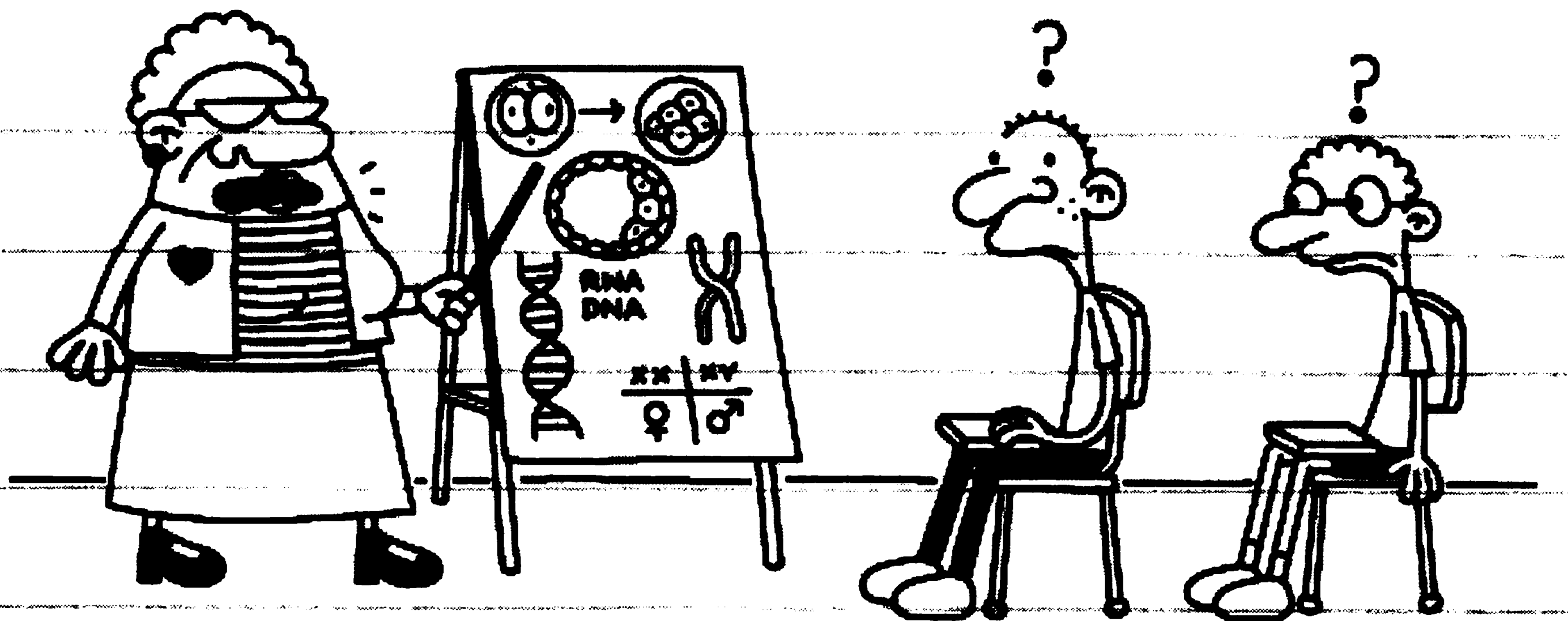

Dù sao, hôm nay cũng là buổi học "Những Sự Thật về Cuộc Sống" đầu tiên và chắc chắn, Y tá Powell sẽ đưa những đứa không có chữ ký cho phép của phụ huynh xuống thư viện để làm "người giúp đỡ đặc biệt."

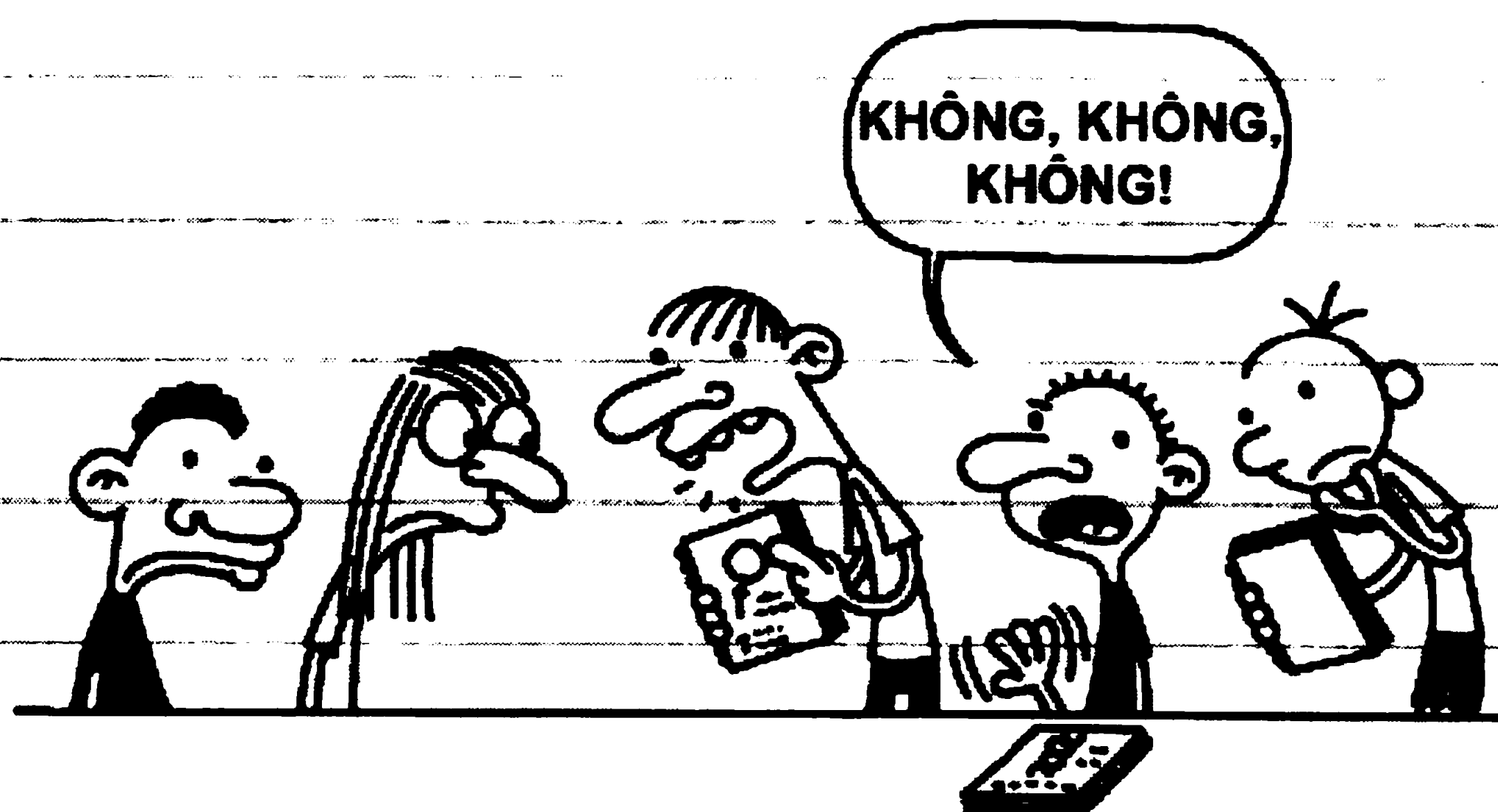
Những đứa còn lại rất vui mừng, bởi vì chúng tôi không thể chờ đợi thêm một giây nào nữa để được nghe tất cả những thứ tuyệt vời mà Y tá Powell sẽ kể cho chúng tôi.

Nhưng TẤT CẢ đã không đúng như điều mà tôi mong đợi. Y tá Powell đưa ra một bảng thống kê trên giá và bắt đầu nói về "hộp tử" và "nhiệm sắc thể" cùng một loạt những từ khoa học vô nghĩa khác.

Tôi vẫn tiếp tục chờ đợi và hi vọng cô ấy sẽ nói cho chúng tôi biết những thứ cô vừa nói chỉ là một trò đùa, và sau trò đùa này thì chúng tôi sẽ nhận được những thứ hay ho từ cô, nhưng điều này không bao giờ xảy ra. Vì vậy, tôi đoán nhà trường chỉ cố gắng làm chúng tôi nhầm lẫn để lấy đi niềm vui của chúng tôi mà thôi.

Dù sao, nếu nhà trường ĐANG cố gắng lừa chúng tôi, thì họ cũng đã làm khá tốt công việc của mình. Tại bữa ăn trưa chúng tôi cố gắng giải thích những gì đã học được trong tiết "Những Sự Thật về Cuộc sống" cho những đứa mà cha mẹ chúng không ký vào giấy xin phép, và chúng tôi không thể có cùng quan điểm về bất kể một điều gì.

Thứ bảy

Một việc khác nữa là bây giờ bố sẽ phụ trách việc đưa chúng tôi đến phòng khám nha khoa vì mẹ phải đi học.

Hầu hết trẻ con đều không thích đi nha sĩ, nhưng tôi thực sự MONG ĐỢI điều này. Tôi đã đi nha sĩ kể từ khi tôi hai tuổi, và thực sự thì đây chính là kiểu khám bệnh mà tôi thích.

Tuy nhiên, lý do chính tôi thích đi nha sĩ là vì tôi HOÀN TOÀN bị hút hồn bởi cô y tá phụ trách việc vệ sinh trong phòng khám ở đó, Rachel.

Rachel luôn luôn lên lớp tôi về việc đánh răng, dùng chỉ nha khoa hay những điều tương tự như vậy, nhưng cô ấy dễ thương đến mức rất khó để có thể ngồi nghe một cách nghiêm túc.

Mẹ luôn bắt tôi phải dùng chỉ nha khoa. Mẹ nói nếu tôi không chăm sóc tốt hơn hàm răng của mình, tôi sẽ phải mang răng giả trước khi tôi vào đại học.

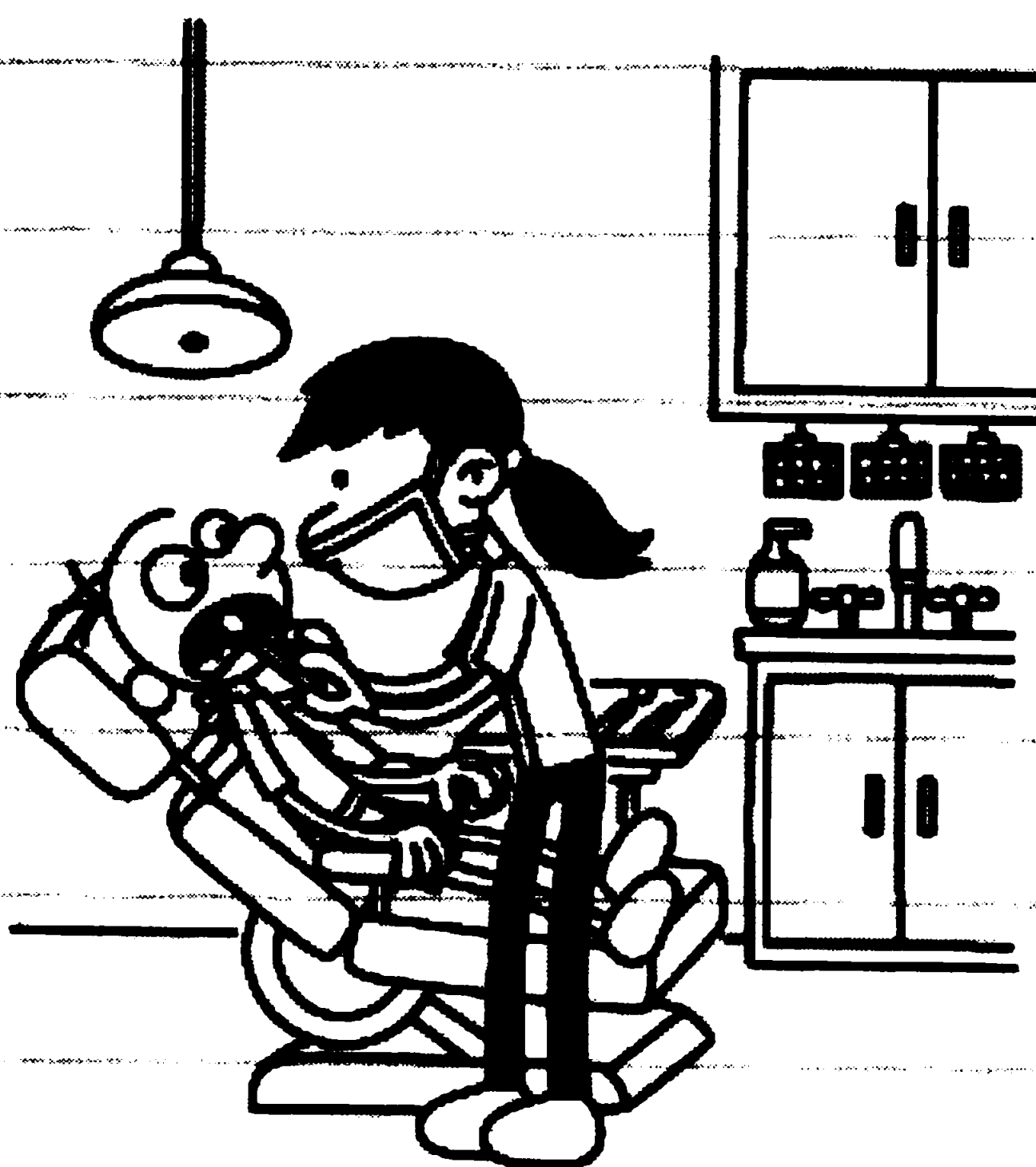
Tôi đã suy nghĩ về điều đó, và tôi thấy răng giả cũng không phải là một điều quá tồi tệ.

Nếu tôi có răng giả, tôi có thể để cho một người KHÁC chăm sóc răng của mình, và tôi sẽ có thêm nhiều thời gian để làm một cái gì đó mà tôi thực sự thích thú.

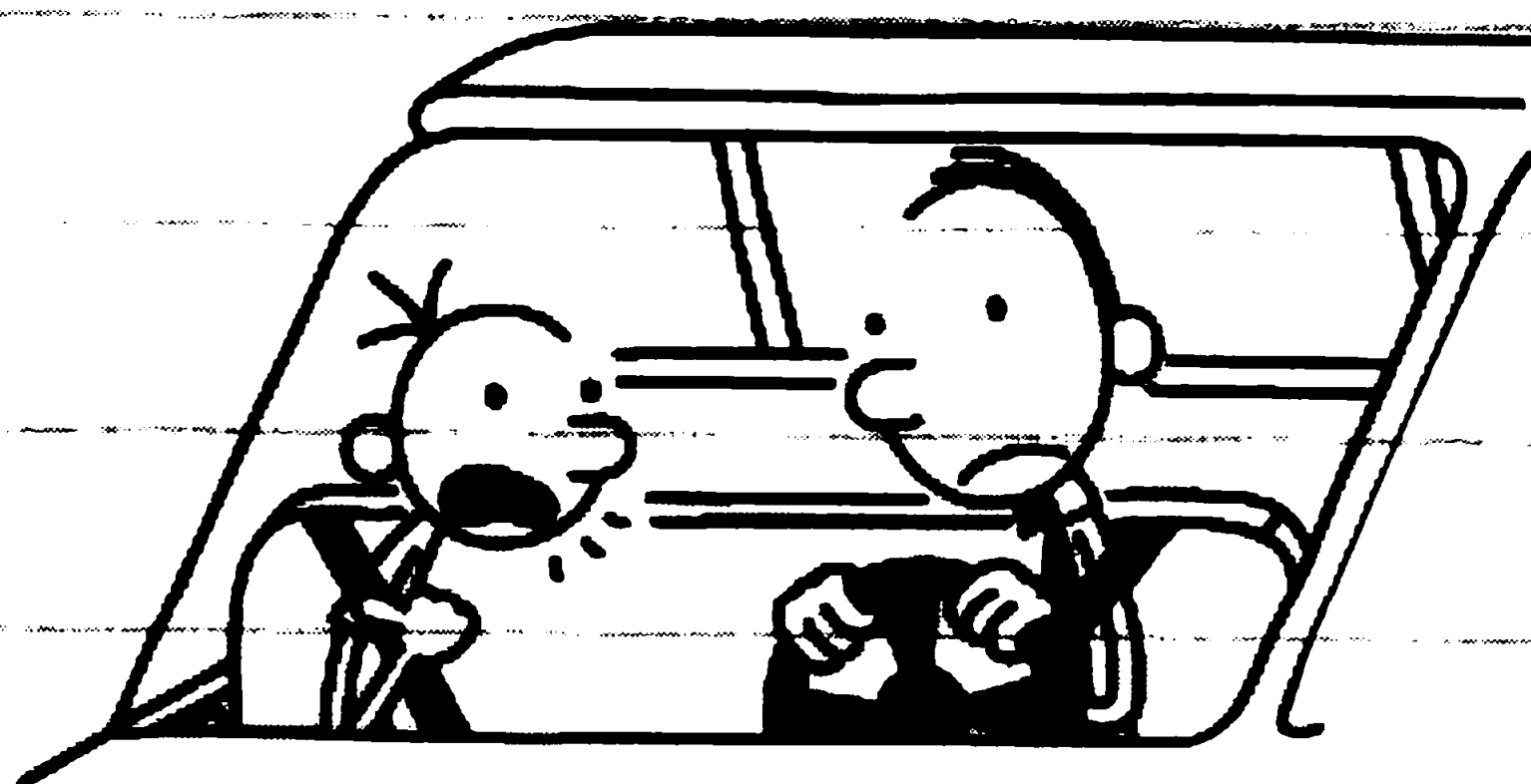
Vấn đề khó khăn duy nhất trong câu chuyện tình yêu với cô y tá ở phòng khám nha khoa là bạn chỉ có thể gặp cô ấy sáu tháng một lần khi bạn đi làm sạch răng. Vì vậy, tôi phải tận dụng tối đa mỗi lần đi khám.

Lần cuối cùng khi tôi đi khám, tôi đã nhìn thẳng vào mắt của Rachel trong suốt thời gian cô ấy làm vệ sinh răng cho tôi, để cô ấy biết tôi thật sự quan tâm đến cô ấy.

Sáng nay nói thật là tôi đã đi ra ngoài và mua một lọ nước hoa nhằm tạo ấn tượng tốt hơn với cô ấy. Vì vậy, khi bố nói tôi lên xe, tôi đã nhanh chóng làm theo không chút đắn đo.

Nhưng bố đã lái xe vượt qua phòng khám nha khoa của tôi và đi vào đường cao tốc. Tôi nói với bố rằng bố đã đi quá chỗ rẽ và phải quay lại mới đến được phòng khám nha khoa Vòng Tay Mềm Mại.

Nhưng bố nói với tôi là tôi đã "quá lớn" để tiếp tục đi đến một phòng khám nha khoa dành cho trẻ con, do đó, bắt đầu từ hôm nay bố sẽ đưa tôi đến chỗ của một bác nha sĩ mới, Bác sĩ Kagan.

Tôi thấy một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi bố nói đến cái tên. Tôi đã nhìn thấy biển quảng cáo về Bác sĩ Kagan trên đường cao tốc, và tôi rất ấn tượng vì ông ấy có một phương pháp tiếp cận vấn đề hoàn toàn khác so với Vòng Tay Mềm Mại.

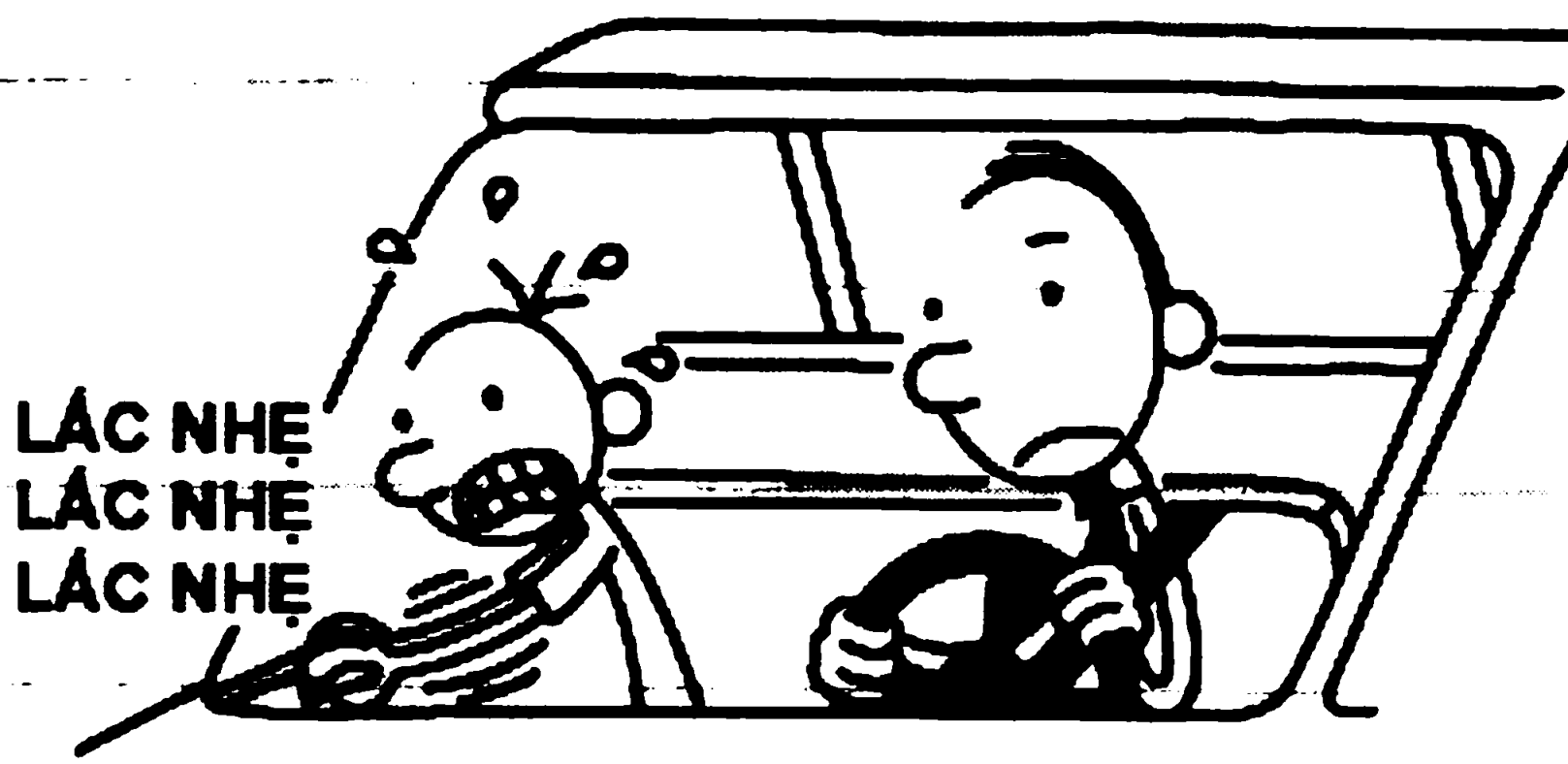
Bác sỹ. SALAZAR KAGAN
CHUYÊN PHẪU THUẬT RĂNG MIỆNG
và nha khoa

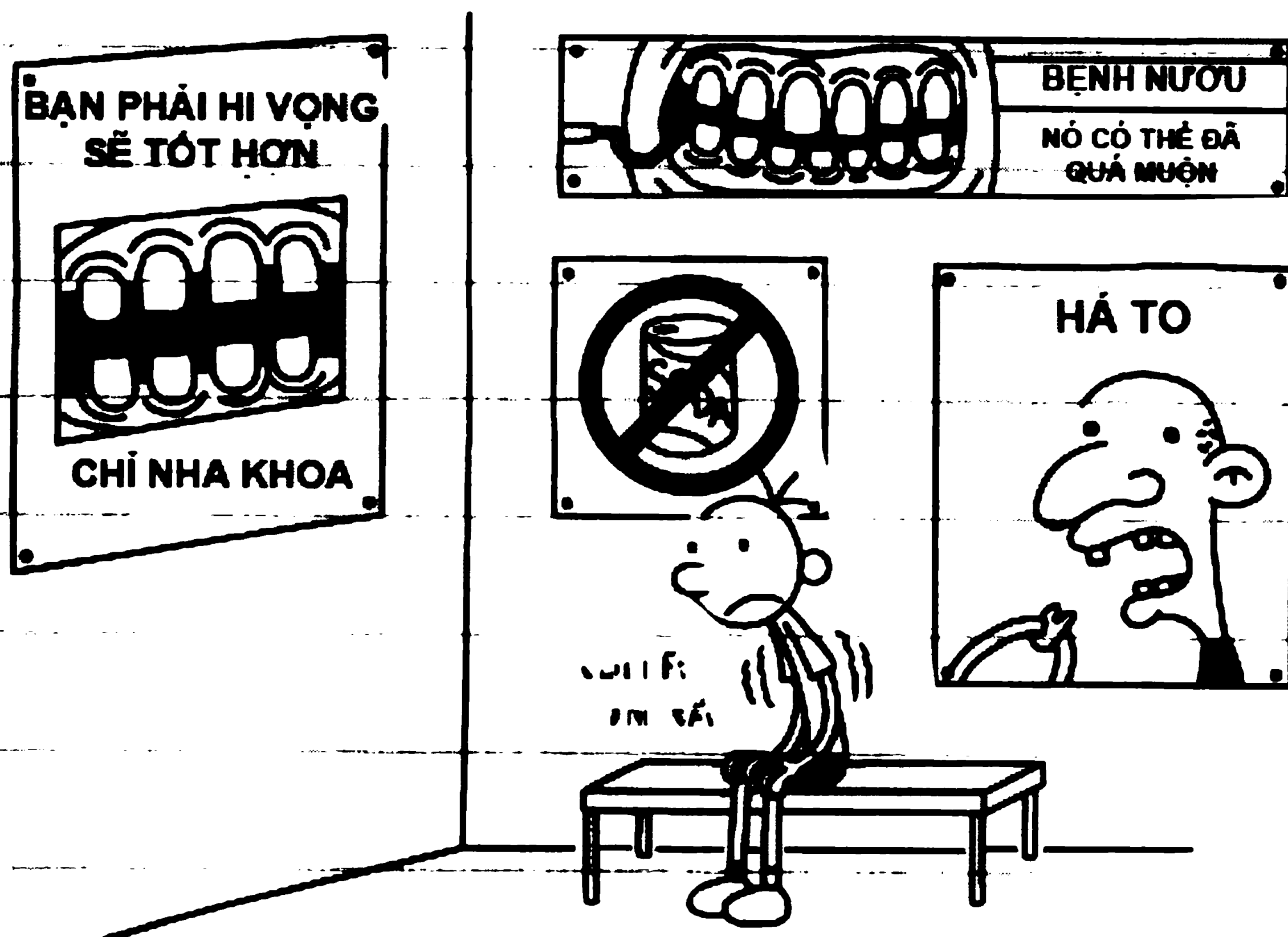
HÀN RĂNG
NẶN NHOT
GHÉP XƯƠNG

"không có gì đáng cười khi răng miệng không được đẹp."

Tôi đã cố gắng làm bố thay đổi suy nghĩ, nhưng bố nói bố đã làm thủ tục để chuyển tôi đi và không thể quay lại được. Tôi đã nghĩ tới việc bỏ chạy, nhưng chắc hẳn bố đã biết được những gì tôi đang nghĩ, vì vậy bố đã khóa chặt cửa xe.

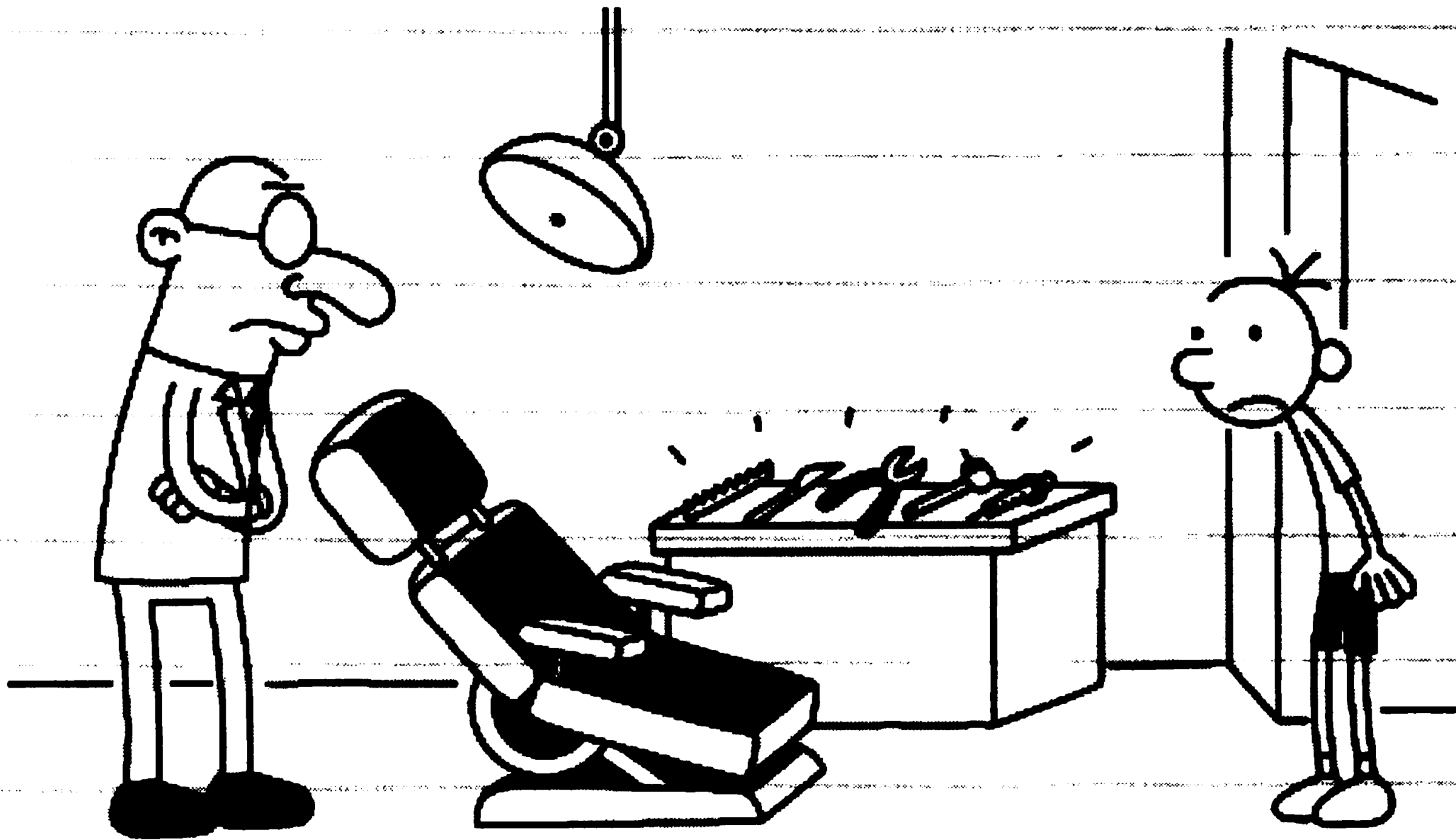

Phòng khám của Bác sĩ Kagan thậm chí còn đáng sợ hơn những gì tôi đã hình dung về nó. Ông ấy không có bất kỳ cuốn sách màu, đồ chơi hay những thứ tương tự dành cho trẻ con như trong phòng chờ ở Vòng Tay Mềm Mại.

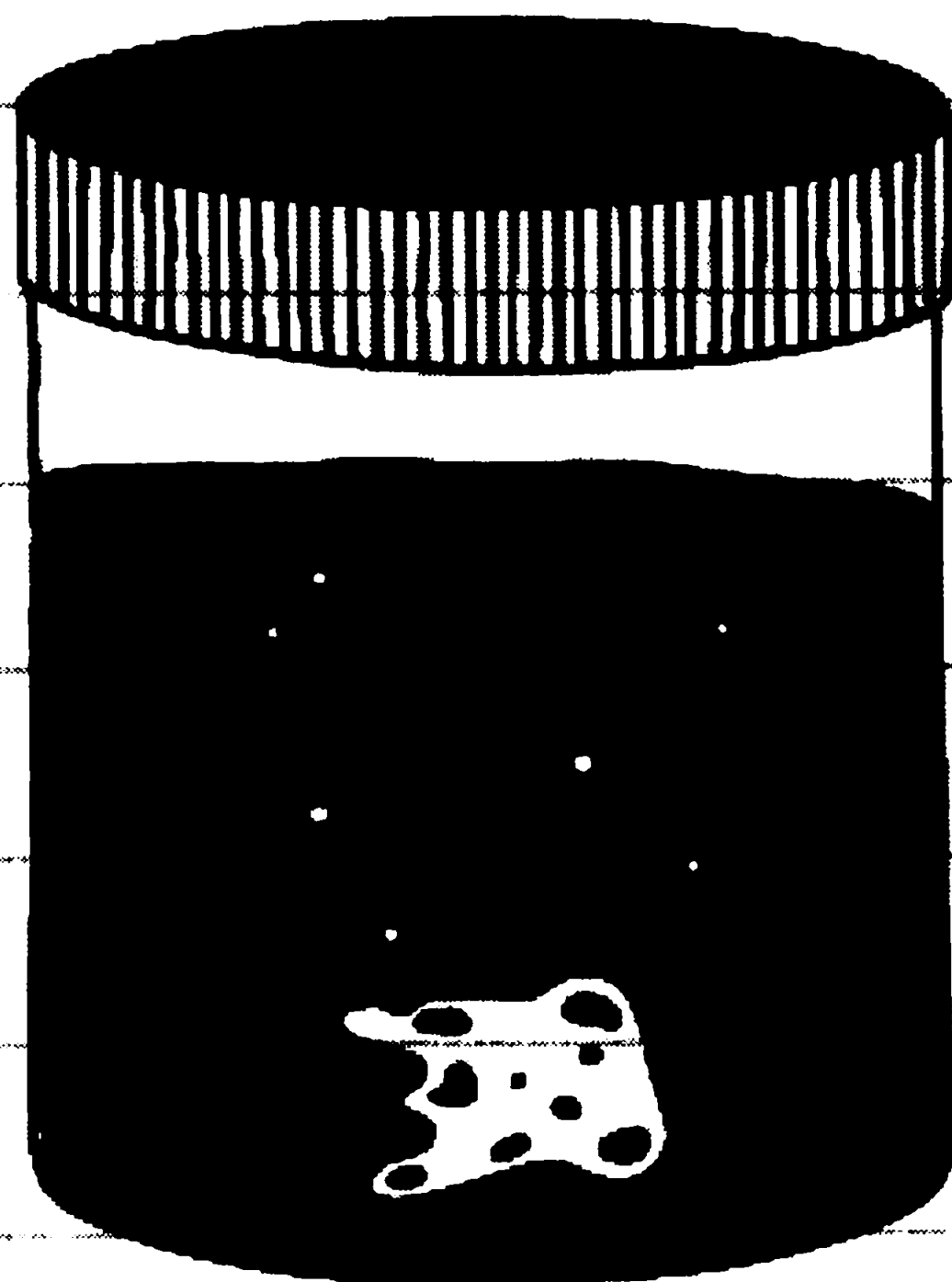

Bác sĩ Kagan đang đợi tôi trong phòng khám của ông ấy, tất cả các dụng cụ kim loại sắc nhọn cùng máy khoan được để ngay ở ngoài cho tôi nhìn thấy khi tôi bước vào.

Vì vậy, tôi có thể khẳng định rằng ông ấy không hề có ý định đùa với tôi.

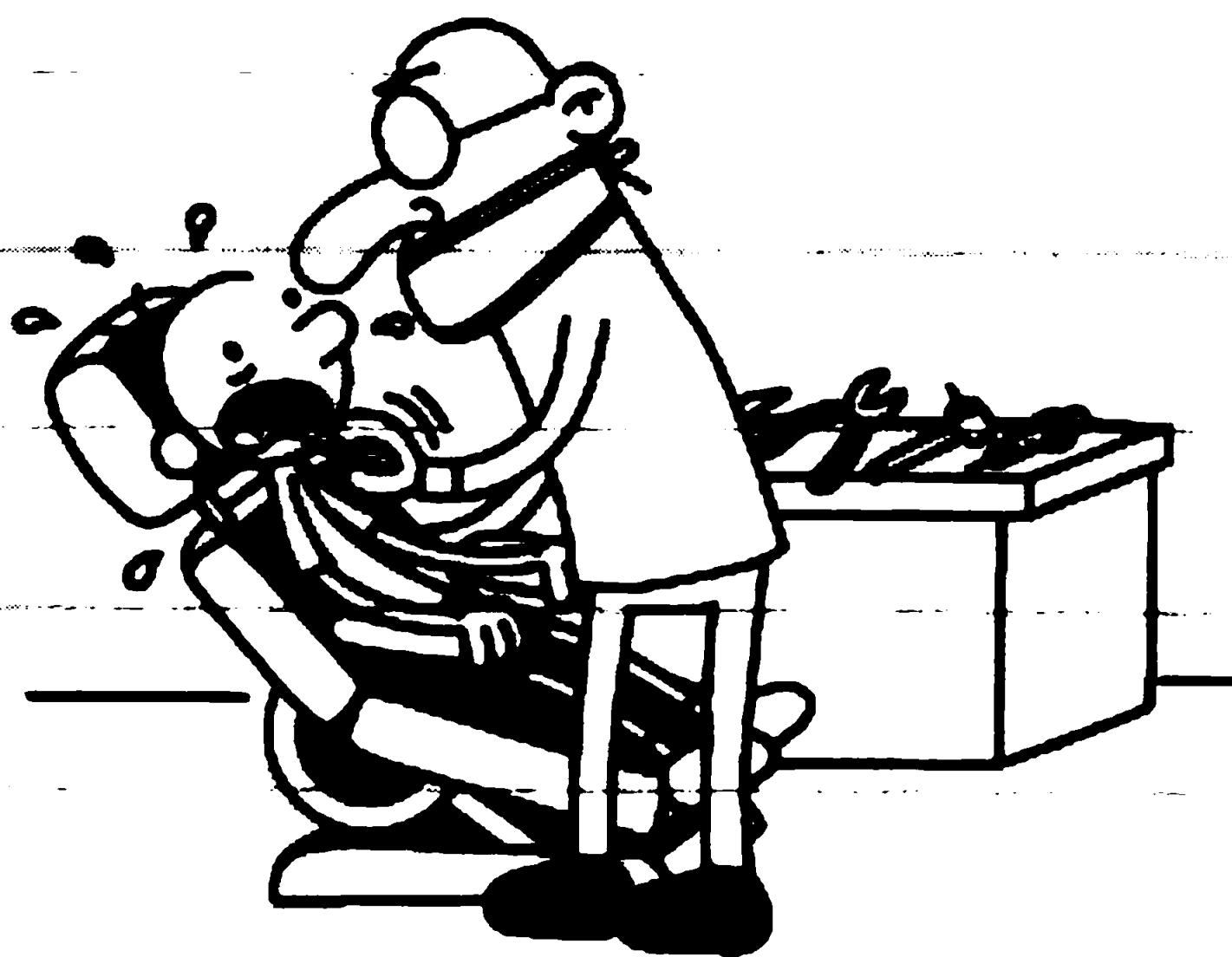

Sau khi tôi ngồi xuống ghế, Bác sĩ Kagan bắt đầu tra hỏi về thói quen ăn uống uống của tôi. Ông ấy thực sự **PHẦN NỘ** khi tôi nói với ông ấy rằng tôi hay uống sô đa, ông ấy đã đi sang phòng bên cạnh và cầm một cái lọ chứa đầy chất lỏng màu nâu ở trong có một chiếc răng thối.

Ông ấy nói với tôi đây là những gì đã xảy ra với một chiếc răng khi nó bị bỏ vào một chaisô đa trong vòng 24 giờ. Tôi nói với Bác sĩ Kagan rằng tôi chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ chiếc răng của tôi cả đêm trong một chaisô đa. Tôi chắc ông ấy nghĩ tôi đang nói mĩa, nhưng tôi chỉ cố gắng để cho ông ấy thấy rằng tôi đang rất tập trung.

Sau đó, ông ấy làm sạch răng của tôi. Tôi bắt đầu thấy hoảng sợ, bởi vì nếu có một người mà bạn không bao giờ muốn người đó trút giận lên bạn, thì đó chính là người đang cầm những dụng cụ kim loại chọc ngoáy khắp miệng bạn.

Lúc này, Bác sĩ Kagan bắt đầu tiến hành chụp X-quang. Ông ấy đặt một miếng nhựa giữa hai hàm răng của tôi và bảo tôi cắn chặt nó. Sau đó, ông ấy chiếu X-quang và chuẩn bị miếng nhựa tiếp theo để tôi cắn.

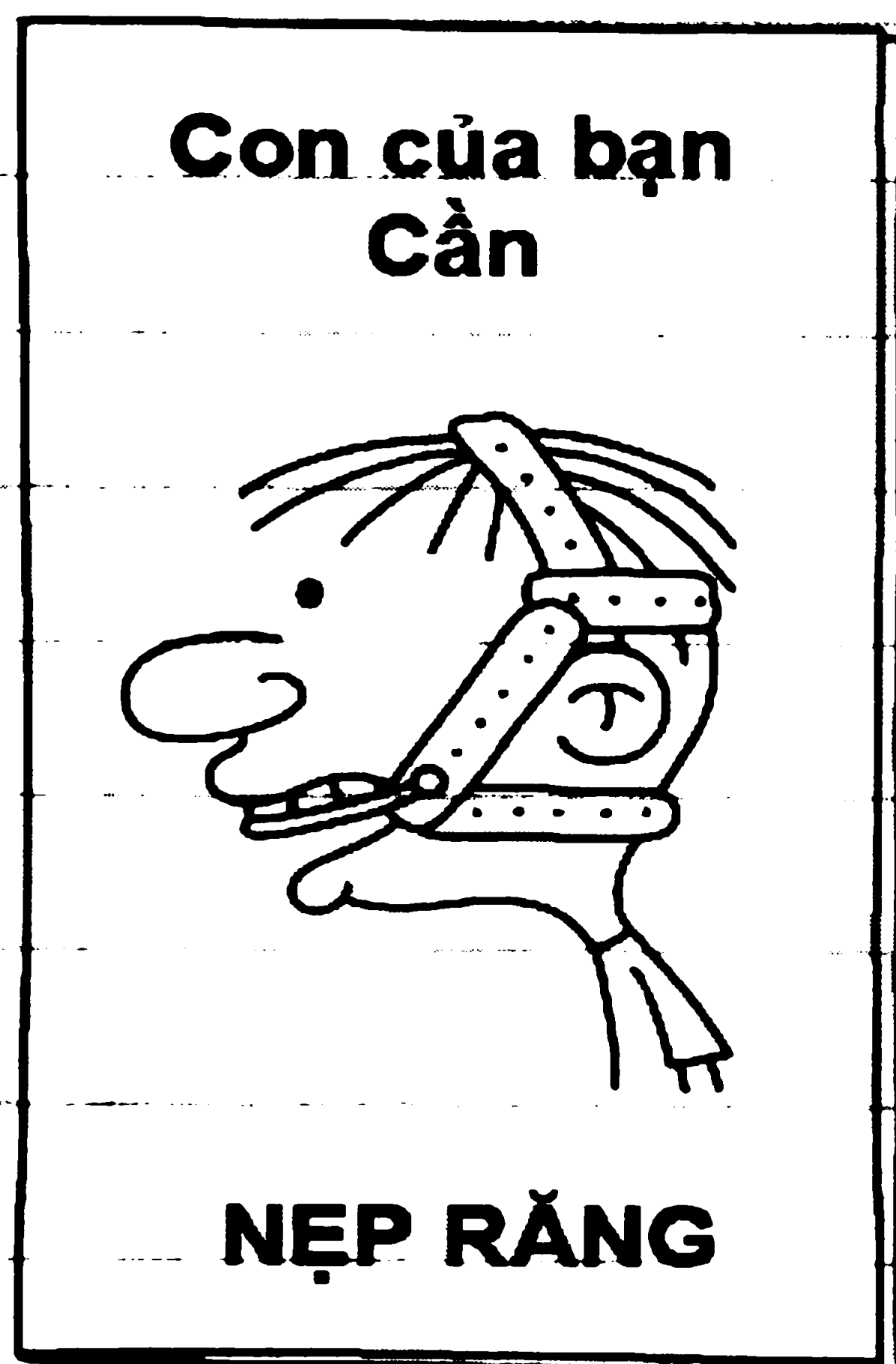
Sau hai hoặc ba lần chiếu X-quang, tôi đã quen với quy trình này, vì vậy, khi Bác sĩ Kagan làm răng hàm cho tôi, tôi đã cắn chặt vào miếng nhựa trước khi ông ấy yêu cầu. Ít nhất tôi NGHĨ rằng nó là nhựa. Hóa ra nó là ngón tay của Bác sĩ Kagan.

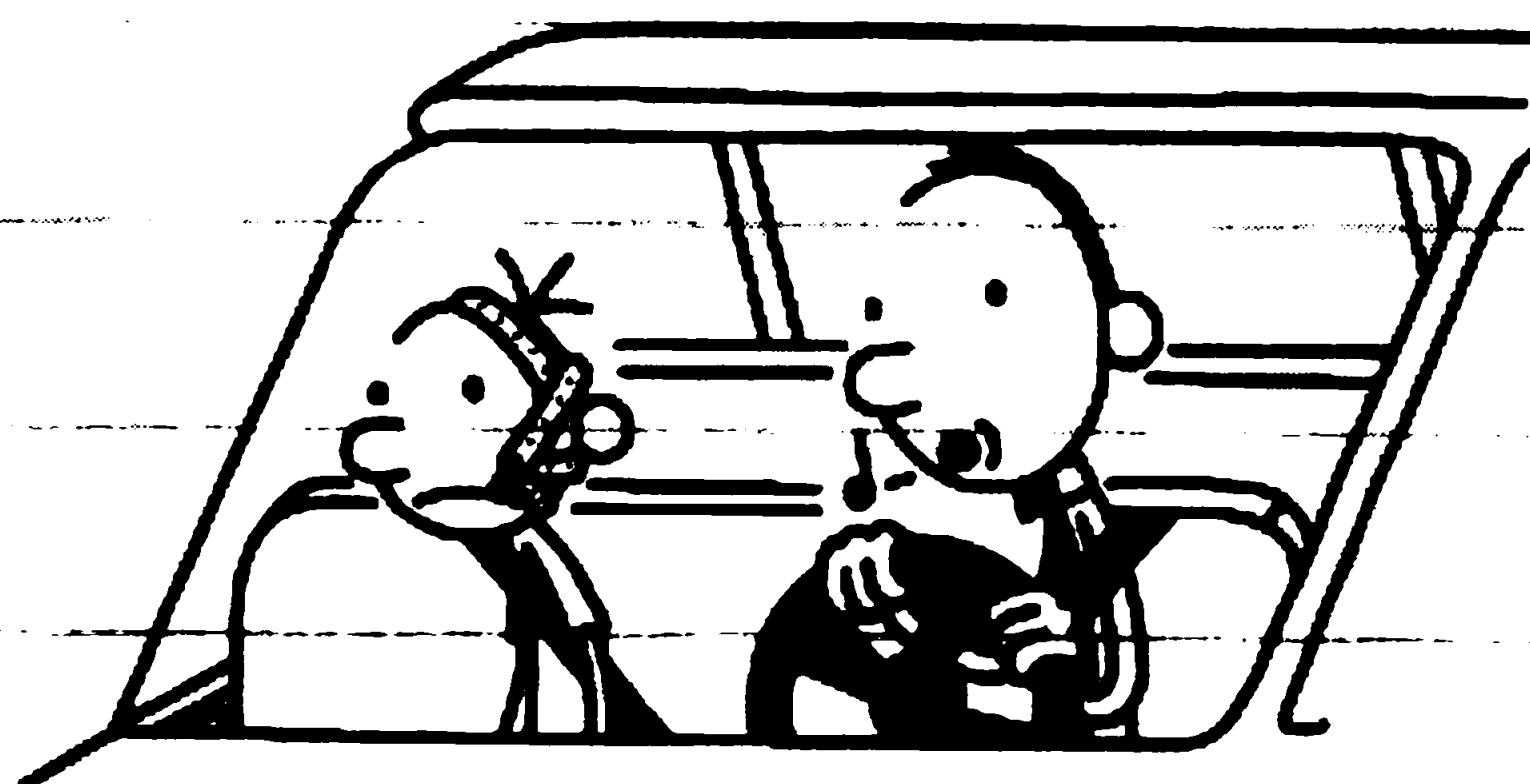
Thế đấy, lần nổi giận trước đây của ông ấy quả thật KHÔNG THỂ so sánh với lần này được.

Bác sĩ Kagan bảo tôi đi ra ngoài phòng chờ trong khi ông ấy "chẩn đoán" cho tôi, tôi chắc chắn ông ấy sẽ trở lại và nói với bố rằng rằng tôi cần được hàn hay một cái gì đó tương tự như vậy để ông ấy và tôi hòa nhau.

Tuy nhiên, Bác sĩ Kagan thực sự đã làm một điều thậm chí còn TỒI TỆ hơn thế. Ông ấy nói với bố tôi rằng tôi cần phải thực hiện "biện pháp điều chỉnh toàn bộ" cho răng của hàm trên của tôi, và ông ấy đã đưa cho bố tôi cuốn sách nhỏ này -

Bác sĩ Kagan nói rằng tôi sẽ phải đeo một chiếc mũ nẹp liên tục, đặc biệt là ban ngày khi tôi ở trường. Vì vậy, rõ ràng là ông ấy đang cố gắng làm hỏng cuộc đời tôi.

Thứ hai

Sáng nay khi thức dậy, tôi không tìm thấy cái mũ nẹp của tôi ở chỗ mà tôi vẫn để, vì vậy tôi đã đi học mà không đeo nó. Không phải là vì tôi không nghe lời đâu.

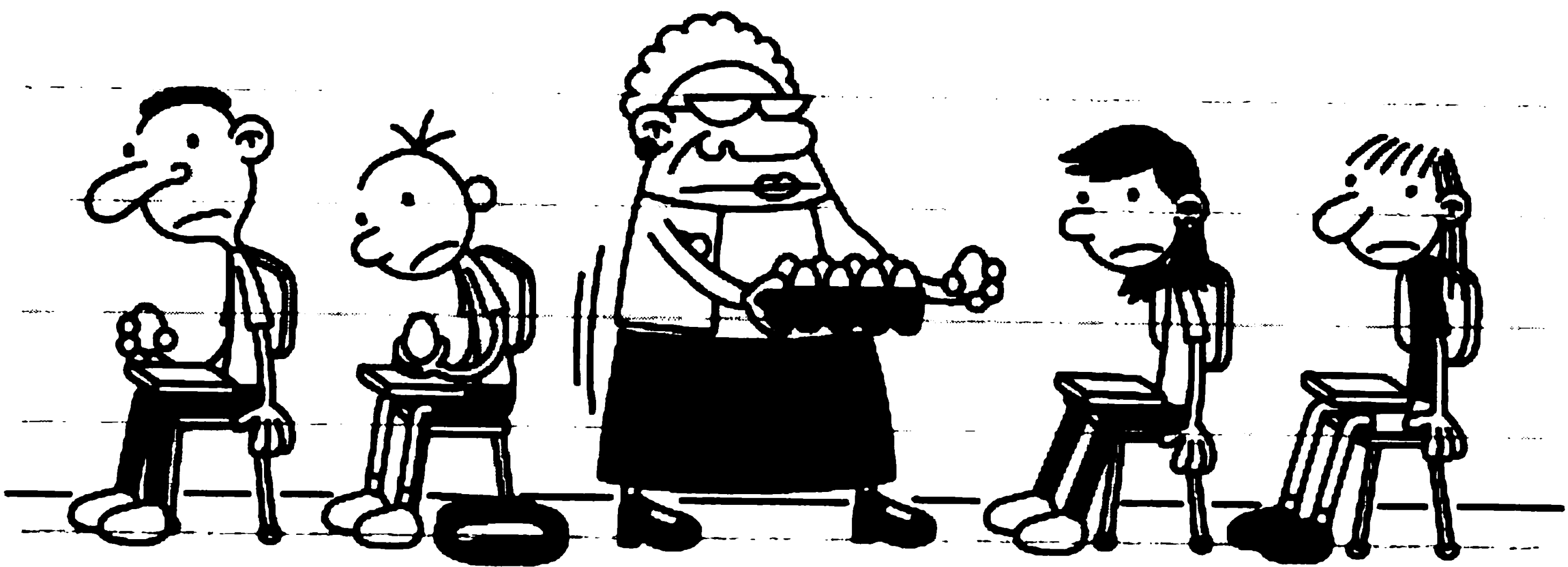
Trong lớp học sức khỏe Y tá Powell nói với chúng tôi rằng chúng tôi sẽ bắt đầu một bài mới về nuôi dạy con cái. Cô ấy bảo trở thành một người mẹ hoặc một người cha tốt là một trách nhiệm lớn và trong bài này chúng tôi sẽ được học về việc chăm sóc một đứa trẻ không phải là chuyện đơn giản.

Sau đó cô ấy lấy ra một hộp trứng. Rồi bảo mỗi đứa trong chúng tôi sẽ phải mang một quả về nhà và mang trở lại lớp vào ngày hôm sau.

Và điều kiện là chúng tôi phải nộp lại quả trứng của cô trong hình trạng hoàn hảo, không một vết nứt.

Hiện tại thì tôi không biết nhưng gì mà một quả trứng gà có thể làm với một em bé, nhưng đây là một trong những tình huống làm cho tôi tự hỏi liệu tôi có thể nhận được một sự giáo dục tốt hơn và liệu bố mẹ có nên chuyển tôi qua trường tư hay không.

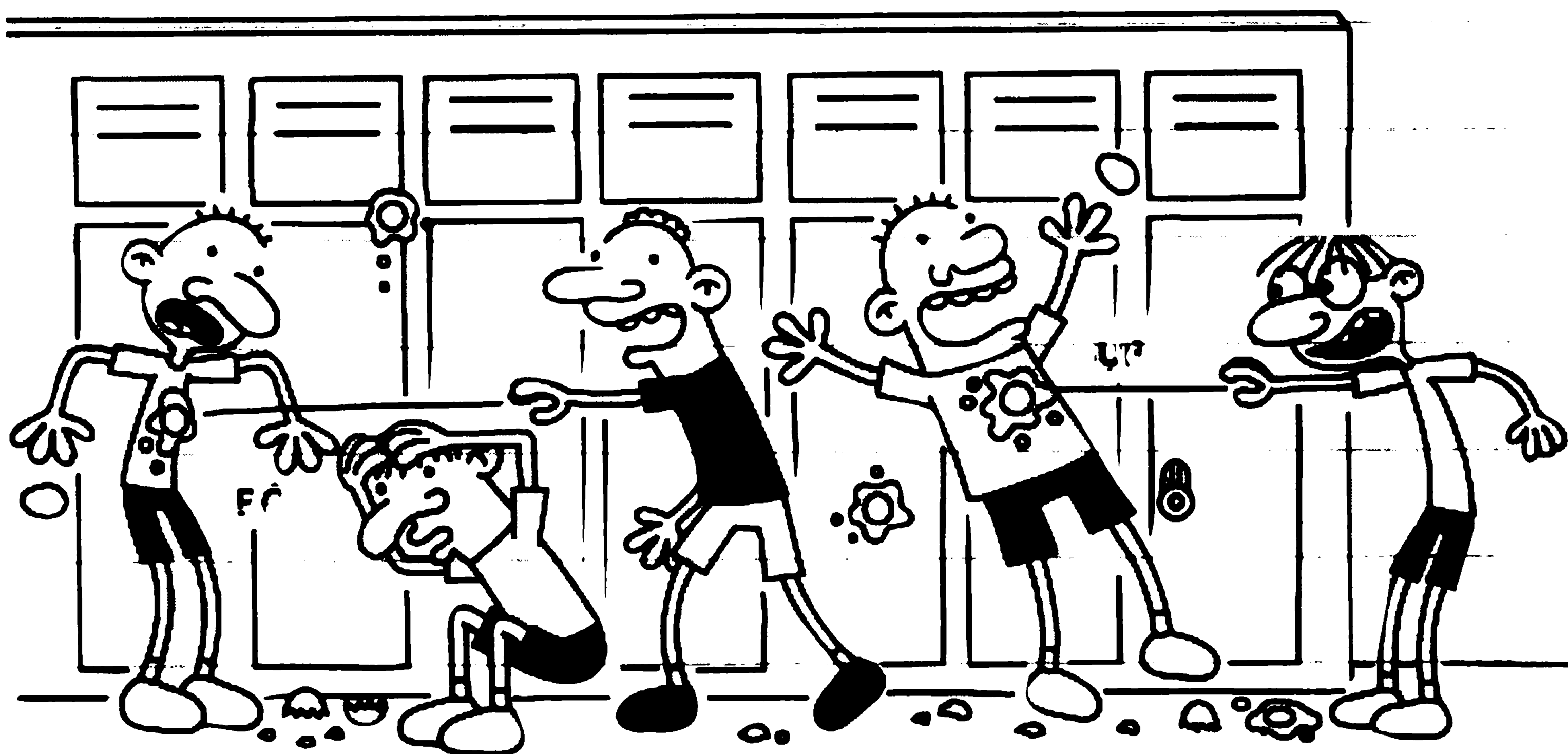

Sau đó, Y tá Powell cho biết bài tập về quả trứng này sẽ được tính vào 25% số điểm của chúng tôi.

Vâng, khi Y tá Powell đã đề cập đến số điểm, tôi thực sự lo lắng. Tôi đã bị trượt môn Đại số, và tôi không muốn bị trượt nốt môn Sức khỏe này. Vì vậy, tôi biết tôi sẽ phải giữ cho quả trứng của mình tuyệt đối an toàn.

Bọn con trai dường như không quá lo lắng về điểm số CỦA CHÚNG, điều này được chứng minh bởi những gì đã xảy ra ngay sau khi hết tiết học.

Tôi nghe nói bảo vệ đã phải mất cả một buổi chiều để
cọ rửa hết lòng đỏ trứng ở tủ khóa.

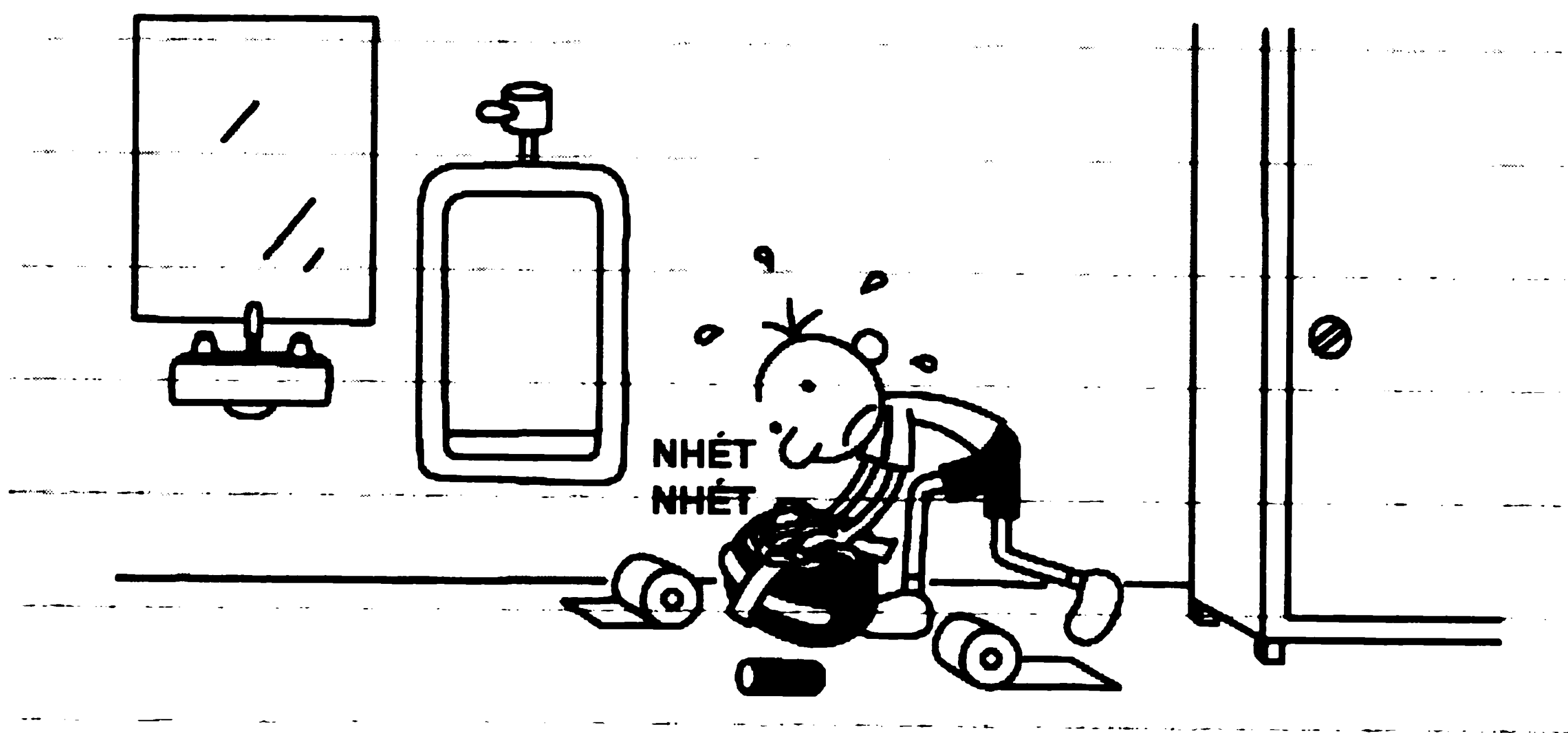

Ngoài tôi ra, đứa duy nhất không làm vỡ quả trứng của
mình ngay lúc đó là Rowley, nó đã giấu trong túi áo sơ
mi.

Tôi không có một chiếc áo sơ mi có túi hoặc bất cứ
nơi nào an toàn để cất quả trứng CỦA MÌNH, vì vậy tôi
cần phải nhanh chóng tìm ra một cách nào đó.

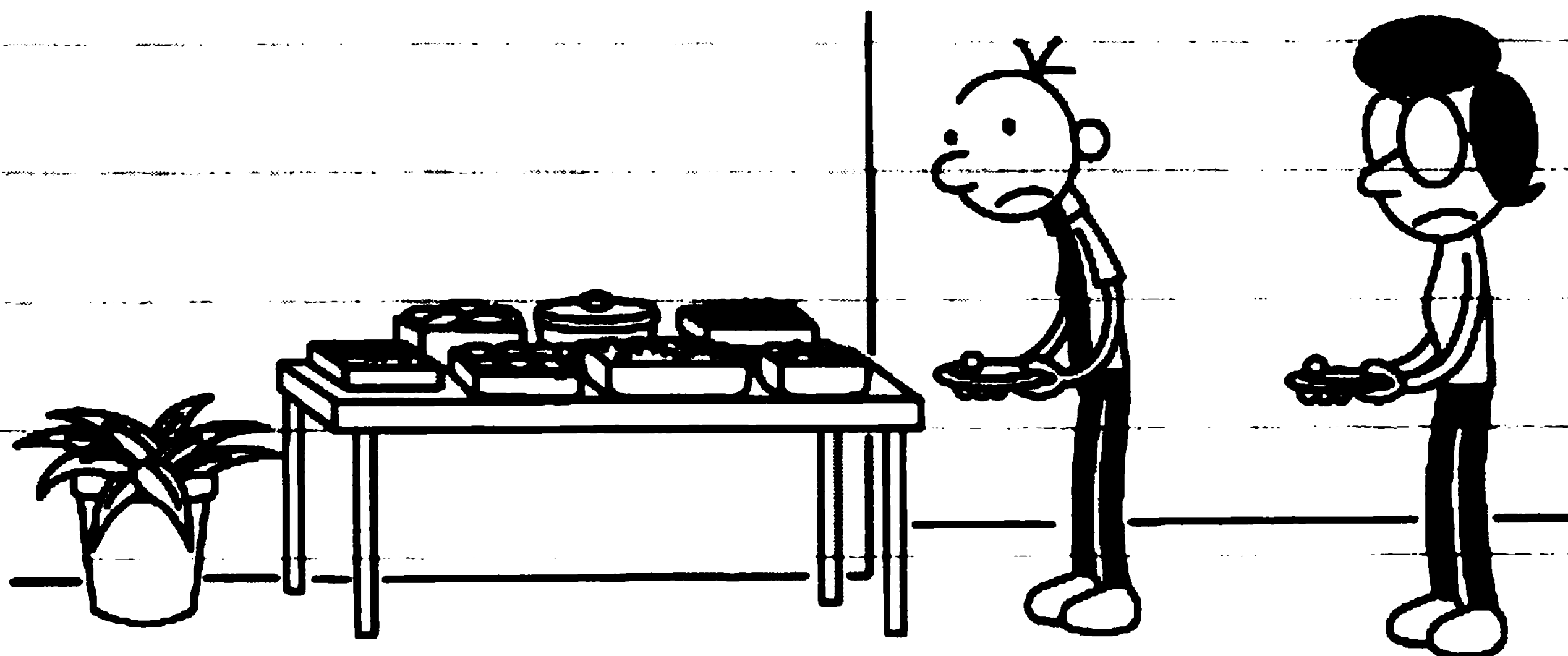
Cuối cùng thì tôi cũng lấy được rất nhiều giấy trong nhà vệ sinh và nhồi nó vào ba lô của tôi để làm đệm lót. Tôi đã phải bỏ một vài cuốn sách ra để chúng không đè vỡ quả trứng, tôi nghĩ điều này cũng có nghĩa là tôi sẽ không làm được bài tập về nhà môn Lịch sử tối nay.

Kiểu gì thì tôi cũng vẫn phải lo lắng cho quả trứng, vì một sự kiện đã xảy ra năm ngoái.

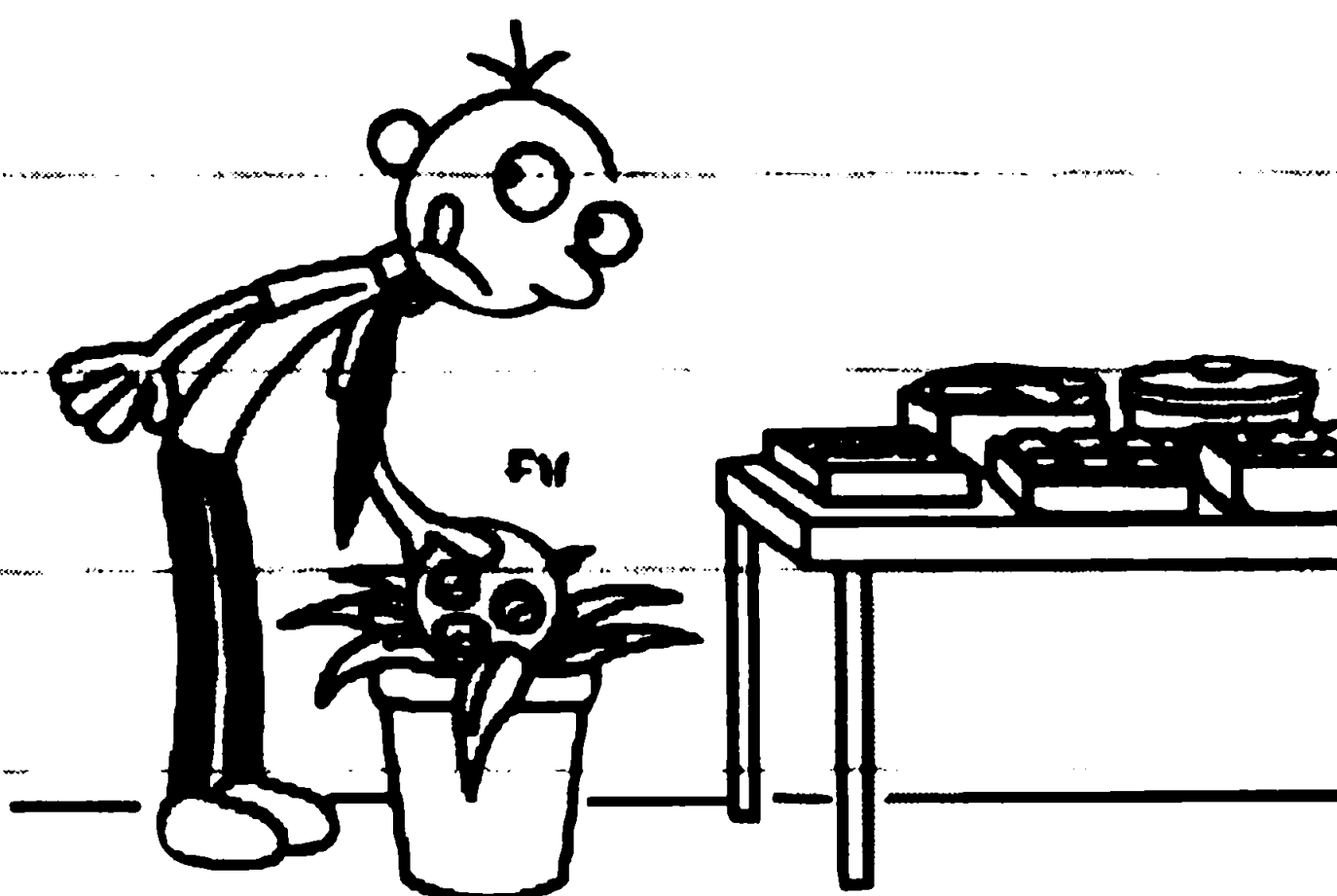
Gia đình tôi được nhà Snellas mời đến dự tiệc sinh nhật nửa tuổi một đứa con của họ. Nhà Snellas đã có một bảng danh sách tất cả các món ăn trong bữa tiệc, và hầu hết trông chúng rất kỳ lạ đối với tôi. Nhưng tôi biết mẹ sẽ nghĩ rằng thật thô lỗ nếu tôi không lấy một món gì đó vào đĩa của mình.

Món duy nhất tôi có thể nhận ra là trứng nướng, bởi vì tôi đã ăn chúng ở nhà Bà ngoại một vài lần.

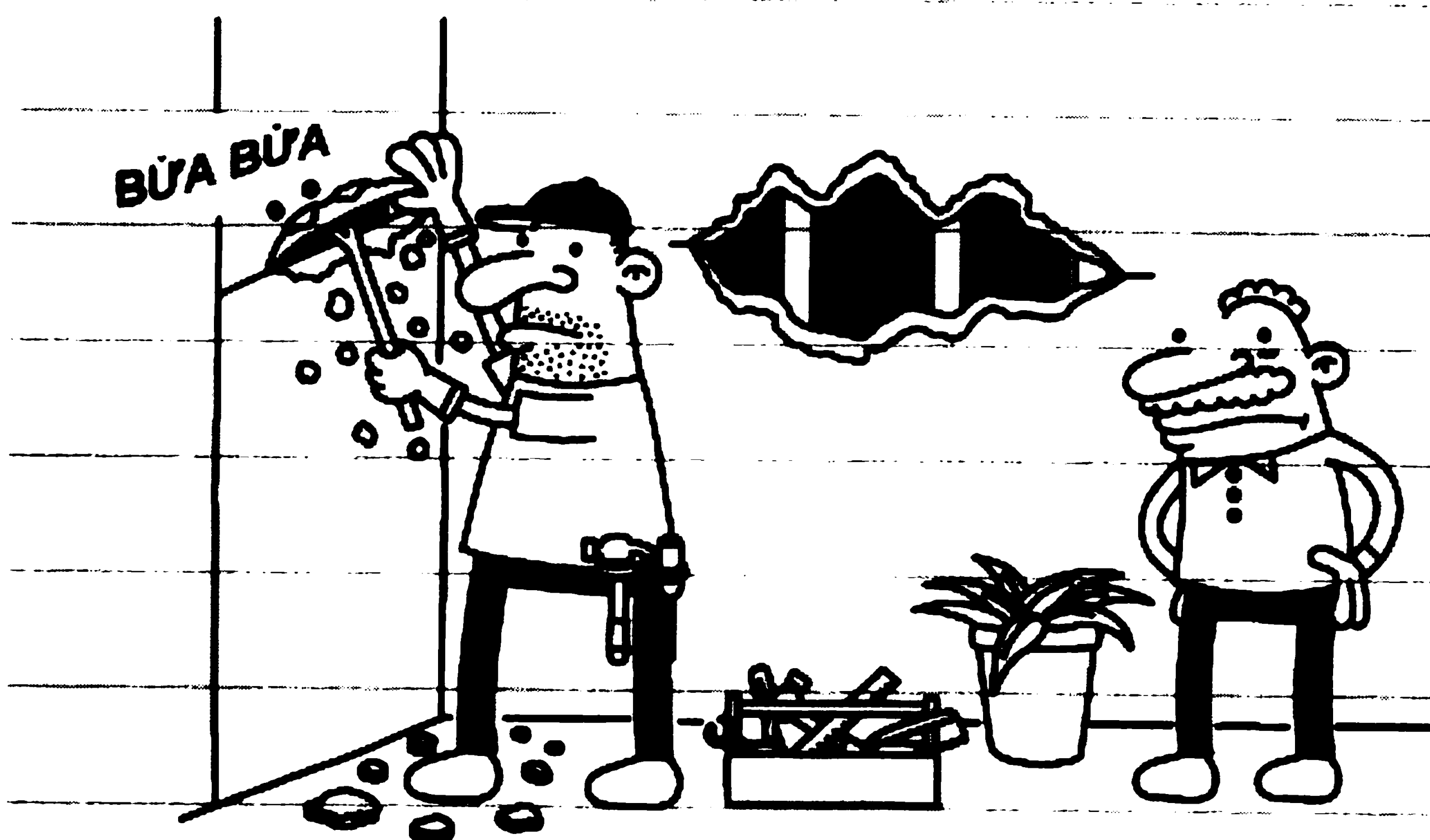
Tôi lấy khoảng mười quả vào đĩa của mình. Nhưng khi tôi vừa cắn một miếng, tôi đã phải bịt miệng lại. Trứng nướng của nhà Snellas không có BẤT CỬ vị nào giống món trứng Bà ngoại đã làm, và bây giờ thì tôi đang có một đĩa đầy những quả trứng này.

Vì vậy, tôi đã đợi cho đến khi không ai để ý, rồi đổ toàn bộ số trứng nướng kinh khủng ấy vào trong chậu cây cảnh bằng nhựa ở trong phòng ăn.

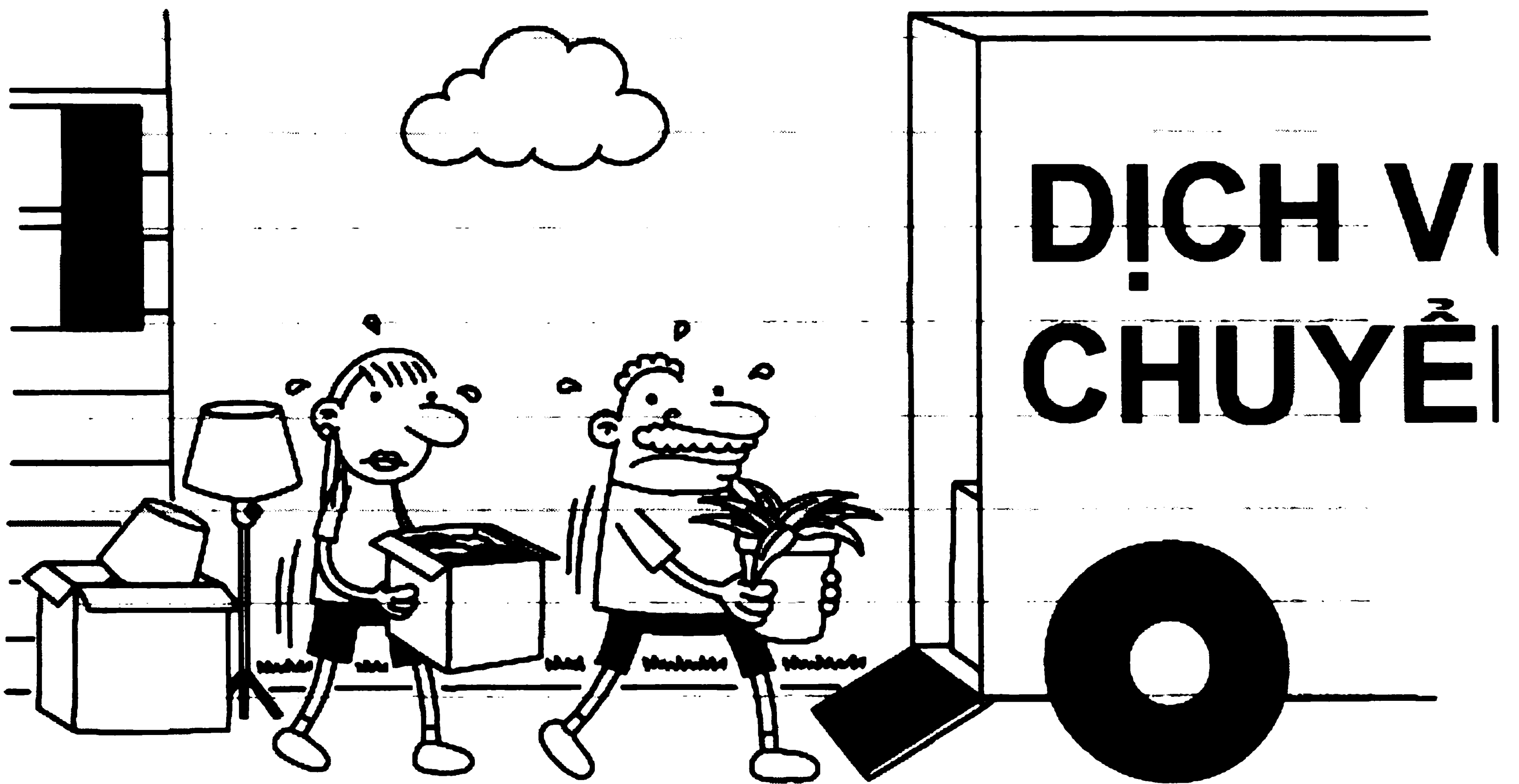
Hôm đó tôi đã thực hiện phi vụ đổ trứng chót lọt, nhưng một vài tuần sau bà Snella nói với mẹ là có một mùi thực sự kinh khủng trong nhà và họ không thể tìm ra nơi phát ra mùi đó.

Lúc đầu, ông bà Snella nghĩ mùi phát ra từ chiếc thảm, do đó, họ thuê một người dọn vệ sinh đến giặt tấm thảm. Nhưng điều đó không giải quyết được vấn đề, và họ nghĩ rằng có thể có một con sóc hoặc một con chuột chết trong các bức tường. Vì vậy họ gọi một người thợ mộc đến để cố gắng tìm ra nó.

Sau vài tuần, tôi đoán do họ không thể chịu đựng được cái mùi khủng khiếp kia nữa, nên họ đã phải chuyển đi.

Tôi phải thừa nhận rằng tôi cảm thấy có một chút tội lỗi khi thấy họ mang cả cái chậu cây cảnh bằng nhựa của họ đi cùng.

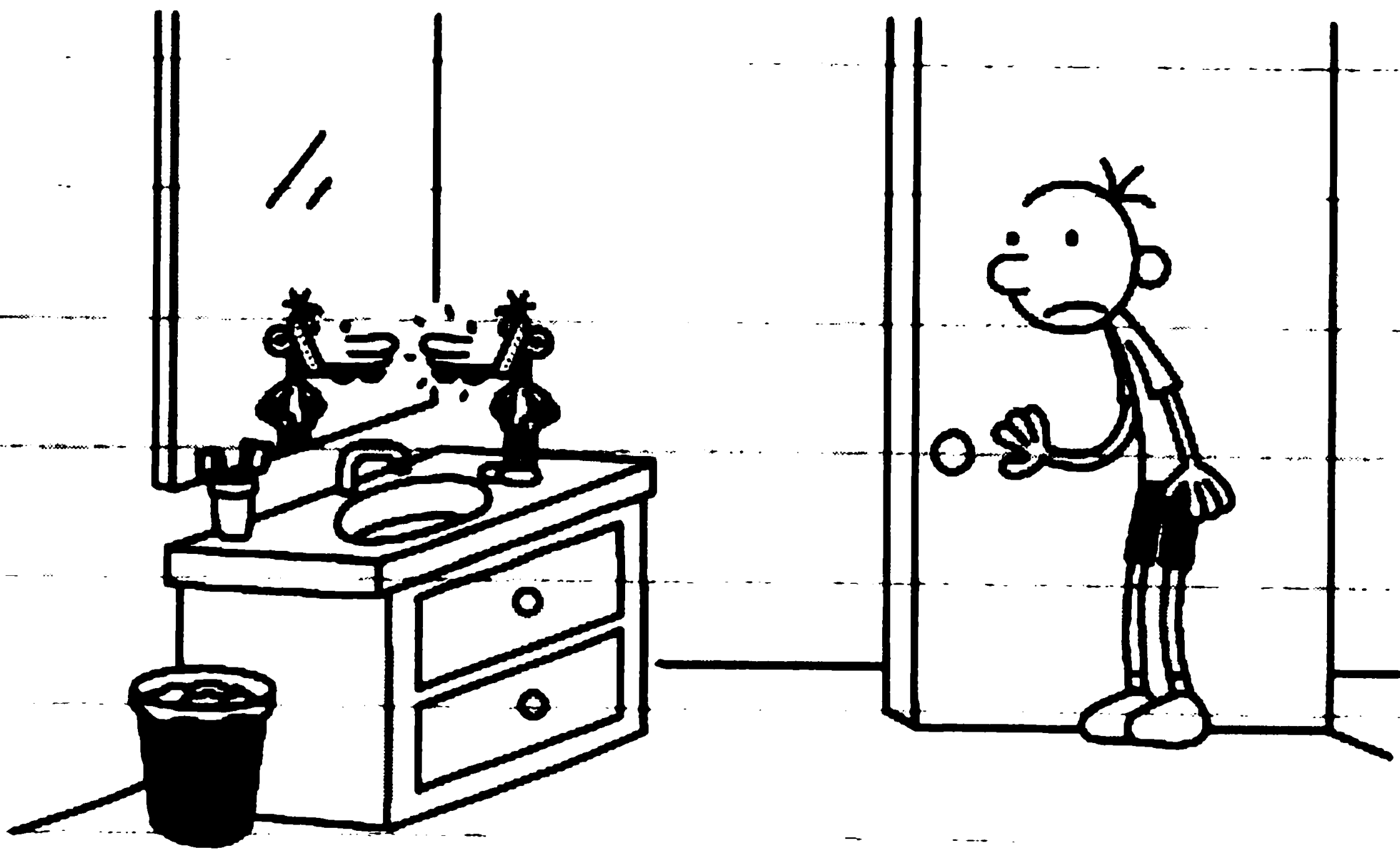
Kể từ đó, tôi đã luôn cố gắng tìm cách lén vào nhà Fregley để giấu một vài quả trứng nướng đặc biệt ở trong đó.

Thứ ba

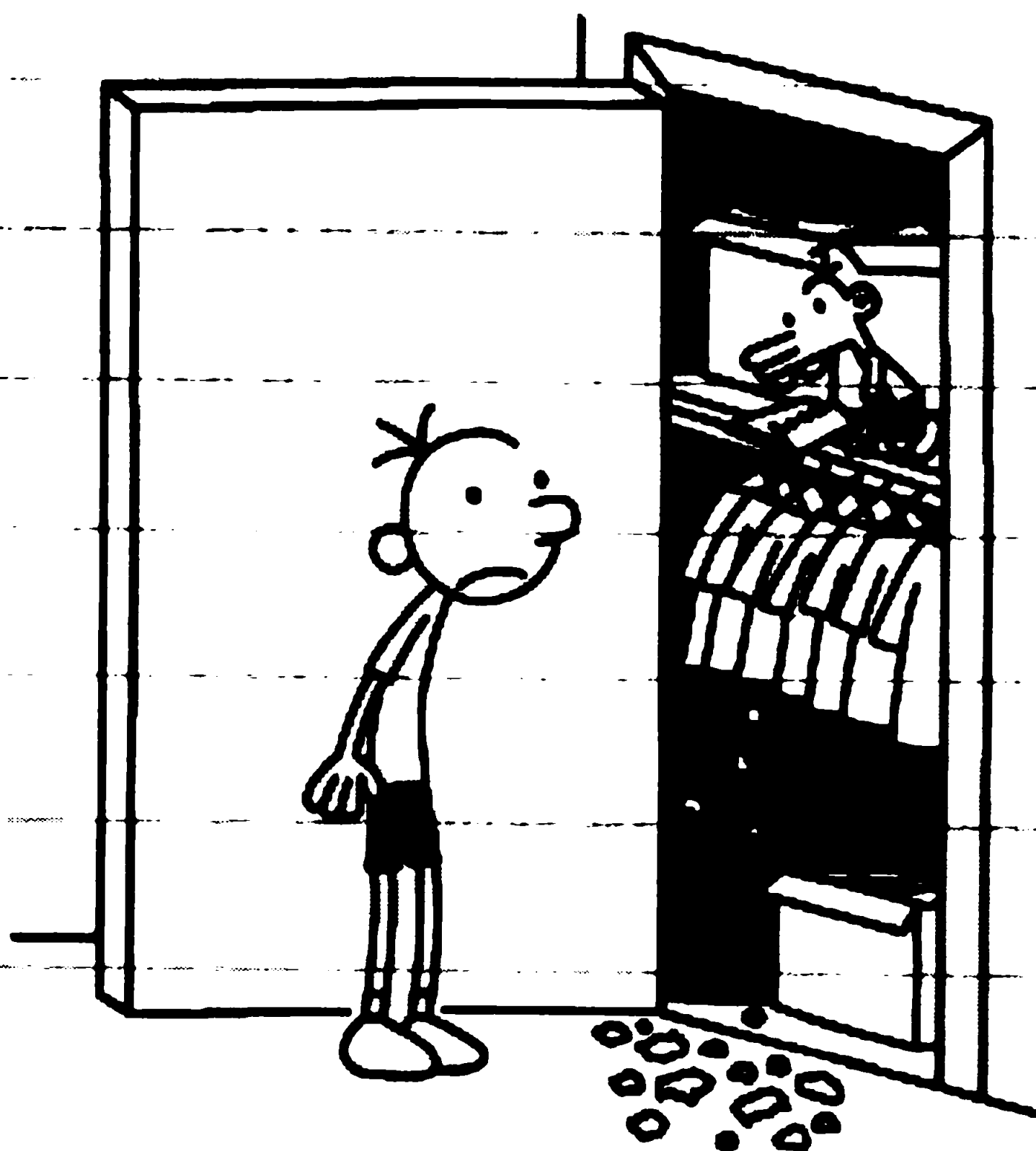
Hôm qua, khi về nhà, tôi đã để quả trứng của mình trong ngăn kéo đựng bột tất, nhưng sau đó tôi nhận ra nó có thể sẽ không an toàn ở đây.

Bất cứ khi nào tôi có một thứ gì mới, Manny đều tìm ra cách để lấy và phá hỏng nó.

Thực tế, chỉ mất một ngày rưỡi để Manny tìm thấy dụng cụ niềng răng của tôi. Và tôi không quan tâm đến những Gì Bác sĩ Kagan nói nữa, tôi sẽ không bao giờ đặt THỬ ĐÓ trong miệng của tôi một lần nữa.

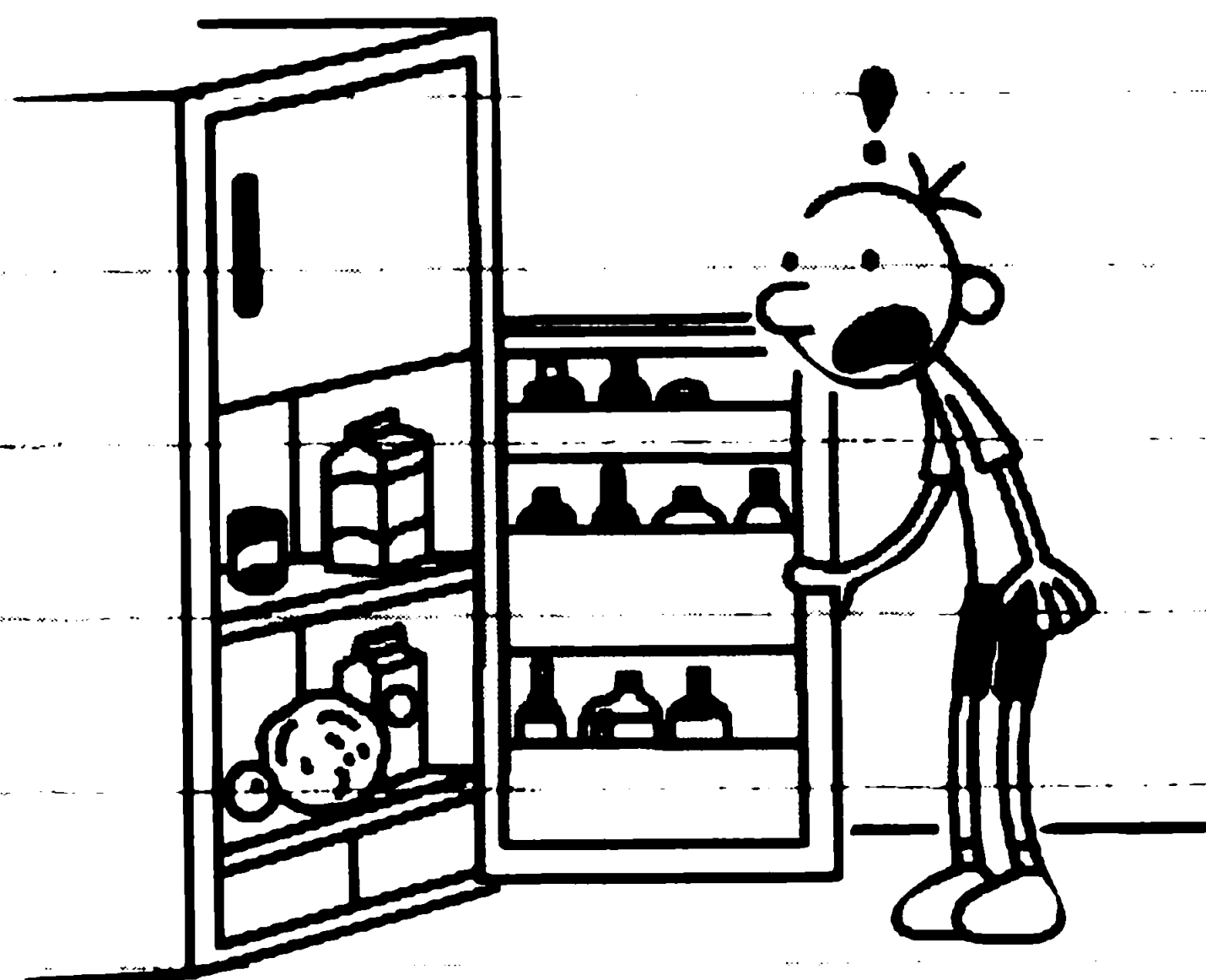

Tôi nghĩ đến việc giấu quả trứng ở ngăn trên cùng tủ quần áo của tôi, nhưng điều đó cũng không khiến Manny dừng lại. Có một lần tôi đã giấu mấy quyển truyện tranh ở trên đó, nhưng Manny có thể leo lên đó giống như một con khỉ.

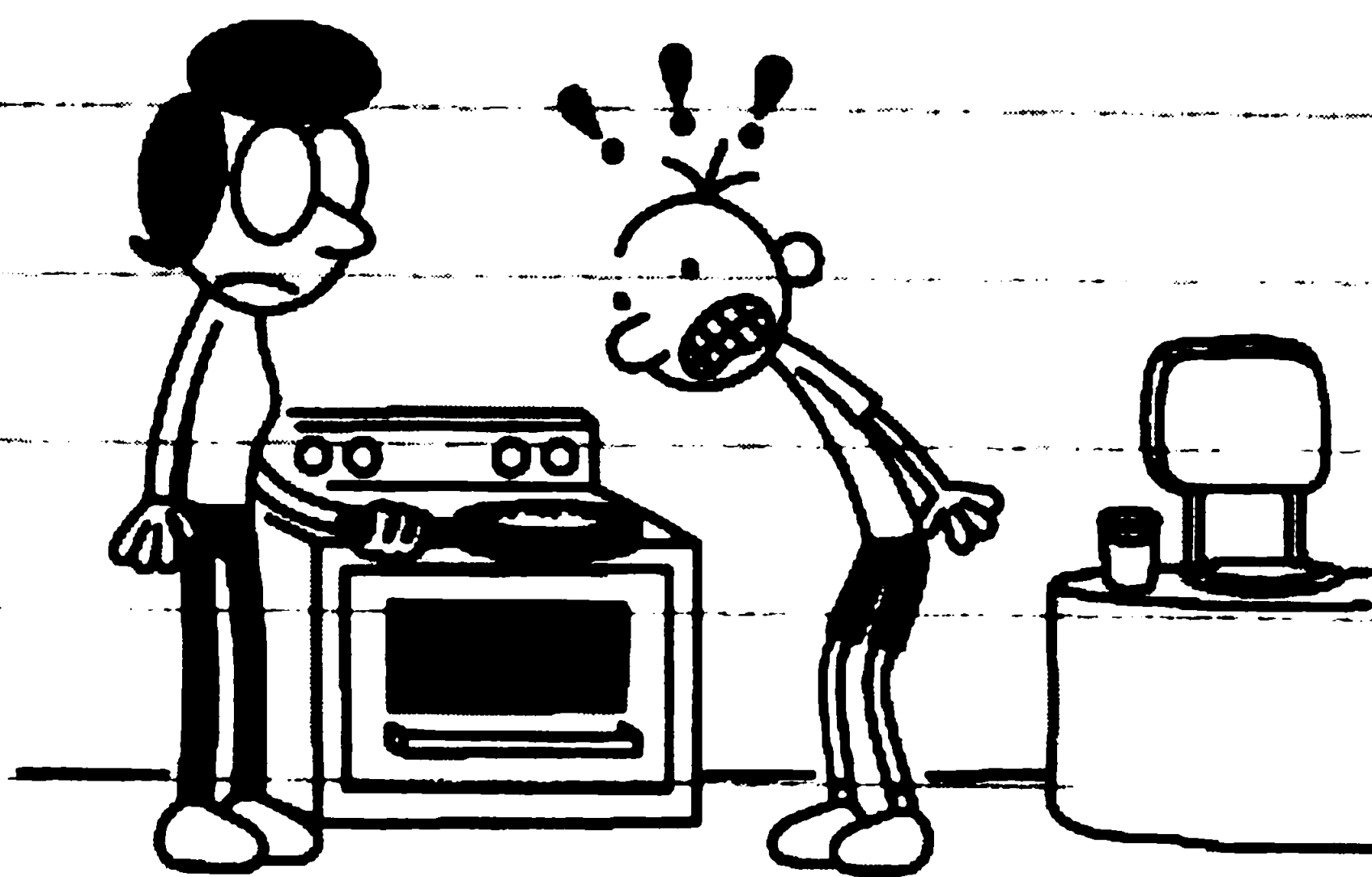
Nhưng gì tôi nhận ra là tôi càng dành nhiều thời gian cho việc giấu diếm thứ gì đó, thì càng có nhiều cơ hội để Manny có thể tìm ra. Vì vậy, tôi quyết định giấu quả trứng của tôi ở một nơi tương đối lộ liễu, nơi mà Manny sẽ không bao giờ nghĩ đến.

Tôi đặt nó trên ngăn thứ hai trong tủ lạnh. Nhưng sáng nay khi tôi mở tủ lạnh để kiểm tra quả trứng của mình, thì nó không còn ở chỗ tôi đã để nữa.

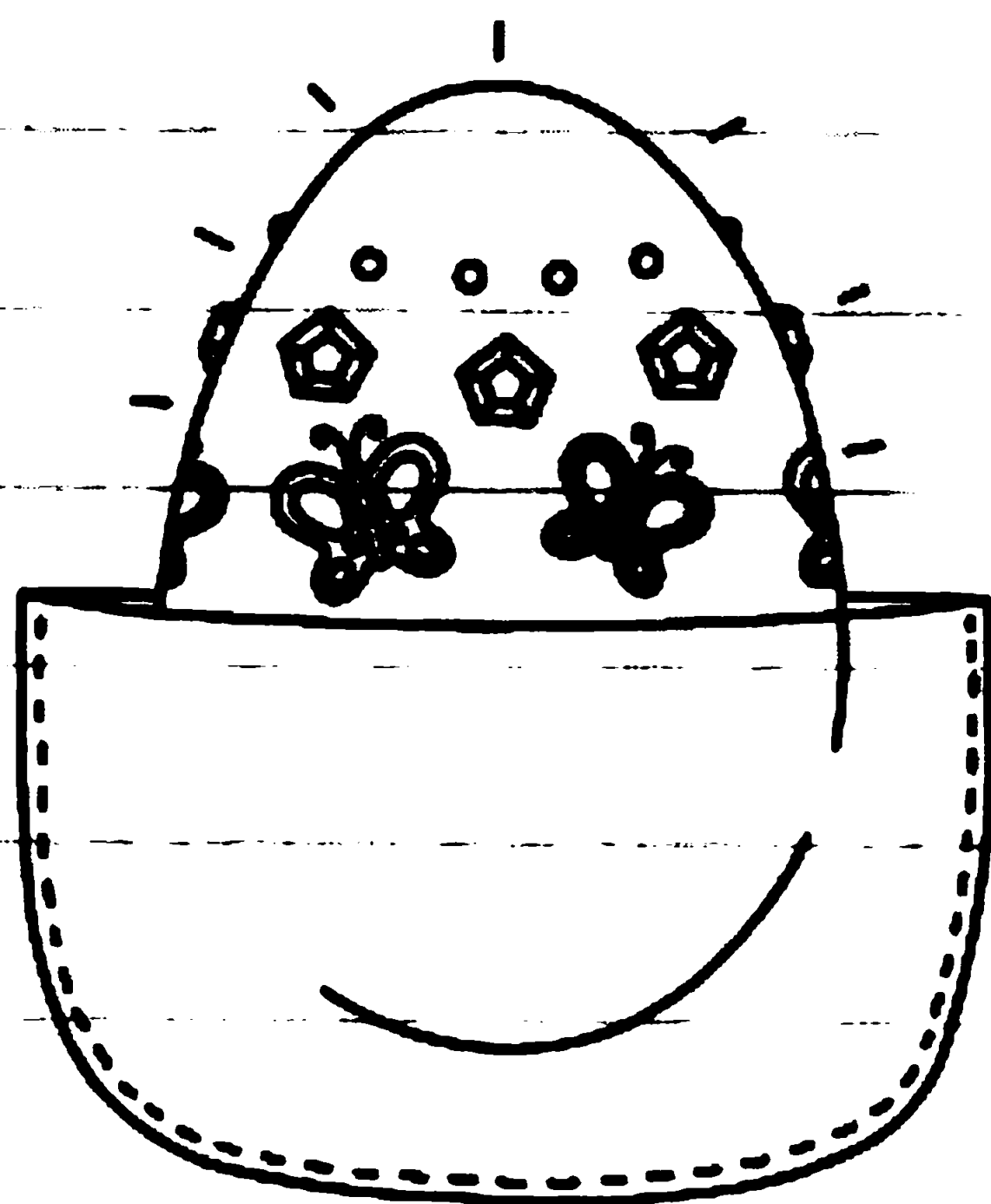
Tôi chìm trong hoảng loạn, tôi hỏi mẹ xem mẹ có nhìn thấy Manny lấy quả trứng ra khỏi tủ lạnh hay không.

Nhưng mẹ nói rằng MẸ là người đã lấy nó, và mẹ đã chế biến nó cho bữa sáng của tôi.

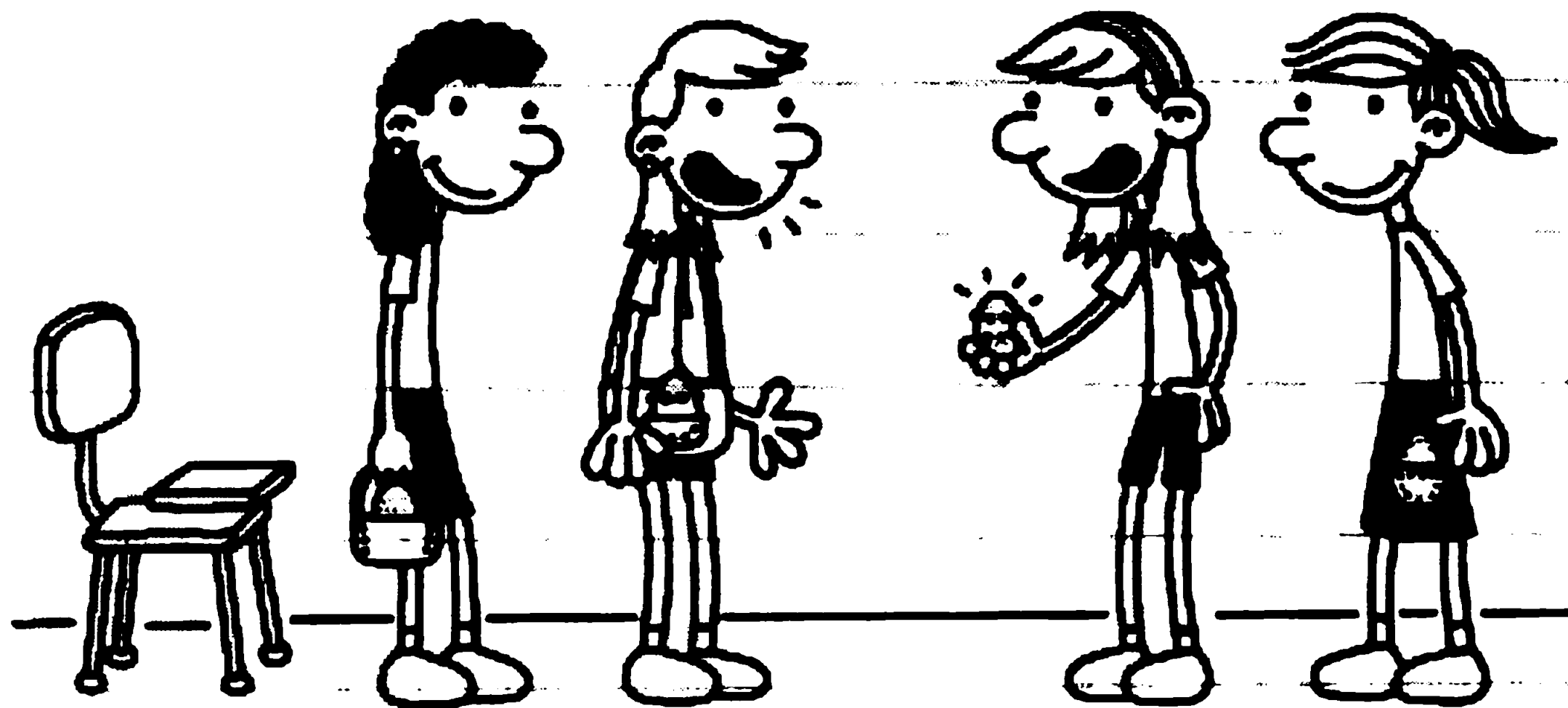

Bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi khó chịu ở trong bụng. Tôi nhận ra rằng nếu tôi thậm chí không thể trông nom một quả trứng trong vòng hai mươi tư giờ thì tôi chắc chắn mình không thể trở thành một người cha được.

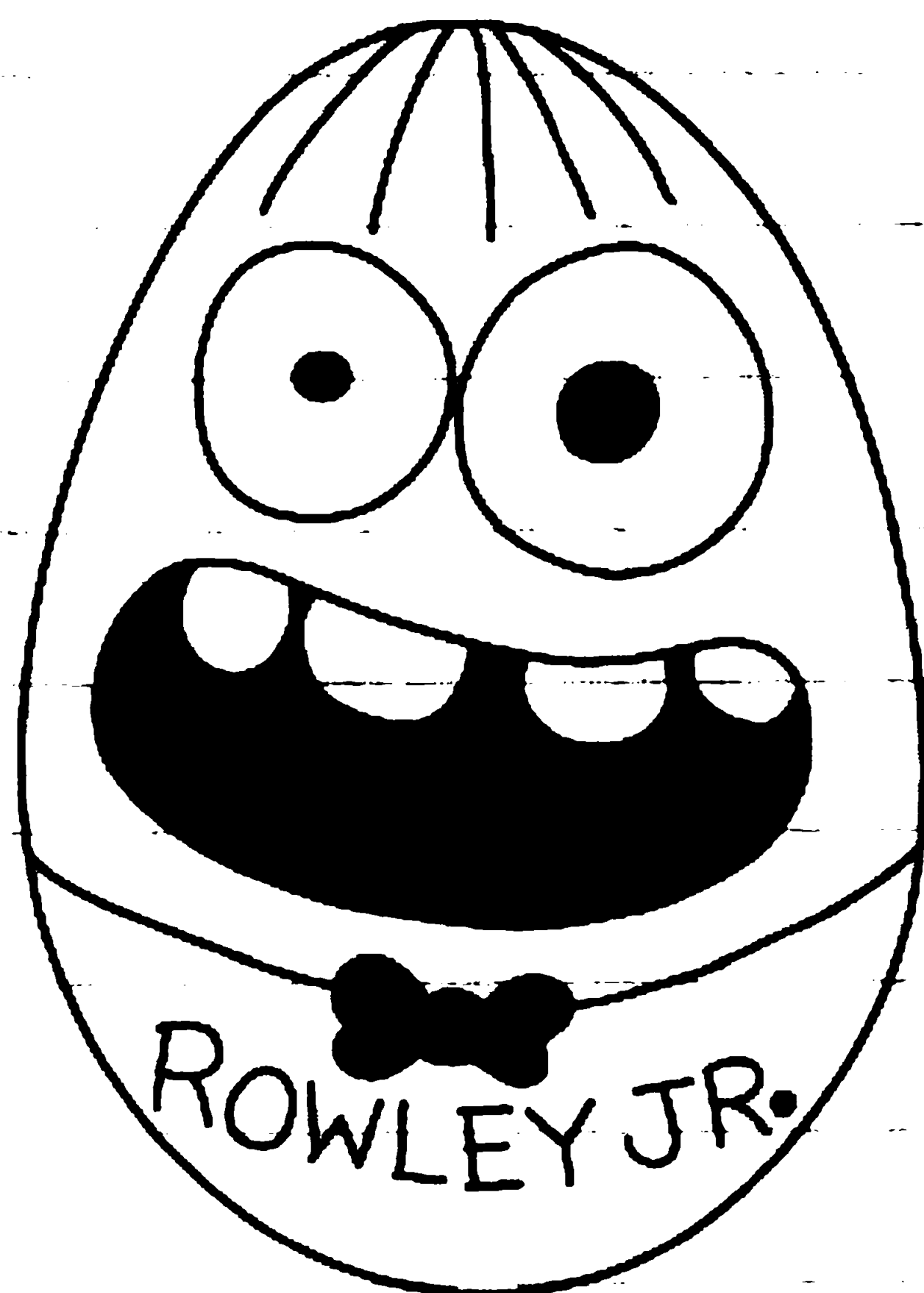
Khi đến trường, tôi thấy tất cả bọn con gái trong lớp học Sức khỏe đều mang quả trứng CỦA CHÚNG đến một cách an toàn. Một số đứa còn khâu những cái túi để bọc xung quanh, thậm chí có vài đứa còn gắn cho quả trứng những phụ kiện lấp lánh hay những thứ tương tự như thế.

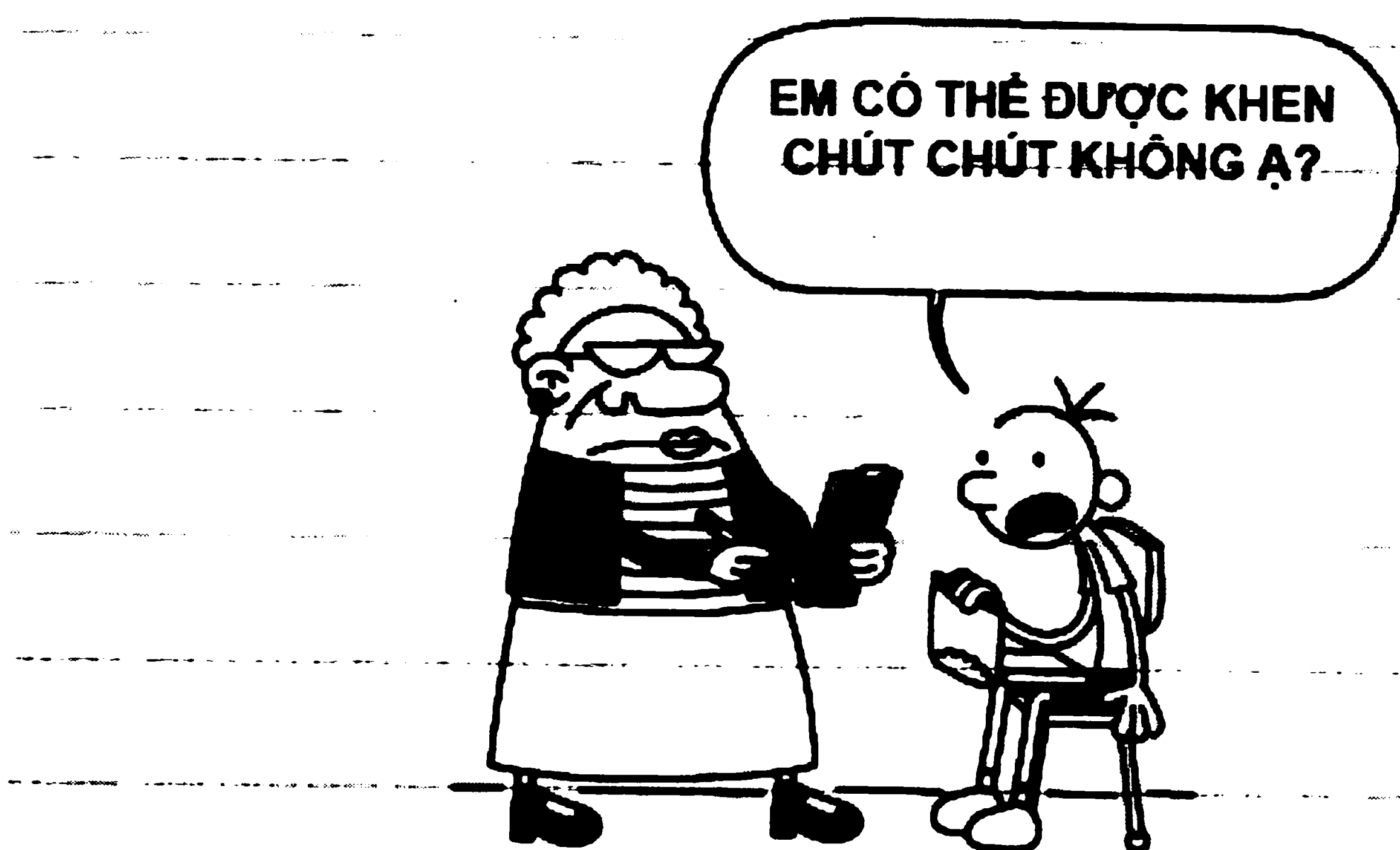
Tôi chắc chắn ý nghĩa của bài học này là dạy cho chúng ta biết việc chăm sóc một em bé khó khăn thế nào, vì vậy tôi không nghĩ rằng các cô gái đã thực sự hiểu được thông điệp đó.

Tôi đã suy nghĩ về việc ăn cắp quả trứng của Rowley khi nó không để ý và nghiêm nhiên coi nó là quả trứng của mình, nhưng Rowley đã dùng bút chì màu vẽ kín cả quả trứng của nó, vì vậy kế hoạch của tôi coi như đã phá sản.

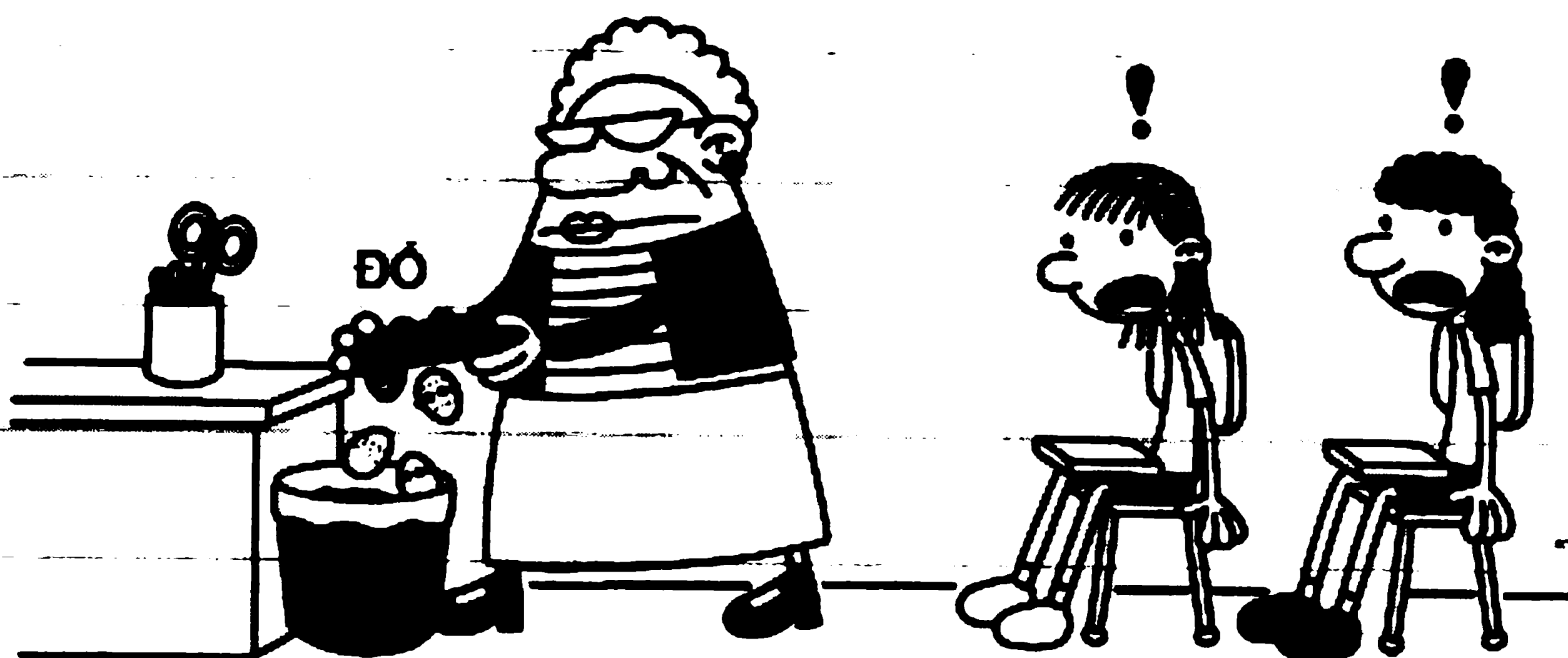

Khi Y tá Powell đến bàn tôi, tôi lấy ra một cái túi nhựa nhỏ đựng quả trứng đã được chế biến của tôi trong đó, nhưng có vẻ cô ấy không ấn tượng cho lắm.

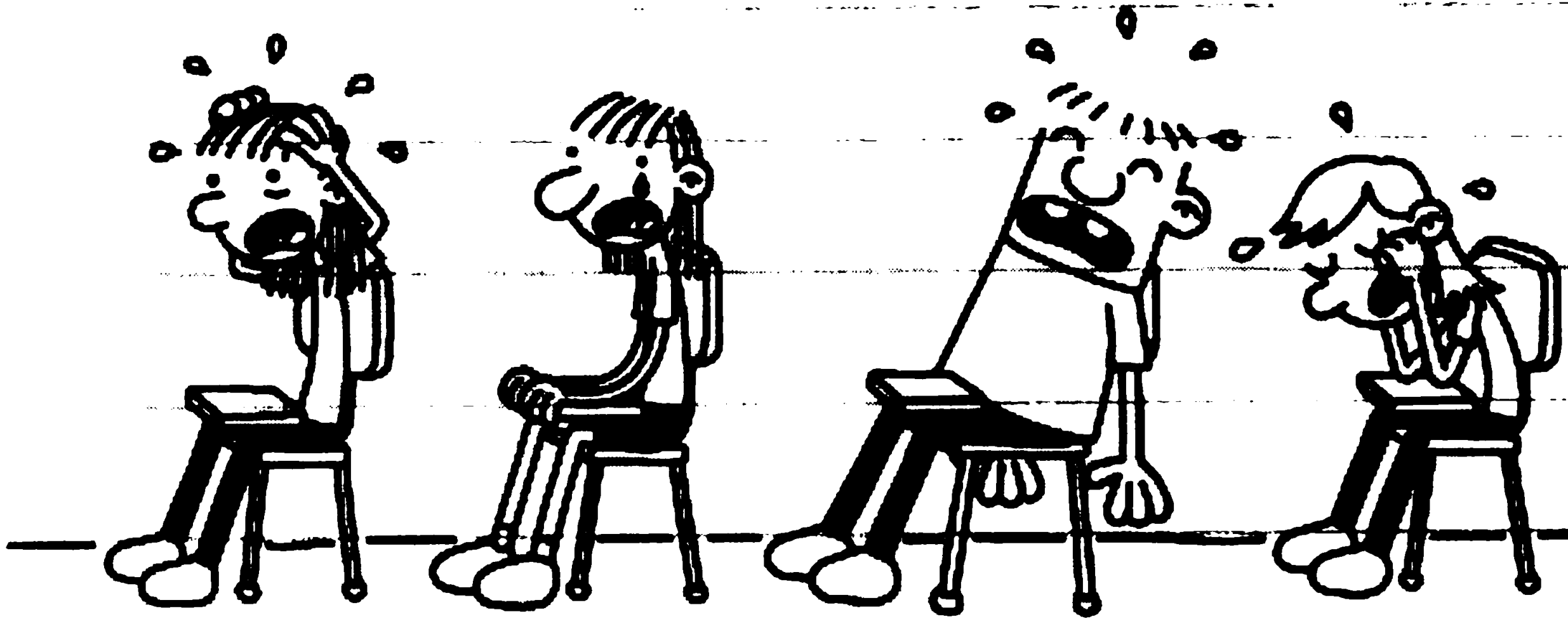

Vì vậy, tôi đoán điều đó có nghĩa là tôi có thể sẽ phải học lại môn Sức khỏe vào mùa hè.

Y tá Powell chúc mừng tất cả những người giữ được quả trứng của mình trong tình trạng hoàn hảo cả đêm qua. Sau đó cô ấy thu tất cả những quả trứng và đổ chúng vào thùng rác.

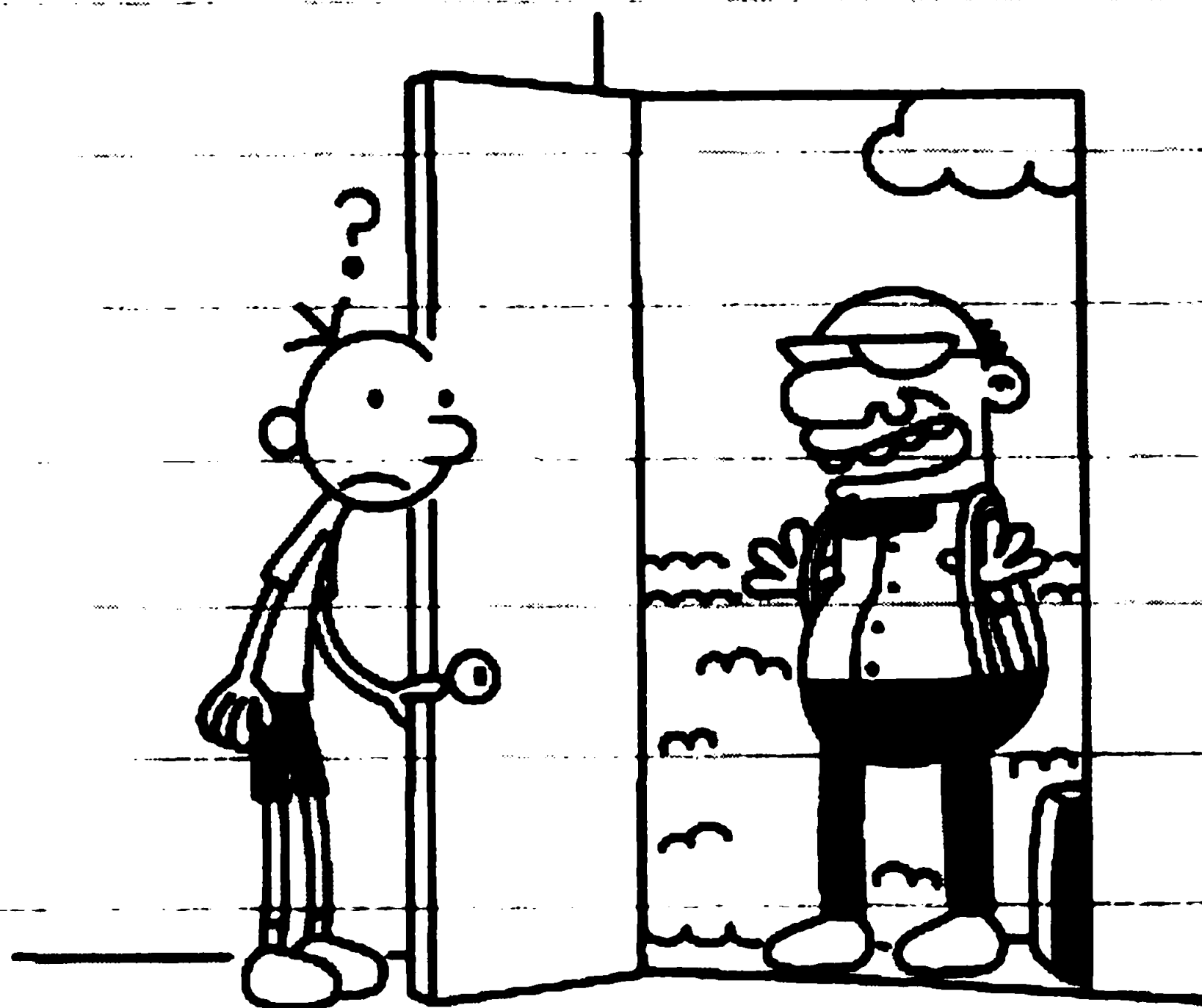
Vâng, điều đó đã làm cho Rowley và bọn con gái bị kích động mạnh.

Tất cả những gì tôi có thể nói là, những hình ảnh này khiến tôi lo ngại về thể hệ các bậc phụ huynh tiếp theo ở nước tôi.

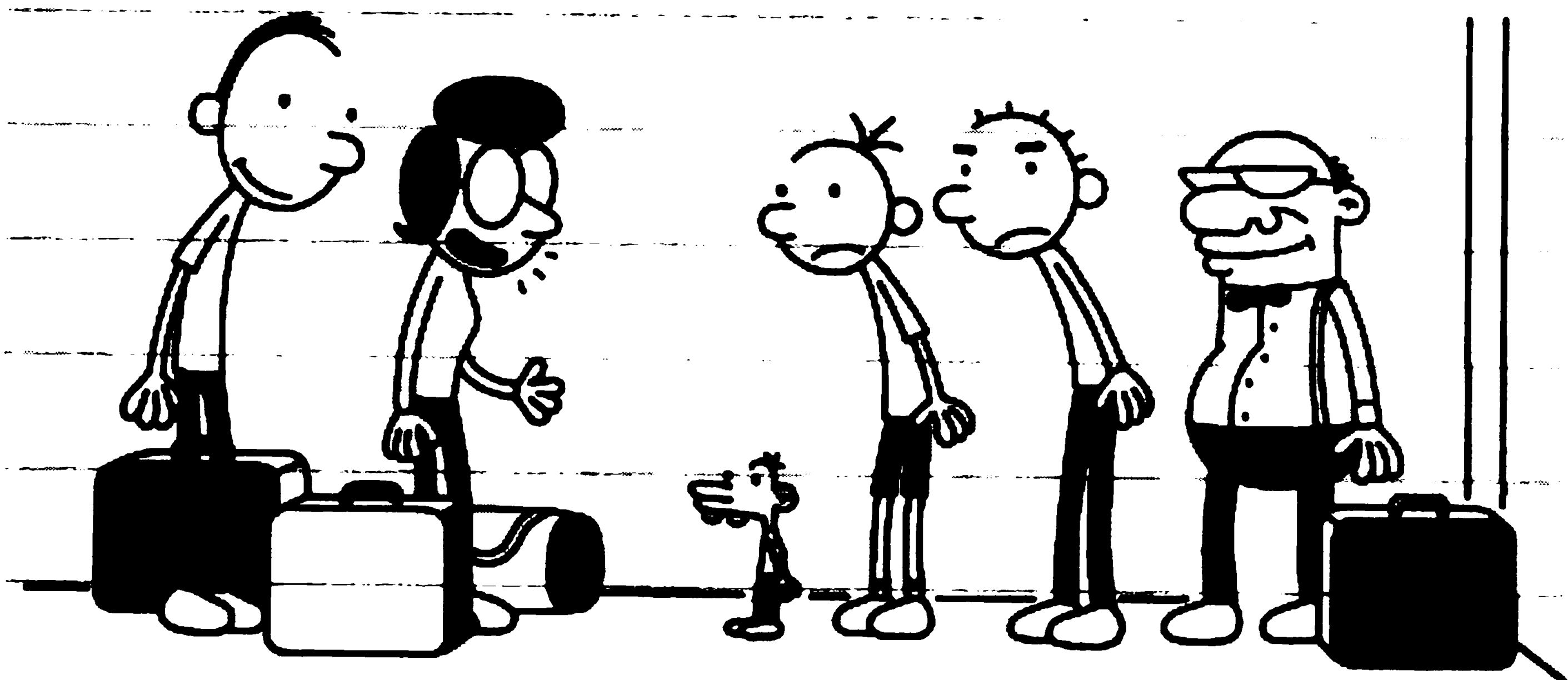
Thứ sáu

Chiều nay tôi nghe có tiếng gõ cửa, và khi tôi ra mở, tôi khá ngạc nhiên khi thấy Ông nội đứng ở đó.

Tôi hơi bối rối, bởi vì ông còn mang theo cả túi ngủ đi cùng. Nhưng khi tôi quay lại và nhìn thấy bố mẹ với hành lý CỦA HỌ, tôi đã đoán được điều gì đang xảy ra.

Bố mẹ nói rằng dạo này họ không có nhiều thời gian dành cho nhau, vì vậy bố mẹ quyết định sẽ có một kỳ "nghỉ cuối tuần lãng mạn." Bố mẹ đã nhờ Ông nội đến để trông nom chúng tôi trong khi họ đi du lịch.

Giả như bố mẹ chỉ đi và không ném từ "lãng mạn" vào tai tôi, bởi vì hai từ đó khiến tôi liên tưởng đến khá nhiều thứ.

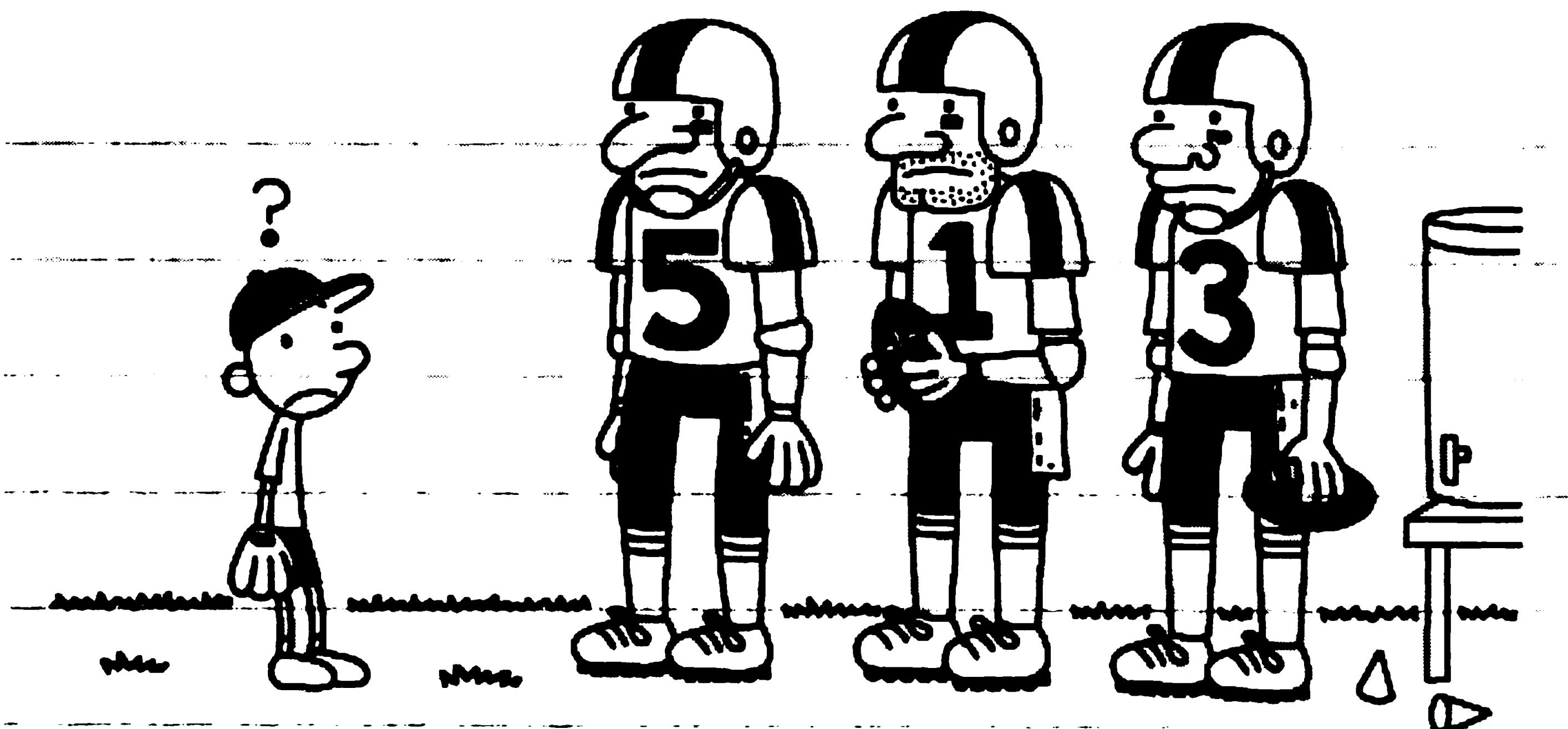
Bố mẹ không tin tưởng tôi và Rodrick ở nhà một mình, bởi vì lần TRƯỚC khi bố mẹ để cho chúng tôi tự do, Rodrick đã tổ chức một bữa tiệc hoành tráng.

Bất cứ khi nào bố mẹ đi đâu đó, họ thường cho chúng tôi ở cùng với Bà ngoại. Nhưng Bà ngoại lại đang đi du lịch cùng với bạn bè, đây chính là lý do tại sao chúng tôi lại bị mắc kẹt với Ông nội.

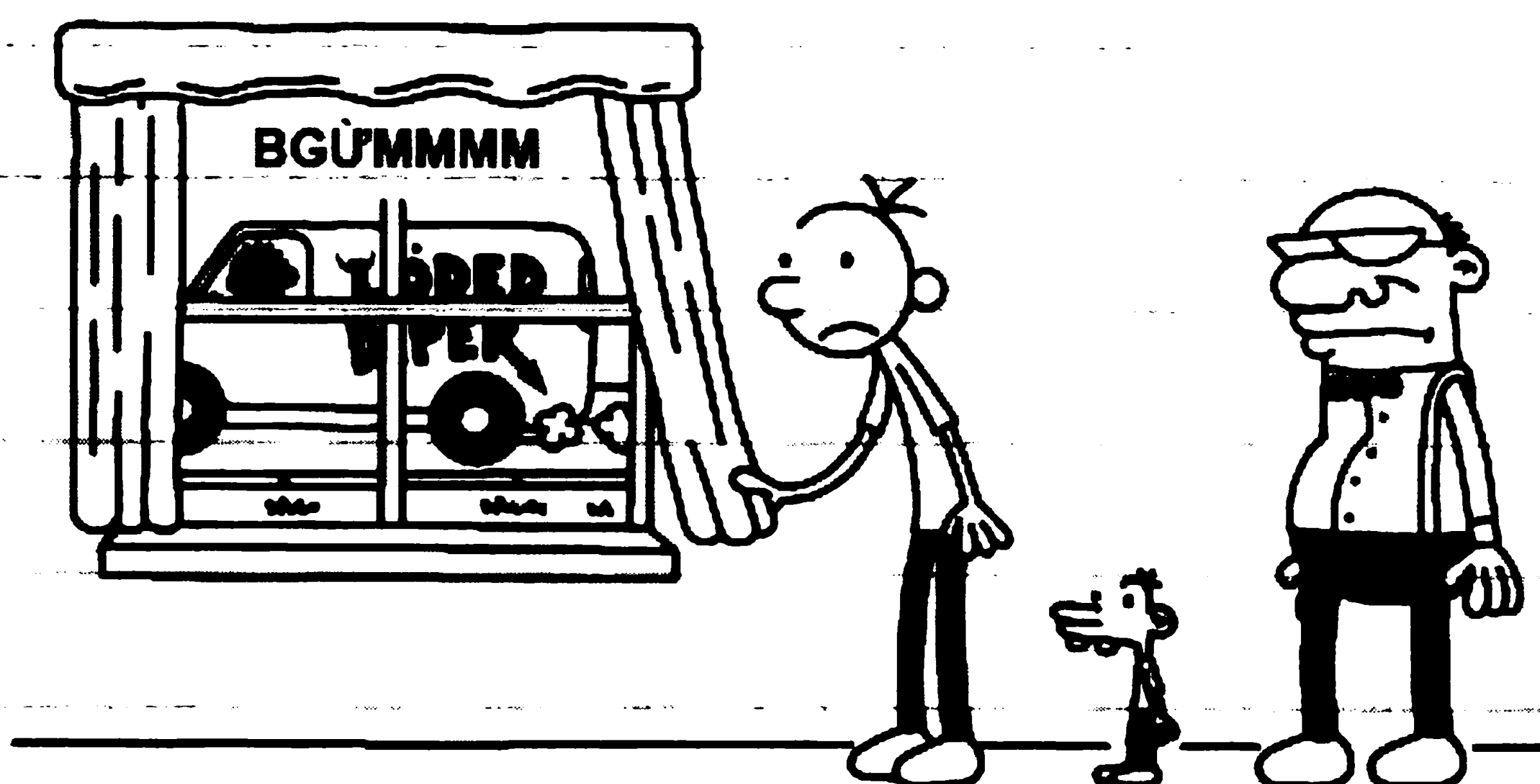
Bố mẹ thường không bao giờ báo cho chúng tôi bất kỳ thông tin gì trước khi bố mẹ đi đâu. Vào dịp kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ, chúng tôi thậm chí còn không biết bố mẹ đã đi cho đến khi bố mẹ gọi điện về.

Lần CUỐI CÙNG bố mẹ để chúng tôi ở tại nhà riêng của mình với Ông nội là khi tôi và Rodrick còn rất nhỏ. Tôi không nhớ tất cả những việc không ổn đã xảy ra vào tuần đó, nhưng tôi nhớ rằng ông đã đưa tôi đi tập bóng bầu dục nhằm cả địa điểm lẫn thời gian.

Tôi nghĩ rằng Rodrick đã không còn mặn mà với ý tưởng nhờ Ông nội trông giữ trẻ, bởi vì lần thứ hai bố mẹ đi, Rodrick đã bỏ đi chơi.

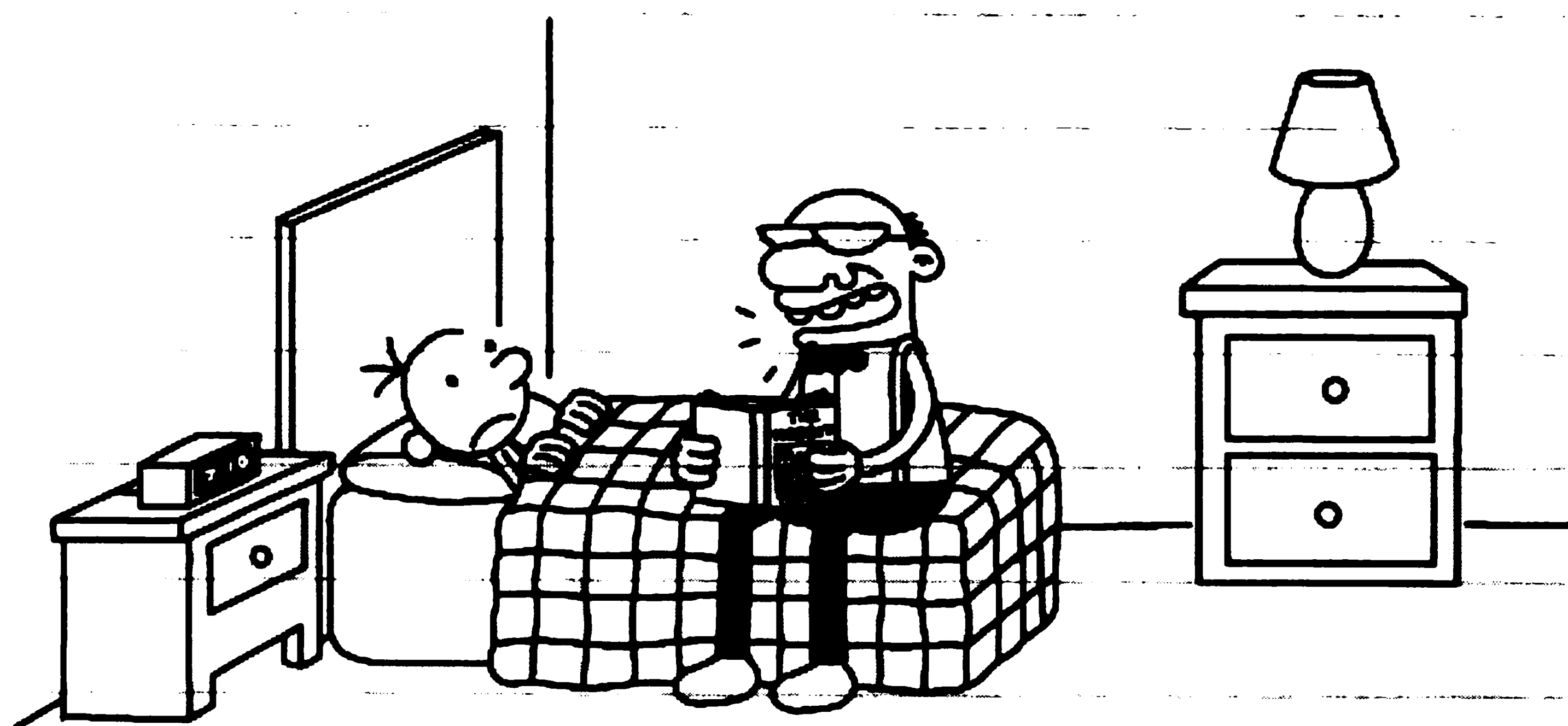

Thật không may, tôi không có ô tô hoặc giấy phép lái xe, vì vậy tôi đã bị mắc kẹt với Ông nội và Manny.

Manny đã leo thẳng lên giường đi ngủ, mặc dù lúc đó mới chỉ 4 giờ 30 chiều. Vì vậy, chỉ còn tôi và ông nội.

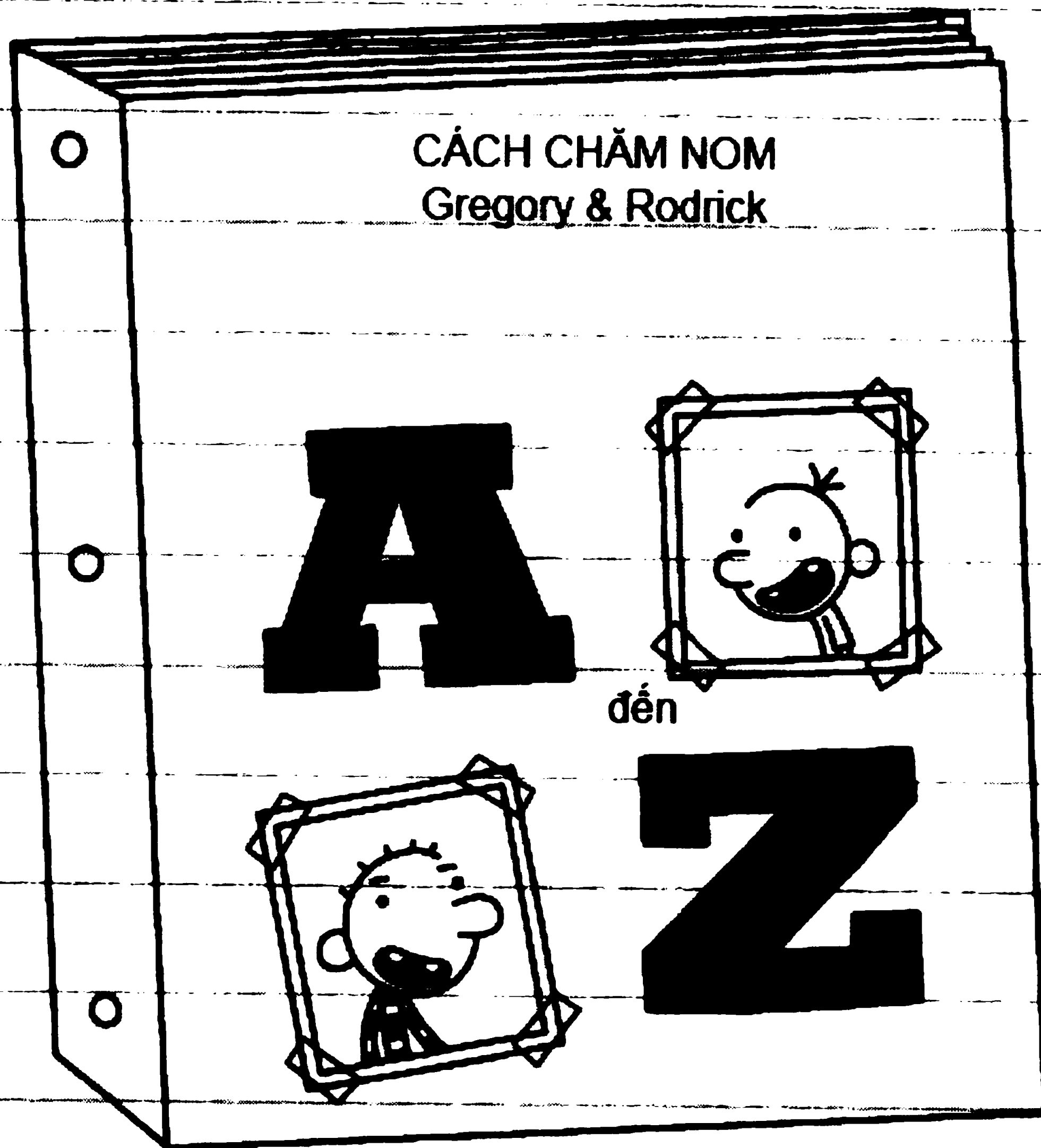
Ông nội làm bánh sandwich nướng phô mai với bánh mì khô cho bữa tối, những món mà tôi đã không được thưởng thức lại từ khi tôi còn rất nhỏ. Chúng tôi đã xem Ti Vi, nhưng sau 7 giờ Ông nội đã tắt đi và hỏi tôi có muốn ông đọc cho nghe một câu chuyện hay không. Tôi đã không còn nghe đọc truyện trước khi đi ngủ từ khi tôi học ở trường mẫu giáo, nhưng tôi không muốn làm tổn thương cảm xúc của Ông nội, vì vậy tôi đã đồng ý để ông đọc.

Thứ bảy

Tối qua tôi đi ngủ từ lúc 7 giờ 30, nên sáng nay tôi đã thức dậy rất sớm.

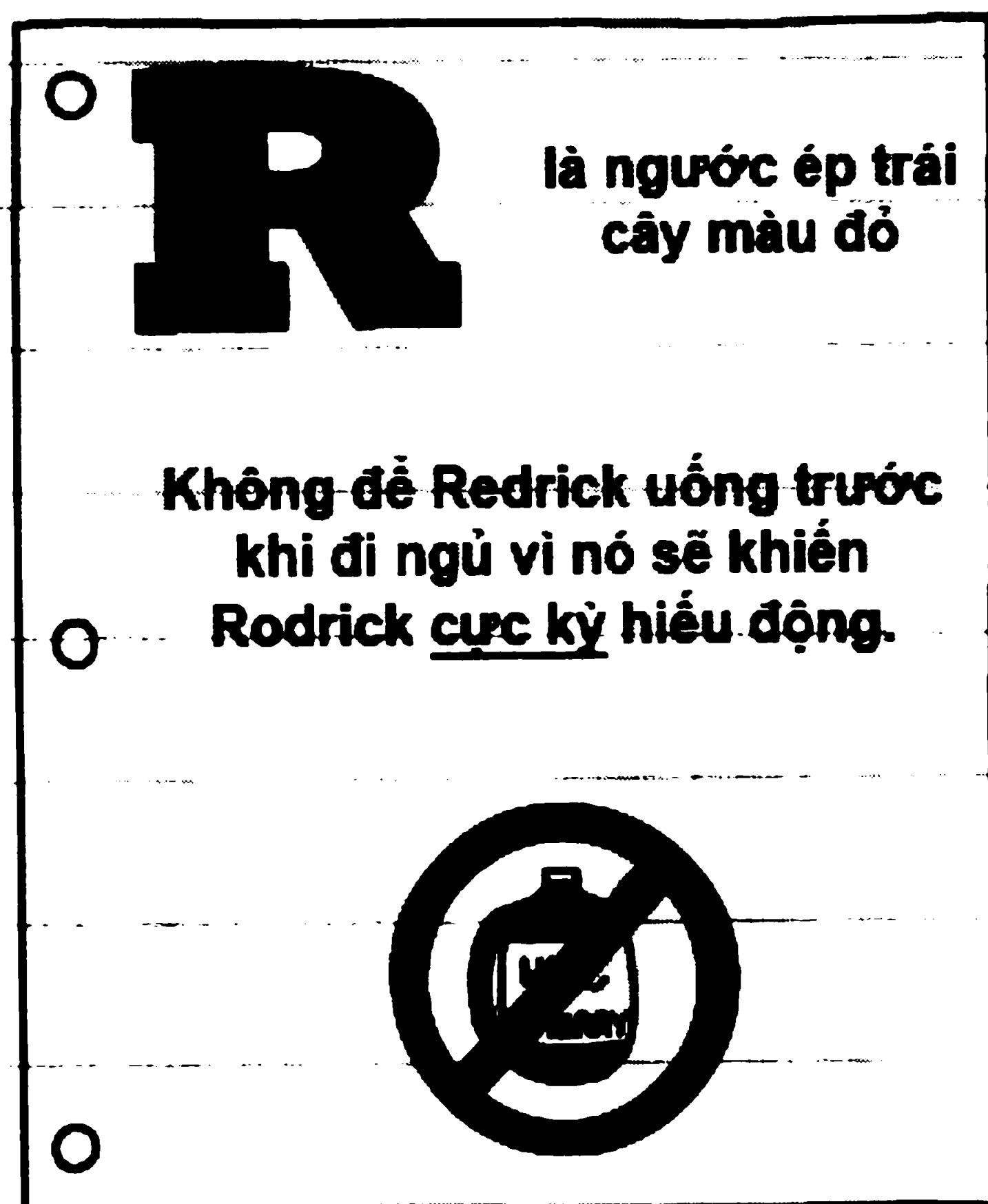
Và khi tôi đi xuống cầu thang, tôi đã thấy một cuốn sách lớn màu trắng đặt trên bàn ăn.

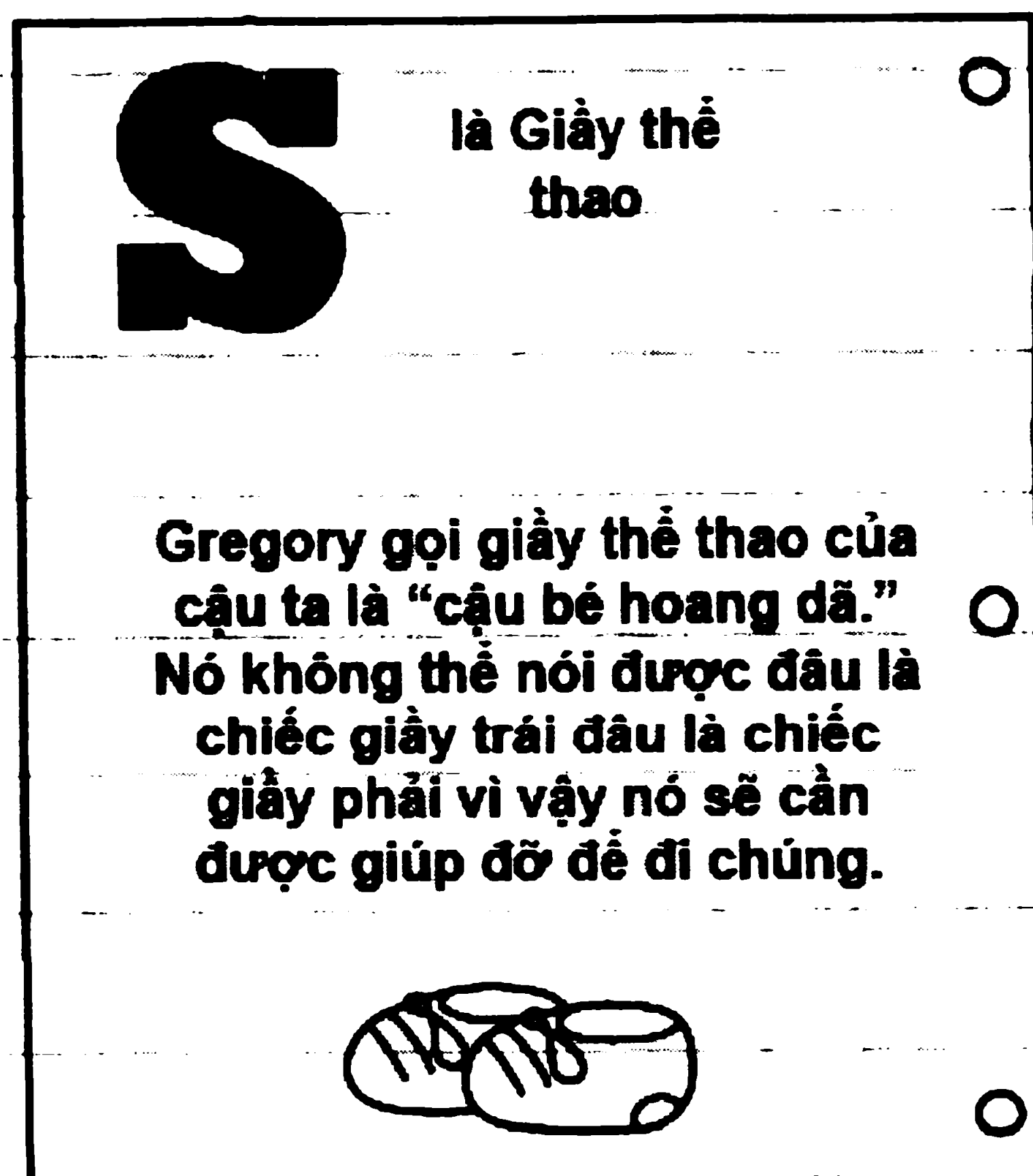
Bây giờ thì tôi đã hiểu tất cả mọi thứ từ sự bất ngờ về bánh sandwich nướng phô mai, việc đọc truyện và việc đi ngủ sớm. Ông nội đã sử dụng cuốn hướng dẫn mà mẹ làm cho ông vào lần CUỐI CÙNG khi ông ở nhà trông chúng tôi cách đây tám hoặc chín năm.

Tôi lật qua các trang, và tất nhiên là nó đã được viết kín với các hướng dẫn cách chăm sóc chúng tôi như thế nào khi chúng tôi còn nhỏ.

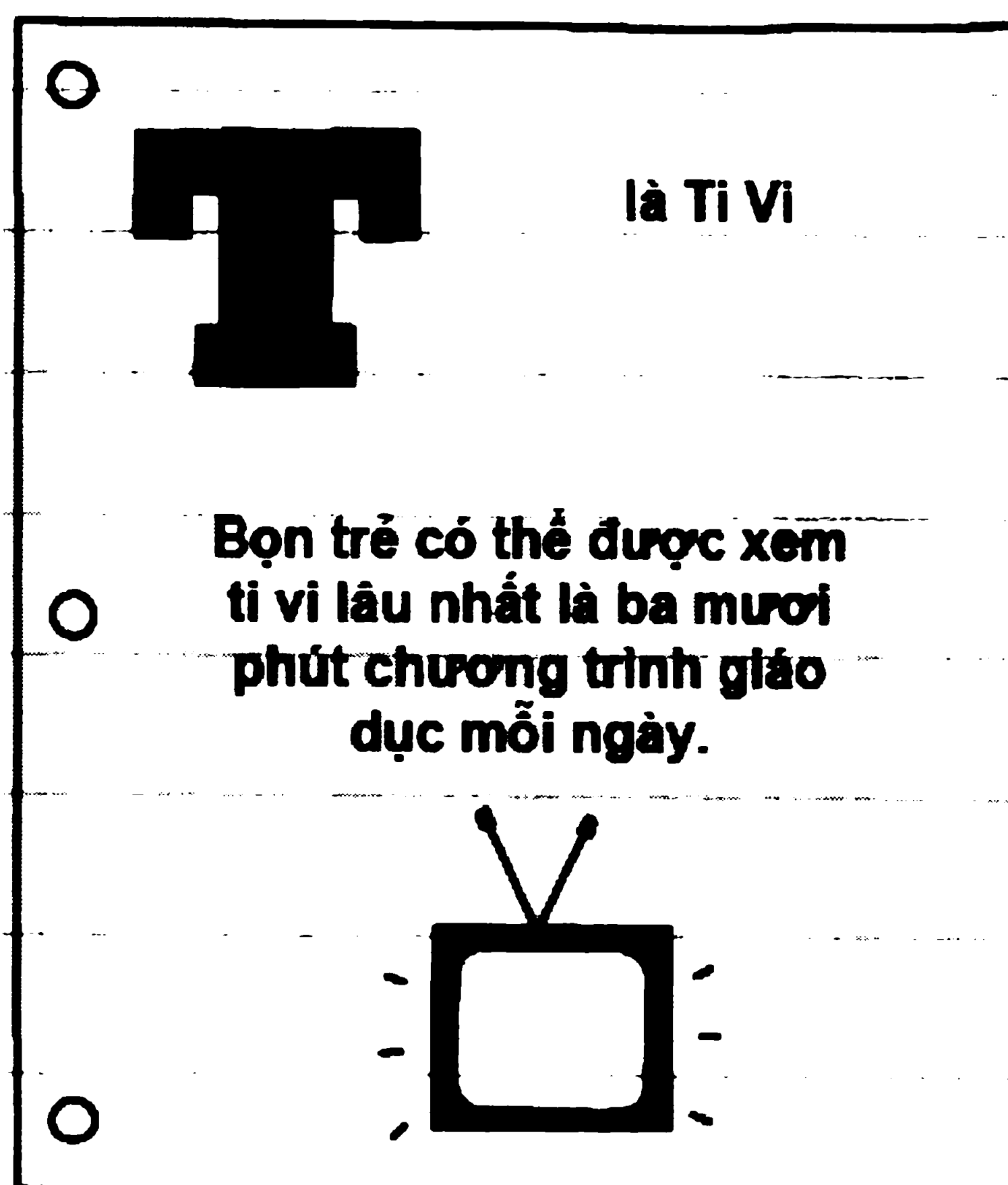
Và ít nhất 95% trong đó đã hoàn toàn lỗi thời.

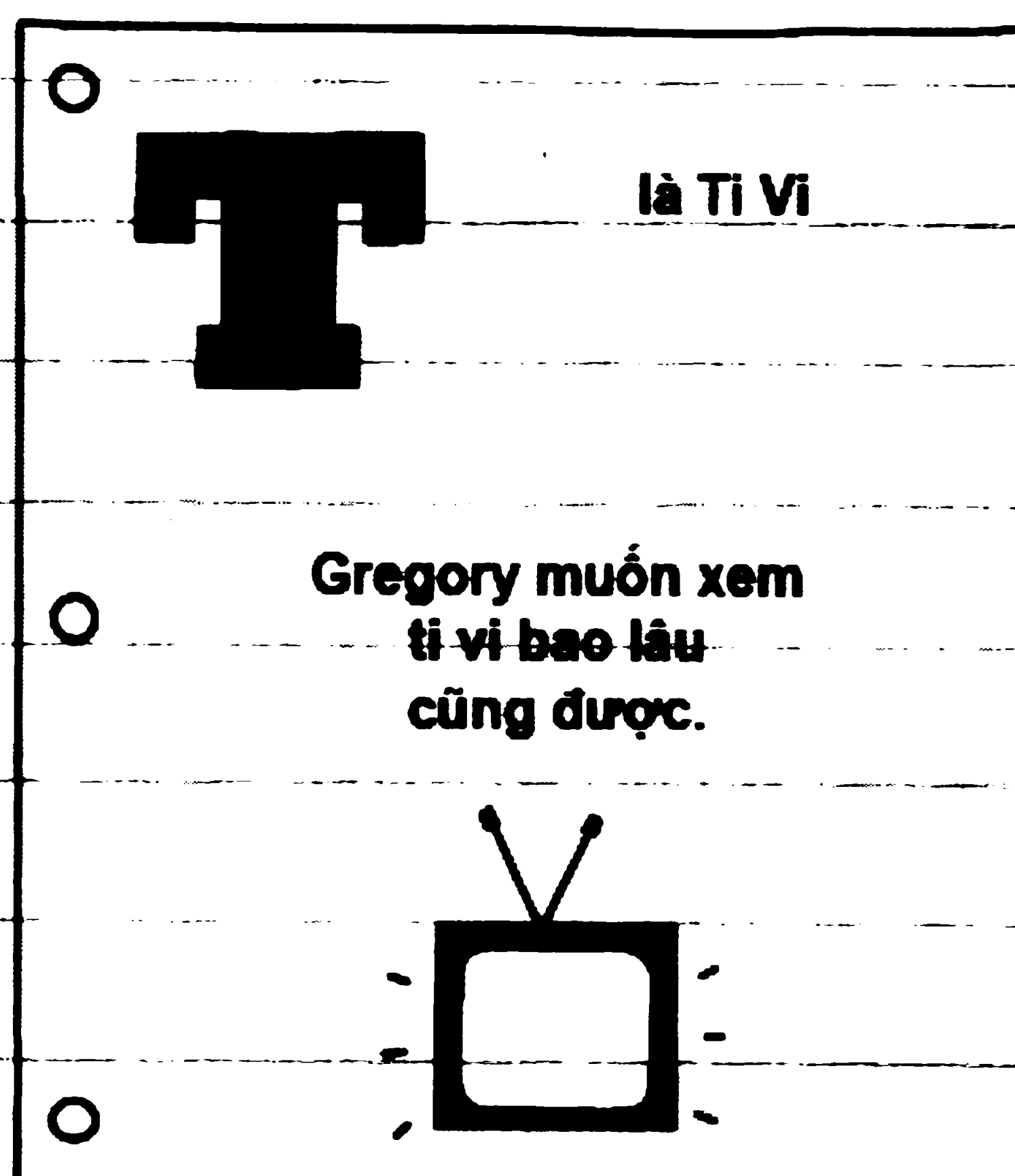
Một số thứ trong đó thực sự khá rắc rối. Tôi rất vui vì mình đã tìm thấy cuốn sách hướng dẫn trước Rodrick, chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ đọc cho tôi nghe kết thúc của nó.

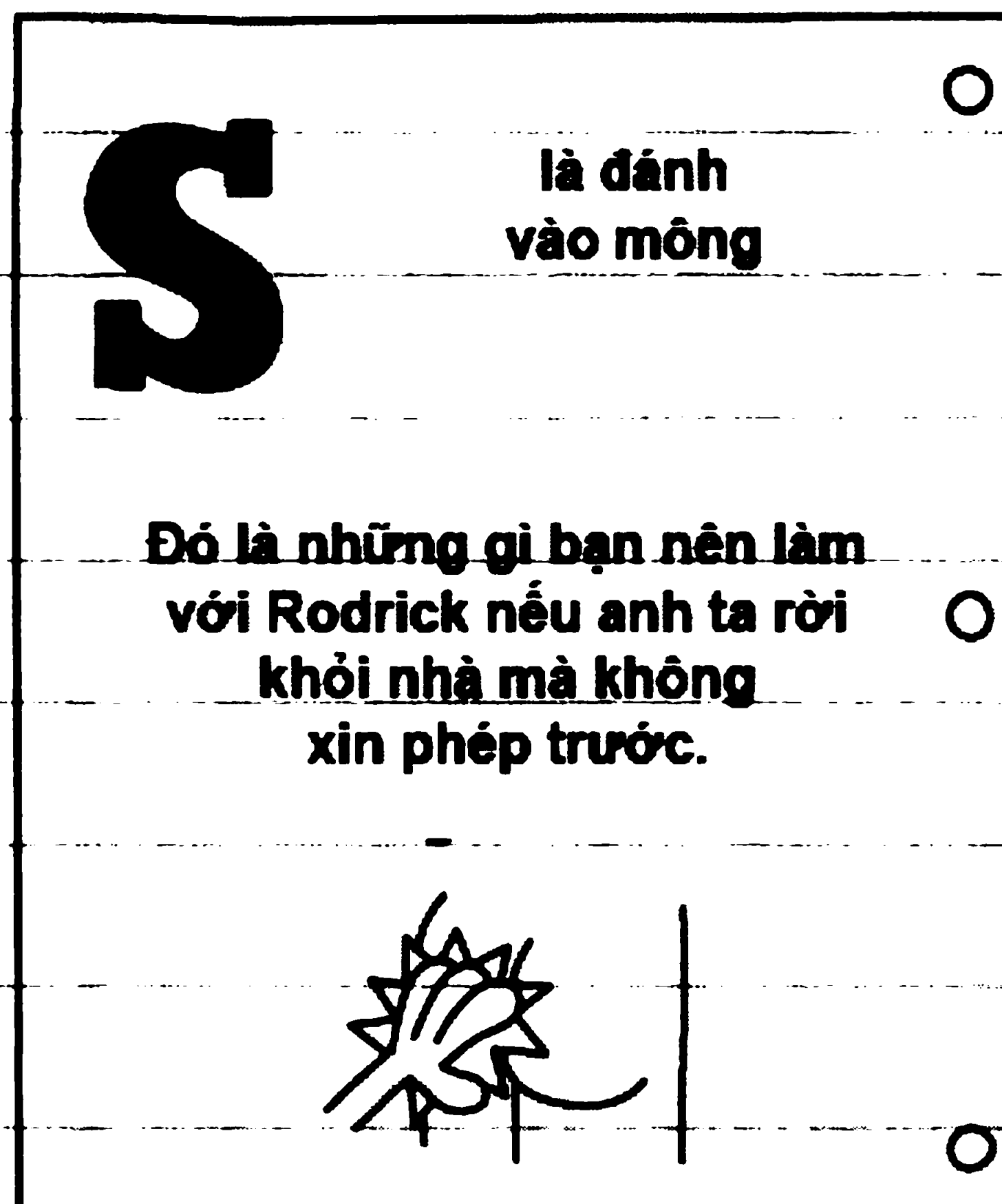
Tôi lật sang trang với chữ "T" trên đó, và đây là những gì tôi thấy-

Tôi không nghĩ rằng tôi sẽ sống được cả một ngày cuối tuần với Ông nội nếu tôi không được phép xem Ti Vi nhiều, vì vậy tôi đã xé trang đó đi và thay vào một trang mới.

Sau đó, tôi nhận ra rằng trang "M" nằm ở ngay đằng sau trang "T", vì vậy tôi cũng phải thay đổi nốt trang này.

Thứ hai

Thật không may, hôm qua bố mẹ đã trở về nhà trước khi Rodrick kịp đi chơi, còn Ông nội thì trở về căn hộ của mình. Điều đó rất đáng tiếc, bởi vì tôi đã thực sự cầu chúa cho những điều trong trang "M" sẽ xảy ra.

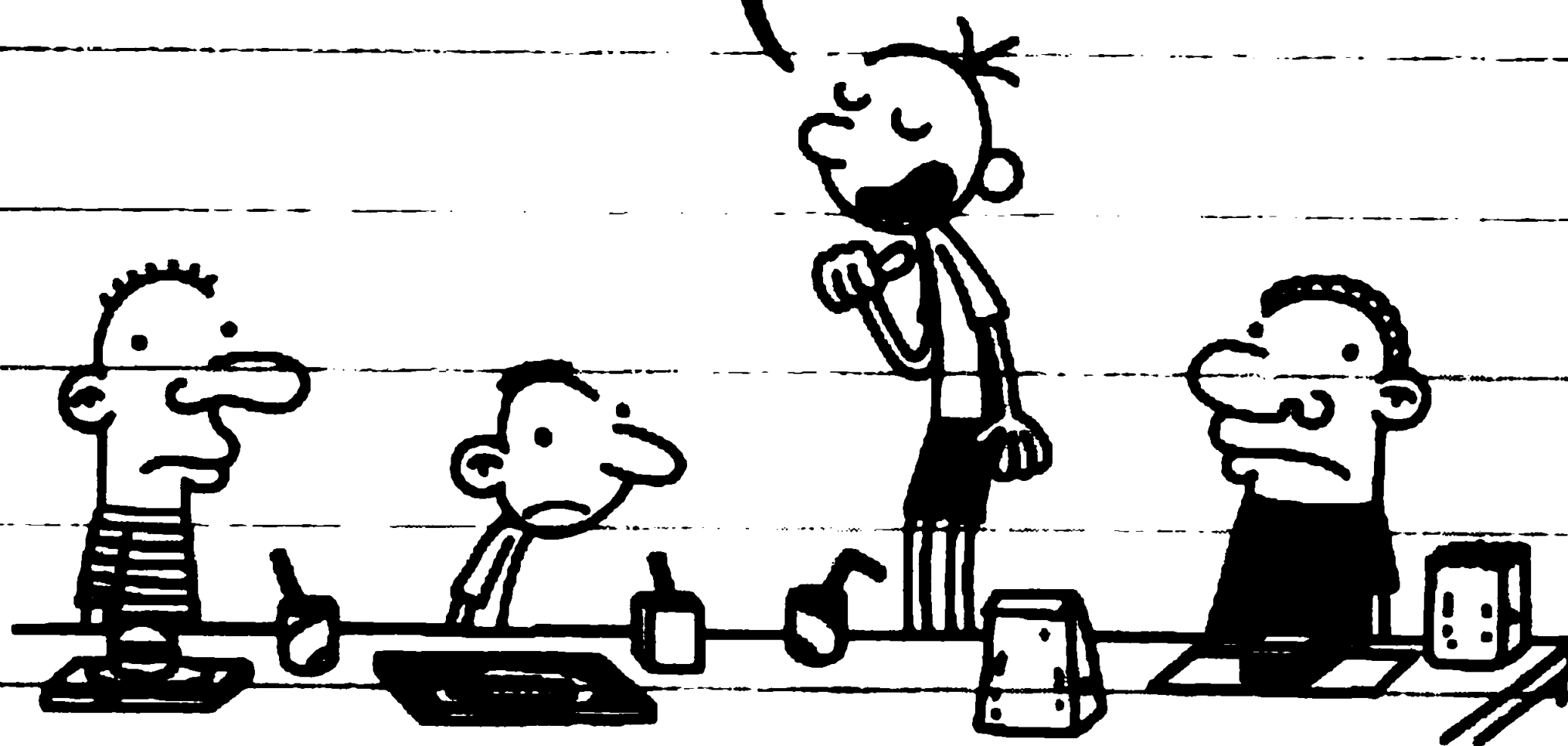
Mẹ nói rằng bố mẹ đã nói chuyện rất nhiều cuối tuần qua, và bố mẹ đồng ý là mọi thứ ở nhà đã bắt đầu bị rối loạn sau khi mẹ đi học.

Tôi biết mẹ sẽ la mắng khi chúng tôi không chịu làm phần việc của mình, nhưng mẹ nói mẹ sẽ THUÊ một ai đó để giúp việc lau dọn. Tôi không thể tin những gì tôi đã nghe được. Nhưng từ mẹ dùng là "người giúp đỡ trong nhà," nhưng tôi biết rằng cụm từ này chính là mật mã cho "người giúp việc."

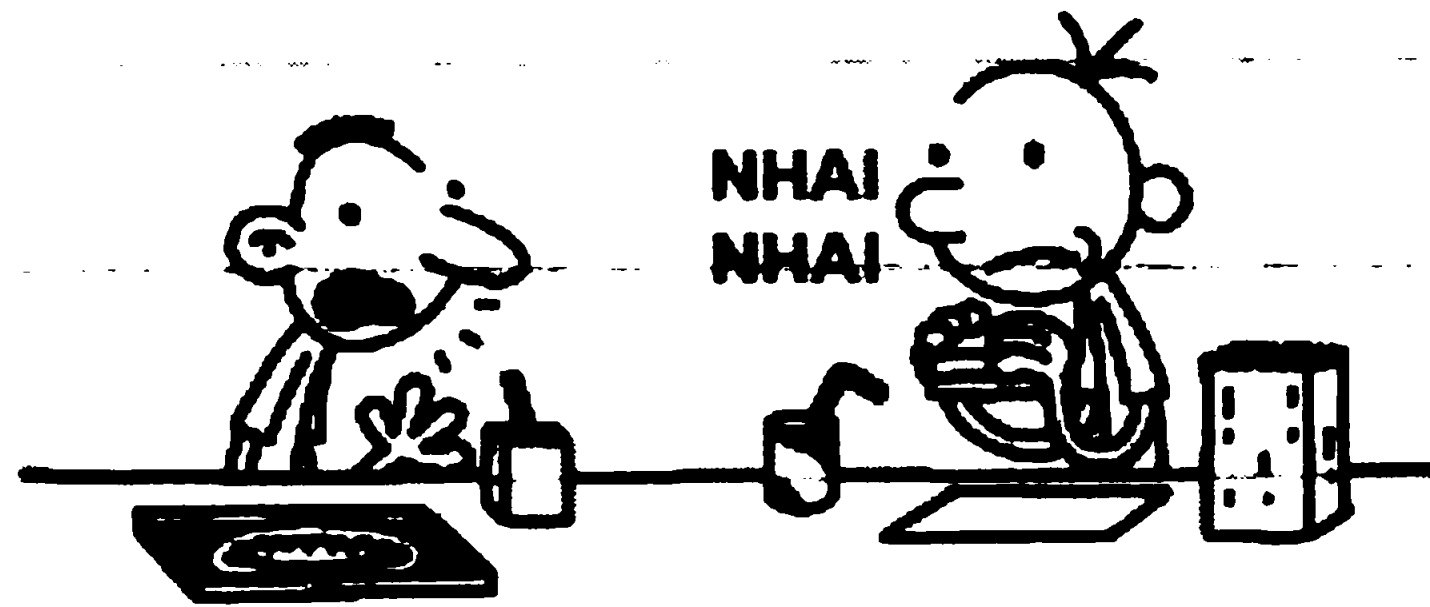
Tôi đoán mẹ cảm thấy khá xấu hổ về việc thuê một ai đó giúp đỡ công việc gia đình, bởi vậy mẹ đã yêu cầu chúng tôi không được tiết lộ nó cho bất cứ ai.

Vâng, tôi xin lỗi, nhưng những cơ hội như thế này không đến với tôi quá thường xuyên, vì vậy sẽ có một chút khó khăn để có thể giữ kín nó ở trường.

**CHÚNG TÔI SẼ CÓ MỘT
NGƯỜI GIÚP VIỆC!**

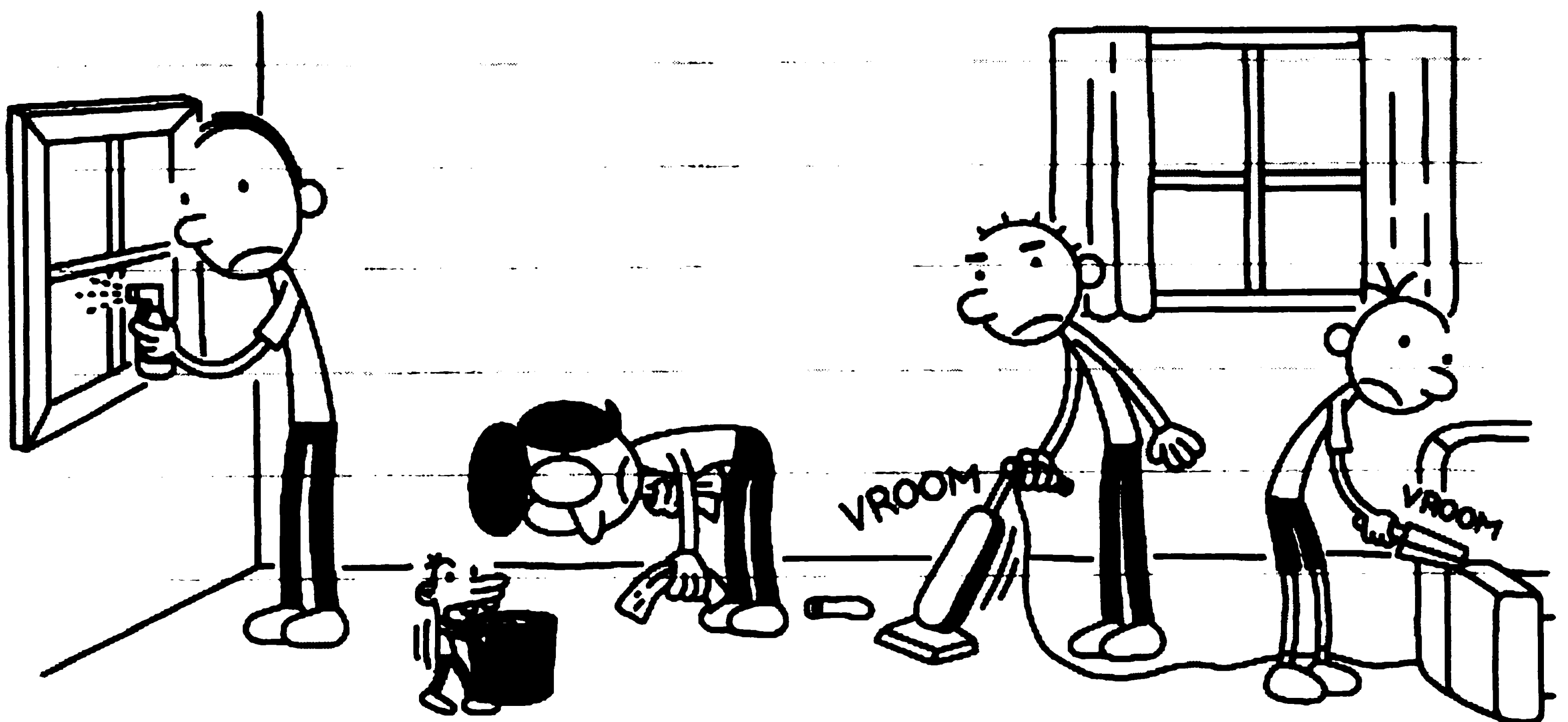

Chirag Gupta nói gia đình nó không CẦN một người giúp việc, và nó rất vui vì có mẹ mỗi ngày khi nó từ trường về nhà.

Nhưng tôi chắc chắn rằng tất cả những điều đó là do những ai không có người giúp việc nói để tự an ủi mình.

Mai là ngày làm việc đầu tiên của cô giúp việc Isabella. Tôi nghĩ điều này có nghĩa là chúng tôi sẽ được giống như trước kia, và có thể còn được bù bải thêm một chút nữa, khi mà sẽ có một người đi dọn dẹp đằng sau chúng tôi, nhưng mẹ lại bắt tất cả mọi người dọn dẹp sạch sẽ nhà của tối nay. Mẹ nói mẹ không muốn cô Isabella nghĩ rằng chúng tôi đang sống trong một cái "chuồng lợn."

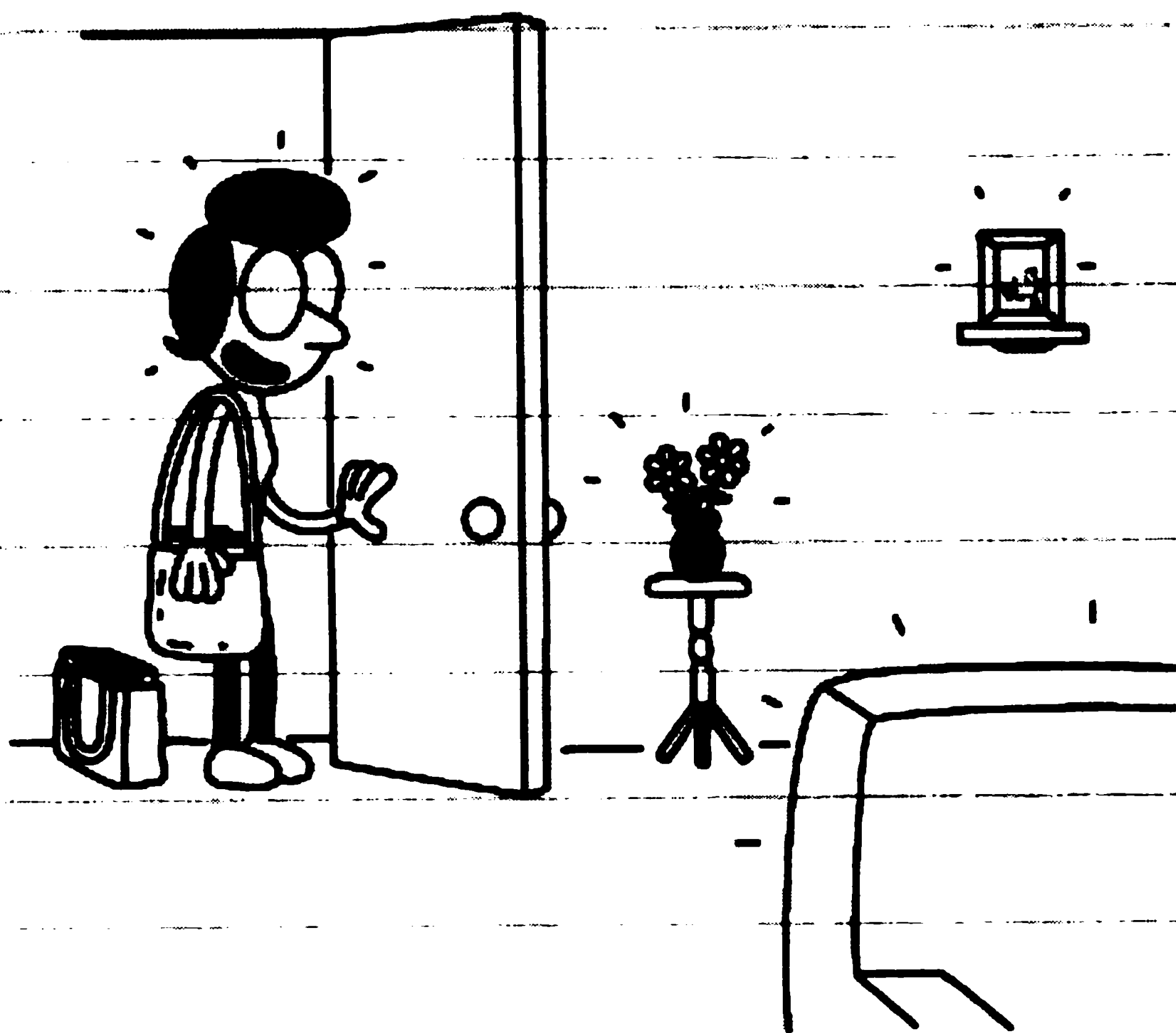
Thứ ba

Hôm nay khi đi học về, tôi thấy cô Isabella đang ngồi xem chương trình truyền hình thực tế trong phòng khách. Tôi đoán tôi thực sự không thể bắt lỗi lười nhác của cô ấy, vì chúng tôi đã làm sạch tất cả mọi thứ giúp cô ấy. Nhưng cô ấy lại ngồi ôm cái Ti Vi suốt hai tiếng đồng hồ.

Tối nay khi mẹ trở về nhà sau buổi học, mẹ đã cực kỳ ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà đã được dọn sạch sẽ tinh tươm. Tôi không nghĩ mẹ nhớ CHÚNG TÔI mới chính là những người đã làm tất cả những công việc đó.

Nhưng có vẻ như mẹ đang rất hạnh phúc, vì vậy tôi không muốn làm hỏng niềm hạnh phúc đó của mẹ.

Tôi thì không hạnh phúc như mẹ. Tối qua tôi để lại cho cô Isabella một mẫu ghi chú yêu cầu cô ấy giặt ủi đồ của tôi. Tôi không chắc chắn liệu cô ấy có chấp nhận công việc từ một đứa trẻ hay không, vì vậy tôi đã làm tờ ghi chú trông giống như là nó được gửi từ mẹ.

Isabella thân yêu,

**Làm ơn giặt quần áo
của Gregory con trai tôi.**

**Chân thành,
Mrs. Heffley**

Nói một cách nghiêm túc thì tôi phải tự giặt đồ của MÌNH, và tôi không muốn mẹ biết chuyện tôi đã nhờ cô Isabella làm việc đó cho tôi. Vì vậy, tôi viết thêm dòng này ở phía dưới –

Tái bút. Sau khi bà đọc xong tin nhắn này thì hãy vứt nó đi.

Sau đó, tôi đặt tờ ghi chú lên trên cái túi và mang nó đến nơi mà cô Isabella sẽ nhìn thấy nó. Tôi đã hy vọng khi trở về nhà tôi sẽ thấy tất cả quần áo của mình được gấp gọn gàng trên giường của tôi, nhưng thay vào đó tôi có một tờ ghi chú LẠI từ cô Isabella.

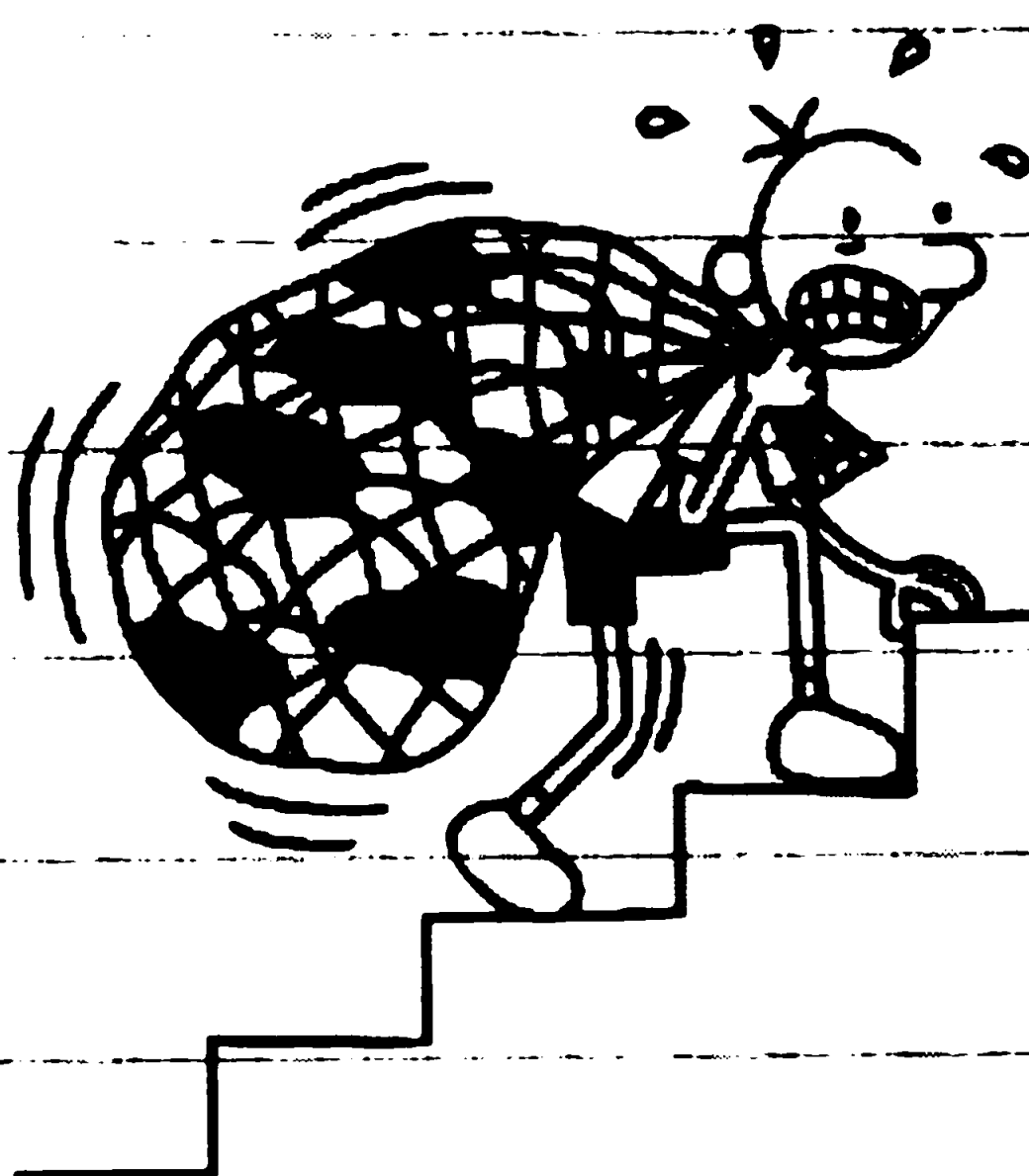
Thật may mắn, tôi đã về nhà trước mẹ, không thì mẹ sẽ nhìn thấy nó.

Bà Heffley thân mến,

Bây giờ tôi muốn hỏi đứa nào là Gregory vậy?

Isabella

Điều này thực sự khó chịu, bởi vì tôi đã phải vác túi quần áo bản nặng trĩu của mình trở lại tầng trên. Và để tôi nói cho bạn biết, việc vác cái túi đi lên khó khăn hơn gấp vạn lần đi xuống.

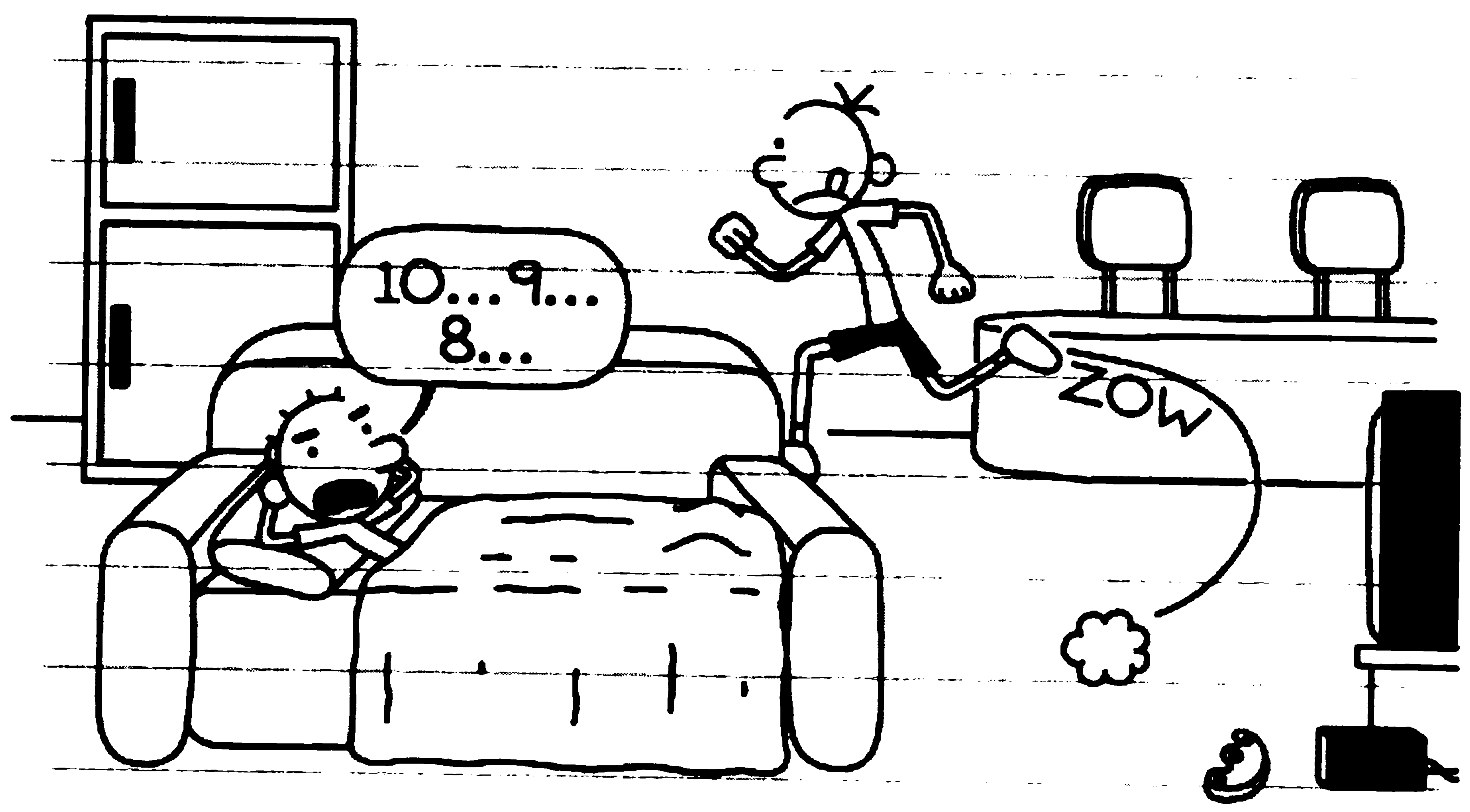
Cô Isabella sẽ không quay lại sau Thứ năm, vì vậy tôi nghĩ mình sẽ phải đợi đến khi đó để có thể tiếp tục phi vụ này.

Điều này thực sự là khá thú vị đối với tôi, bởi vì tôi chưa bao giờ có bất cứ người nào để tôi có thể sai làm công việc của mình. Rodrick thì LUÔN LUÔN lừa tôi làm việc cho ANH TA.

Anh ta sẽ bắt đầu bằng cách yêu cầu tôi làm việc gì đó, và tôi luôn luôn nói không.

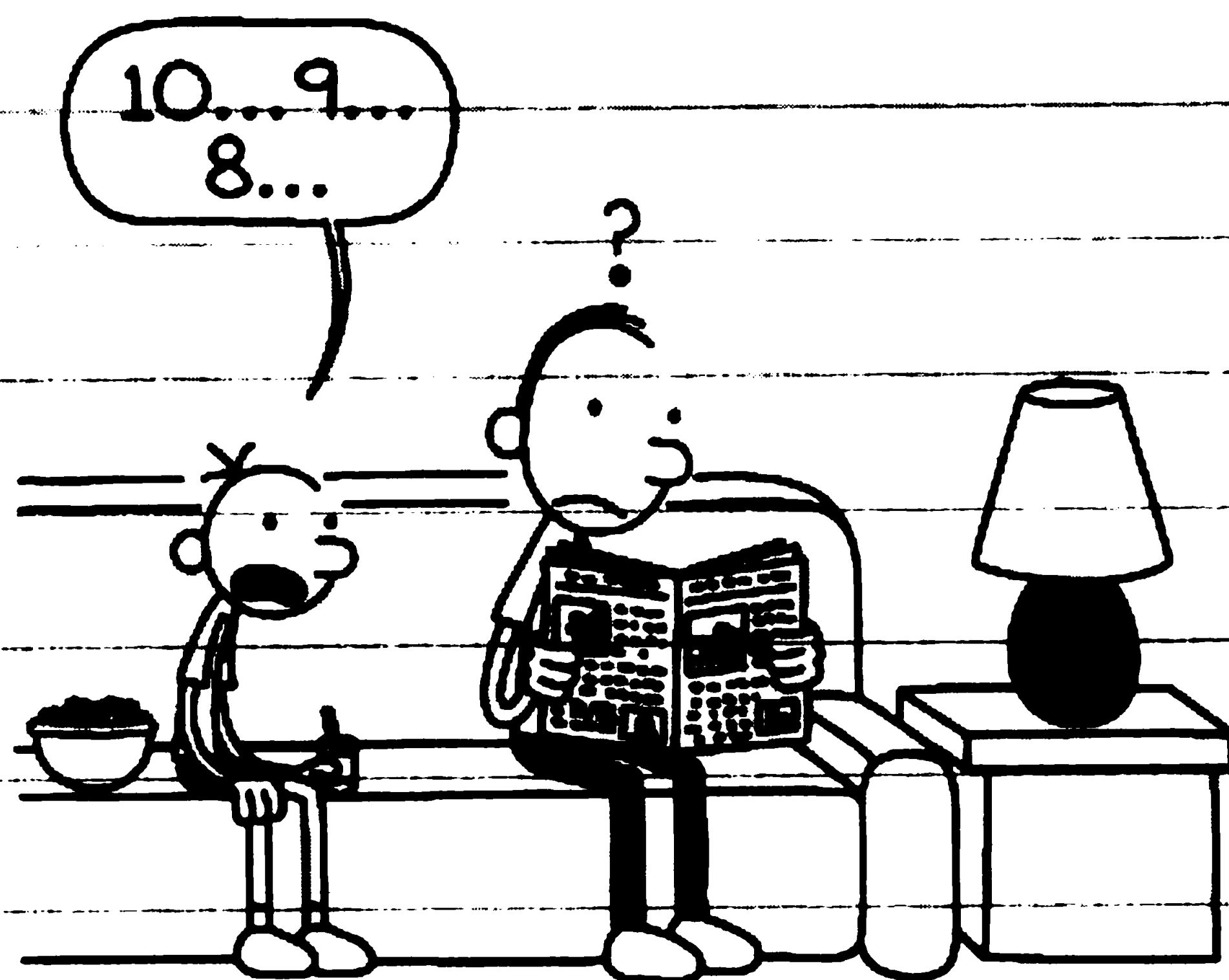

Sau đó, anh ta bắt đầu đếm ngược từ mười. Và tôi không biết tại sao, lần nào tôi cũng bị mắc bẫy.

Tôi đã nhận ra một điều là những thứ này không thể áp dụng cho người lớn được.

Tuần trước, tôi đã cố sai bố lấy cái điều khiển Ti Vi, bởi vì tôi đã để quên nó trên bàn ăn. Tuy nhiên, bố thậm chí còn chẳng buồn động đậy dù chỉ là một ngón tay.

Dù sao thì tôi cũng hy vọng cô Isabella sẽ đến giúp tôi vào Thứ năm. Tôi đã đi một đôi tát suốt mấy ngày, và cảm thấy chúng bắt đầu cũng lại chẳng khác gì tấm bìa các tông.

Thứ năm

Vâng, điều này đang bắt đầu có chút lỗ bịch. Tối qua, tôi đã kéo túi quần áo bẩn của tôi trở lại tầng dưới và để lại một mẫu ghi chú khác cho cô Isabella.

Isabella thân mến,

Gregory là đứa trẻ có phòng ngủ mà tường sơn màu xanh. Làm ơn hay giặt và sấy khô quần áo của nó rồi mang lên phòng cho nó.

**Cảm ơn,
Mrs. Heffley**

Nhưng thay vì giặt sạch sẽ, tôi chỉ nhận được một mẫu ghi chú khác.

Mrs. Heffley thân mến,

Cảm ơn bà đã trả lời rõ ràng. Bây giờ, bà muốn tôi rất riêng đồ sẫm màu và đồ sáng màu hay giặt tất cả chúng cùng nhau?

Isabella

Bây giờ tôi đã biết được hành động của cô Isabella là gì. Cô ấy sẽ kéo dài việc này mãi mãi. Một mặt tôi cũng phải nói là tôi có chút khâm phục kỹ năng lẩn tránh công việc của cô ấy. Nhưng mặt khác, tôi đang thực sự rất cần một ít đồ lót sạch.

Và điều THỰC SỰ rắc rối là cô Isabella đã ăn đồ ăn vặt của chúng tôi. Tối nay tôi đi xuống bếp lấy vài chiếc bánh quy để ăn, và sự thực là cái túi đã trống rỗng.

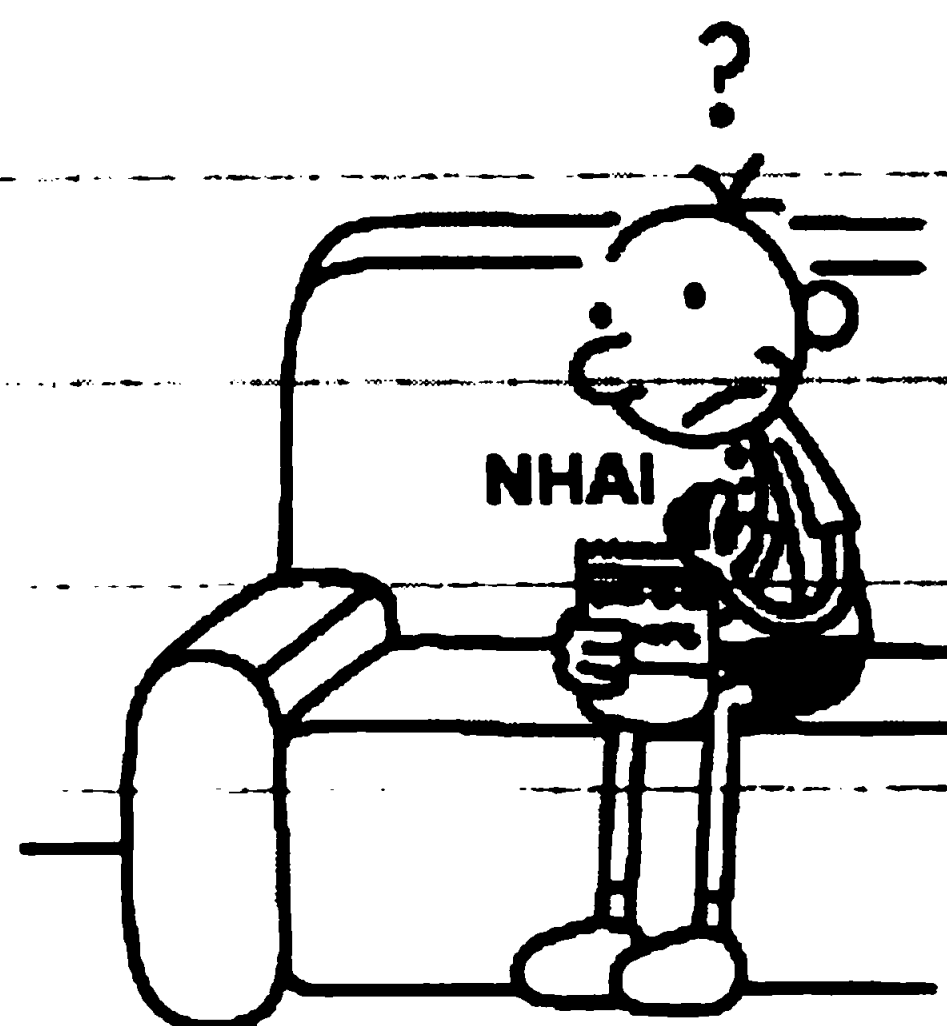
Tôi nhận thấy khoai tây chiên cũng không còn. Và bạn có thể tin được không, cô Isabella đã để lại một mẫu ghi chú trong phòng bếp để phàn nàn về ngân đồ ăn nhanh của chúng tôi.

Mrs. Heffley thân mến,

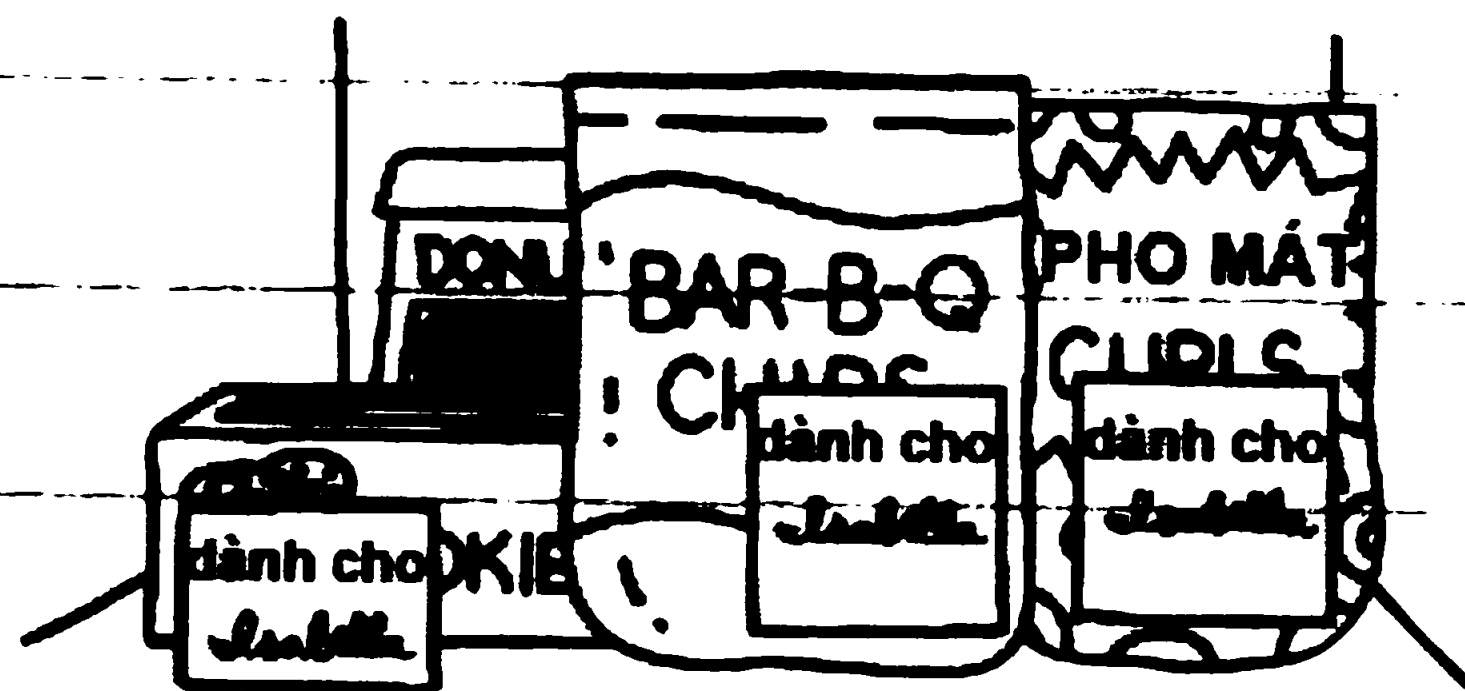
Làm ơn lưu ý rằng tôi thích khoai tây chiên thịt nướng hơn là khoai tây chiên bình thường.

Isabella

Vâng, thực ra khoai tây chiên mà cô ấy đã ăn LÀ khoai tây chiên thịt nướng nhưng cô ấy lại không biết điều đó. Manny luôn liếm hết các gia vị bên ngoài của miếng khoai tây chiên rồi đặt chúng trở lại trong túi. Thật không may, tôi đã phát hiện ra điều này bằng một cách thực sự khó chấp nhận.

Mẹ đã ra ngoài và mua một đồng đồ ăn nhẹ cho cô Isabella rồi đặt chúng trong các ngăn đựng thức ăn, và chúng tôi không được phép chạm vào chúng.

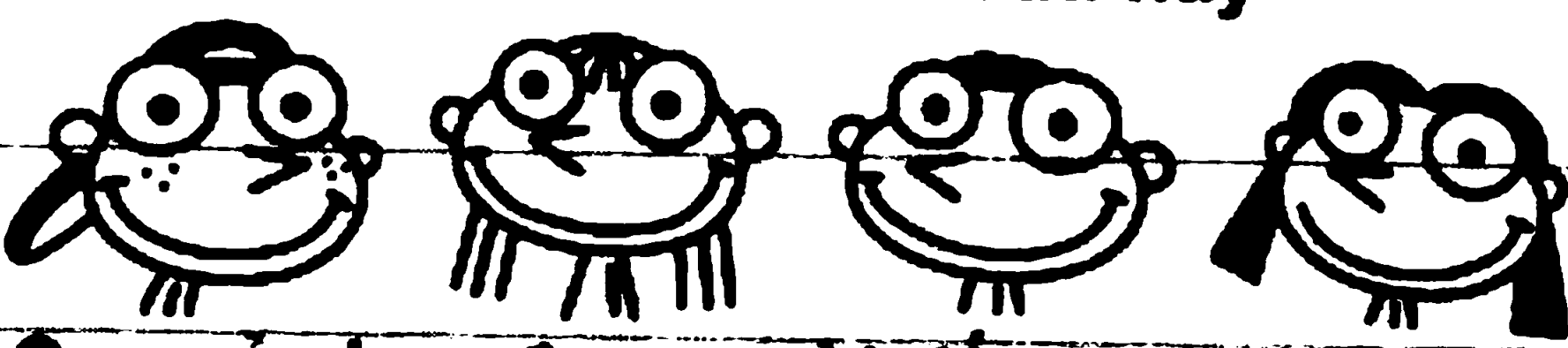
Thứ hai

Hôm nay ở trường, họ thông báo rằng họ sẽ tổ chức một buổi quyên góp đặc biệt cho chương trình âm nhạc, nó có tên gọi là "Khóa Trái." Từ những gì tôi nghe được, đây giống như một bữa tiệc trưởng thành nam-nữ, do đó, bạn có thể xác định chắc chắn là TÔI sẽ tham gia.

PSST Chúng tôi sẽ có một chương trình được gọi là

Khóa - Bên trong

vào tối thứ Sáu này

Con của bạn được mời đến tham dự một đêm thú vị tại khán phòng trường trung học. Sự kiện kéo dài từ lúc hoàng hôn đến lúc bình minh.

fun!

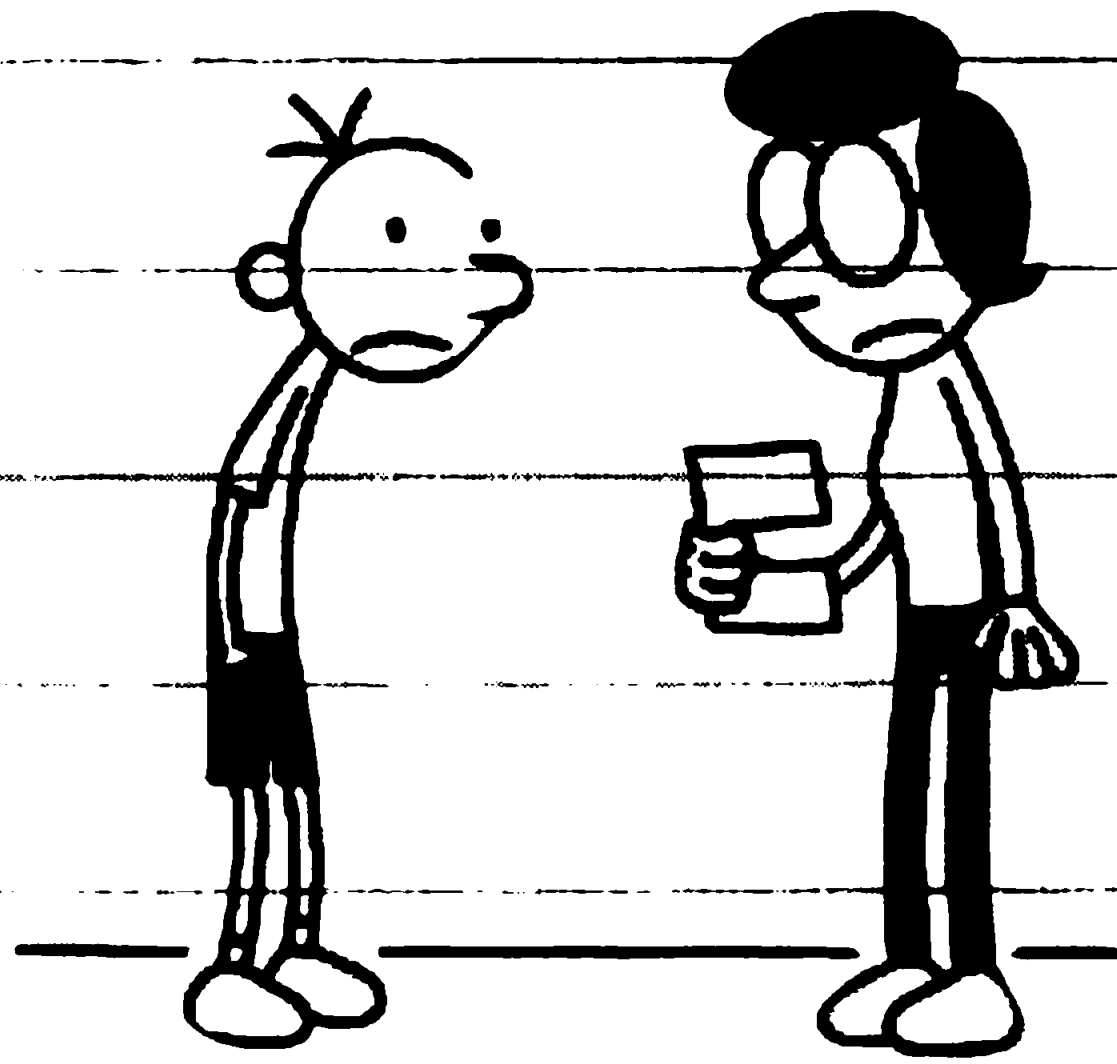
với các trò chơi và giải thưởng.

games!

Điều kiện cần thiết đi kèm!

Vé vào là 5 đô và tất cả số tiền thu được sẽ quyên góp cho quỹ Hãy Cứu Chương Trình Âm Nhạc của chúng tôi.

Chỉ có một vấn đề duy nhất khiến tôi buồn phiền là "Người đi kèm." Vì vậy, tôi đã cắt nó ra trước khi đưa cho mẹ xem.

Thứ ba

Được rồi, lại quay lại vấn đề của tôi và người giúp việc. Tôi đã để cho cô ấy thêm một lời nhắn cho việc giặt giũ quần áo bẩn của tôi, và cô ấy lại né tránh nó một lần nữa.

Isabella thân mến,

Trộn lẫn đồ màu sáng và đồ màu tối cùng nhau cũng được. Làm ơn hãy giặt chúng trong khoảng thời gian sớm nhất vì Gregory đã hết quần áo sạch để mặc đi học rồi.

Mrs. Heffley

Đây là những gì tôi tìm thấy ở trên túi giặt khi tôi về nhà-

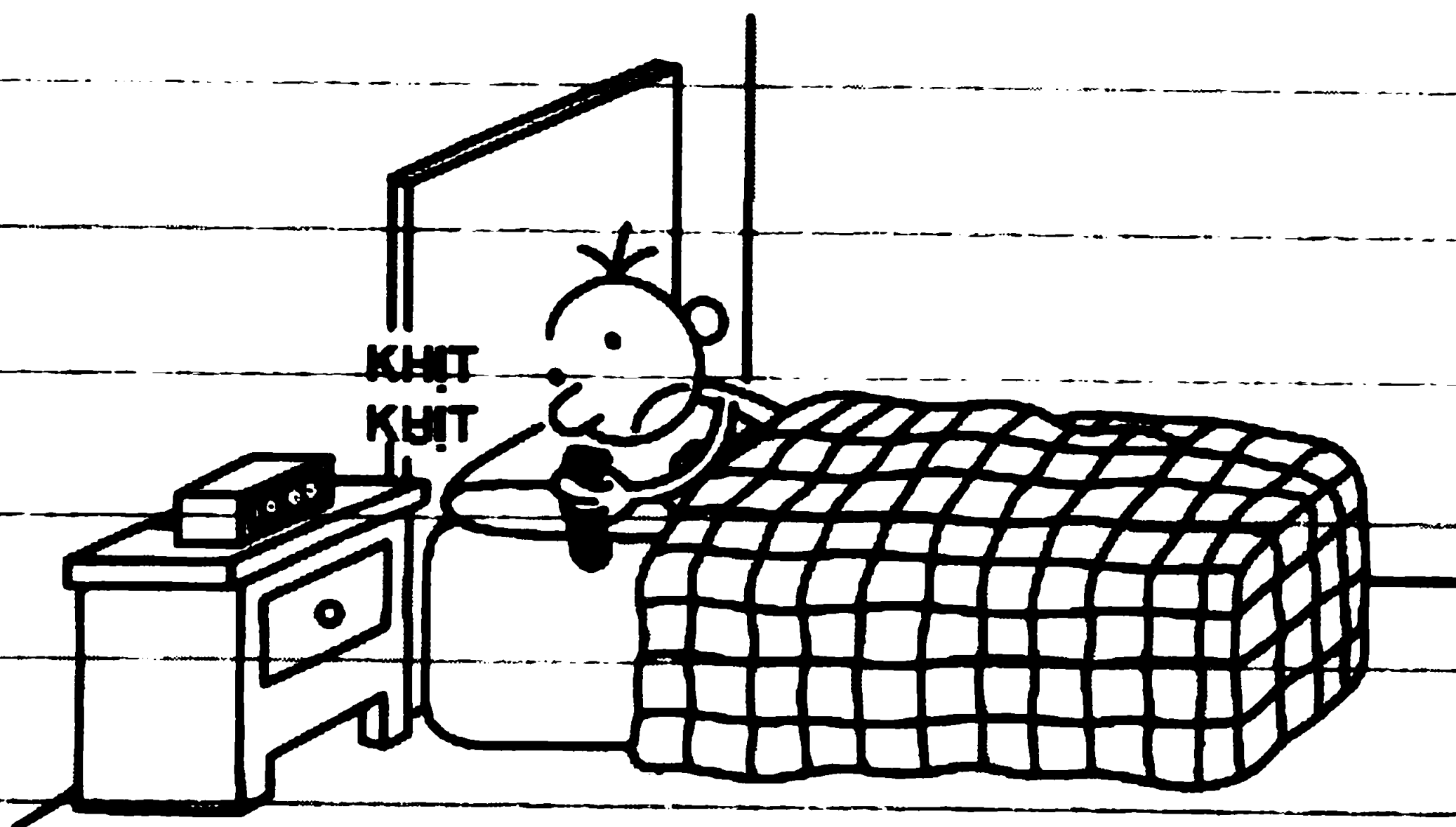
Mrs. Heffley

**Cảm ơn cô đã làm sáng tỏ việc giặt
đồ sáng màu và đồ tối màu như thế nào.
Nhưng thật đáng tiếc, tôi đã để thất
lạc mẫu tin nhắc trước mà cô đã nói
ai là Gregory.**

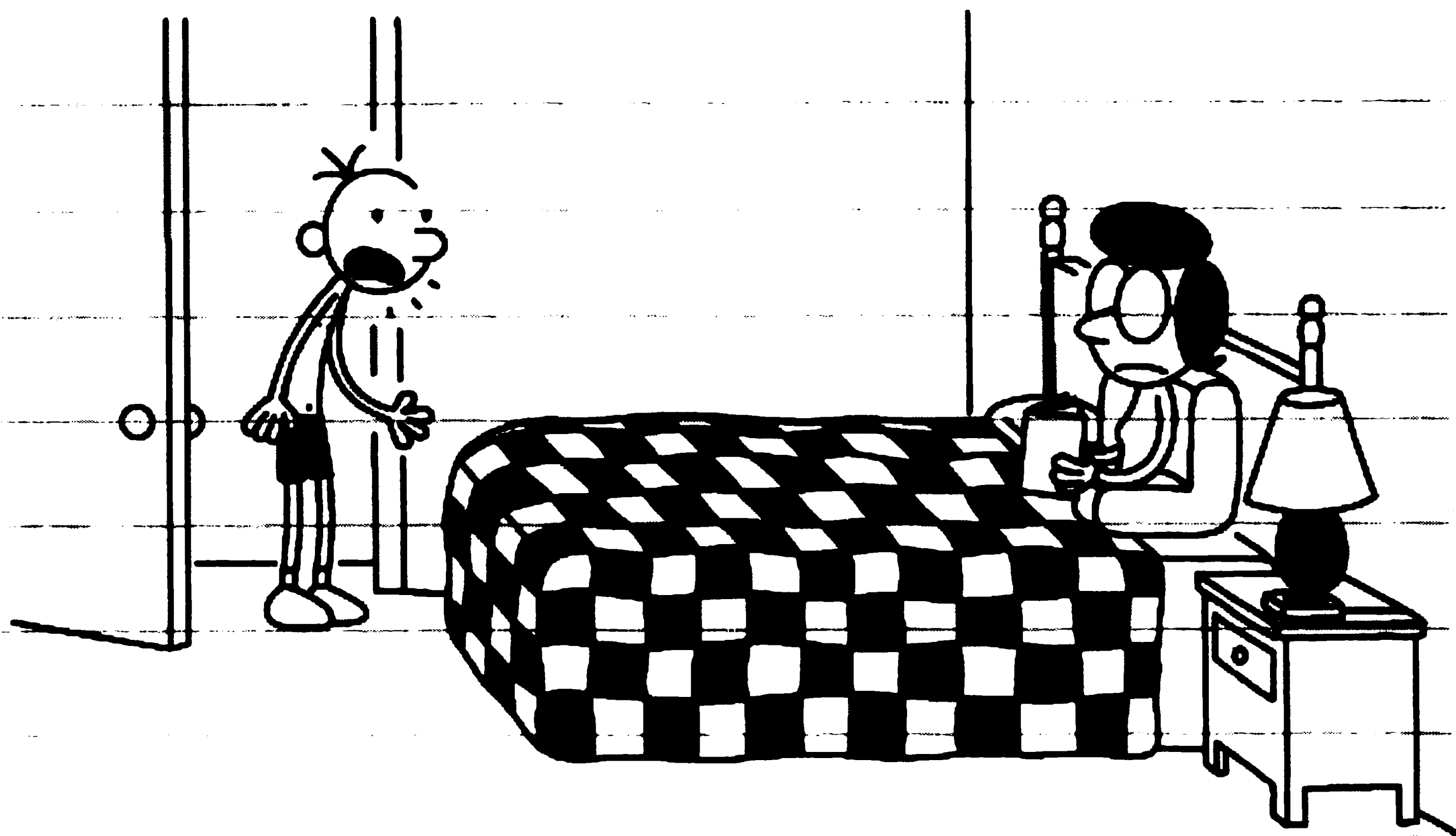
Isabella

Tôi chính thức bỏ cuộc. Vì chúng tôi luôn luôn dọn dẹp
nhà cửa sạch sẽ trước khi cô Isabella đến, tôi chắc
chắn rằng "công việc" cô ấy làm chỉ là viết những tờ
ghi chú.

Và mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Khi tôi lên giường đi ngủ
tối nay, tôi cảm thấy có một cái gì đó ở phía dưới tấm
ga trải giường. Vì vậy, tôi cúi xuống và tìm thấy một thứ
mà tôi nghĩ nó là một chiếc tất phụ nữ.

Điều đó có nghĩa cô Isabella đã ngủ trưa trên GIƯỜNG CỦA TÔI. Tôi đã đi vào phòng mẹ và nói rằng tôi nghĩ mẹ đã làm một việc sai lầm khi tuyển dụng cô Isabella và mẹ nên cho cô ấy thôi việc.

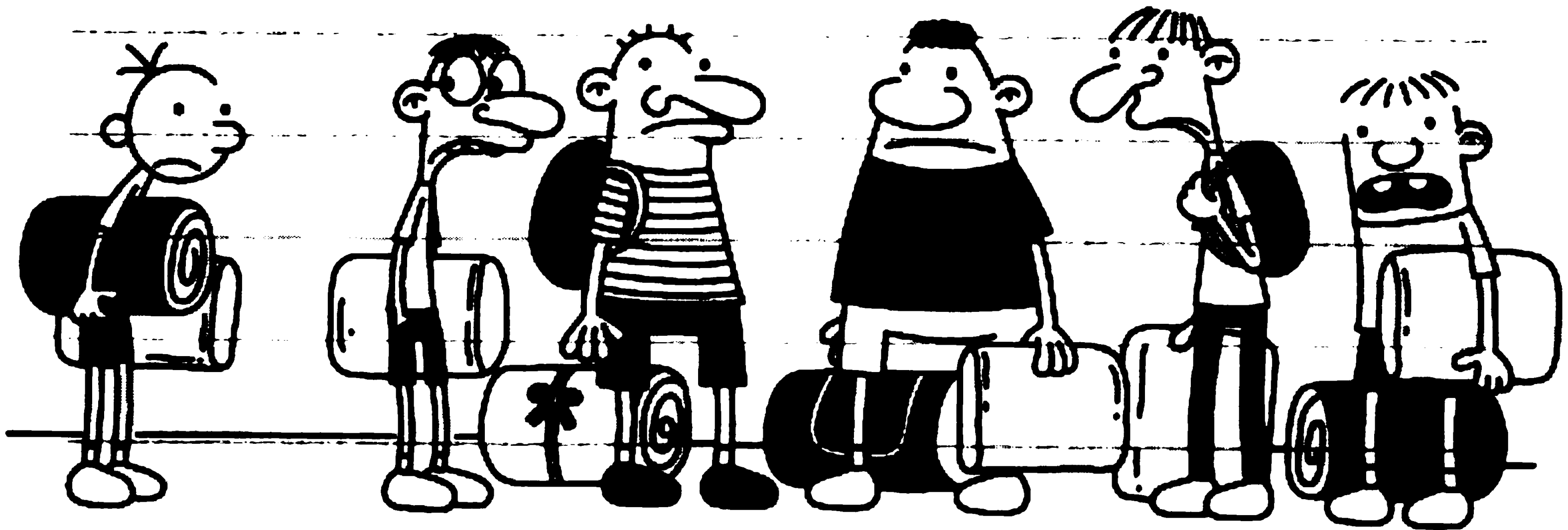
Nhưng mẹ không muốn nghe điều đó. Mẹ nói rằng ngôi nhà đã "không thể chê vào đâu được" kể từ khi chúng tôi thuê cô ấy và tất cả mọi người nên biết ơn về những việc cô ấy đã làm cho chúng tôi. Vậy là, Isabella đã HOÀN TOÀN lừa được mẹ.

Nhưng gì tôi có thể nói về một người giúp việc đúng nghĩa là xem Ti Vi cả ngày, ăn đồ ăn nhẹ, và ngủ trưa trên giường của tôi. Bây giờ thì tôi đã tìm thấy một công việc mà tôi sẽ cảm thấy hứng thú cho sự nghiệp sau này.

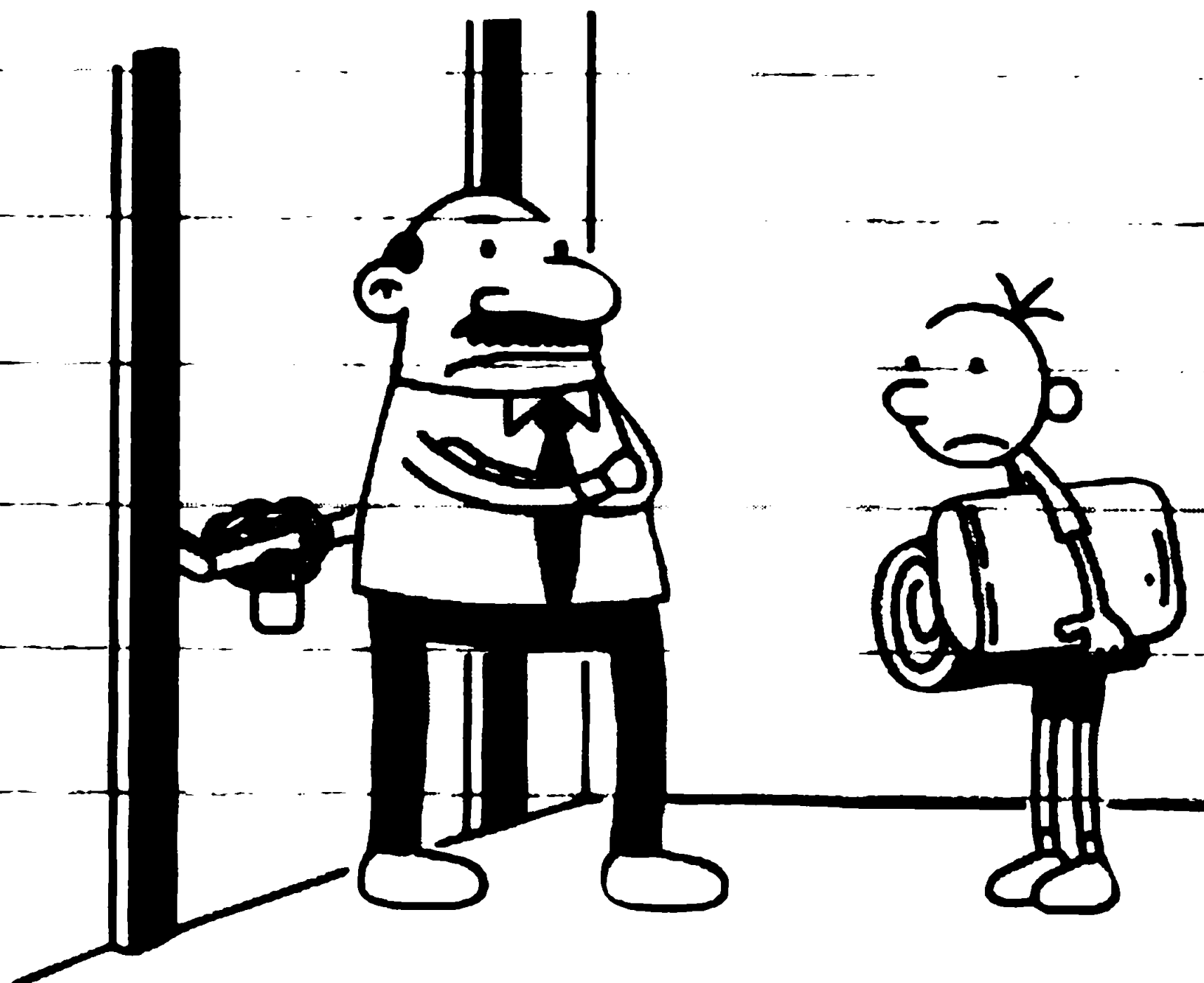
THÁNG MƯỜI MỘT

Thứ bảy

Lúc 8 giờ tối hôm qua bố đã đưa tôi đến trường để tôi tham dự bữa tiệc Khóa Trái, và ngay khi tôi bước qua cánh cửa, tôi biết tôi đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Đó là, dường như có tới 90% là con trai và chỉ khoảng 10% là con gái. Và điều thậm chí còn tồi tệ hơn là ROWLEY cũng đến.

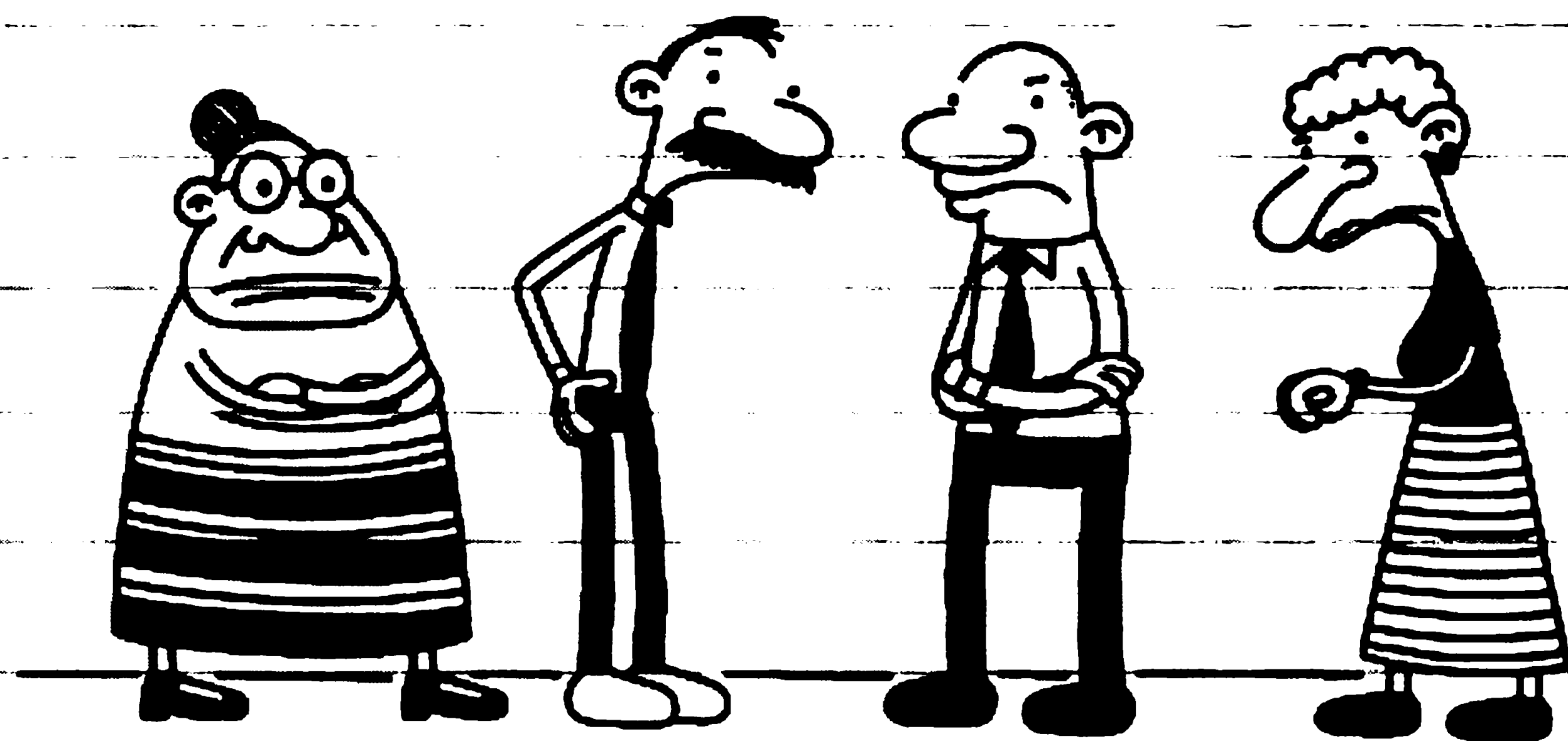
Tôi định chuẩn về, nhưng có một người giám sát đã khóa cửa lại. Vì vậy, tôi bị mắc kẹt ở đó cả đêm với những đứa khác.

Tôi đoán hầu hết bọn con gái trong lớp tôi đã quyết định không tham gia bữa tiệc Khóa Trái còn những đứa Đã đến chắc là do không hiểu đúng ý nghĩa của từ đó là gì.

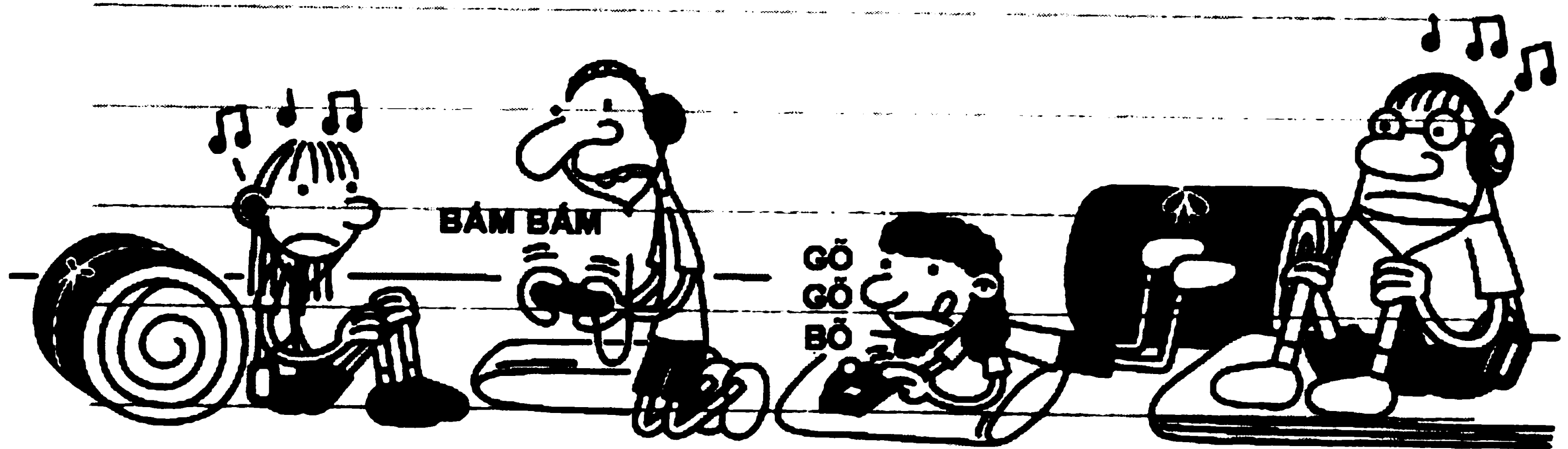
Tôi quyết định sẽ tận dụng tối đa bữa tiệc này. Tôi bước vào hội trường, nơi mà những người khác đang lấy đồ của mình. Điều đầu tiên tôi nhận thấy là có ít nhất một người lớn đi kèm mỗi đứa trẻ, điều này thật sự không phải là một công thức tuyệt vời cho khoảng thời gian hoang dã này.

Hầu hết những người giám sát đi kèm là cha mẹ, nhưng cũng có một ít trong số họ là giáo viên. Và có cái gì đó mách bảo tôi rằng những giáo viên đến đây chỉ vì họ không có sự lựa chọn nào khác.

Tôi ngồi phịch lên túi đồ của mình trên sân khấu, chỗ mà những đứa khác cũng đang ngồi tập trung. Sau đó, tôi nhận thấy rằng Rowley cũng ở đấy, vì vậy tôi di chuyển đồ dùng của mình đến một chỗ khác phía bên cạnh của sân khấu.

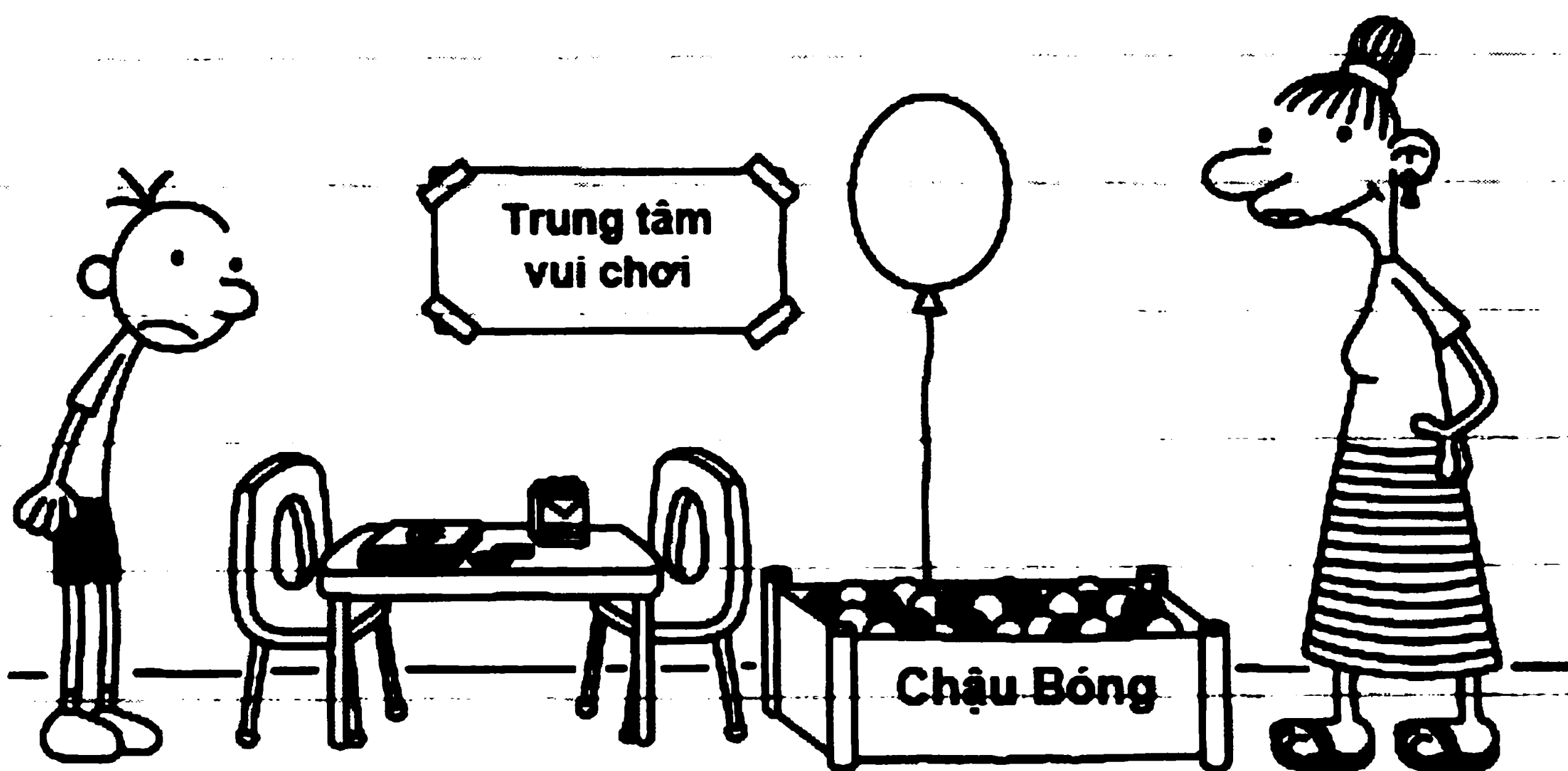
Tôi nghĩ rằng hầu hết chúng tôi sẽ có một đêm hoàn toàn thất bại, bởi vì tất cả mọi người đều đang chơi trò chơi điện tử hay những thứ tương tự mà họ mang theo.

Tôi thậm chí không NGHĨ đến việc mang trò chơi điện tử của mình theo, và tôi cũng không có một quyển tạp chí hay bất cứ thứ gì khác để giải trí. Vì vậy, tôi hỏi một trong những người giám sát là tôi có thể làm gì đó không.

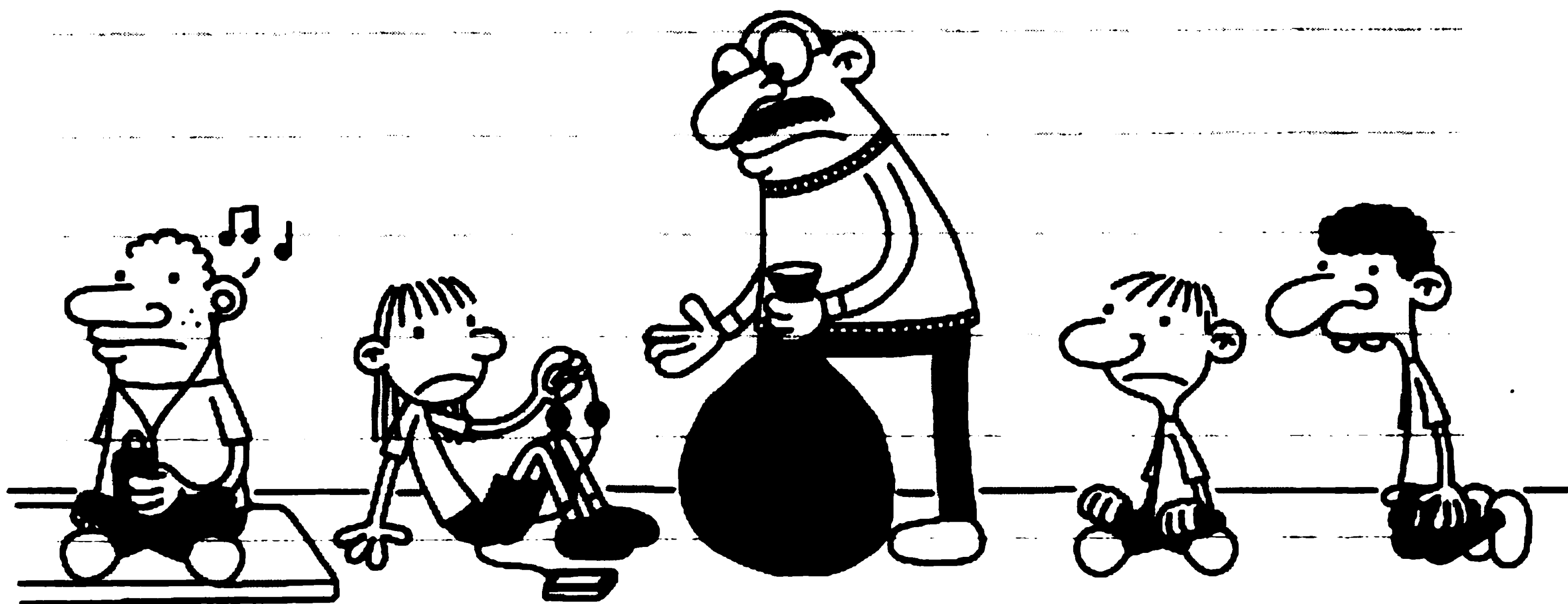
Bà Barnum nói với tôi là có một "trung tâm vui chơi" trong góc dành cho bất cứ ai muốn "vui vẻ" suốt đêm.

Tuy nhiên, ở đó toàn là những trò dành cho bọn con nít.

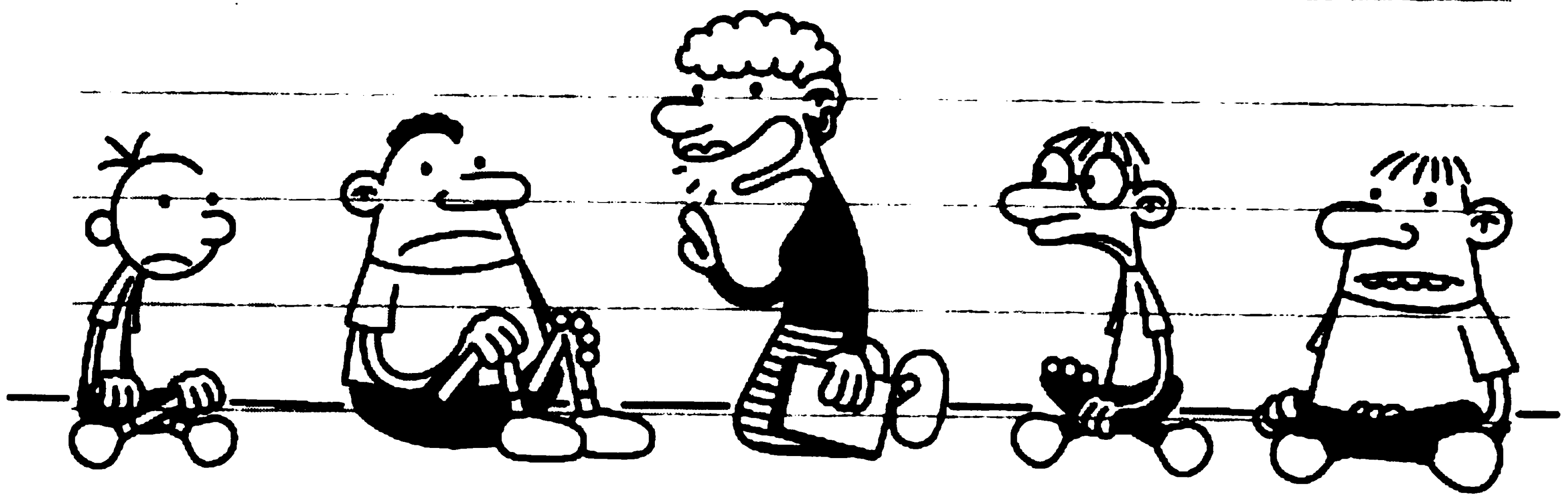

Tôi quyết định chỉ ngồi trên túi ngủ của mình với hai tay khoanh tròn.

Đến 9 giờ những người giám sát cho biết đã đến lúc "bữa tiệc trò chơi" bắt đầu, nhưng không ai nghe họ nói bởi vì tất cả mọi người đều đang đeo tai nghe. Ông Tanner nói mọi người cần có "ý thức xã hội," vì vậy ông ấy đã tịch thu tất cả điện thoại, máy nghe nhạc, và bất cứ thứ gì khác mà bọn trẻ đang chơi rồi bỏ chúng vào trong một chiếc túi.

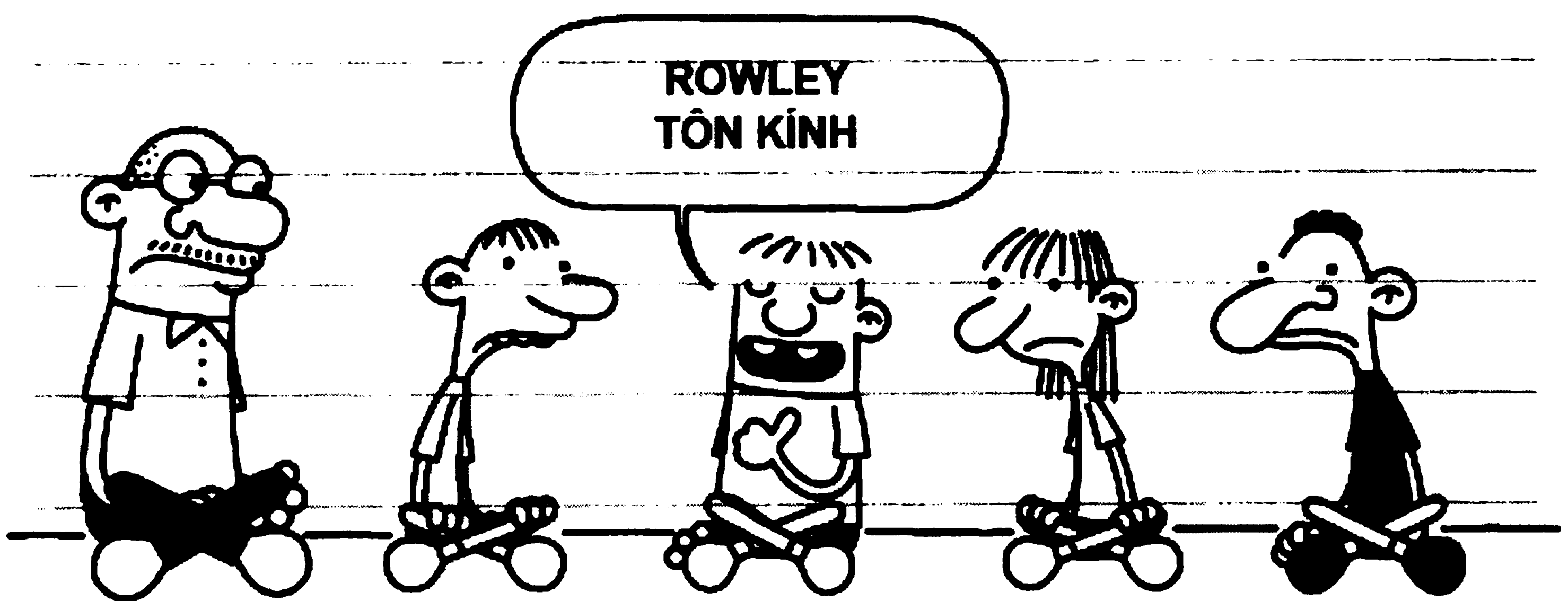
Sau đó, tất cả chúng tôi ngồi thành một vòng tròn ở giữa khán phòng. Bà Carr nói chúng tôi sẽ chơi trò "tàu phá băng" một lúc để có thể giúp chúng tôi hiểu nhau nhiều hơn.

Nhưng sự thật là, tất cả bọn trẻ con chúng tôi đều hiểu rõ về nhau, bởi vì chúng tôi đã học cùng nhau từ hồi mẫu giáo. Thực tế, tôi nghĩ rằng chúng tôi còn hiểu nhau QUÁ rõ.

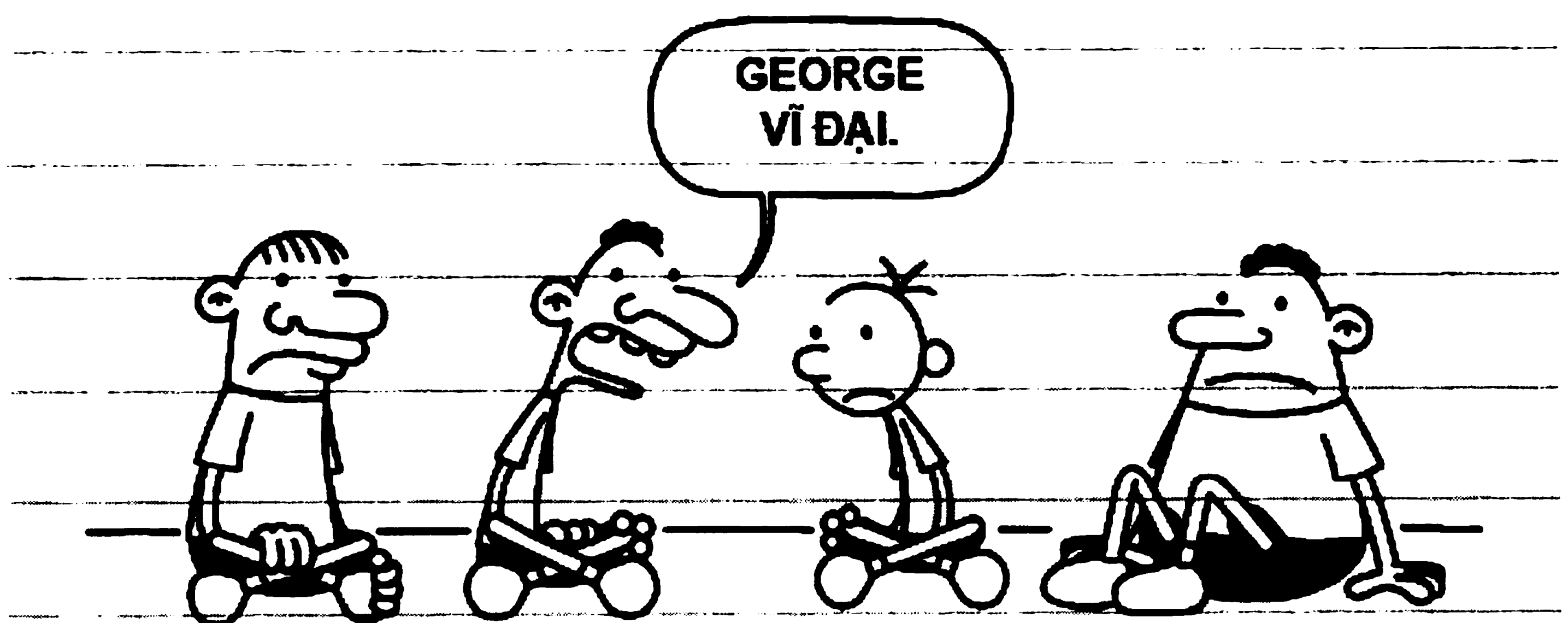
Bà Carr nói chúng tôi sẽ bắt đầu với một trò chơi có tên là "Trò chơi Tên," có nghĩa là tất cả mọi người đi vòng quanh và đặt cho mình một biệt danh bắt đầu bằng chữ cái đầu tiên của tên mình trên tờ giấy, giống như "Seth Sumô" hoặc là "George Gà" hoặc một cái gì đó tương tự như thế. Ý tưởng là biệt danh của bạn phải nói lên được điều gì đó về tính cách của bạn.

Bắt đầu từ Rowley trước.

Thực sự rất căng thẳng để có thể nghĩ ra một cái biệt danh ấn tượng, và đã nhanh chóng đến lượt tôi. Cuối cùng tôi quyết định lấy biệt danh là "Greg Gương Mẫu," tôi biết có một chút khập khiễng, nhưng thật khó để nghĩ được một biệt danh thật tao nhã mà bắt đầu với chữ "G."

Tôi nghĩ thằng bé bên phải tôi, George Fleer, cũng có cùng một vấn đề giống tôi.

Tôi không thể dùng cùng một từ như George vì mọi người sẽ nghĩ rằng tôi đã sao chép của nó.

Vì vậy, tôi ngồi một lúc lâu cố gắng nghĩ một từ thật hay khác bắt đầu bằng chữ "G," nhưng tất cả mọi người đang nhìn tôi chăm chăm và đầu óc của tôi trở nên trống rỗng.

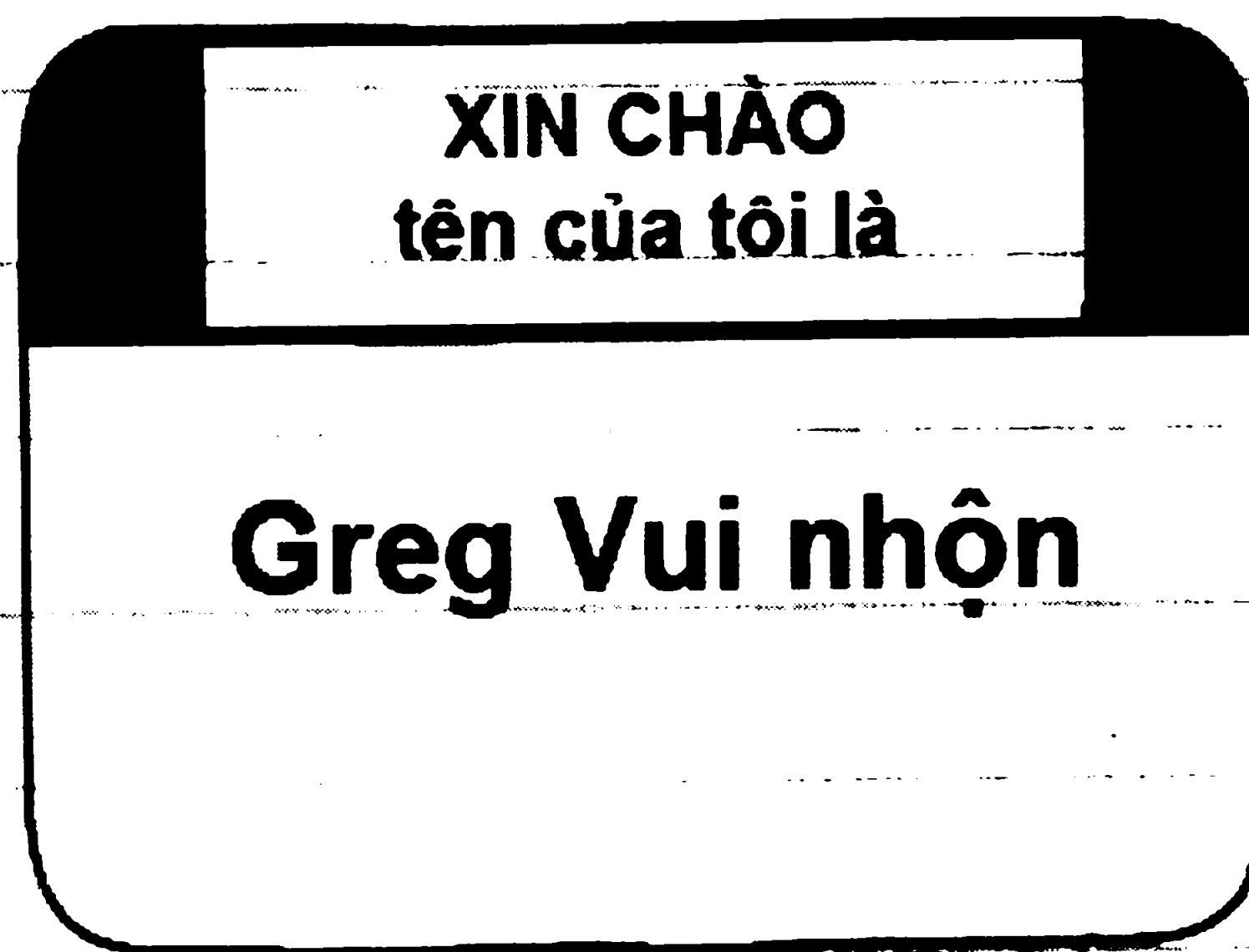
Sau đó, cô Libby xen vào và trợ giúp cho tôi.

Mọi người dường như khá hài lòng với điều đó, thậm chí "Hài Hước" không bắt đầu với chữ "G." Và nó khiến bạn không khỏi băn khoăn về hệ thống giáo dục này, đặc biệt là khi mà cô Libby là niềm tự hào của giáo viên Tiếng Anh lớp tám.

Tôi nghĩ rằng "Greg Hài Hước" là một biệt danh KINH KHỦNG, nhưng trước khi tôi có thể nghĩ ra một cái gì đó tốt hơn, thì người bên trái của tôi đã nói biệt danh của nó, vì vậy đã quá muộn.

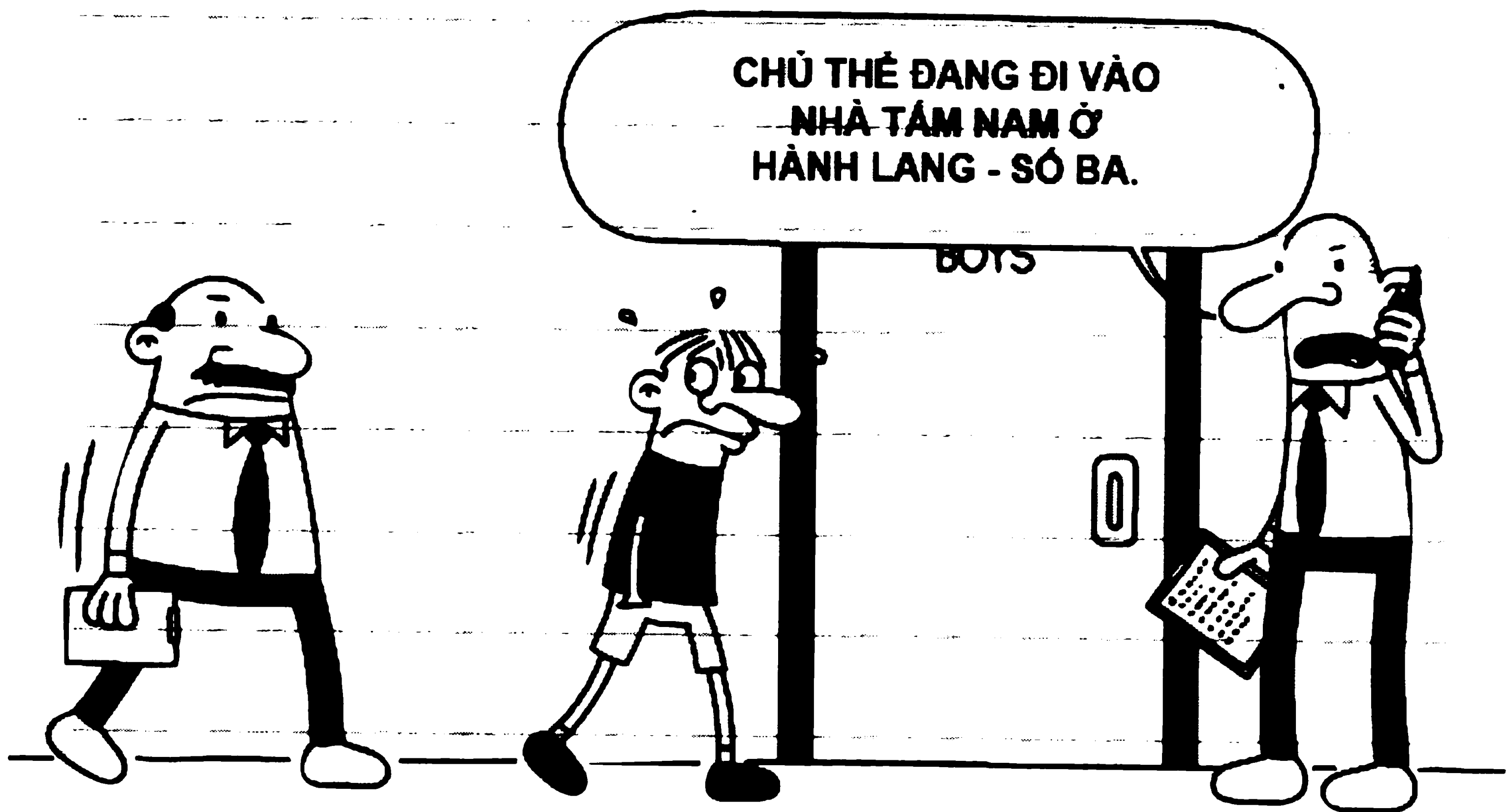
Vậy đó, bây giờ tôi sẽ bị mắc kẹt với cái biệt danh ngu ngốc này cho đến hết đêm, và có thể kéo dài cho đến khi tôi rời trường để đi học đại học.

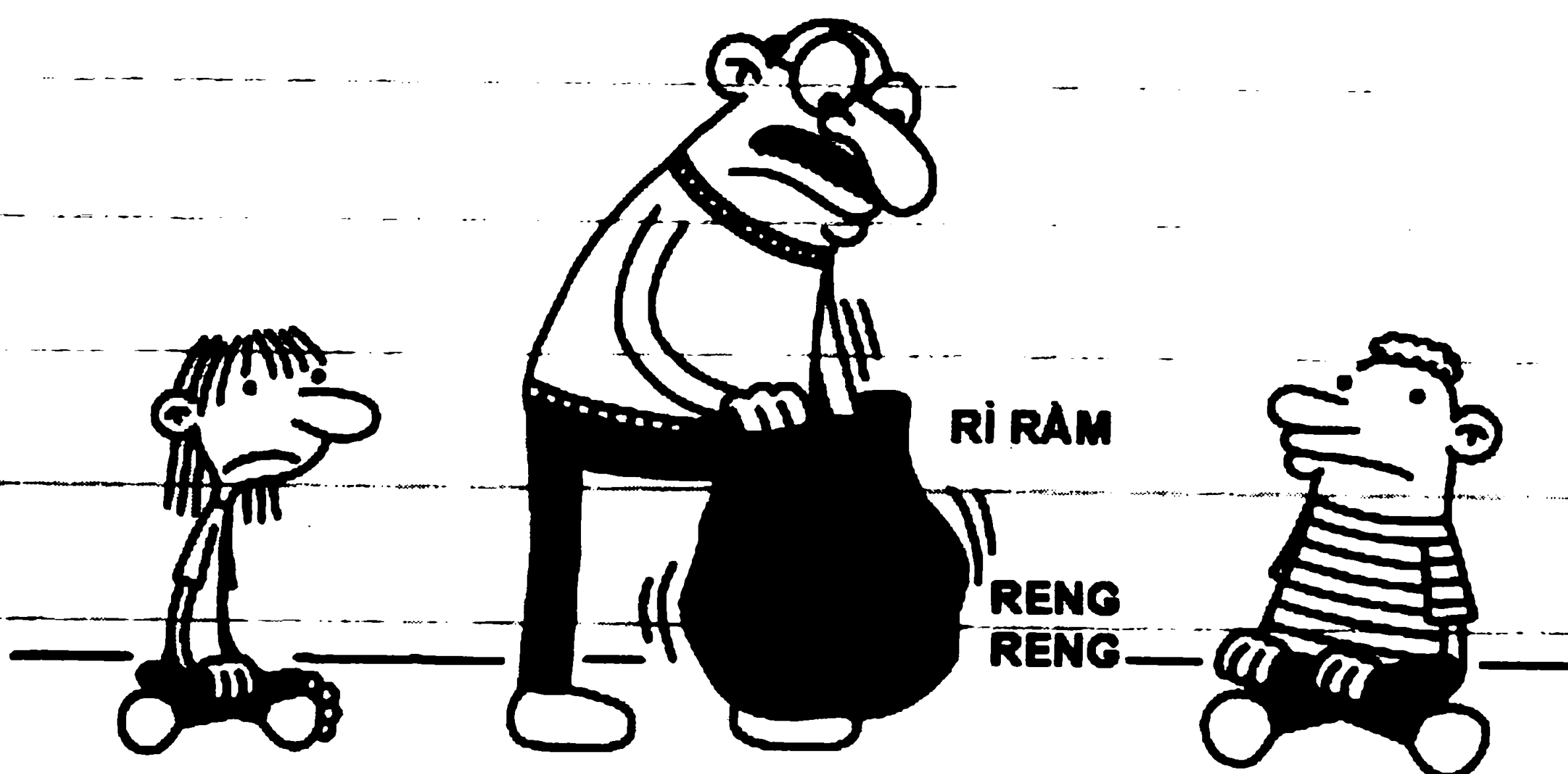
Sau đó, chúng tôi chơi một trò chơi khác có tên là "Những điều chưa bao giờ được nói ra," có nghĩa là chúng tôi phải nói với tất cả mọi người một bí mật nào đó của mình. Cô Carr nói trò chơi sẽ giúp chúng ta "gắn kết" với nhau, nhưng tôi nghĩ rằng mục đích THẬT là để cho những người giám sát đi kèm biết ai là người gây rối.

Lý thuyết của tôi đã được chứng minh ngay sau khi Teddy Caldwell đi xuống hành lang vào phòng tắm và một người giám sát đã bám theo nó.

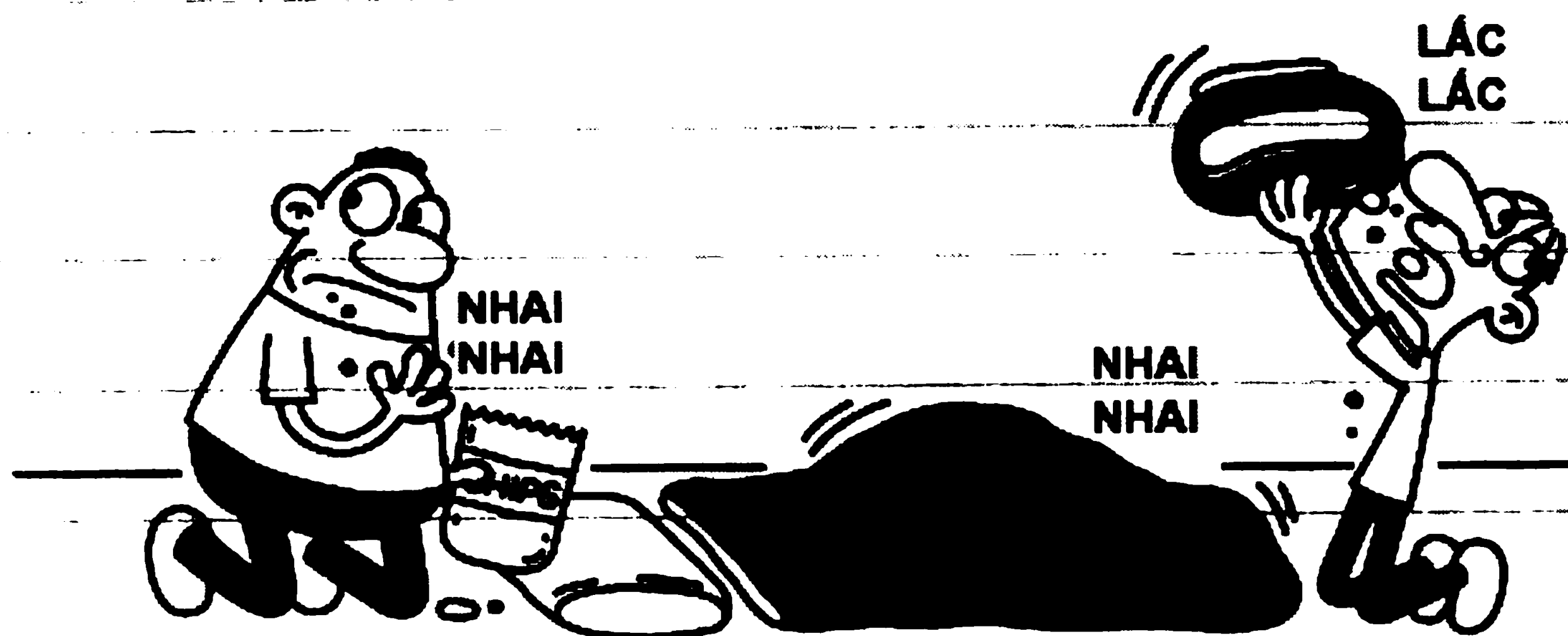

Chúng tôi đã chơi một vài trò khác nhằm tạo không khí náo nhiệt, nhưng không ai có thể tập trung, bởi vì cứ sau năm giây là lại có một chiếc điện thoại di động trong túi đựng đồ bắt đầu đổ chuông. Cuối cùng thì ông Tanner cũng đã phải mở cái túi và cố gắng mò chiếc điện thoại đang kêu để tắt nó đi.

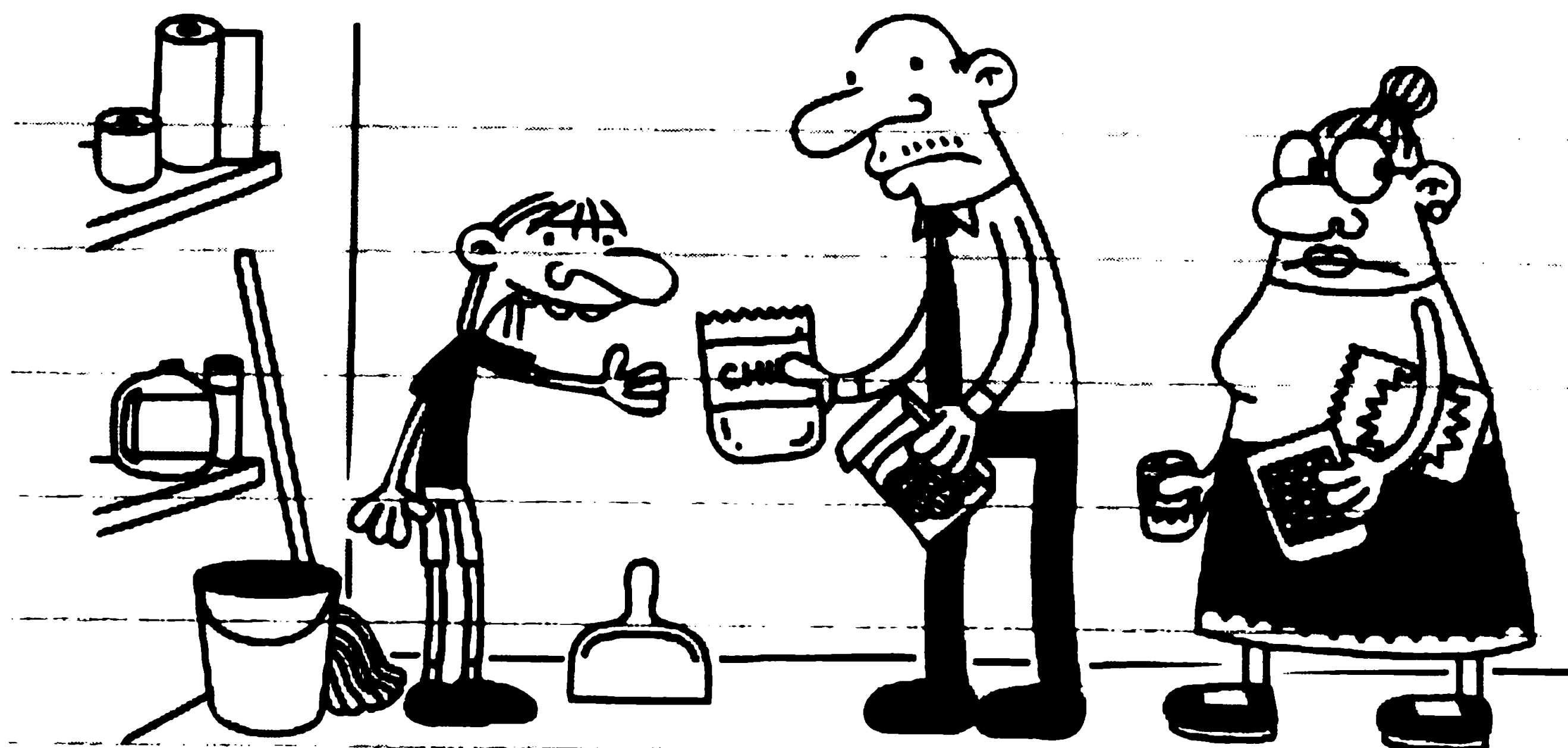
Nhưng về sau ông ấy cũng đã từ bỏ và vứt cái túi vào trong phòng chờ của giáo viên.

Sau khi tất cả những trò chơi kết thúc, chúng tôi có mười lăm phút nghỉ ngơi trước khi bắt đầu các hoạt động tiếp theo. Một vài đứa trong chúng tôi đã mang theo đồ ăn nhẹ, nhưng có một quy định nghiêm ngặt là không có bữa ăn nhẹ, và chúng tôi đã phải ăn chúng một cách lén lút.

Những người giám sát dường như biết CHÍNH XÁC những ai có đồ ăn nhẹ, và họ đã tịch thu khoảng 95% trong số chúng. Ông Farley thậm chí còn tìm thấy quả anh đào chưa nhỏ xiu đã được giấu kín trong vỏ gối của tôi.

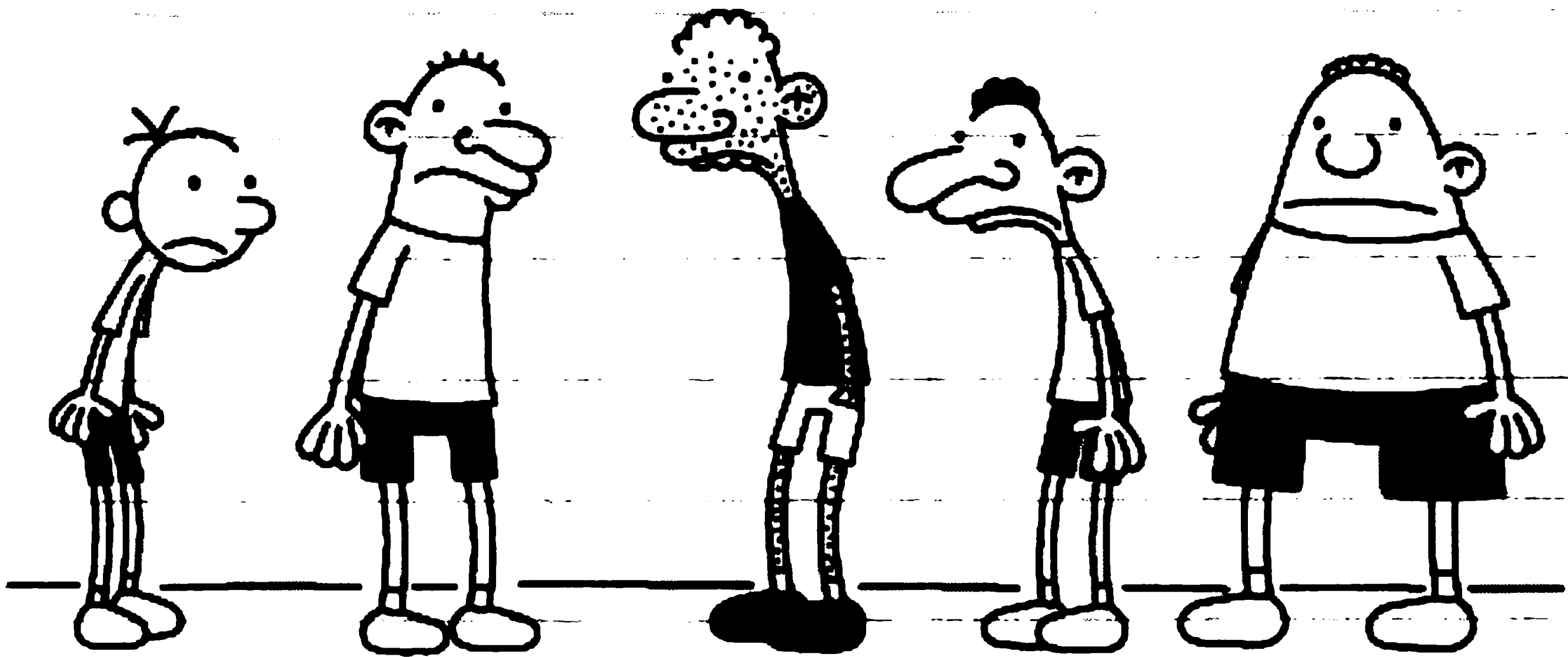
Cuối cùng chúng tôi cũng phát hiện ra tên gián điệp đã bán đứng chúng tôi. Đó là Justin Spitzer, nó đã được trả công bằng chính đồ ăn nhẹ mà người giám sát tịch thu được.

Đứa duy nhất vẫn còn đồ ăn vặt là Jeffrey Chang, nó có một túi bánh pho mát kem khổng lồ. Tôi nghĩ rằng Jeffrey biết việc nó bị bắt chỉ là vấn đề thời gian, vì vậy đã nó tự nhốt mình trong nhà vệ sinh nam và cố gắng tận hưởng bữa ăn nhẹ của mình. Nhưng cuối cùng thì những người giám sát cũng đã phát hiện ra, Jeffrey vô cùng hoảng sợ và nó đã tiêu hủy toàn bộ chúng cũ.

Sau giờ nghỉ giải lao, chúng tôi đã trở lại xếp thành một vòng tròn, và cô Dean nói chúng tôi sẽ chơi một trò chơi mới có tên gọi là "Đoán Xem Ai?" Sau đó, cô ấy chia chúng tôi thành mười đội. Tôi ở đội Ba cùng với George Fleer, Tyson Sanders, và một vài đứa khác.

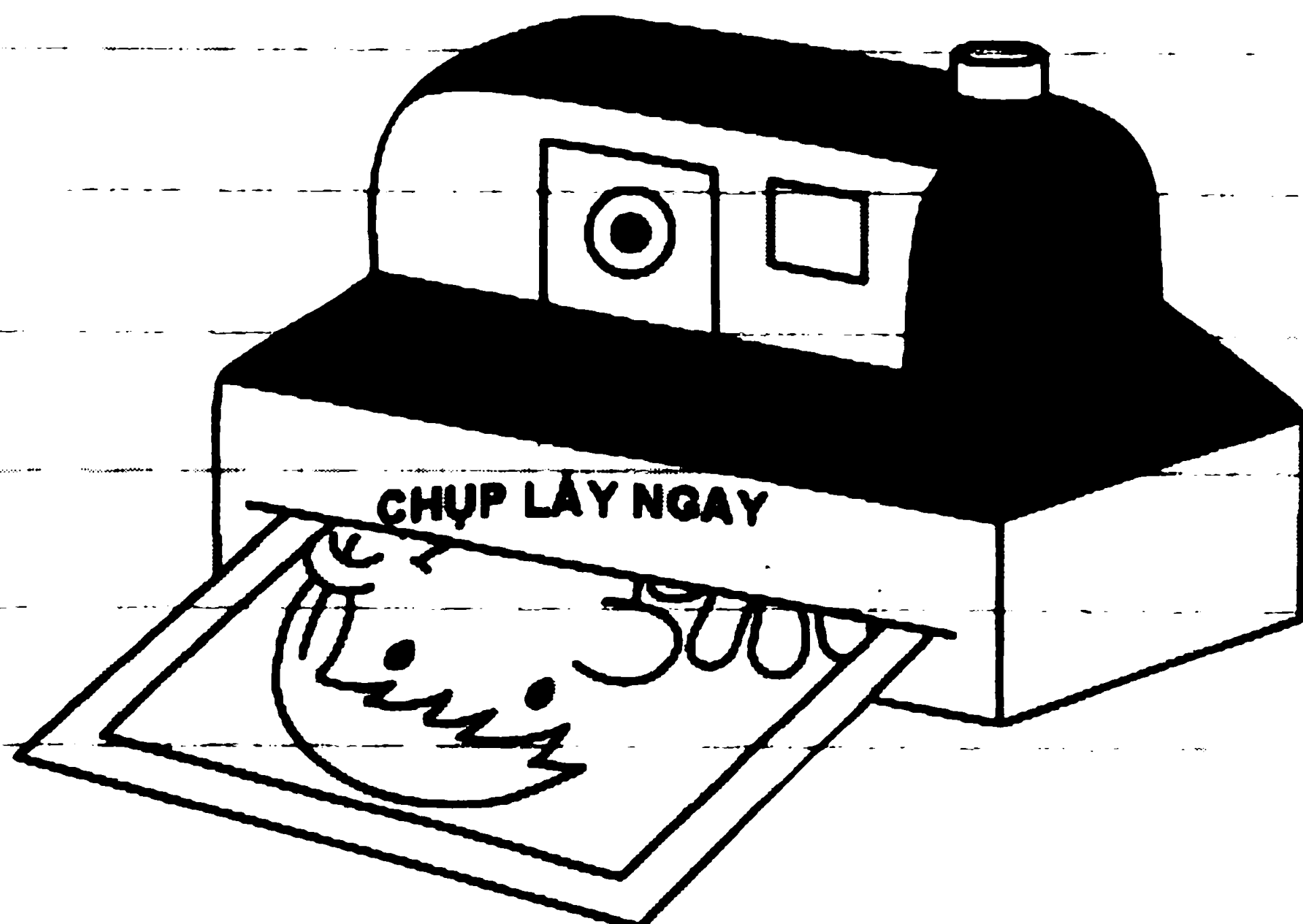
Tôi đã rất vui vì mình không phải ở cùng một đội với Rowley, bởi vì điều này thật sự là không thoải mái.

Đây là cách chơi: mỗi đội phải đi vào một phòng khác nhau và chụp một bức ảnh của một trong những những thành viên đội mình. Nhưng phải là ảnh cận cảnh, giống như một chiếc tai hoặc mũi hoặc tay hoặc một cái gì đó tương tự. Sau đó, mỗi đội sẽ mang bức ảnh vào thư viện, và các đội khác phải đoán được ai là người trong hình.

Sau đó, cô Dean nói đội chiến thắng sẽ được một chiếc bánh sandwich kem trong tủ lạnh ở quán ăn tự phục vụ. Tôi phải thừa nhận, nó có vẻ giống như một trò chơi vui vẻ. Nhưng khi cô ấy chỉ vào những chiếc máy ảnh, thì bọn trẻ nhao nhao hết cả lên, vì đã gần hai giờ trôi qua không một ai trong chúng tôi được động vào bất kỳ một thiết bị công nghệ cao nào.

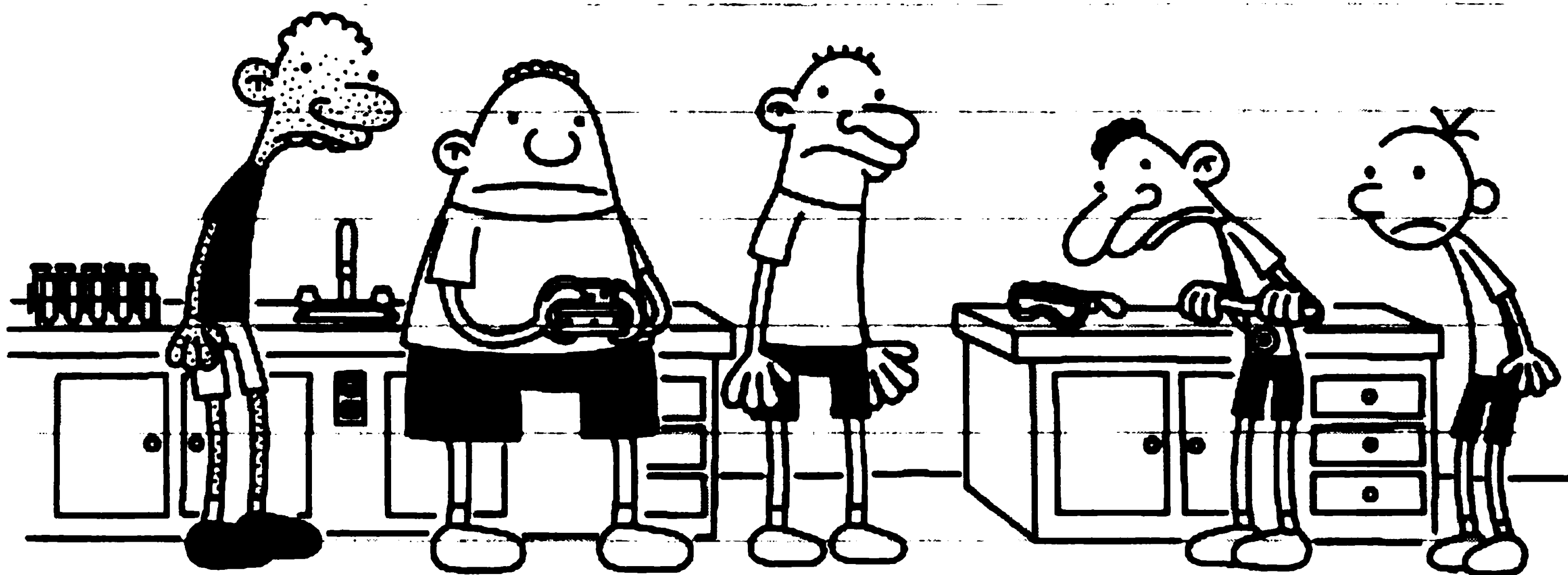

Sau đó, chúng tôi phát hiện ra đây là những chiếc máy ảnh đã lỗi thời, loại mà có thể in ảnh ra ngay lập tức, và mọi người đều thấy hơi thất vọng, bởi vì nó không có màn hình.

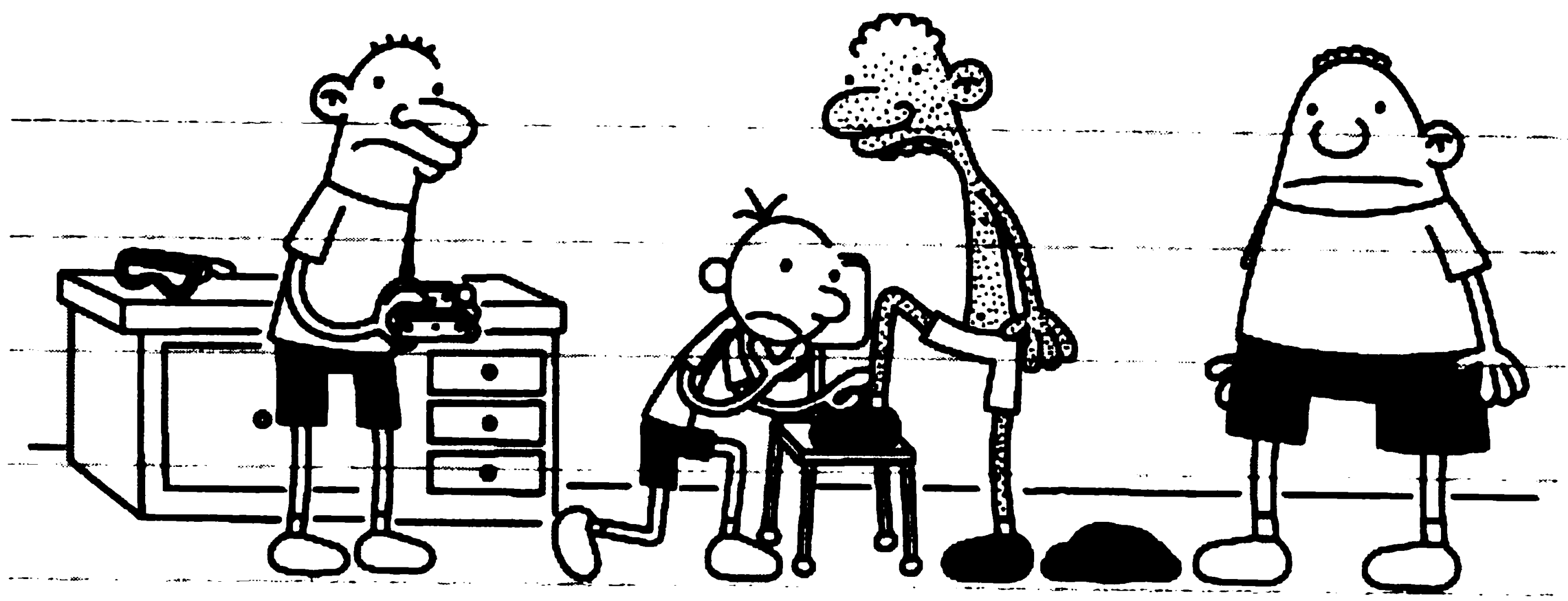
Đội chúng tôi đi xuống phòng thí nghiệm khoa học, nơi chúng tôi có thể kín đáo chụp hình của mình. Điều đầu tiên chúng tôi phải làm là tìm ra ai sẽ là người mẫu ảnh.

George Fleer nói rằng chúng tôi nên chụp ảnh cái rốn của nó. Nhưng mọi người nghĩ điều đó quá lộ liễu bởi vì George có một cái rốn rất đặc biệt, và các đội khác sẽ đoán được CHÍNH XÁC đó là ai.

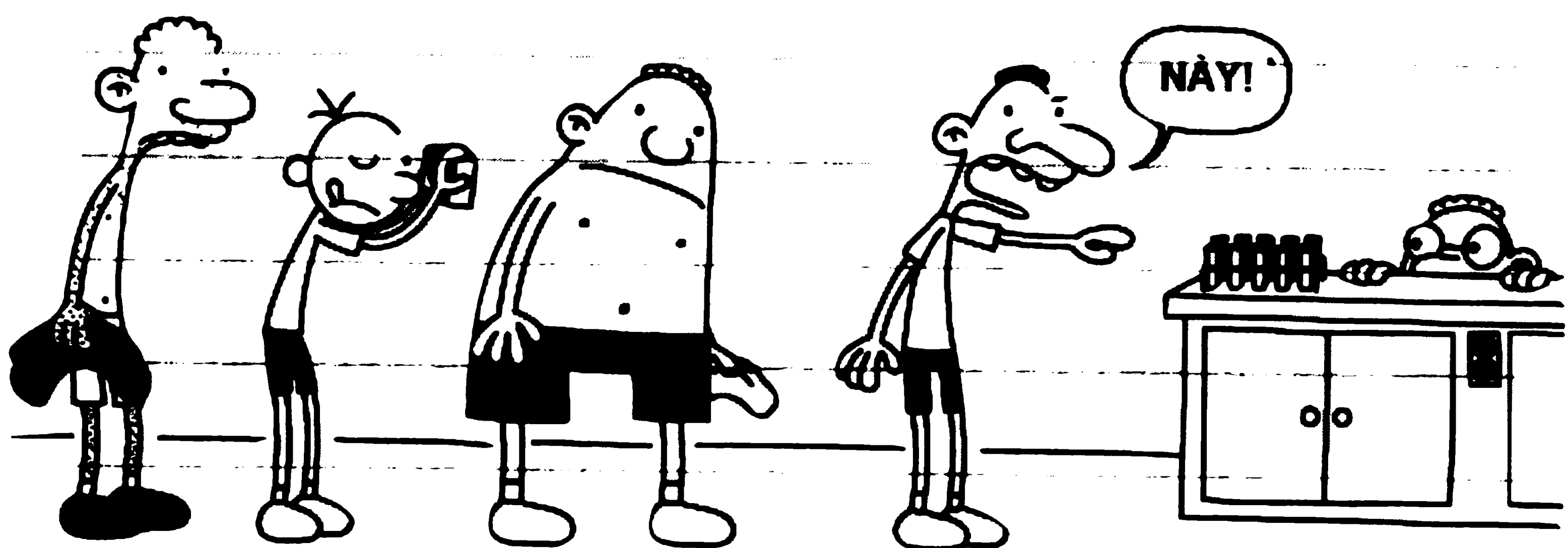

Chúng tôi đã cố gắng chụp ảnh một đứa khác trong nhóm, nhưng hầu hết trong số bọn chúng đều quá dễ dàng để có thể nhận ra.

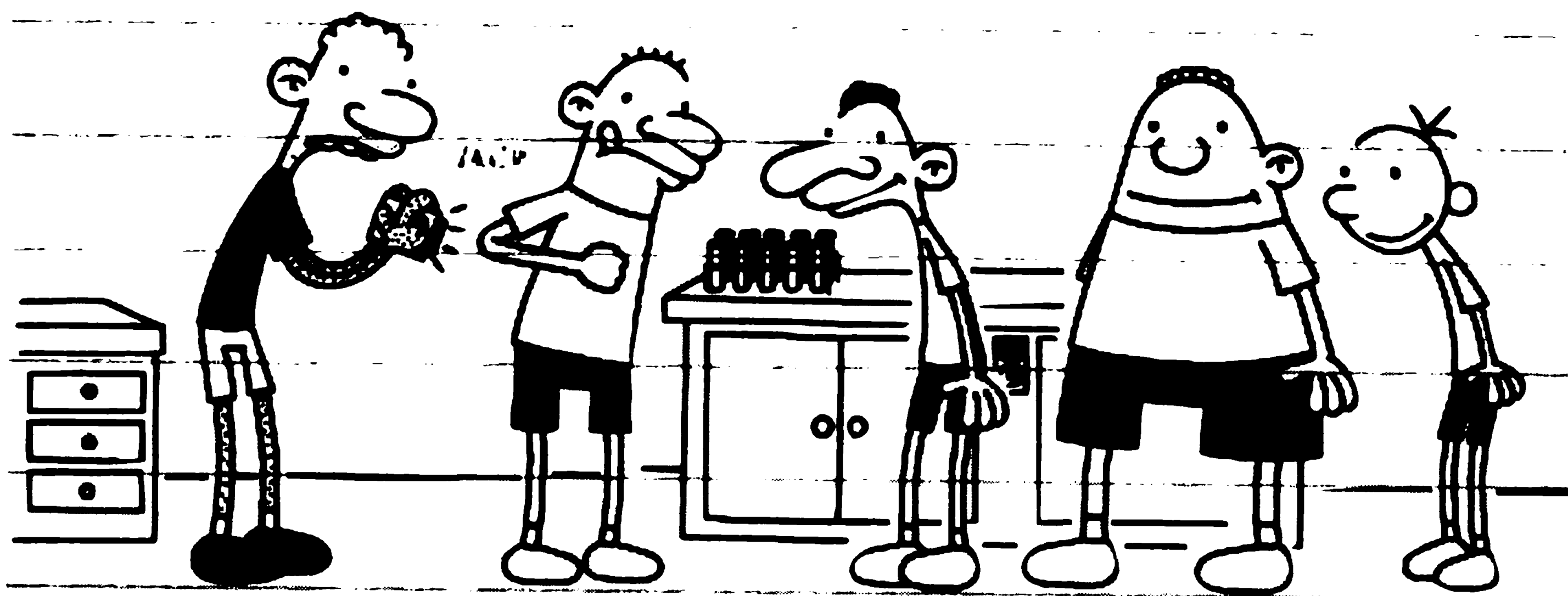
Nicky Wood muốn chụp ảnh nó, nhưng toàn thân nó được bao phủ bởi tàn nhang và chúng tôi không thể tìm thấy bất cứ một chỗ nào có thể chụp được.

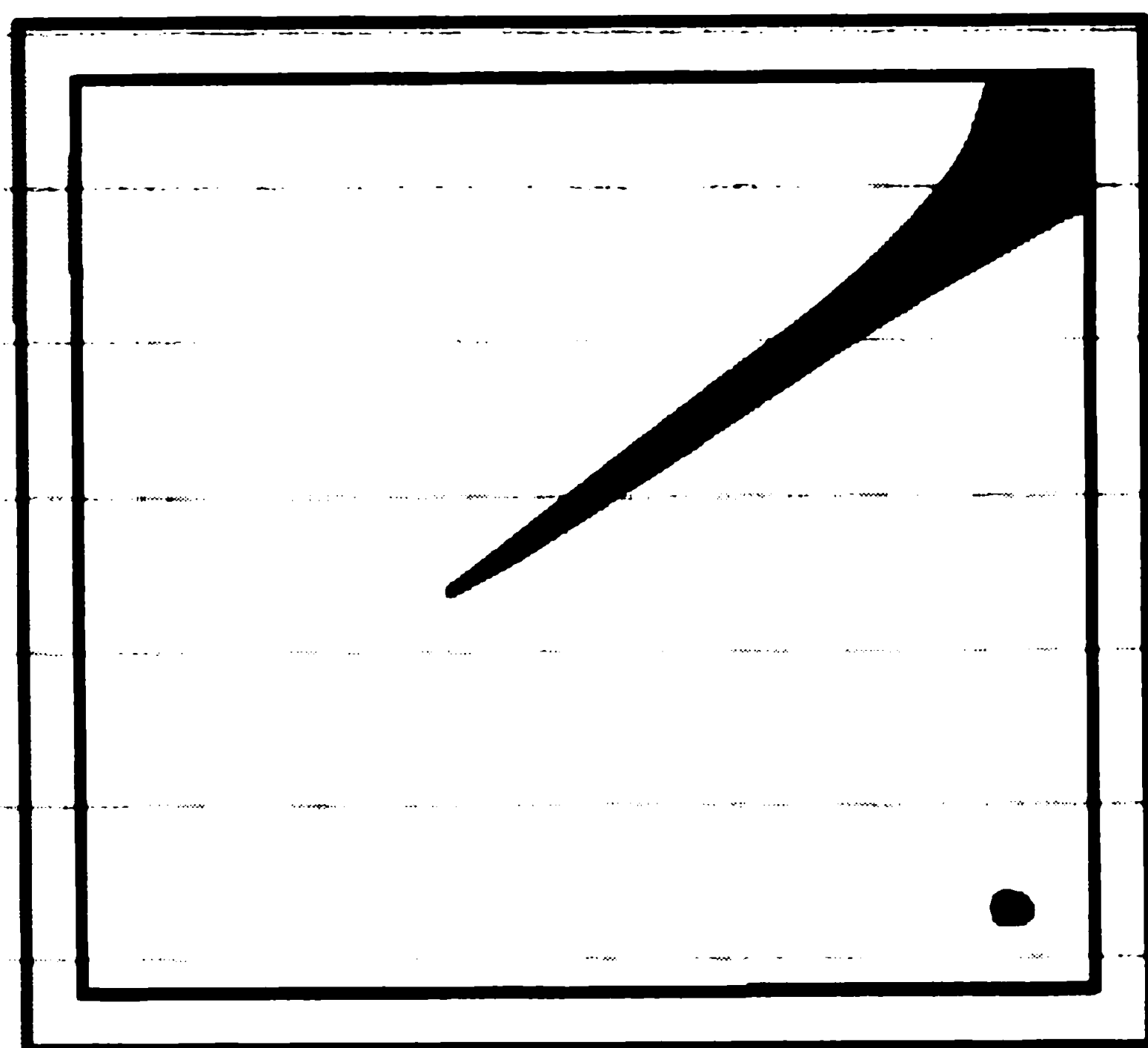
Chúng tôi đã chụp một bức ảnh cái lưng của Christopher Brownfield, nhưng chúng tôi phát hiện ra một thằng nhóc. Đội Bốn đang bí mật theo dõi buộc chúng tôi phải chọn một người khác.

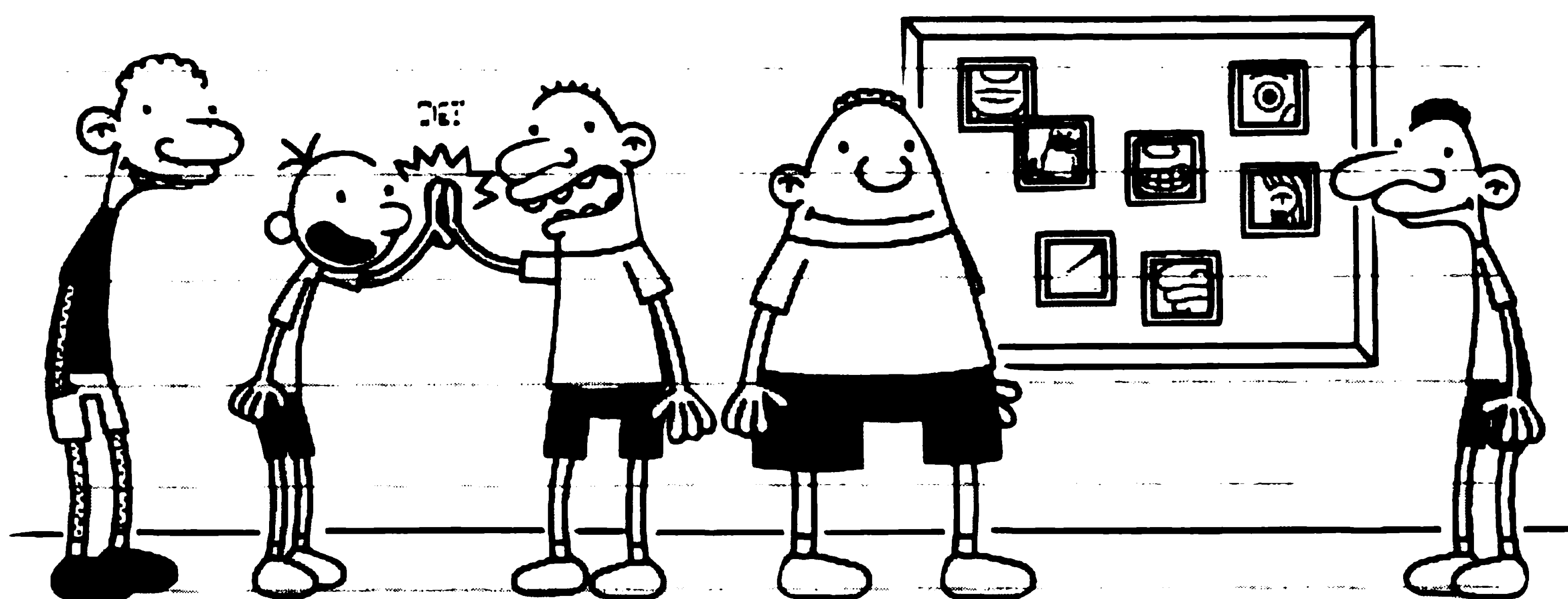
Chúng tôi đã chụp rất nhiều ảnh của Tyson Sanders, nhưng tấm hình tốt nhất là tấm chụp khuôn tay của nó.

Bạn thậm chí còn không thể đoán được tấm hình chụp cái gì, vì vậy, đây chính là tấm mà chúng tôi đã chọn.

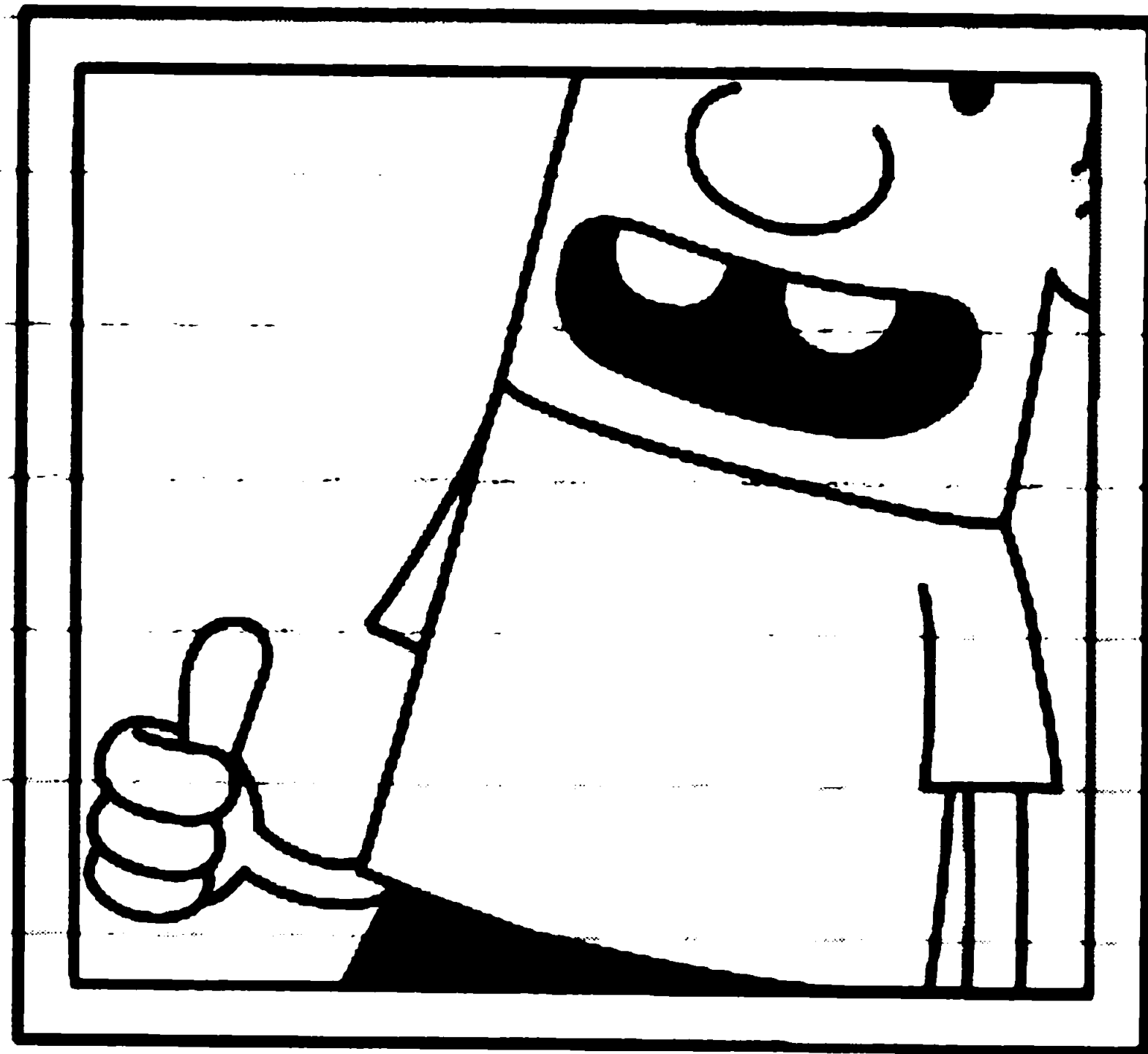

Khi tất cả các đội tập trung lại với nhau trong thư viện, chúng tôi treo bức ảnh đã chọn lên tường cùng với các đội khác. Và ngay sau khi chúng tôi nhìn thấy những bức ảnh khác, chúng tôi biết đội mình chắc chắn giành chiến thắng.

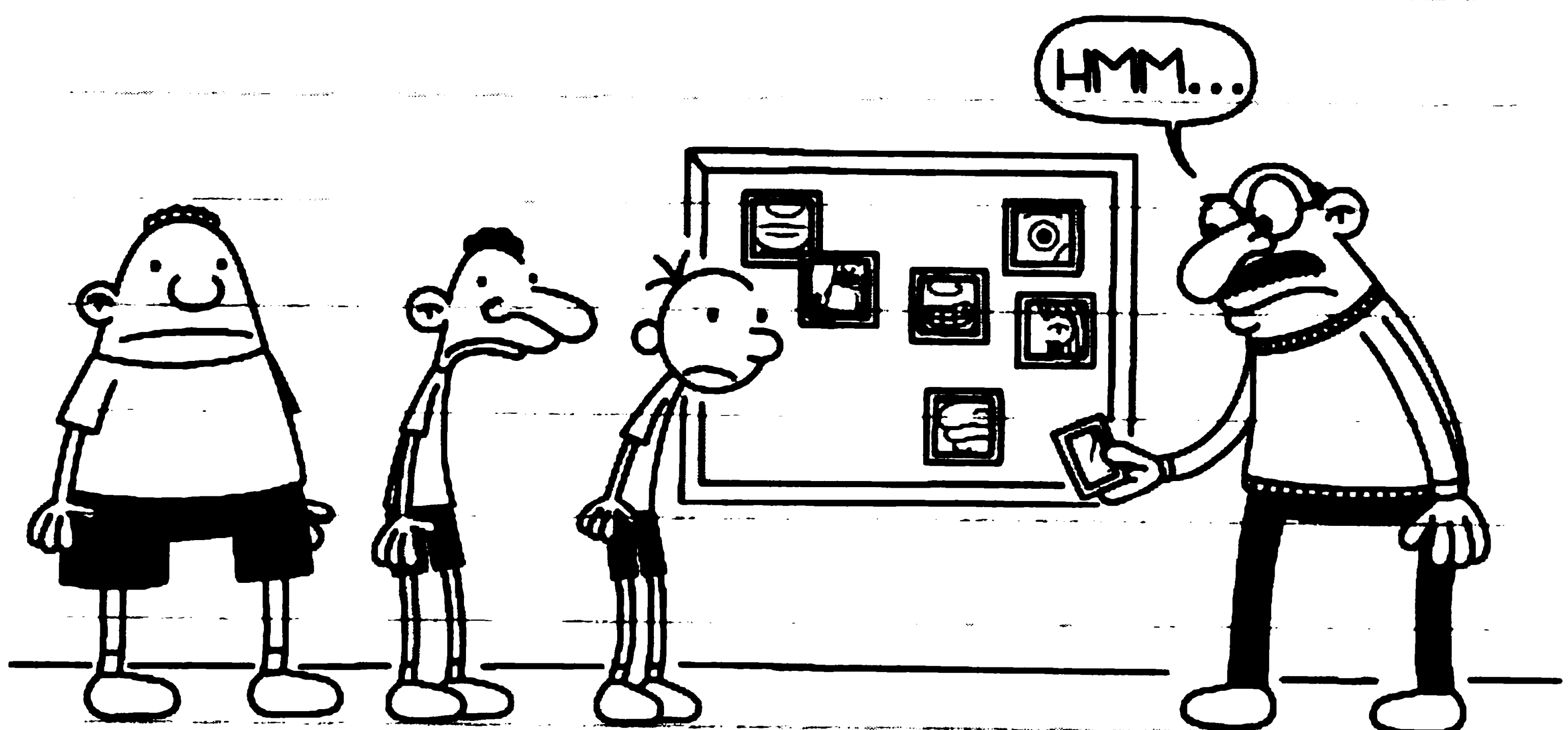

Một số bức ảnh rất dễ dàng để có thể xác định được người trong hình là ai, điều này quả thật là một thảm bại.

Thành thật mà nói thì dùng có hỏi tôi những gì mọi người trong đội Rowley đang nghĩ nhé.

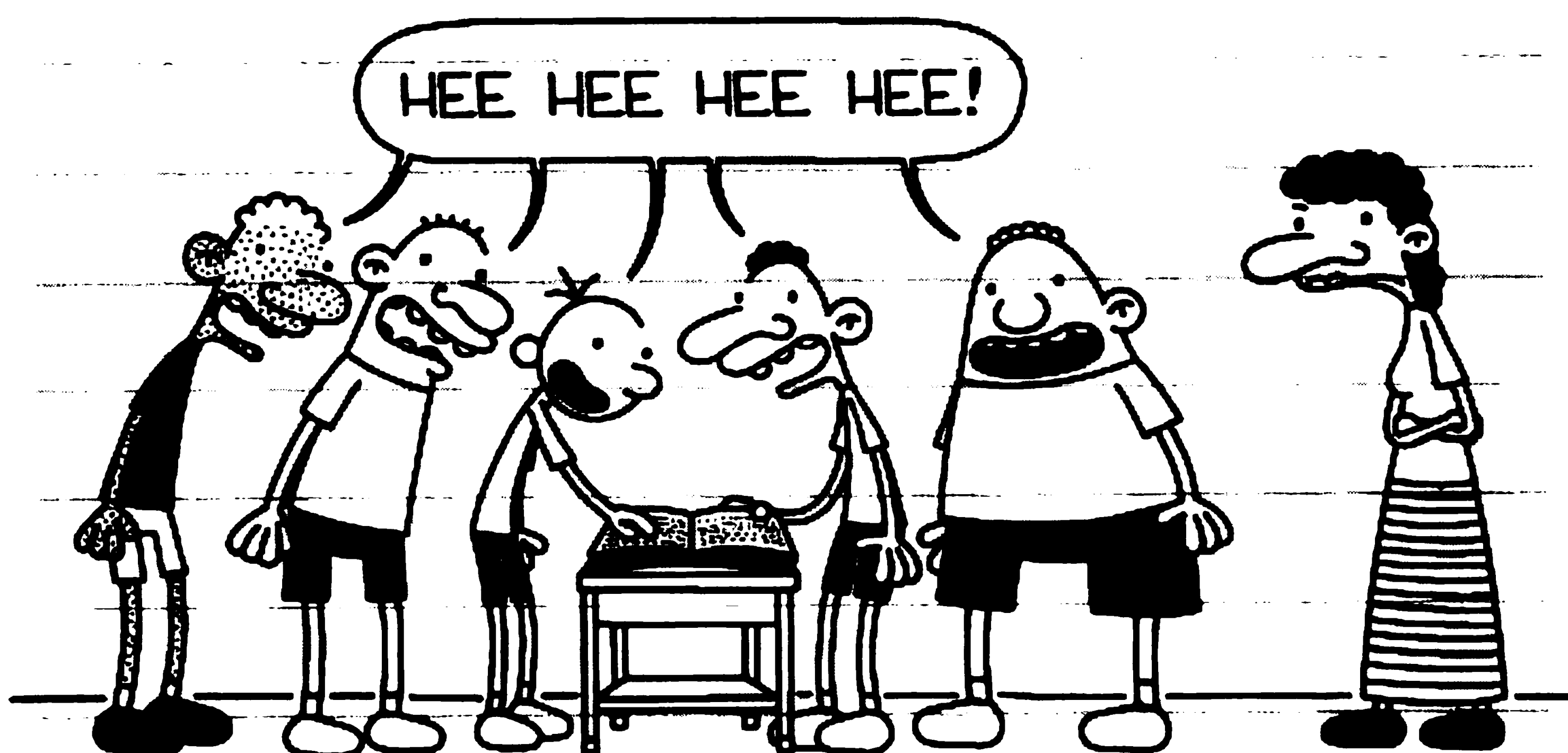
Chúng tôi rất nóng lòng chờ đợi đến phần dự đoán của trò chơi, kể từ lúc chúng tôi biết sẽ không ai có thể đoán được người trong bức ảnh của đội tôi là ai. Tuy nhiên, ông Tanner chỉ đứng đó và nhìn chăm chăm vào bức ảnh của chúng tôi.

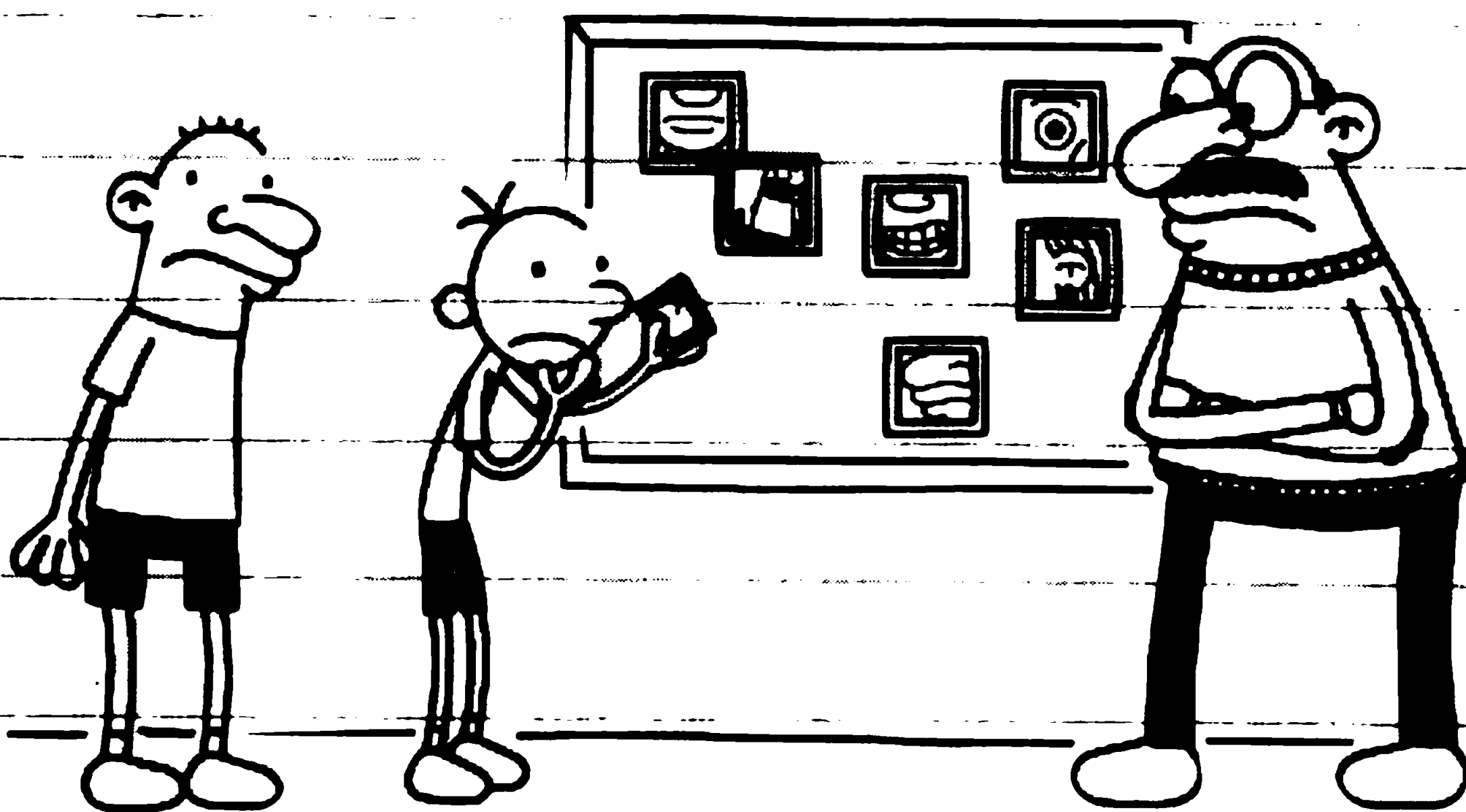
Sau đó, ông Tanner nói rằng ông không đánh giá cao "người đóng thế nguy hiểm" của Đội Ba và chúng tôi không đủ tiêu chuẩn để tham gia cuộc thi.

Tất cả chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, cố gắng hiểu xem ông Tanner đang nói về chuyện quý quái gì. Tuy nhiên, cô Dean cũng nổi giận. Cô ấy nói chụp "bàn tọa" một ai đó là một việc làm hoàn toàn không phù hợp.

Không ai trong đội của tôi biết "bàn tọa" có nghĩa là gì, nhưng may mắn là chúng tôi đã ở trong thư viện, do đó, chúng tôi đã tra nó trong từ điển. Và bạn sẽ không bao giờ tin được điều này, nó có nghĩa là "cái mông." Thực ra, chúng tôi đã phát hiện được có khoảng một triệu từ KHÁC nói về "Cái Mông."

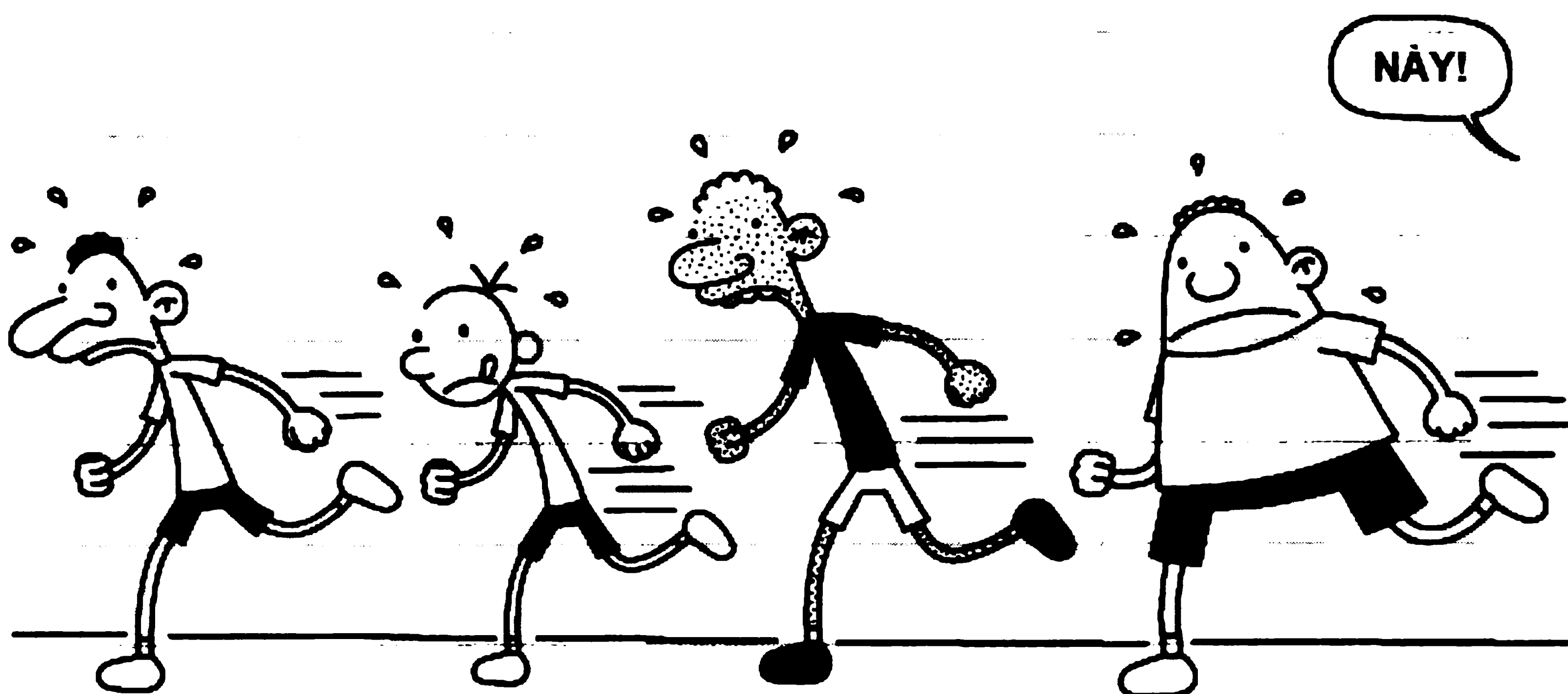
Nhưng các thầy cô thì rất GIẬN. Họ thực sự nghĩ rằng chúng tôi đã chụp bức ảnh cái mông của ai đó, và tôi nghĩ nếu bạn xem bức ảnh ở một góc nhất định thì bạn có thể hiểu tại sao một người bình thường lại có thể nhầm lẫn như vậy.

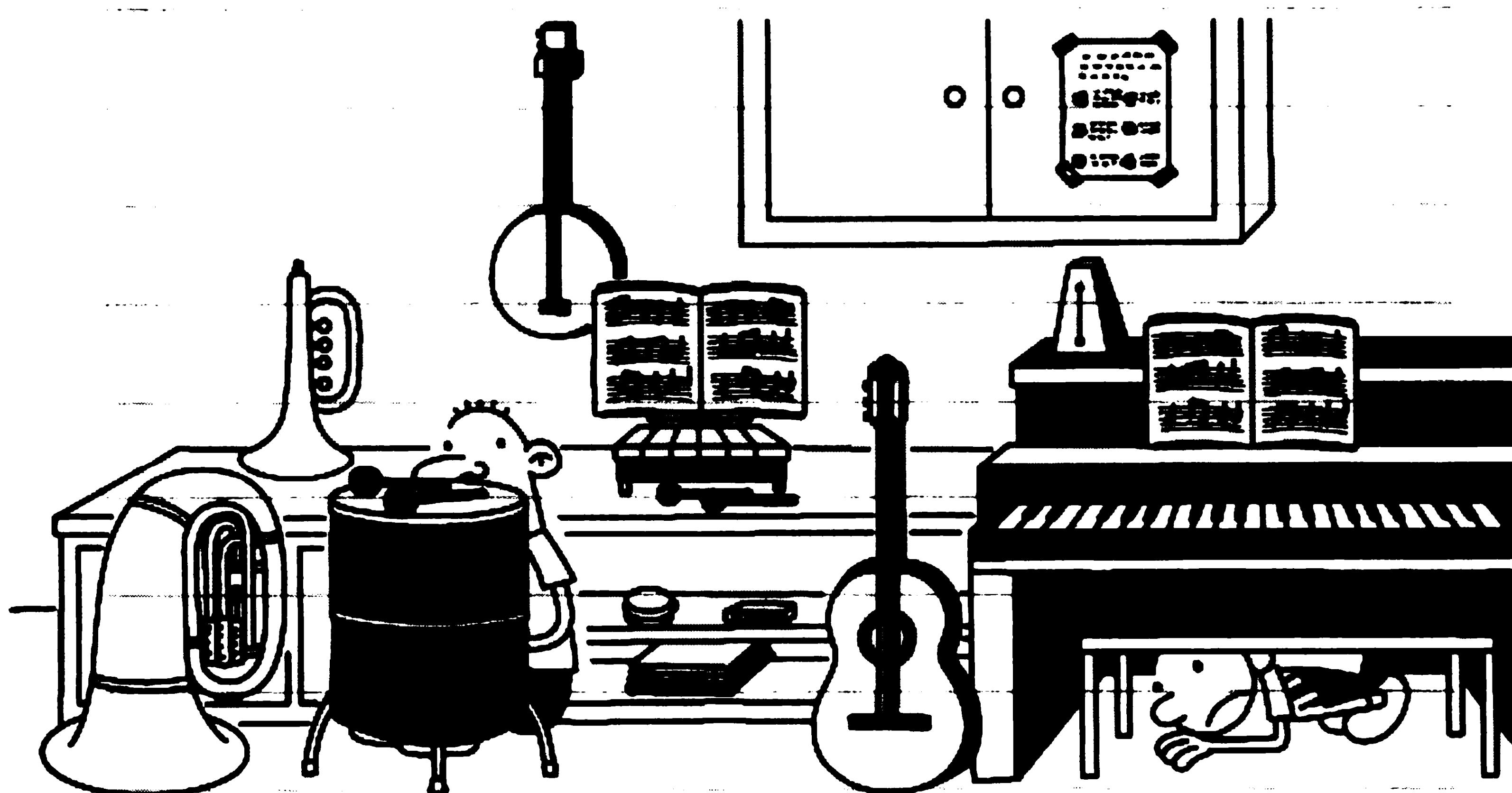
Ông Tanner cho biết ông ấy sẽ gọi cho bố mẹ của chúng tôi và bảo họ đến đưa chúng tôi về nhà, và ông nói rằng đứa trẻ có mông trong hình CHẮC CHẮN sẽ gặp rắc rối lớn.

Tôi biết rằng nếu ông Tanner gọi bố mẹ tôi vào lúc 11 giờ đêm thì bố mẹ sẽ không vui về gì đâu, và tôi có thể nói rằng rất nhiều những đứa khác trong đội của tôi cũng có cùng suy nghĩ giống như vậy. Sau đó, George Fleer đã bỏ chạy, nó khiến cho tất cả mọi người phát hoảng.

Vì vậy, những đứa còn lại trong đội cũng chạy thực mạng theo nó.

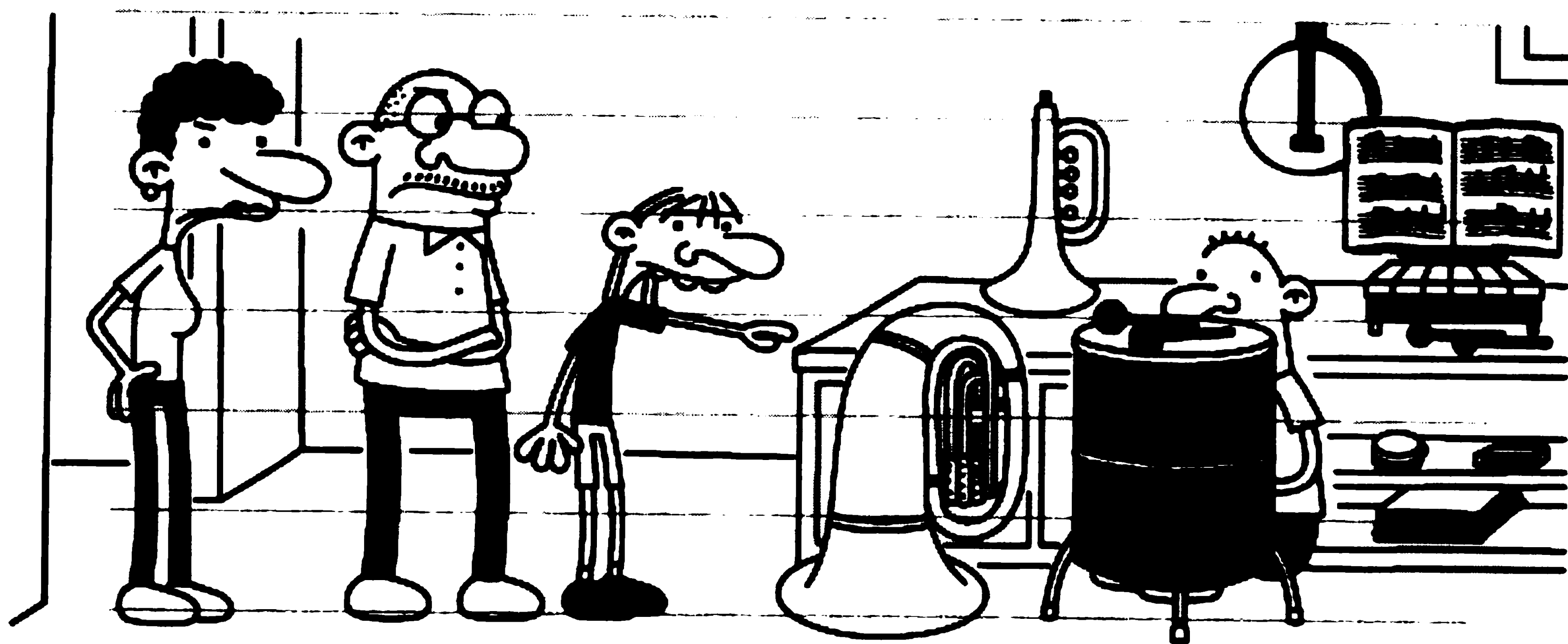

Đây chính là lúc thân ai người ấy lo, mạnh ai người ấy chạy, và cuối cùng tôi đã trốn trong phòng học nhạc với Tyson Sanders. Chúng tôi đóng cửa, tắt hết đèn để không ai đến và tìm thấy chúng tôi ở đó.

Tyson thực sự lo lắng rằng các giáo viên sẽ làm một đội hình mộng để tìm ra cái phù hợp với bức ảnh. Nhưng tôi nói với Tyson là nó không có bất cứ điều gì phải lo lắng, bởi vì nó luôn tụt hết quần xuống khi nó đi tiểu, vì vậy tất cả mọi người đều biết rõ mộng của nó nhìn như thế nào rồi.

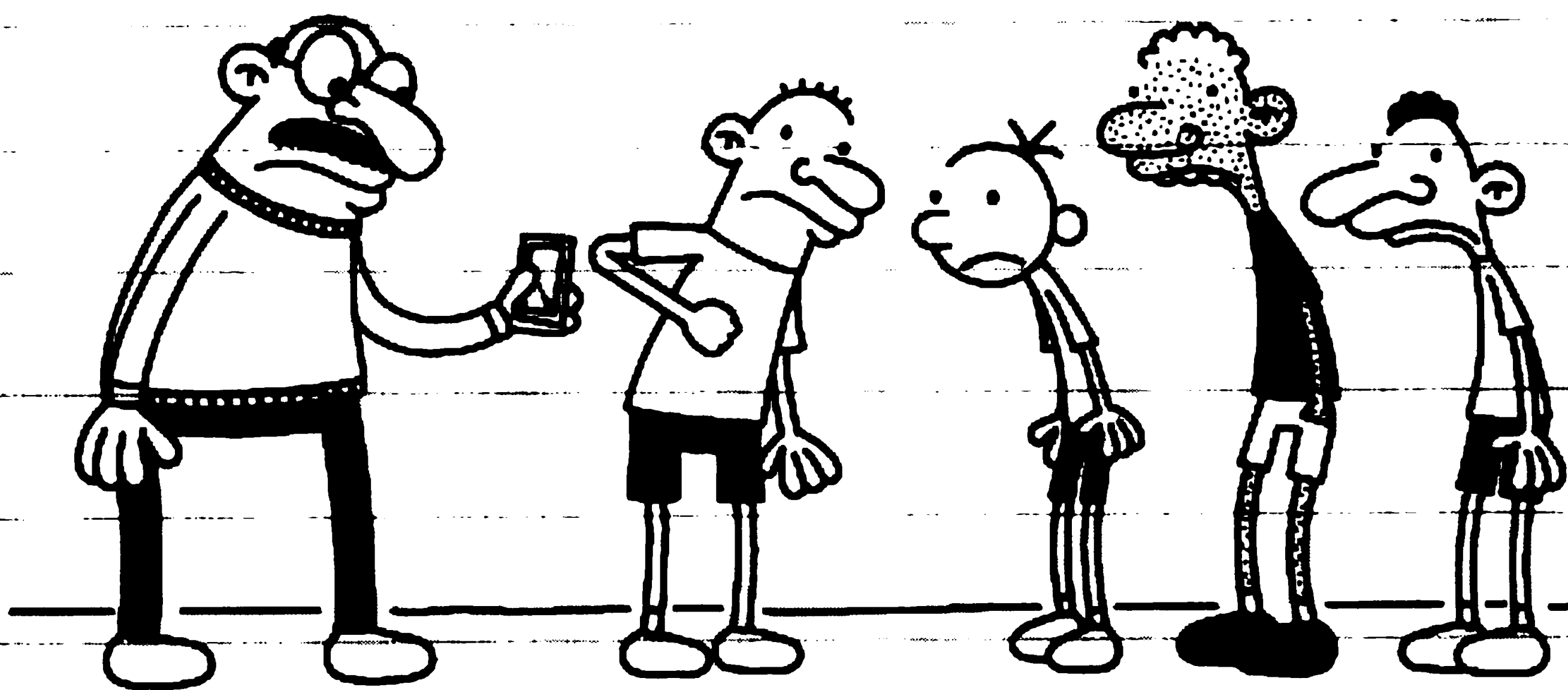
Tôi và Tyson trốn trong phòng âm nhạc rất lâu, nhưng cuối cùng thì chúng tôi cũng bị phát hiện bởi một vài thầy cô giáo, những người đã dùng Justin Spitzer làm nhiệm vụ chỉ điểm.

Những người giám sát dẫn chúng tôi đến thư viện, nơi mà tất cả các thành viên khác của Đội Ba đang phải đứng xếp hàng ngay ngắn thành một vòng tròn.

Vâng, tất cả mọi người ngoại trừ Christopher Brownfield, đứa mà tôi biết vẫn còn đang trốn đằng sau máy làm sô đa trên tầng hai.

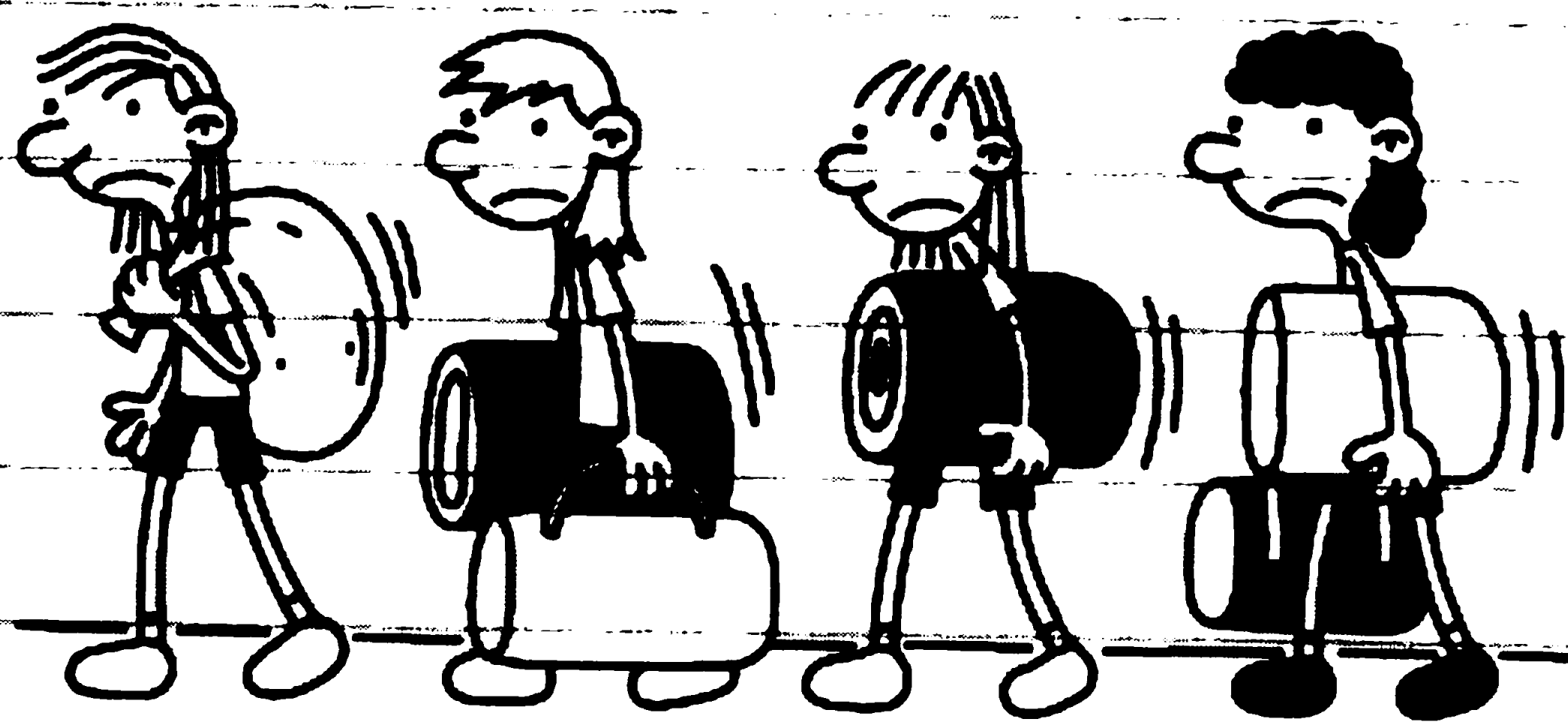
Tyson nói với ông Tanner rằng bức ảnh đó chụp cánh tay của mình. May mắn thay, có một chiếc nốt ruồi gần khuỷu tay của Tyson và nó phù hợp với đặc điểm trong bức ảnh, nếu không thì tôi không nghĩ rằng ông Tanner sẽ tin nó.

Sau đó ông Tanner nhìn vào bức ảnh và cánh tay Tyson vài lần nữa, ông ấy nói ông ấy đã mắc một "sai lầm ngây thơ" và rằng bất cứ "người biết suy luận" nào cũng có thể mắc sai lầm này. Nó có vẻ giống như một lời xin lỗi nửa vời với tôi, nhưng tôi chỉ thực sự vui khi ông ấy không còn nhắc đến việc gọi cho bố mẹ của chúng tôi nữa.

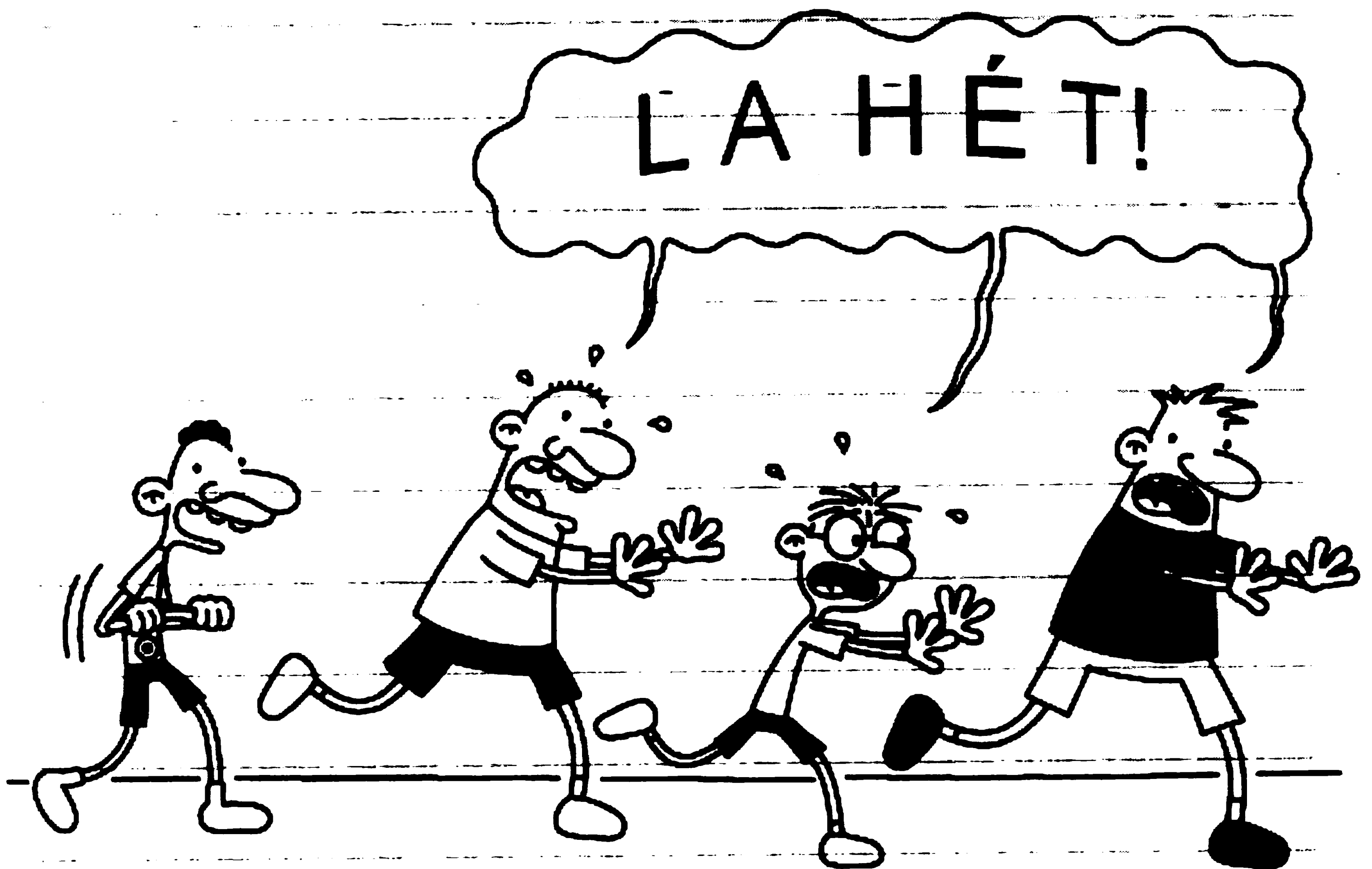
Sau đó, bữa tiệc các trò chơi kết thúc, và những người giám sát nói bây giờ là thời gian để chúng tôi dành cho buổi đêm. Tôi nghĩ tất cả mọi người đến tham dự Khóa Trái đã có kế hoạch ở lại cả đêm, nhưng tại thời điểm này tôi chỉ vui nếu được đi ngủ vì nó có nghĩa là đêm có thể sẽ trôi nhanh hơn.

Tôi đã đi tới hội trường để lấy túi ngủ của mình, chỗ của tôi ngay bên phải Jennifer Houseman, đùa thực sự không phải tồi lắm. Nhưng những người giám sát nói rằng bọn con gái cần phải mang đồ đạc xuống phòng truyền thông trong thư viện còn bọn con trai thì ở lại hội trường.

Tôi hy vọng mình sẽ được nghỉ ngơi một chút. Nhưng lũ bạn tôi thì bắt đầu chạy vòng quanh phòng, và thật khó để có thể ngủ được trong tình trạng này.

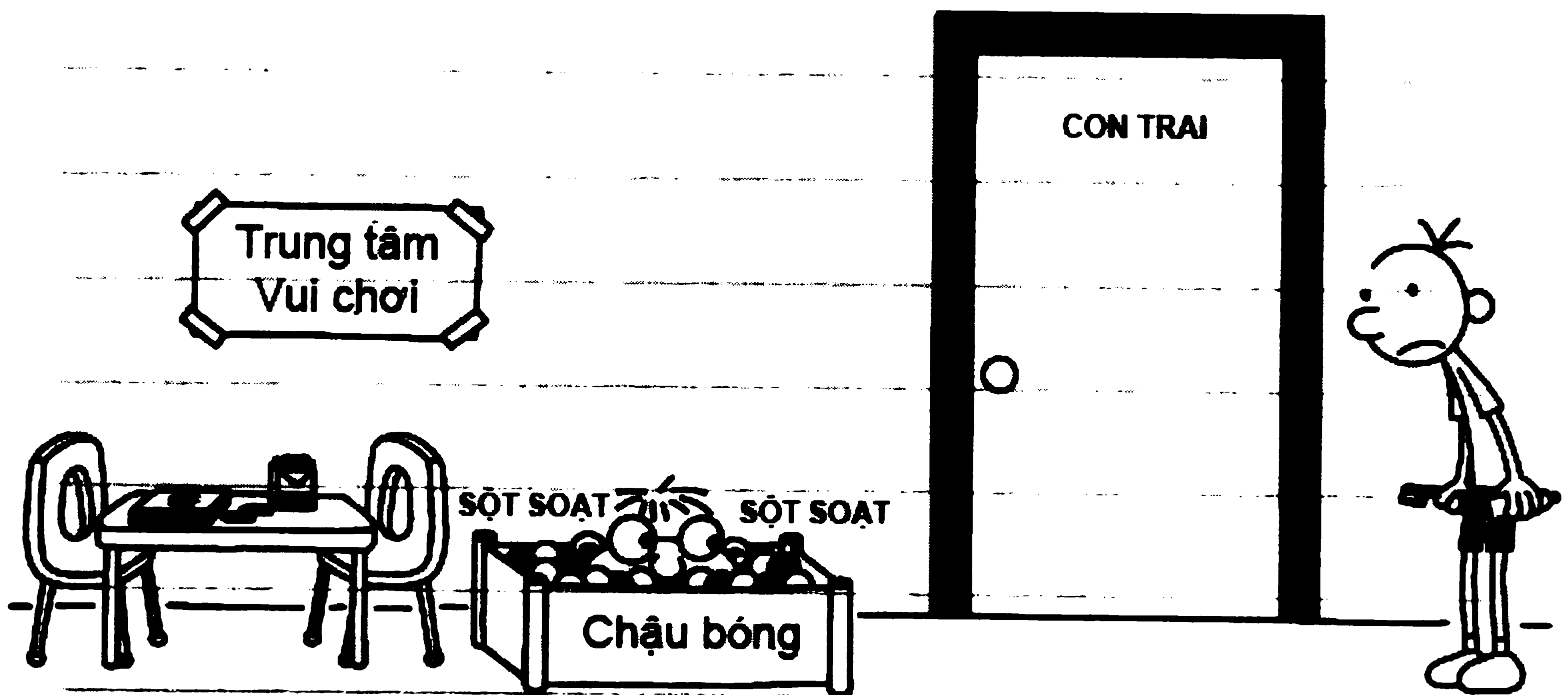
Nhất là lúc George Fleer bắt đầu đuổi mọi người chạy vòng vòng với chiếc rốn kinh dị của nó.

Bạn thấy đấy, đây chính là lý do tôi không thể chịu đựng được những đứa cùng độ tuổi với tôi. Khi mà có cơ hội thì chúng chẳng khác gì một bầy động vật hoang dã.

Khi George bắt đầu đuổi mọi người chạy vòng quanh, tôi xin phép đi vào nhà vệ sinh để đánh răng. Nhà vệ sinh nằm ở tít phía sau hội trường, và đèn thì đã tắt hết, vì vậy ở đó thật sự là rất tối.

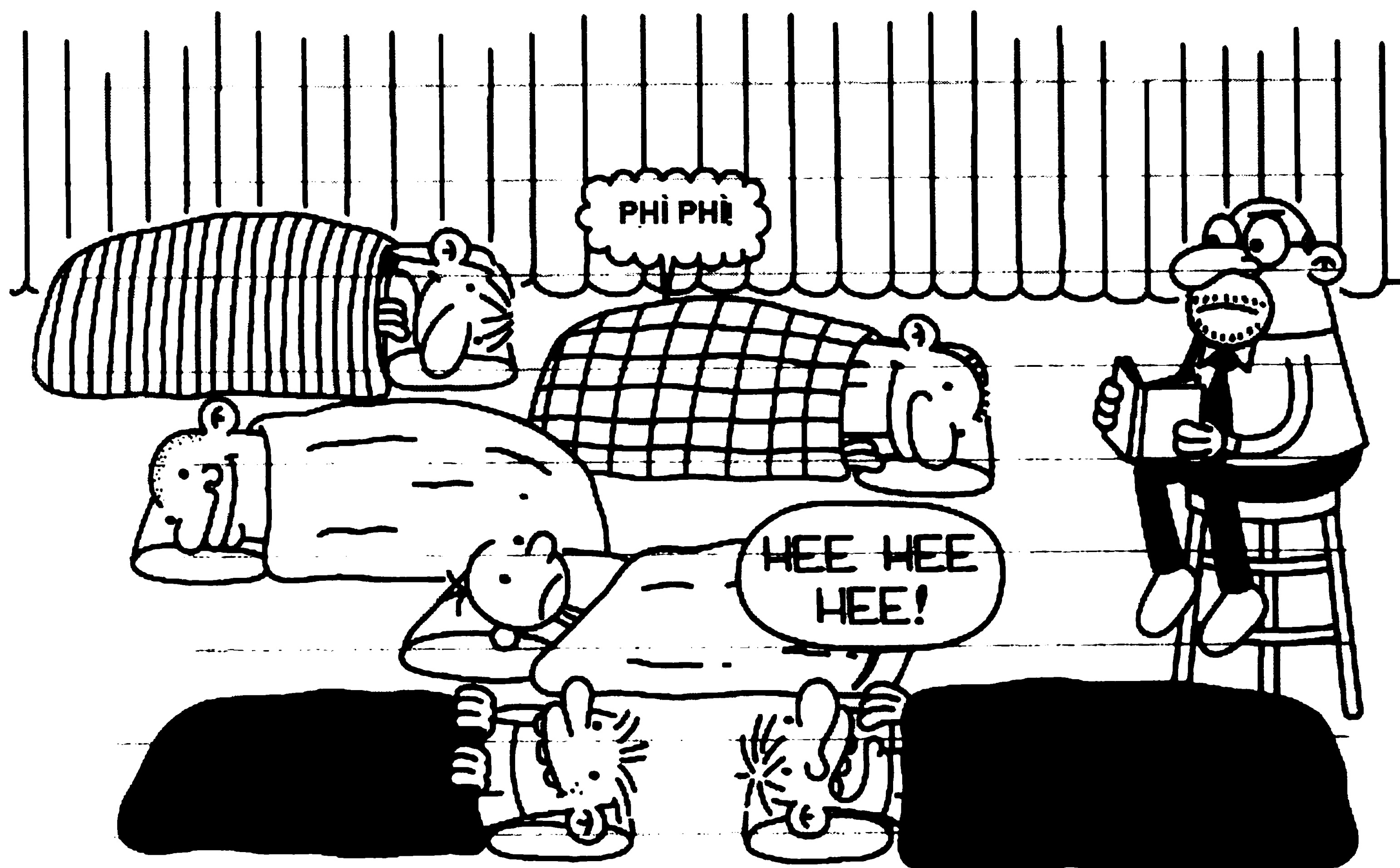
Tôi nghe thấy một tiếng động rất lạ, làm tôi hoảng sợ mất mấy giây, bởi vì trường của chúng tôi đang có vấn đề với loài gặm nhấm. Nhưng hóa ra đó là Fregley, nó đang chơi một mình trong chậu bóng.

Khoảng nửa đêm ông Palmero, tư vấn viên hướng dẫn, nói tất cả mọi người chui vào túi ngủ của mình để ngủ. Sau đó, ông ấy nói rằng không ai được nói chuyện trong lúc ngủ và ông ấy không muốn nghe âm thanh phát ra từ bất cứ ai.

Cứ khoảng một lúc, lại có ai đó cắn pho mát, và điều đó khiến ông Palmero thực sự phát điên vì ông ấy không thể tìm ra ai đã làm.

Sau những gì đã xảy ra với bức ảnh, tôi nghĩ rằng người lớn thực sự quá nhạy cảm đối với bất cứ cái gì liên quan đến cái mông.

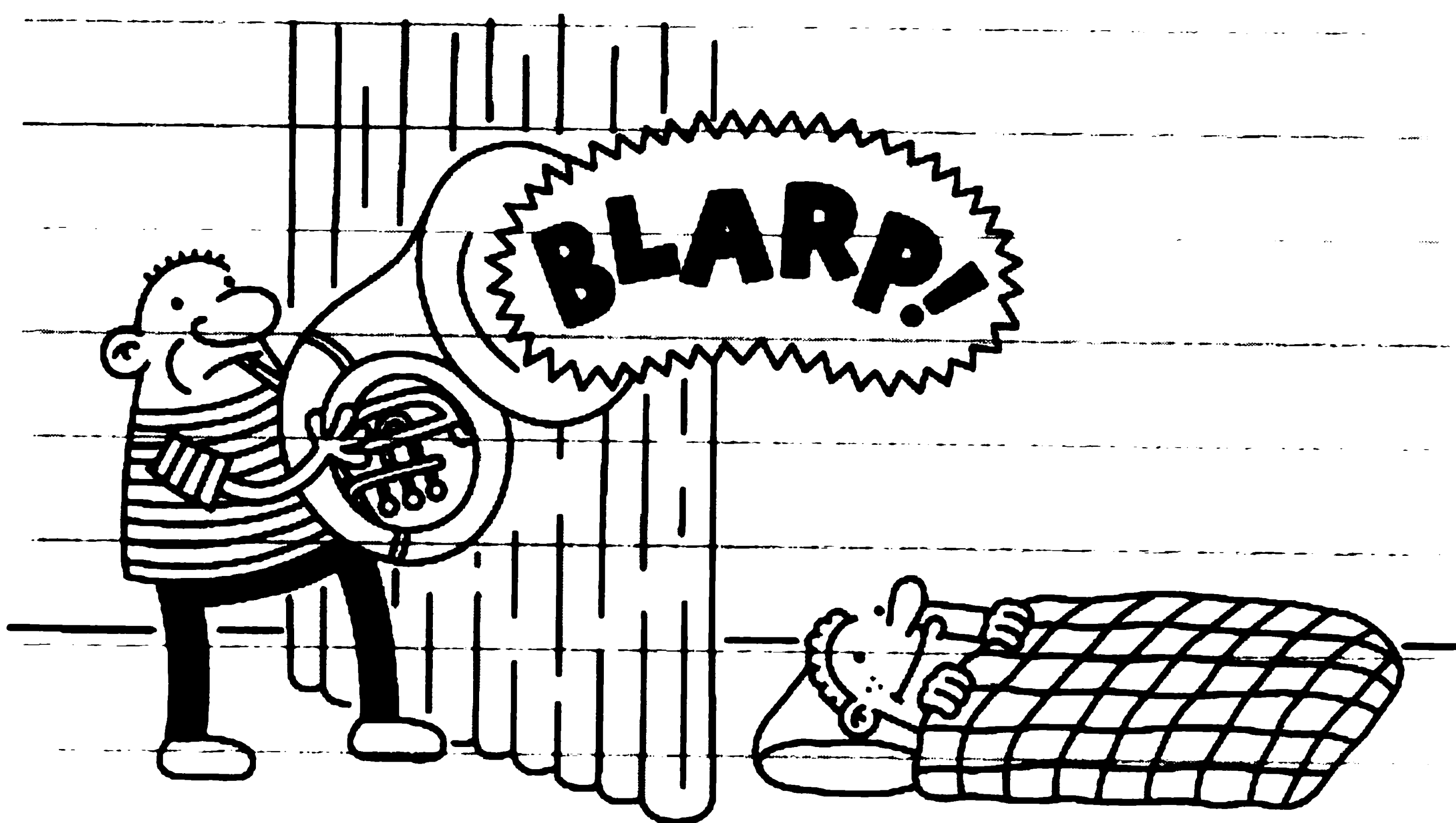

Ông Palmero nói rằng nếu có ai cần "xì hơi," thì bắt buộc phải đi ra đằng sau tấm rèm trên sân khấu để làm việc đó.

Sau đó rất nhiều đứa lần lượt nói với ông Palmero rằng chúng cần đi ra đằng sau tấm rèm, và bọn chúng đã phát ra những tiếng ồn đáng ghét mà bạn sẽ không thể nào tưởng tượng được.

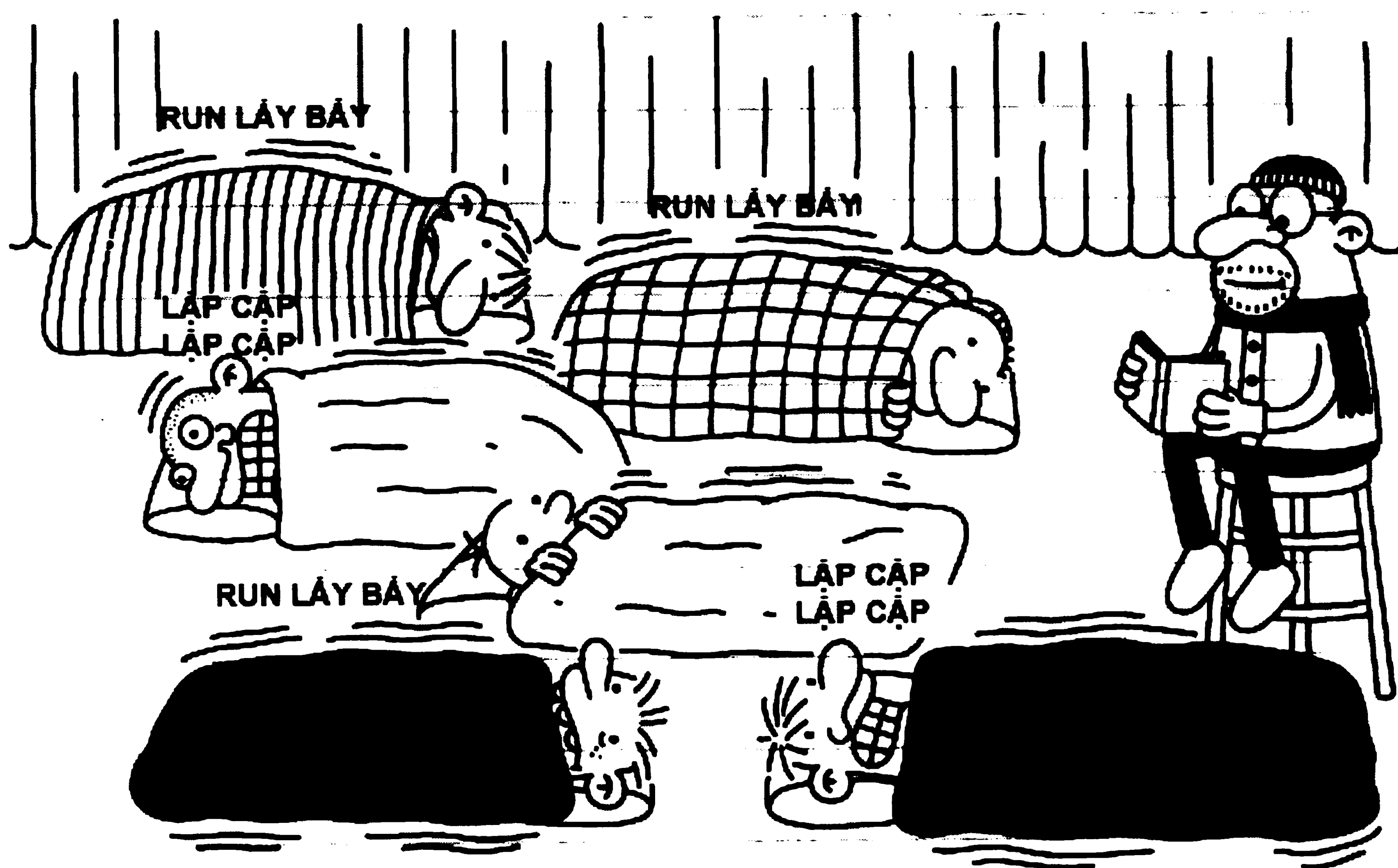

Điều này kéo dài một lúc lâu, và có thể nói nó đạt đến đỉnh điểm khi David Rosenberg đi xuống phòng âm nhạc và mang về một cái kèn Tuba.

Tôi không biết liệu đó có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không, nhưng ngay lúc đó thì nhiệt độ ở trong hội trường giảm mạnh.

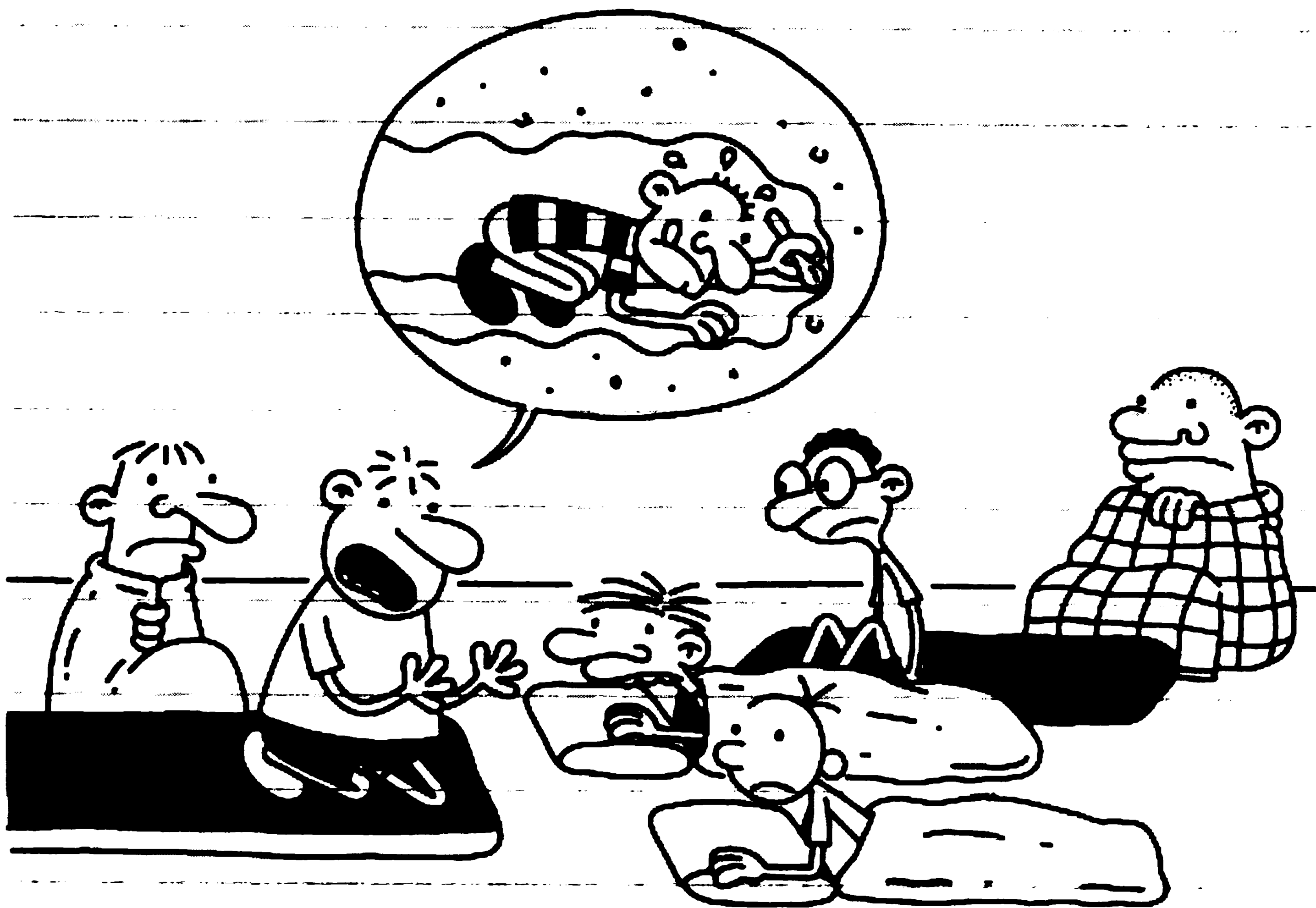
Thực tế, tôi nghĩ rằng ai đó đã tắt điều hòa nhiệt độ. Sau đó tất cả những gì tôi biết là mọi người đều nằm im trong túi ngủ của mình.

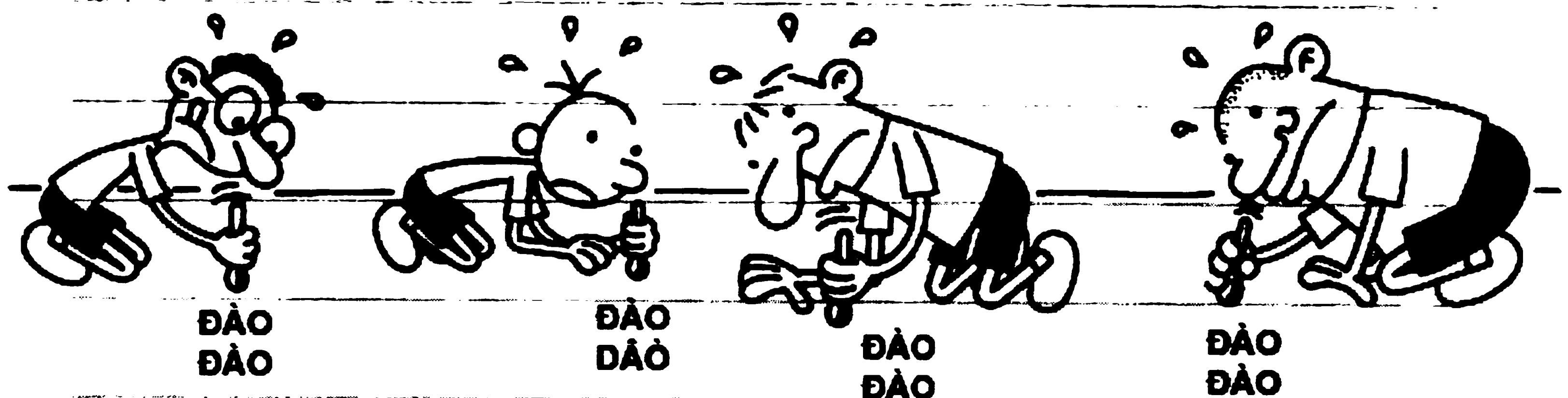
Một lúc sau thì ông Palmero ngủ thiếp đi, nhưng tất cả bọn con trai vẫn tỉnh táo. Một số đứa đã nói những thứ đang diễn ra ở đây thật giống như ở nhà tù, và mọi người đã nói về việc trốn ra khỏi đó để đi về nhà.

Vấn đề là tất cả các lối ra đều bị khoá chặt. Tôi nghĩ đáng ra chúng tôi nên biết về những thứ mà chúng tôi sẽ gặp phải khi mà họ gọi chương trình là "Khóa Trái."

Albert Sandy nói nó đã xem một bộ phim kể về mấy gã đã vượt ngục chỉ với một chiếc muồng, và mọi người đã rất vui mừng về ý tưởng đó.

Nhưng hóa ra đó chỉ là một câu chuyện vớ vẩn của Hollywood, bởi vì chúng tôi có vài chiếc muồng từ nhà bếp nhưng chúng tôi thậm chí không thể đào được dù chỉ là một VẾT LỖM trên tấm ván sơn trái trên sàn nhà.

Vào khoảng 1 giờ 30 sáng, có ai đó nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy từ bên ngoài, vì vậy, tất cả chúng tôi quay trở lại hội trường để xem chuyện gì đang xảy ra.

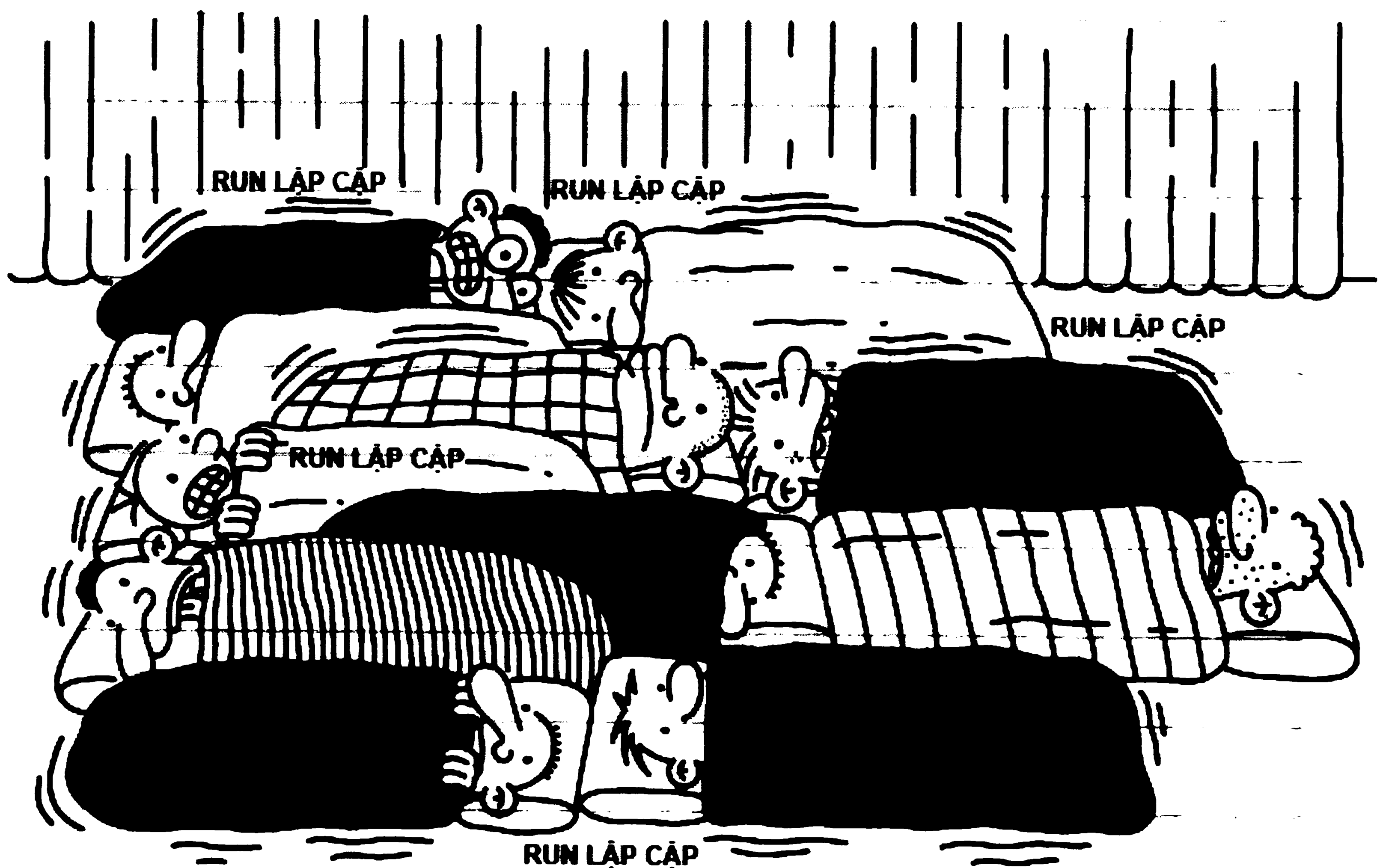
Có một gã từ công ty xe kéo, và anh ta đang đi bộ quanh chiếc xe ô tô của ông Palmero, vì xe của ông ấy đang đỗ ở vị trí dành cho người khuyết tật.

Chúng tôi đã cố gắng làm anh chàng xe kéo chú ý đến mình vì anh ta có thể phá cửa để chúng tôi thoát ra khỏi trường.

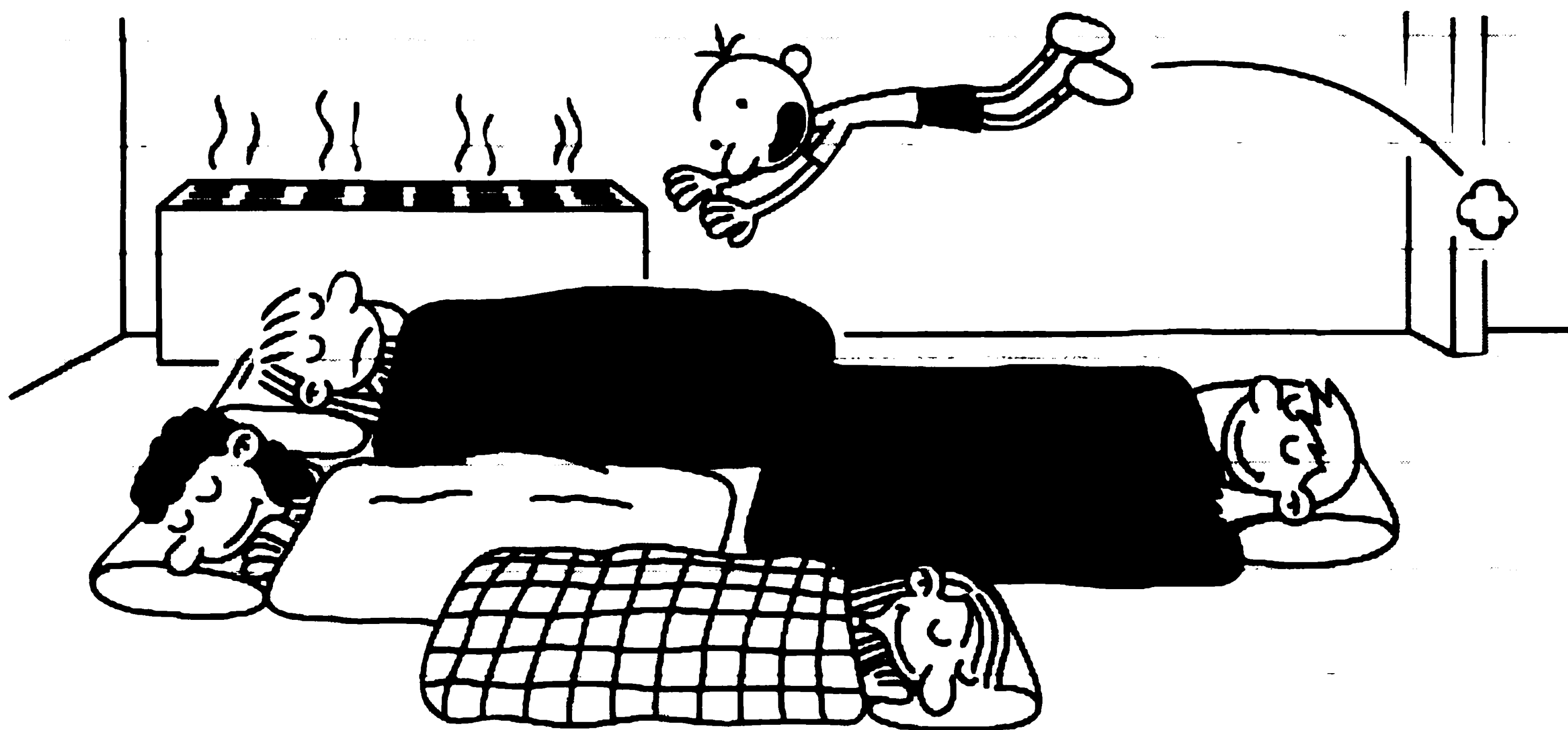
Tuy nhiên, anh ta không nghe thấy chúng tôi, và kéo chiếc xe của ông Palmero đi. Tôi đã nghĩ đến việc chạy vào đánh thức ông Palmero và nói với ông ấy, nhưng tôi lại nghĩ chúng tôi nên để cho ông ấy được "nghỉ ngơi."

Vào lúc này thì phòng hội trường đang rất lạnh nên chúng tôi phải nằm sát vào nhau như những con cá mòi để giữ nhiệt độ cơ thể.

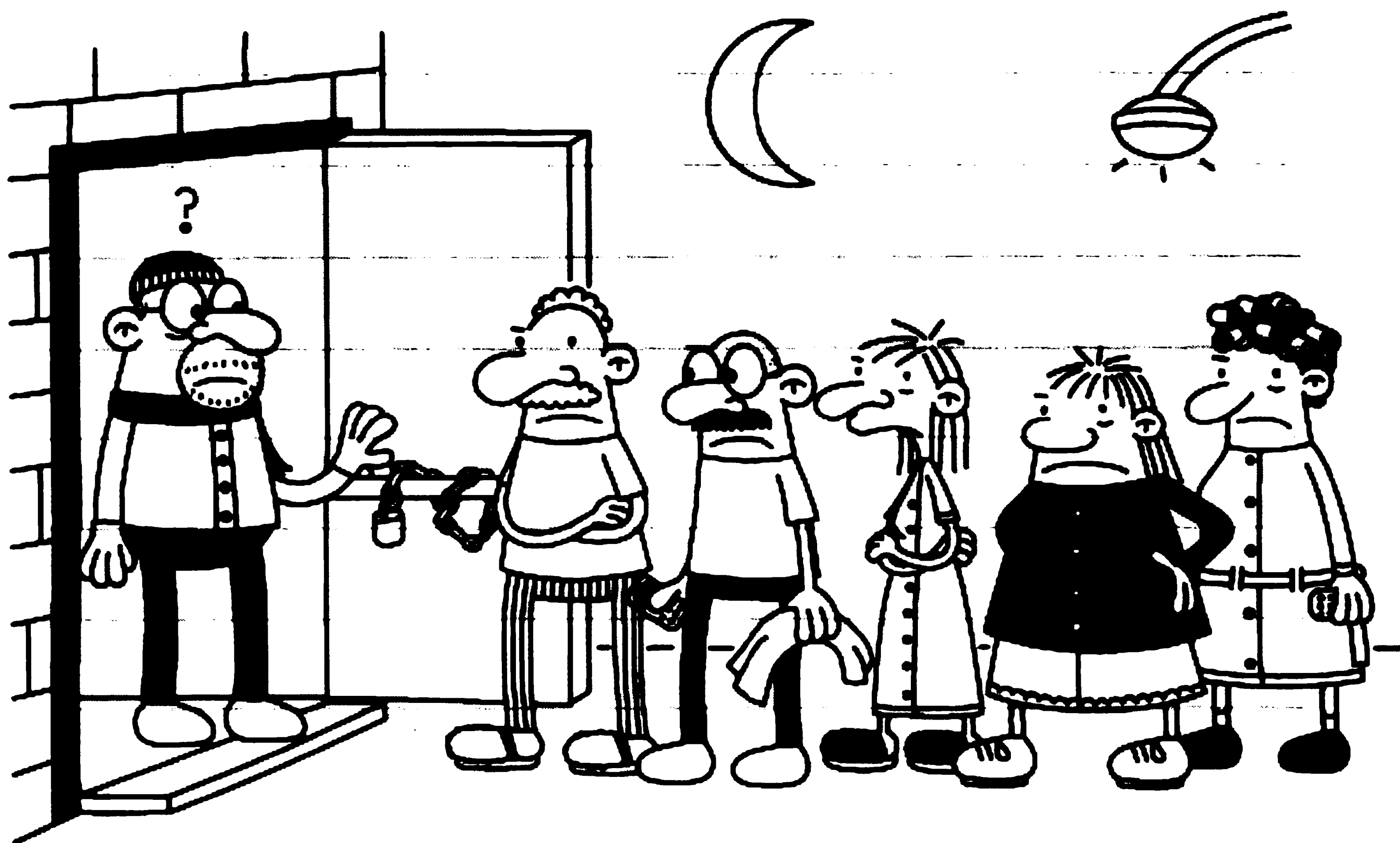

Có lẽ phòng truyền thông trong thư viện sẽ sạch sẽ và ấm áp hơn. Tôi đã suy nghĩ nghiêm túc đến việc quay lại đó để gia nhập hội con gái.

Nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ bị phát hiện và bị tổng cổ trở lại
chỗ cũ ngay lập tức.

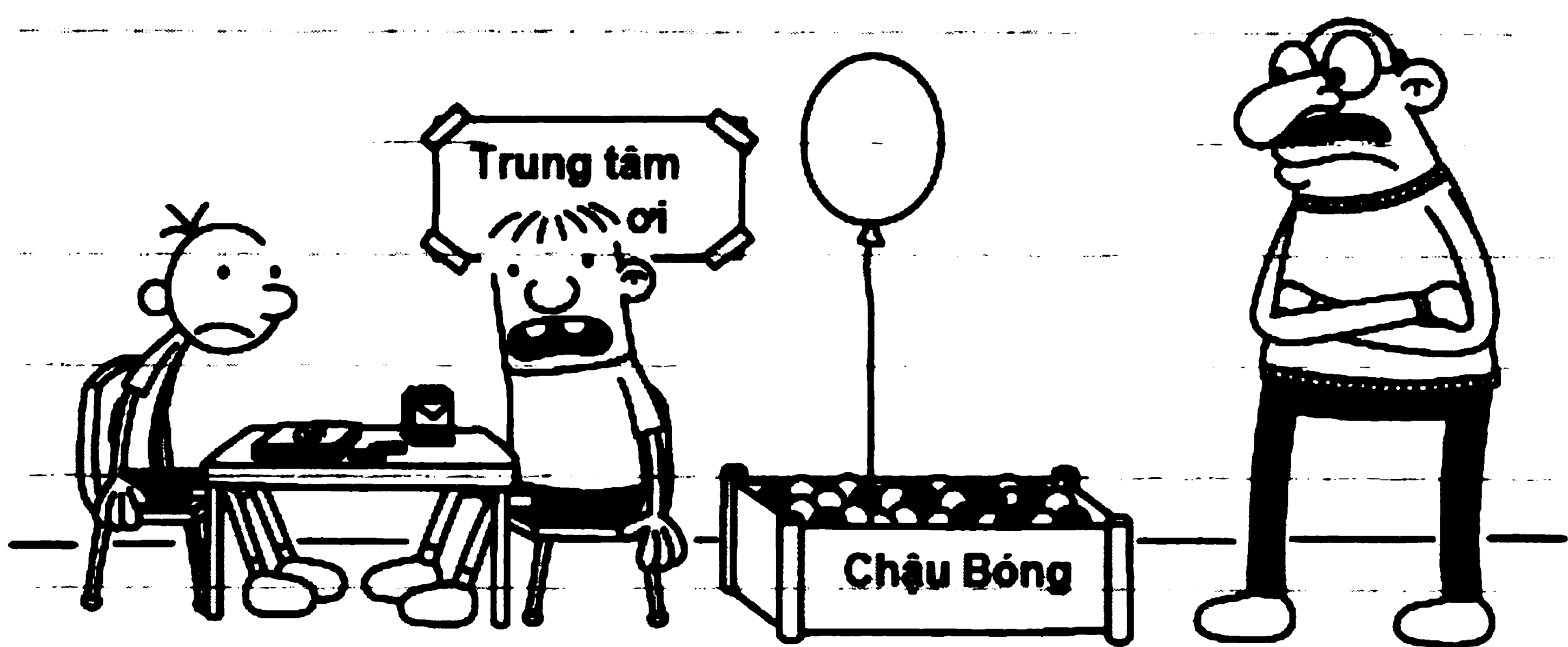

Tôi nghĩ có lẽ đến khoảng 2 giờ 30 sáng thì tôi đã ngủ
thiếp đi. Sau đó, đến 3 giờ có một tiếng đập mạnh sau
cánh cửa đánh thức tất cả mọi người. Ông Palmero
mở khóa cửa, và một đoàn phụ huynh tức giận đang
đứng bên ngoài.

Hiển nhiên là họ đã cố gắng liên lạc với con của họ để chắc chắn rằng mọi thứ đều TỐT, nhưng bọn trẻ không được trả lời, bởi vì ông Tanner đã tịch thu toàn bộ điện thoại di động. Vì vậy, các bậc phụ huynh đã gọi cho nhau và tất cả mọi người rất hoang mang.

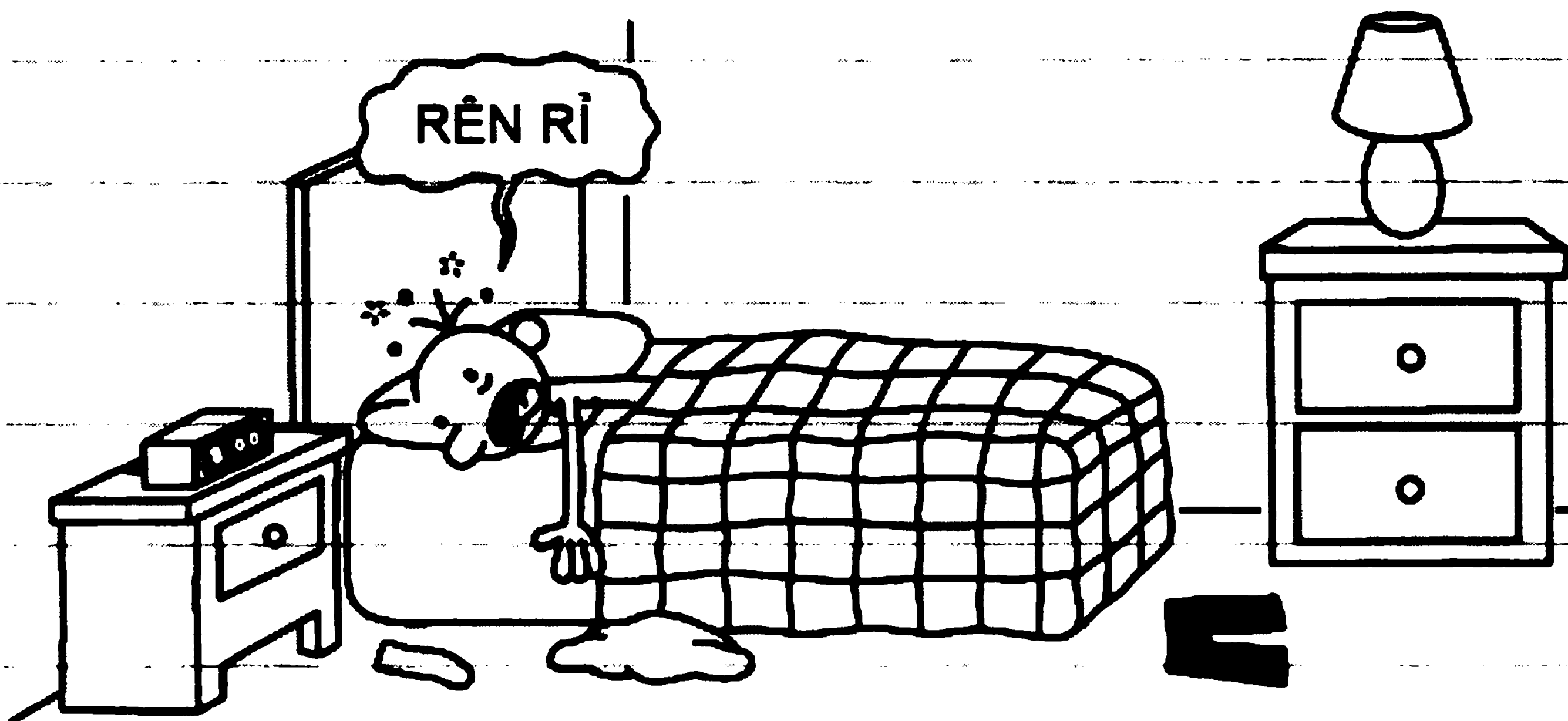
Cách đơn giản nhất để kết thúc vấn đề này là các bậc phụ huynh đã đến trường để đón con họ về nhà. Có hai đứa duy nhất không có điện thoại di động là: tôi và Rowley. Thật là một tình huống éo le.

Có điều gì đó nói với tôi rằng toàn bộ chương trình Khóa Trái chỉ là một ý tưởng được đưa ra bởi các bậc phụ huynh và giáo viên để chúng tôi bỏ đi phần trẻ con của mình và tham gia với vai trò như những những chàng trai, cô gái. Nếu đây là sự thật thì nhiệm vụ này đã được hoàn thành mỹ mãn.

Thứ hai

Tôi có cả kỳ nghỉ cuối tuần để phục hồi sau bữa tiệc.
Khóa Trái vì đêm Thứ sáu tôi đã gần như thức trắng.
Nhưng tôi nghĩ rằng toàn bộ những chuyện đã trải qua
là quá sức chịu đựng của cơ thể tôi, bởi vì sáng nay khi
tỉnh dậy, tôi đã bị ốm.

Tôi thừa nhận trước đây tôi đã giả vờ bị ốm để không
phải đi học, nhưng thường thì mẹ sẽ phát hiện ra được
mưu mẹo của tôi.

Nhưng hôm nay mẹ đã đo nhiệt độ cho tôi, và tôi đoán chắc hẳn là nó khá cao, bởi vì mẹ nói tôi cần phải nằm trên giường.

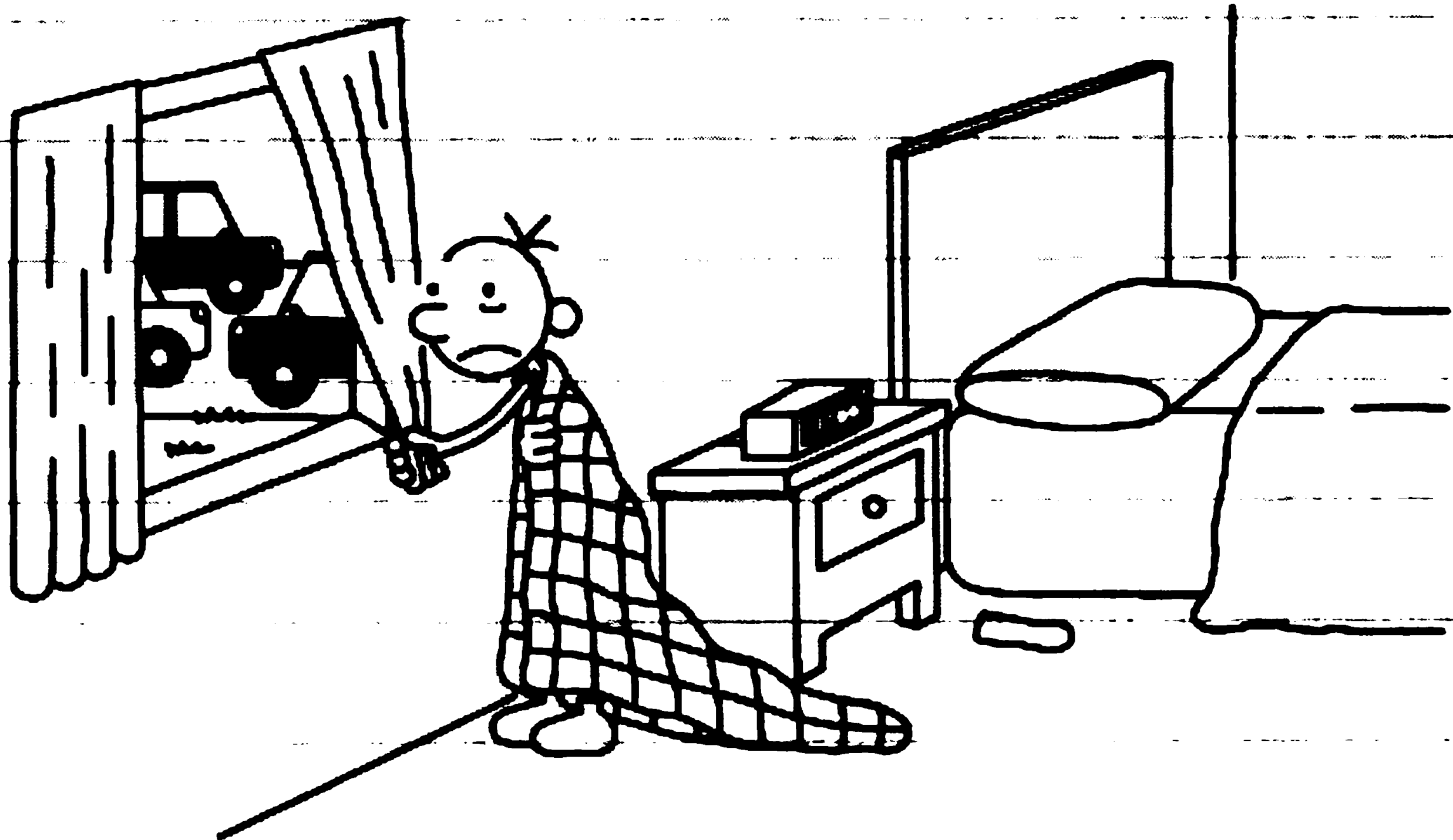
Mẹ bảo hôm nay mẹ sẽ phải dành cả ngày ở thư viện để học vì mẹ sắp phải làm bài kiểm tra cuối cùng và mẹ sẽ không thể ở nhà để chăm sóc tôi được. Vâng, điều này thật là tệ, bởi vì điều tốt đẹp duy nhất với người ốm là có người nào đó cuống lên lo lắng cho họ.

Mẹ nói cô Isabella sẽ làm việc ngày hôm nay và trong trường hợp khẩn cấp, tôi có thể gọi cô ấy. Nhưng sau khi mẹ đi, tôi đã khóa cửa phòng ngủ của mình lại vì tôi sợ cô Isabella có thể sẽ đi vào đây để ngủ trưa.

Chắc hẳn là tôi đã ngủ thiếp đi vào buổi trưa, và khi tôi tỉnh dậy, có rất nhiều tiếng động ở tầng dưới. Tivi được bật rất to, và tôi có thể nghe thấy âm thanh giống như một nhóm phụ nữ đang nói chuyện.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, và thấy có rất nhiều xe ô tô đỗ trên đường chính và cả hai bên vỉa hè.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy tôi chỉ ở trong phòng của mình. Được khoảng nửa tiếng thì mẹ về. Mẹ đỗ xe và đi vào nhà. Sau đó năm phút, tất cả những người phụ nữ trong nhà lần lượt đi ra khỏi cửa, bao gồm cả cô Isabella.

Mẹ đi lên lầu vào phòng của tôi, và mẹ thực sự rất tức giận.

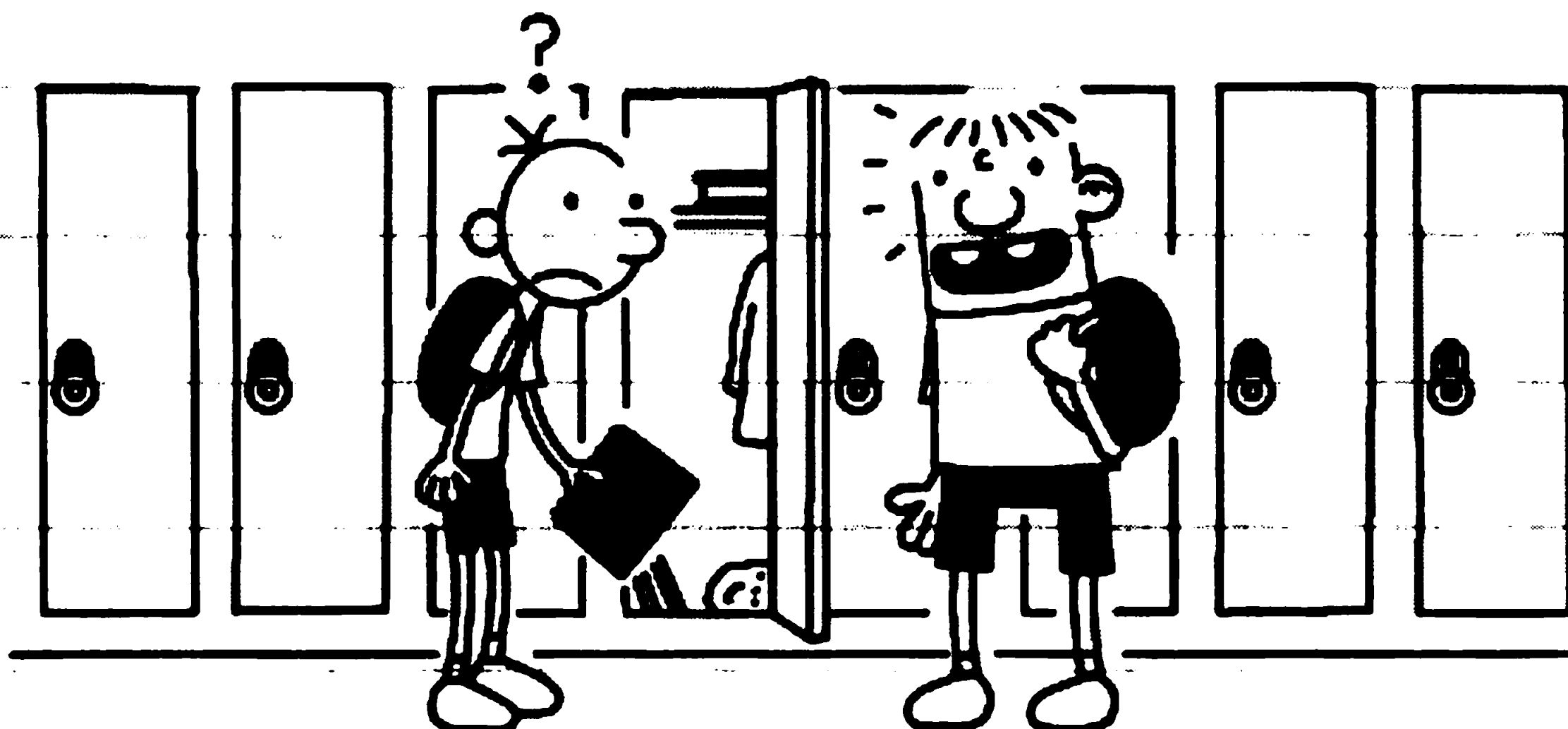
Mẹ nói mẹ quyết định rời thư viện về nhà sớm để chăm sóc cho tôi, và khi mẹ về đến nhà, mẹ thấy như đang đi vào một phòng chiếu phim truyền hình dài tập với sự góp mặt của tất cả những người giúp việc ở các nhà hàng xóm xung quanh.

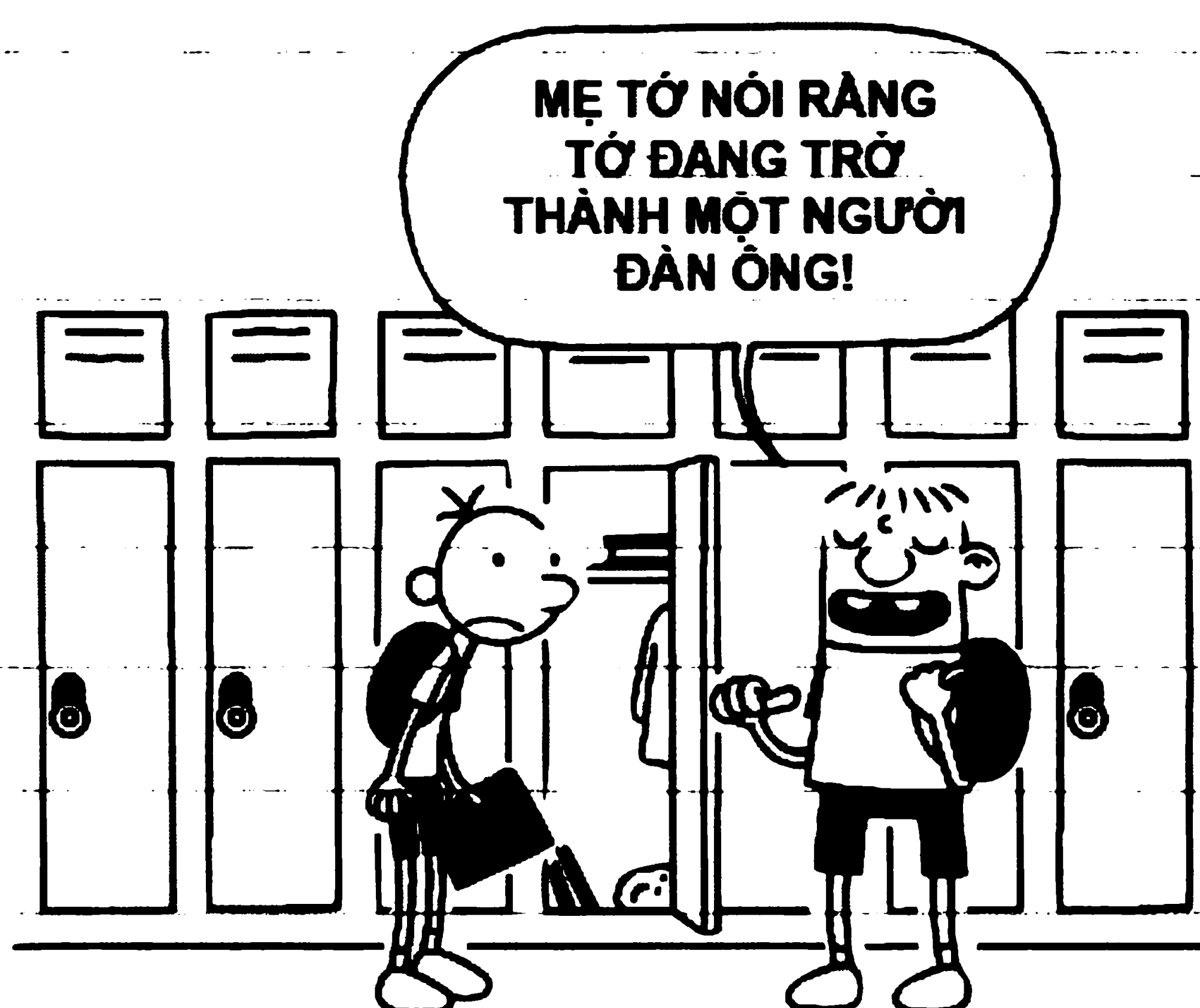
Hôm nay mẹ đã tổ chức một cuộc họp gia đình khác và cho biết rằng "dịch vụ của cô Isabella" sẽ "không còn hiệu lực" và chúng tôi sẽ phải tự làm việc nhà. Tôi đã rất vui khi nghe điều này, bởi vì bây giờ tôi không phải kiểm tra xem có tất cả phụ nữ trên giường của tôi nữa.

Thứ ba

Hôm nay khi tôi đến trường, Rowley đã đợi sẵn ở tủ thay quần áo của tôi, và nó đã nở một nụ cười lớn trên môi. Sau đó, tôi nhìn thấy nó có một cái mụn rất to giữa trán.

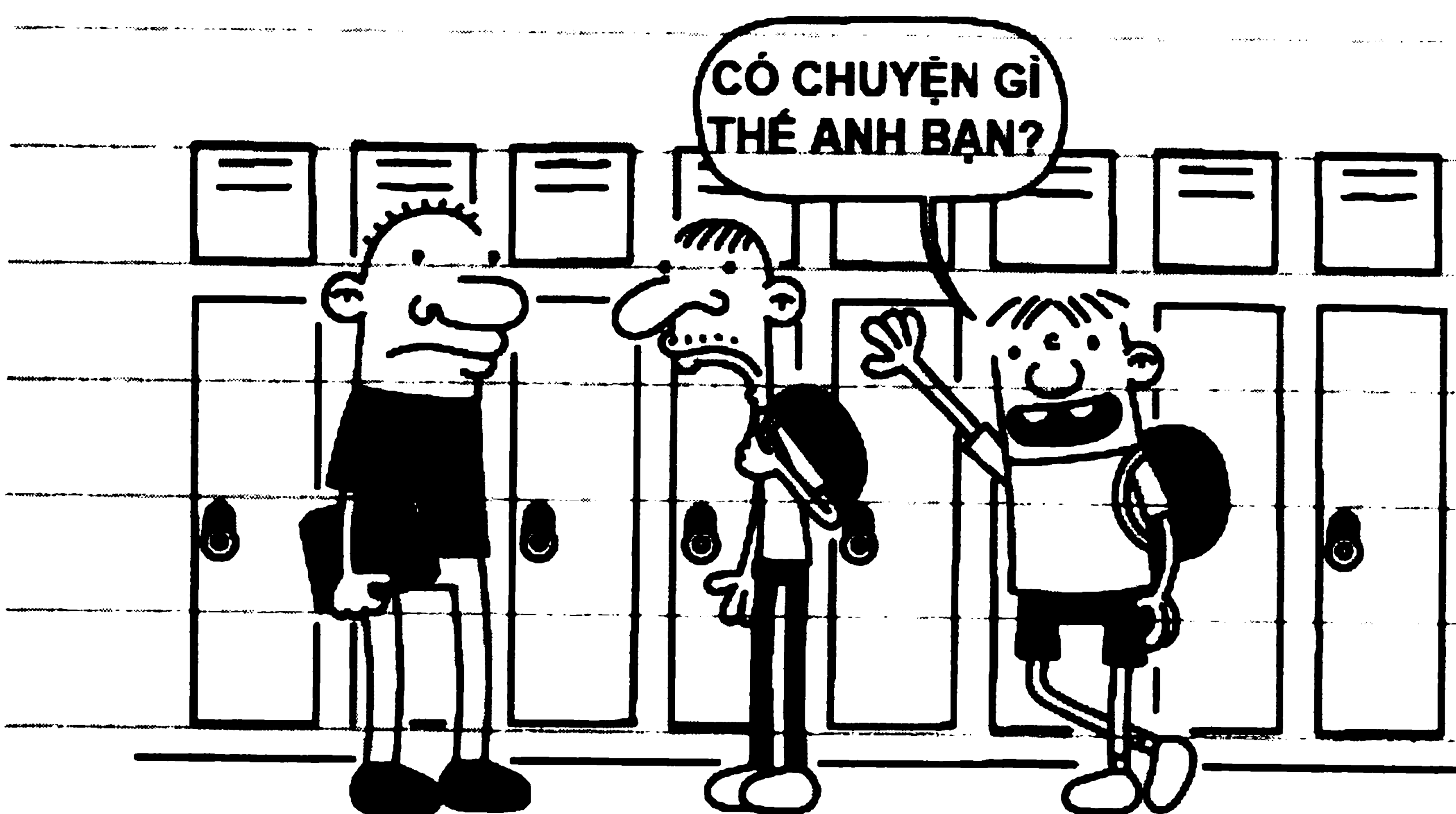

Hầu hết mọi người sẽ nghỉ học nếu có một cái mụn to bở chẳng như thế ở trên trán, nhưng đây là những gì Rowley nói-

Vâng, vì một lý do nào đó thì điều này làm tôi thật sự khó chịu. Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đây.

Một lát sau đó, tôi thấy Rowley xuất hiện ở gần tủ của những gã lớn hơn. Tôi đoán nó nghĩ vì nó có một cái mụn nên nó sẽ là một phần trong câu lạc bộ của những gã này.

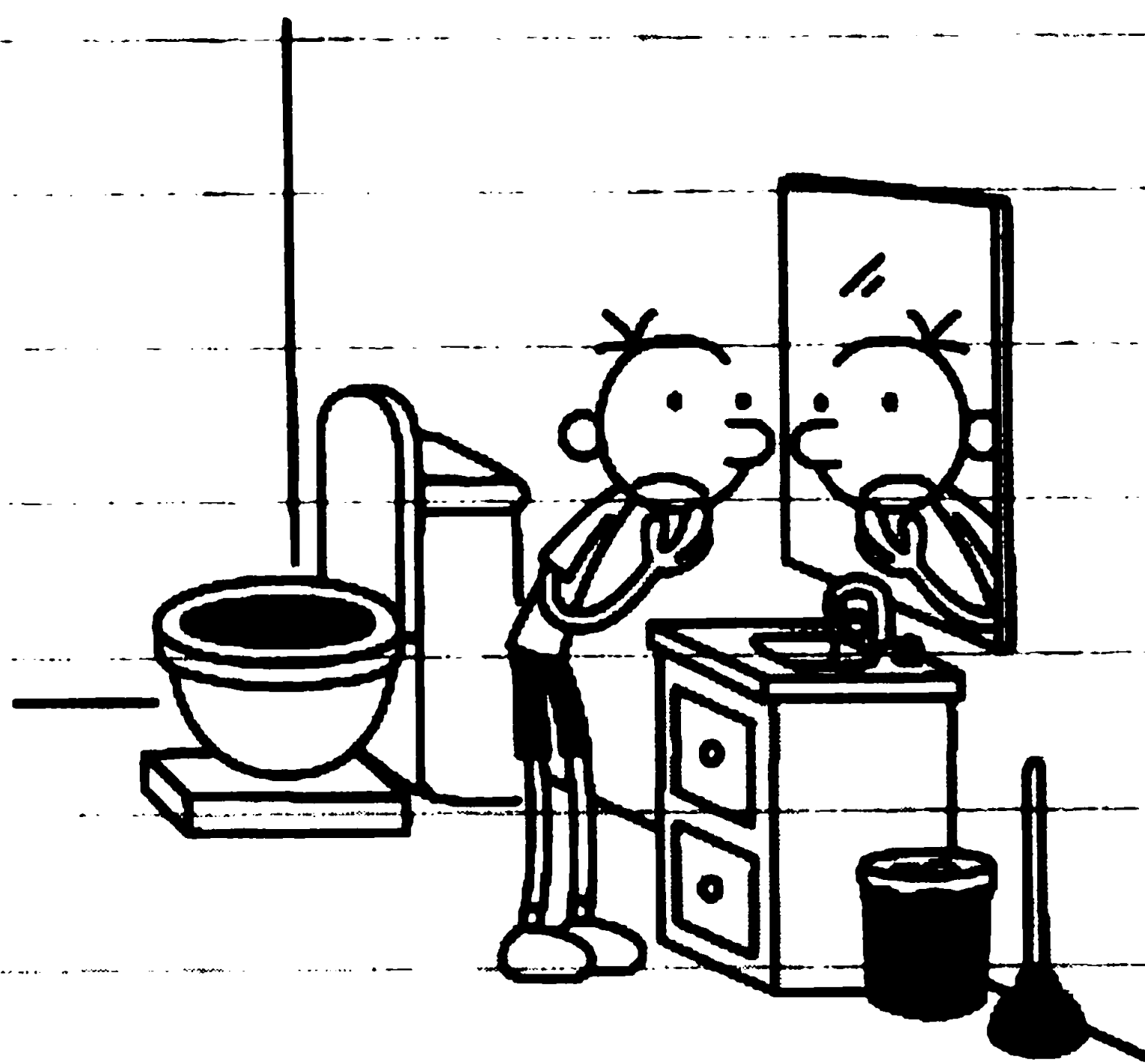
Tôi nghĩ Rowley thực sự thảm hại khi cố gắng gây ấn tượng với mọi người bằng một cái mụn ngu ngốc.

Và tin tôi đi, tôi không ghen tị hay có bất cứ điều gì khác. Nhưng đây là một đứa trẻ vẫn còn ngủ với một đồng thú nhồi bông mỗi đêm, do đó không có lý do nào để nó có thể có cái mụn đầu tiên trước khi tôi có cái mụn của RIÊNG MÌNH được.

Tôi sẽ nói cho bạn toàn bộ những vấn đề khiến tôi suy nghĩ. Tôi đã chờ đợi sự phát triển mạnh mẽ của mình hoặc ít nhất là một vài sợi râu mọc trên khuôn mặt, nhưng mọi thứ dường như đang diễn ra rất chậm chạp.

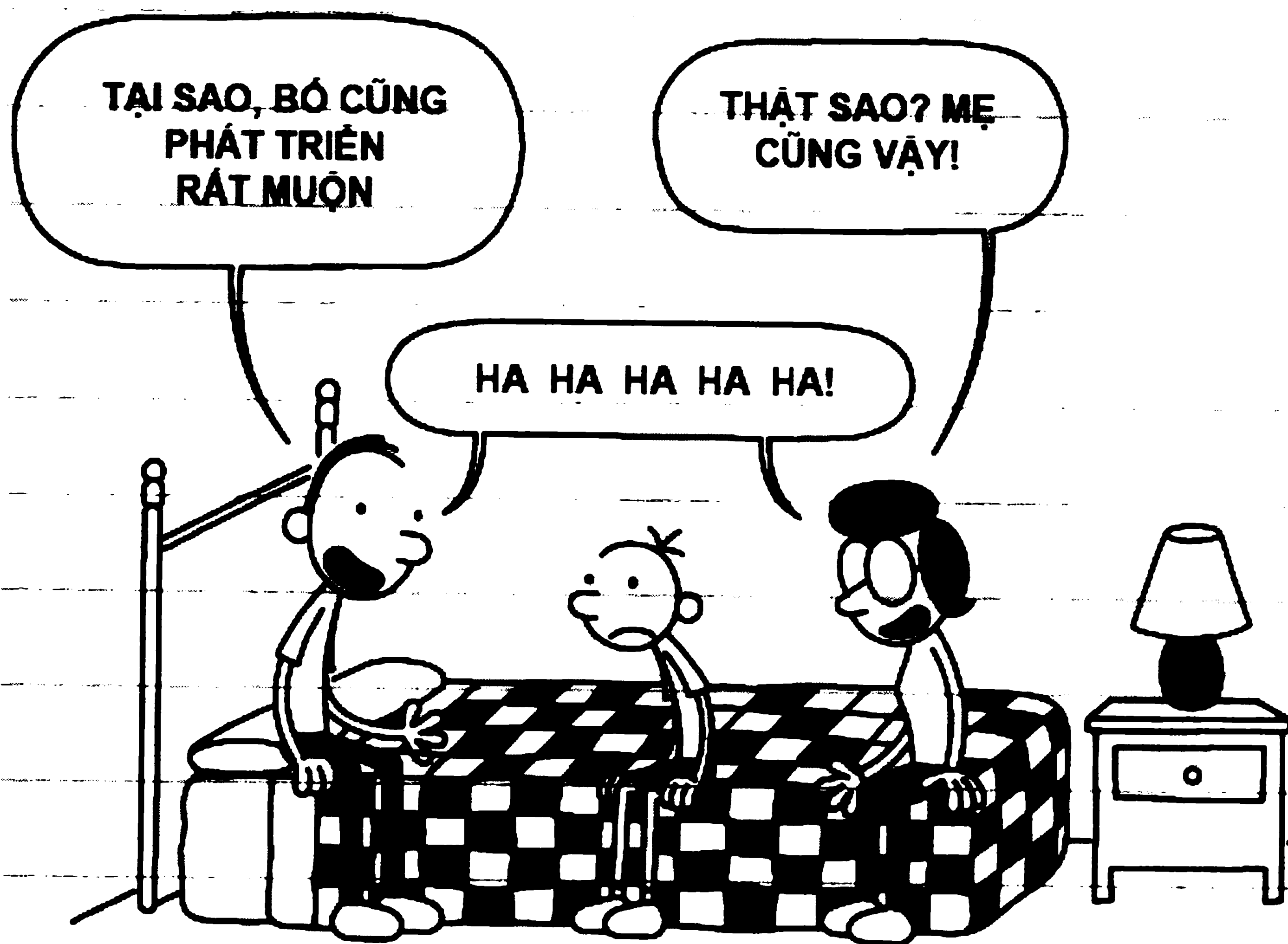
Và bây giờ thì Rowley đã có một cái mụn, tôi cảm thấy hơi sốt ruột để mọi thứ diễn ra nhanh hơn.

Hôm nay khi tôi đi học về, tôi đã kiểm tra cẩn thận mình trong gương để xem có bất cứ điều gì khác thường không. Nhưng tất cả mọi thứ vẫn giống hệt như trước kia.

Vì vậy, sau bữa tối, tôi đã hỏi bố và mẹ khi nào điều tôi mong đợi bắt đầu xảy ra.

Nhưng bố mẹ nói với tôi rằng khi bố mẹ ở độ tuổi của tôi, họ đã đi sau các bạn cùng lớp **RẤT LÂU** về khoản này.

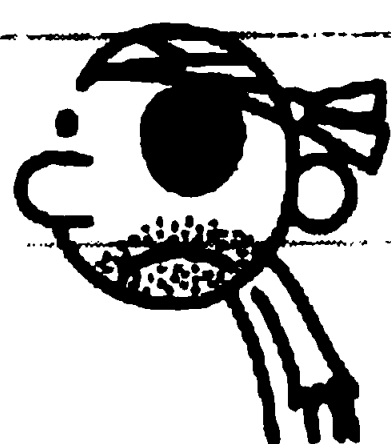
Sau đó, bố nói tôi đừng có mong đợi mọc nhiều râu ngay cả khi tôi là một người lớn, bởi vì bố là một người đàn ông trưởng thành và bố chỉ cần cạo râu một hoặc hai lần một tuần.

Vâng, đó là một tin xấu **THỰC SỰ**. Ở đất nước này họ luôn luôn nói rằng bạn có thể lớn lên và trở thành bất cứ thứ gì bạn muốn, nhưng bây giờ tôi nhận ra điều này là không đúng sự thật.

Tôi có thể kể tên ít nhất nửa tá công việc mà tôi không bao giờ có thể làm nếu tôi không có một bộ râu, ria mép hoặc ít nhất là một vài sợi râu lơ lửng.

ẢO THUẬT GIA

CƯỚP BIỂN

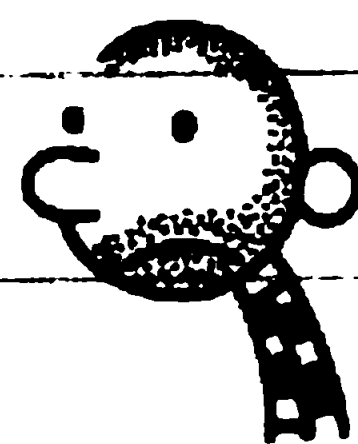
THỢ ĐÓN CỬ

NGHỆ SỸ

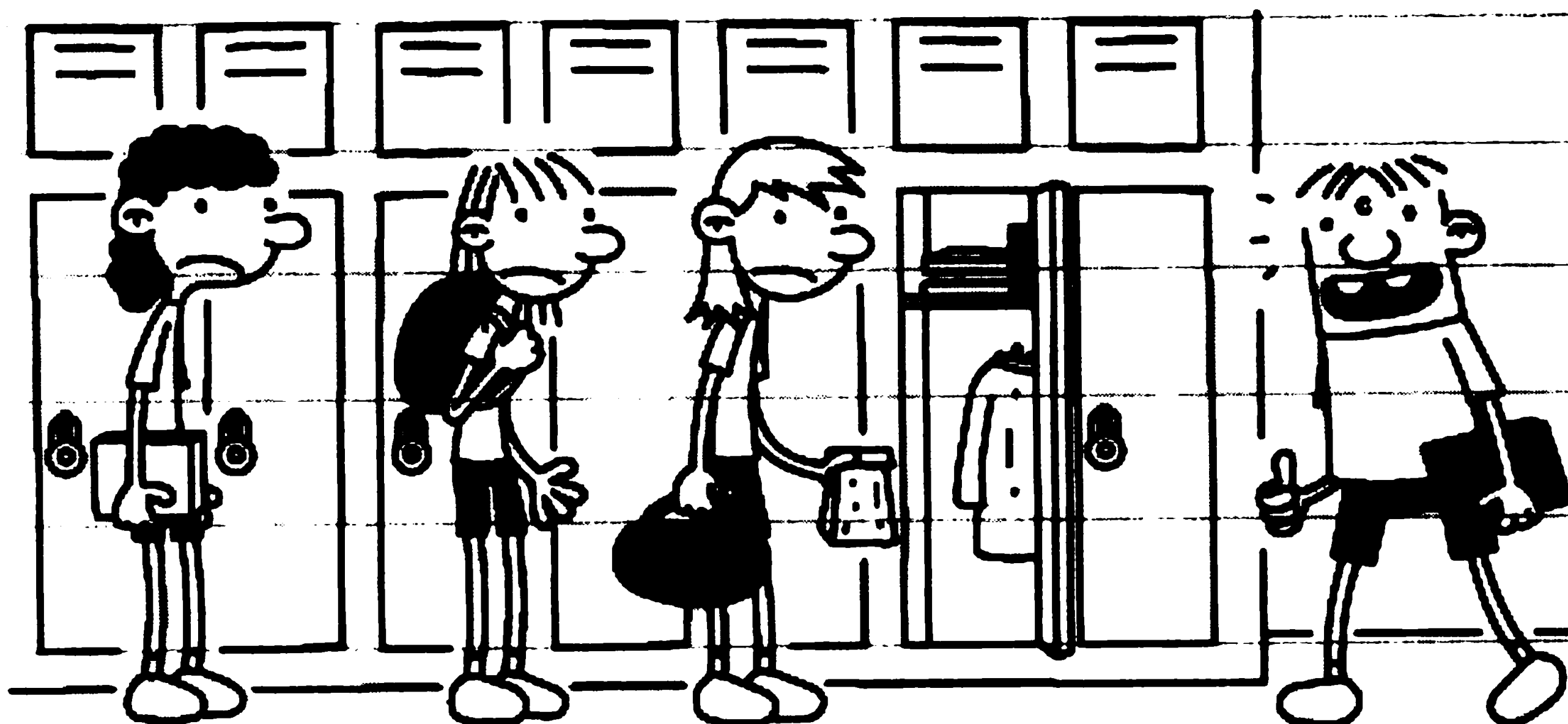
CẢNH SÁT

TỘI PHẠM

Thứ tư

Hôm nay là ngày thứ hai kể từ khi cái mụn của Rowley xuất hiện, và nó đã đi bộ xung quanh với mái tóc rẽ ngôi thẳng như một quyển vở vì vậy mọi người có thể thỏa thích nhìn ngắm cái mụn của nó.

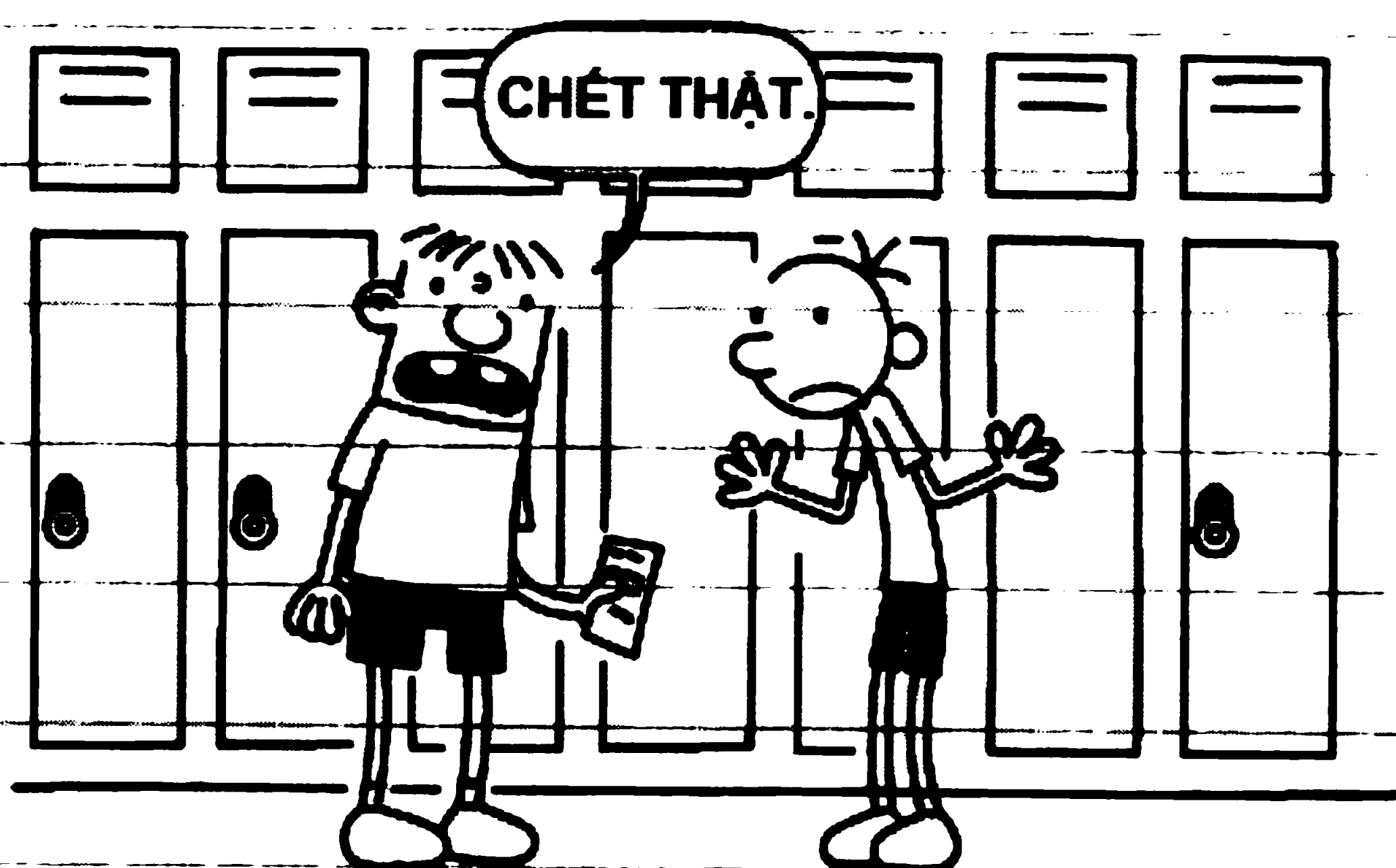

Tôi thực sự không thể chịu đựng thêm một ngày như thế này nữa, và tôi quyết định sẽ phải làm một cái gì đó. Vì vậy, tôi đã viết một lời nhắn và đưa cho nó ở hành lang.

**Rowley thân mến,
không có ai thích cái mụn
của bạn đâu.**

**Ký tên,
Những Cô Gái**

Và tôi rất vui khi lời nhắn của mình đã phát huy hiệu quả.

Nhưng ngay trước giờ ăn trưa có một việc thật sự điên rồ đã xảy ra. Khi cả lớp tôi đi đến quán ăn tự phục vụ sau tiết học, chúng tôi đi qua hành lang nơi có tủ khóa của những gà lớn hơn, Jordan Jury đang đứng đó với vài người bạn của anh ta.

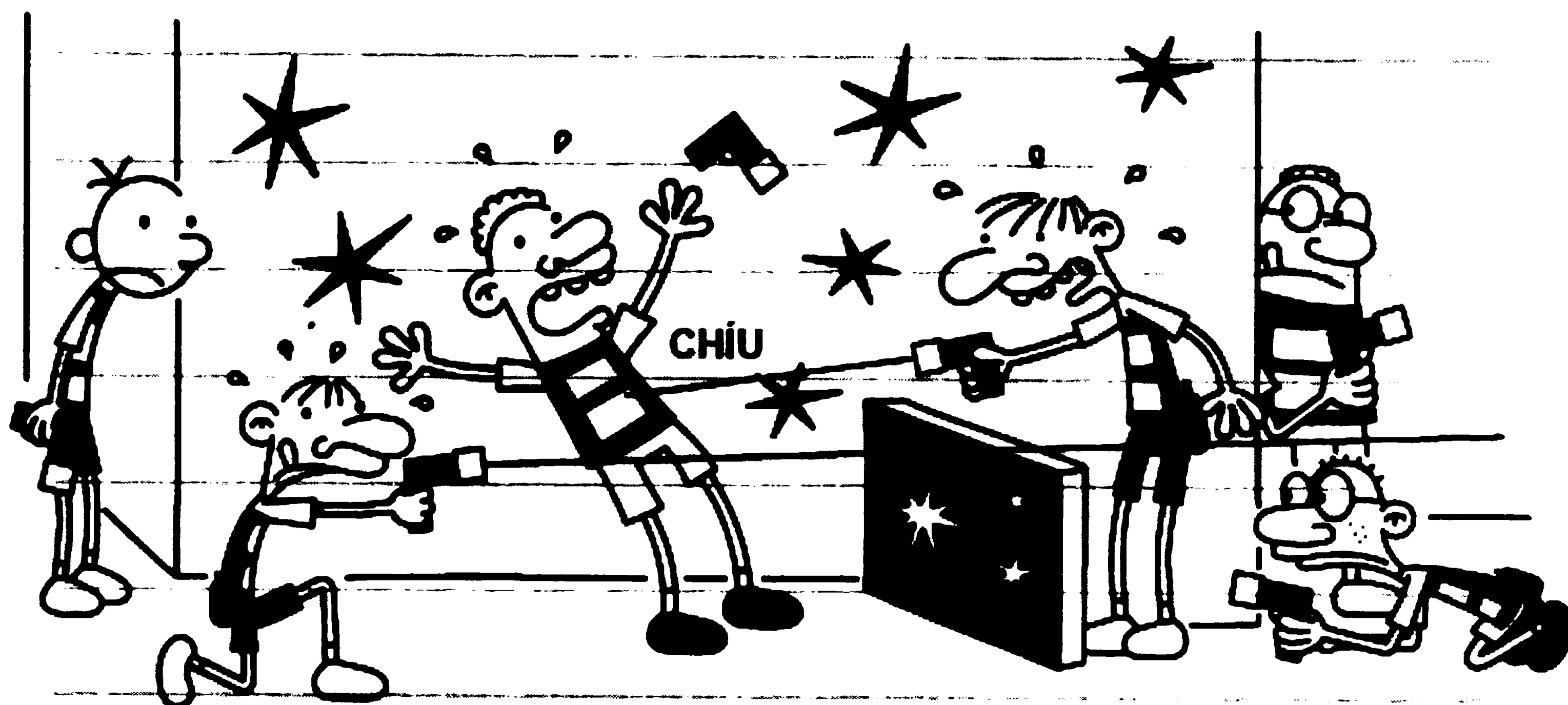
Jordan gọi chúng tôi lại và nói -

Tôi không thể tin điều đó. Như tôi đã nói trước đây,
những bữa tiệc của Jordan Jury là HUYỀN THOẠI.

Nhưng điều tuyệt vời nhất về những bữa tiệc của Jordan là có những CÔ GÁI ở đó, có nghĩa là những bữa tiệc của anh ta hoàn toàn khác những bữa tiệc mà tôi thường được mời tham dự.

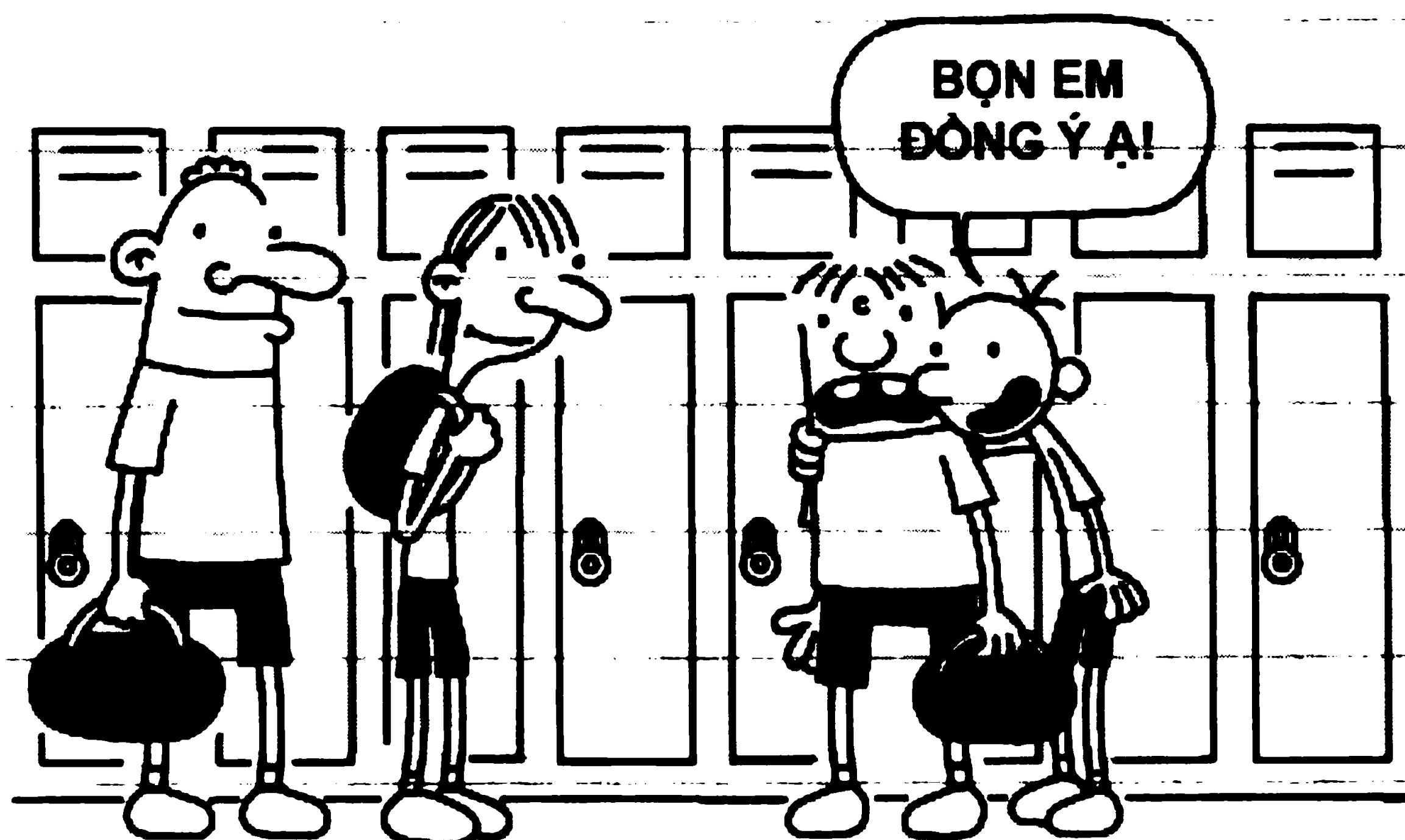

Chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng đây là một bữa tiệc THỰC SỰ, chứ không giống như Khóa Trái, nơi có đến cả một triệu người giám sát xuất hiện.

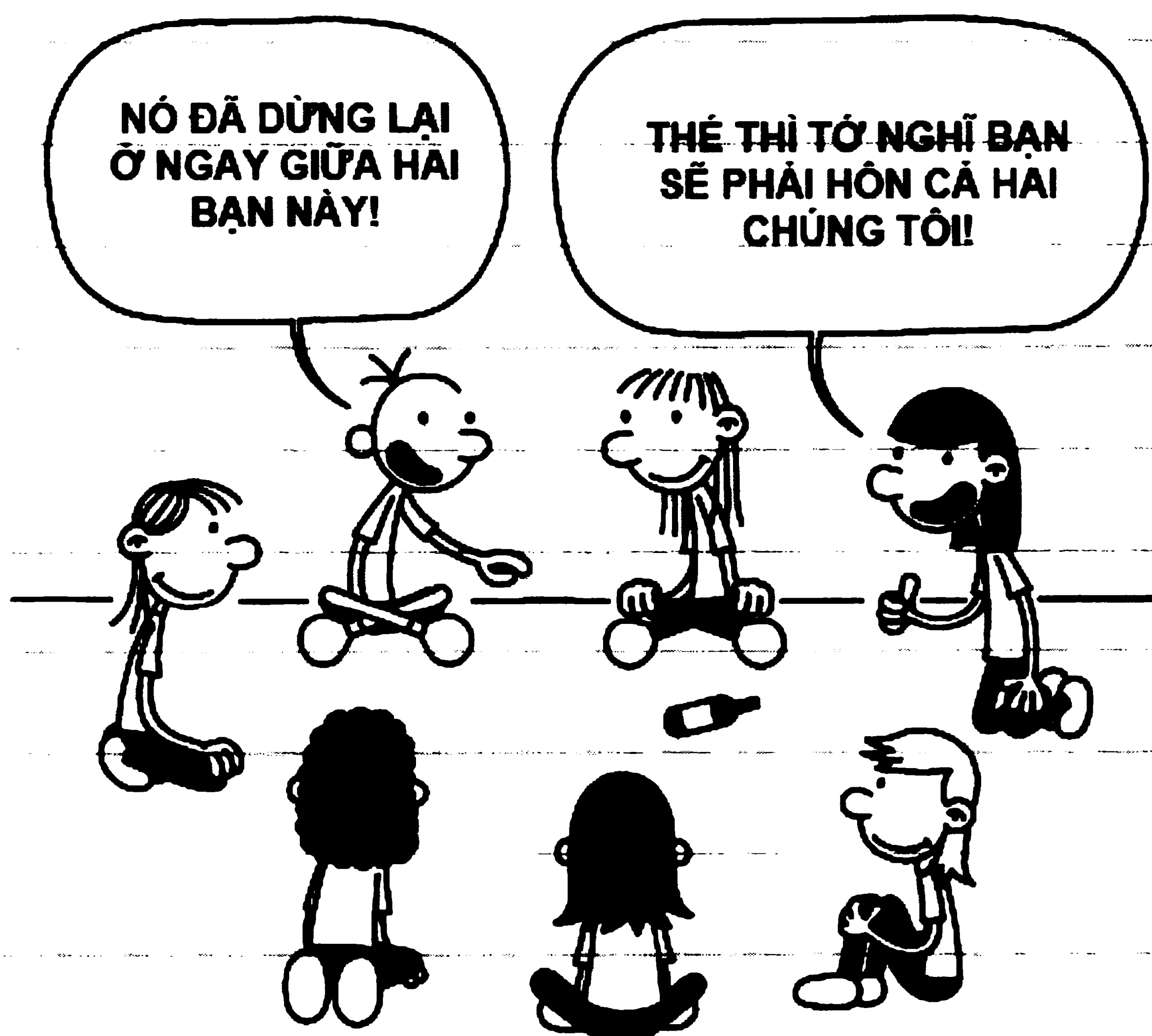
Tôi không hiểu tại sao Jordan Jury lại mời tôi và Rowley tham gia bữa tiệc của anh ta. Nó có thể là vì cuốn sách toán học của tôi hoặc cái mồm của Rowley hoặc cả hai.

Nhưng nó rõ ràng rằng anh ta coi tôi và Rowley là những người bạn và lời mời sẽ dành cho cả hai đứa chúng tôi.

Và tôi không muốn làm bất cứ điều gì để anh ta có thể thay đổi ý định đó.

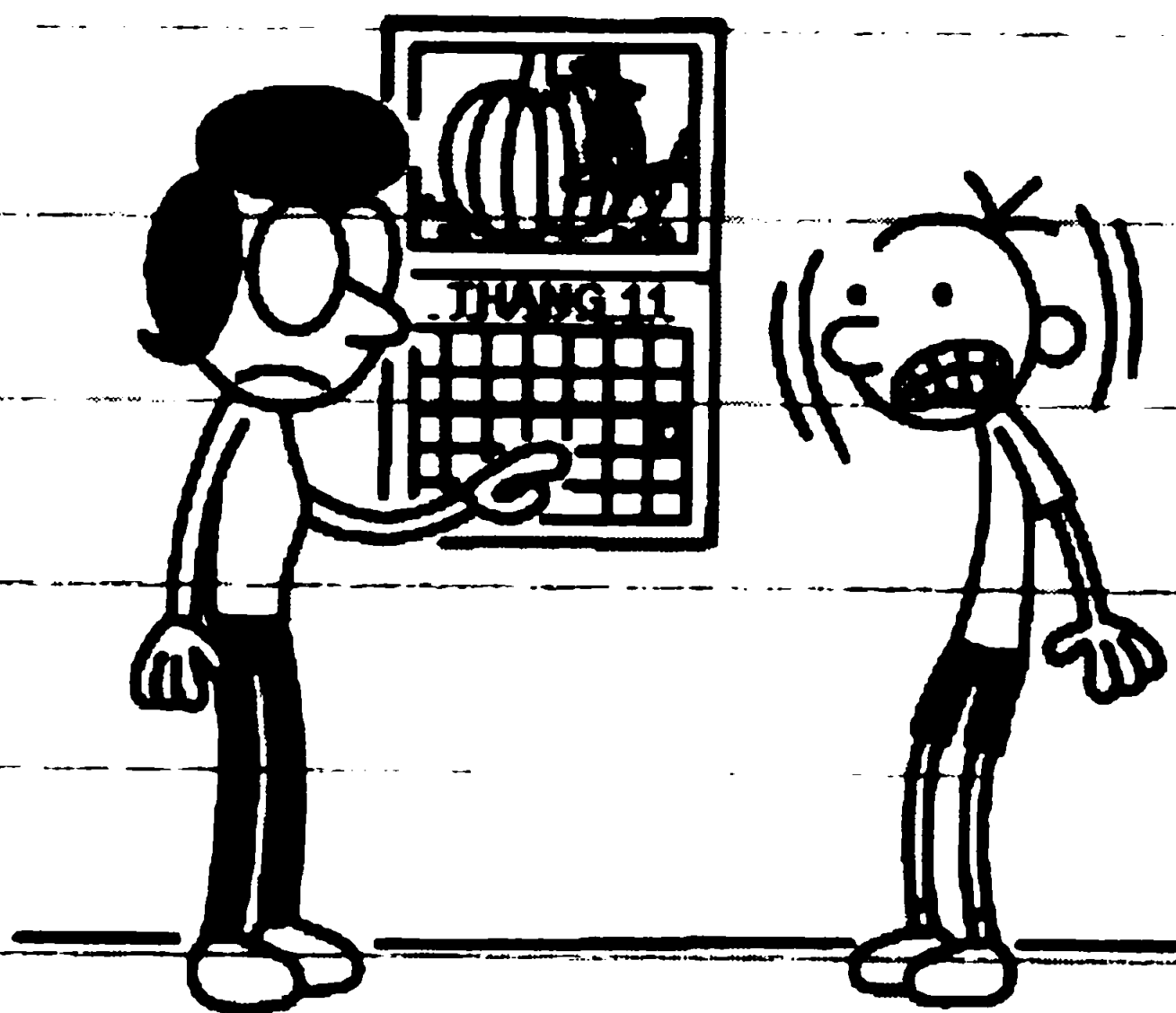
Chắc chắn tôi có thể giả vờ là bạn của Rowley trong một đêm nếu như tôi được chơi "Quay Chai" với những cô gái khóa trên.

Thứ năm

Bạn sẽ không bao giờ tin điều này, nhưng mẹ không cho tôi tham dự bữa tiệc của Jordan Jury.

Và không phải vì đó là một bữa tiệc con trai con gái hoặc vì có những đứa lớn hơn tham gia. Mà đó là bởi vì chú Gary sẽ CƯỚI vào cuối tuần này.

Điều này chắc hẳn phải là một kỷ lục thế giới về việc bố trí nhầm thời gian. Tôi năn nỉ mẹ cho tôi ở nhà để đi dự tiệc, nhưng mẹ không hề lay chuyển, ngay cả khi tôi hứa, tôi sẽ đi tới đám cưới LẦN TIẾP THEO của chú Gary.

Mẹ nói tôi không thể không đến dự đám cưới, vì tôi không thể làm cho Chú Gary buồn được.

Có điều là, tôi đã tham dự tất cả những buổi tiệc cưới của chú Gary, và tôi sẽ cho bạn biết chính xác ĐIỀU Gì sẽ xảy ra.

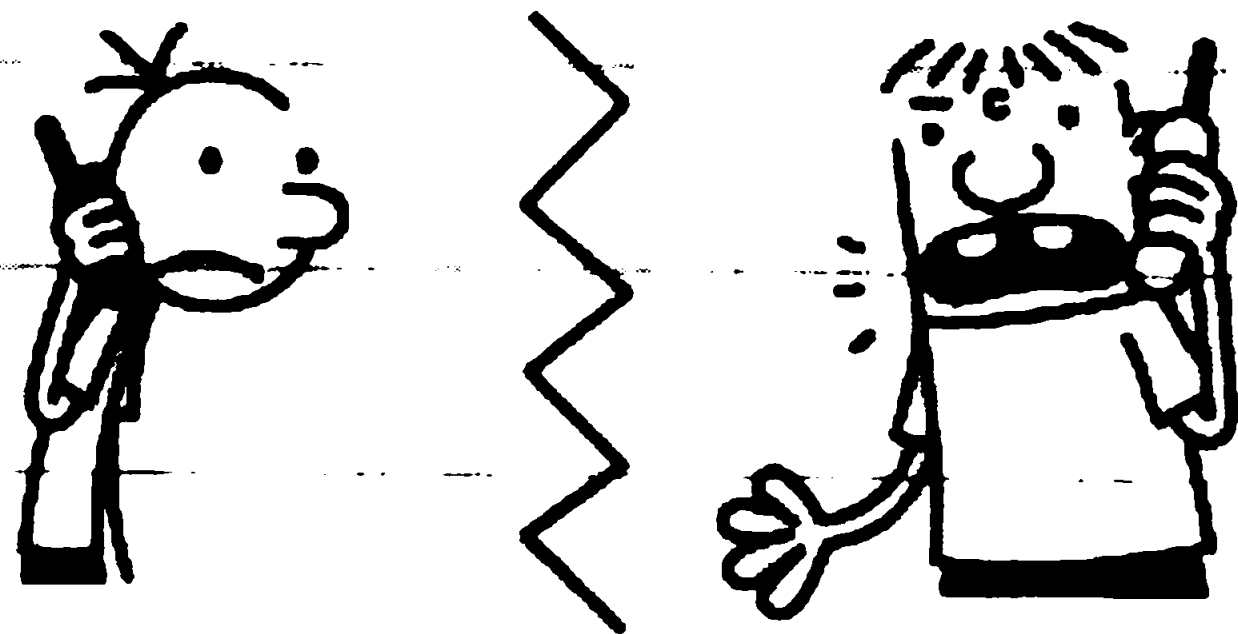
Chú Gary sẽ yêu cầu tôi trở thành một "đọc giả". Những người lớn thì luôn luôn chọn một đứa trẻ để đọc một cái gì đó từ cuốn Kinh Cựu Ước tại các đám cưới, bởi vì mọi người nghĩ rằng sẽ thật dễ thương khi những đứa trẻ không thể phát âm được những cái tên.

Tôi biết mẹ sẽ không thay đổi ý kiến của mình, vì vậy tôi không cần phải cố gắng tốn thời gian vô ích nữa. Tôi chỉ cần lên phòng mình và gọi điện thoại cho Rowley.

Tôi đã nói với Rowley là tôi không thể đi dự tiệc vì vậy nó cũng có thể không đi. Tôi giải thích rằng sẽ không được công bằng cho lắm nếu nó đi dự tiệc trong khi tôi lại bị mắc kẹt ở đám cưới của chú tôi.

Nhưng Rowley nói rằng nó thực sự đã trưởng thành và nó có thể tự đưa ra những quyết định CỦA RIÊNG MÌNH, vì vậy nó sẽ đi một mình đến bữa tiệc mà không có vấn đề gì.

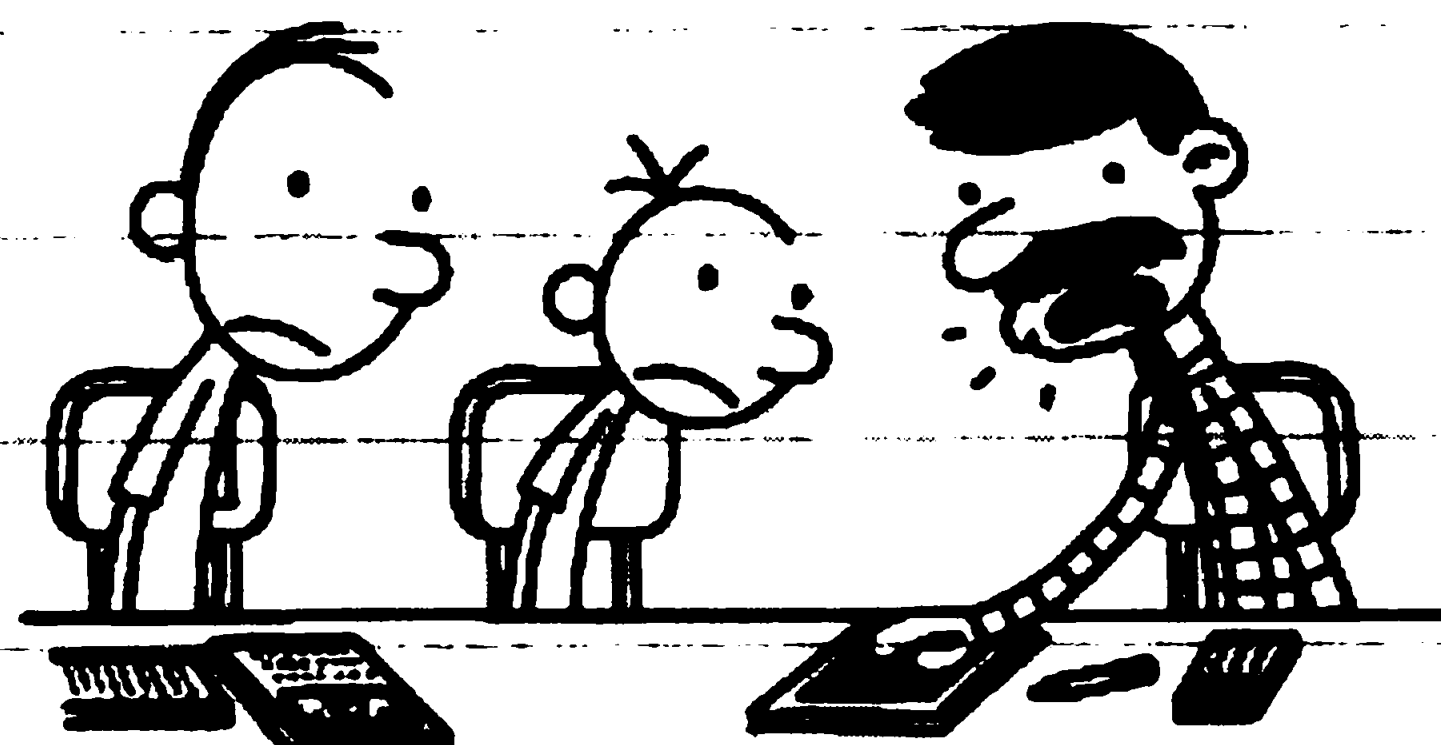
Tôi phát điên với nó rồi gác máy điện thoại. Bây giờ bạn đã hiểu những gì tôi từng nói về Rowley chưa? Đó là nó đã trở thành đứa trẻ ích kỷ và tôi vui mừng vì chúng tôi không còn là bạn bè nữa.

Thứ bảy

Hôm qua gia đình tôi đã xếp đồ đạc lên ô tô và đi xuống chỗ Cộnội để dự đám cưới chú Gary. Tâm trạng của tôi lúc ấy thực sự tồi tệ, vì toàn bộ những gì sẽ diễn ra ở bữa tiệc, và cũng vì vài nguyên nhân khác nữa.

Tôi nhớ rằng cuối tuần này đúng ra tôi sẽ phải đến để nghe lời căn dặn của Cụ nội, nhưng tôi thật sự là không có tâm trạng cho một bài thuyết giảng vào lúc này.

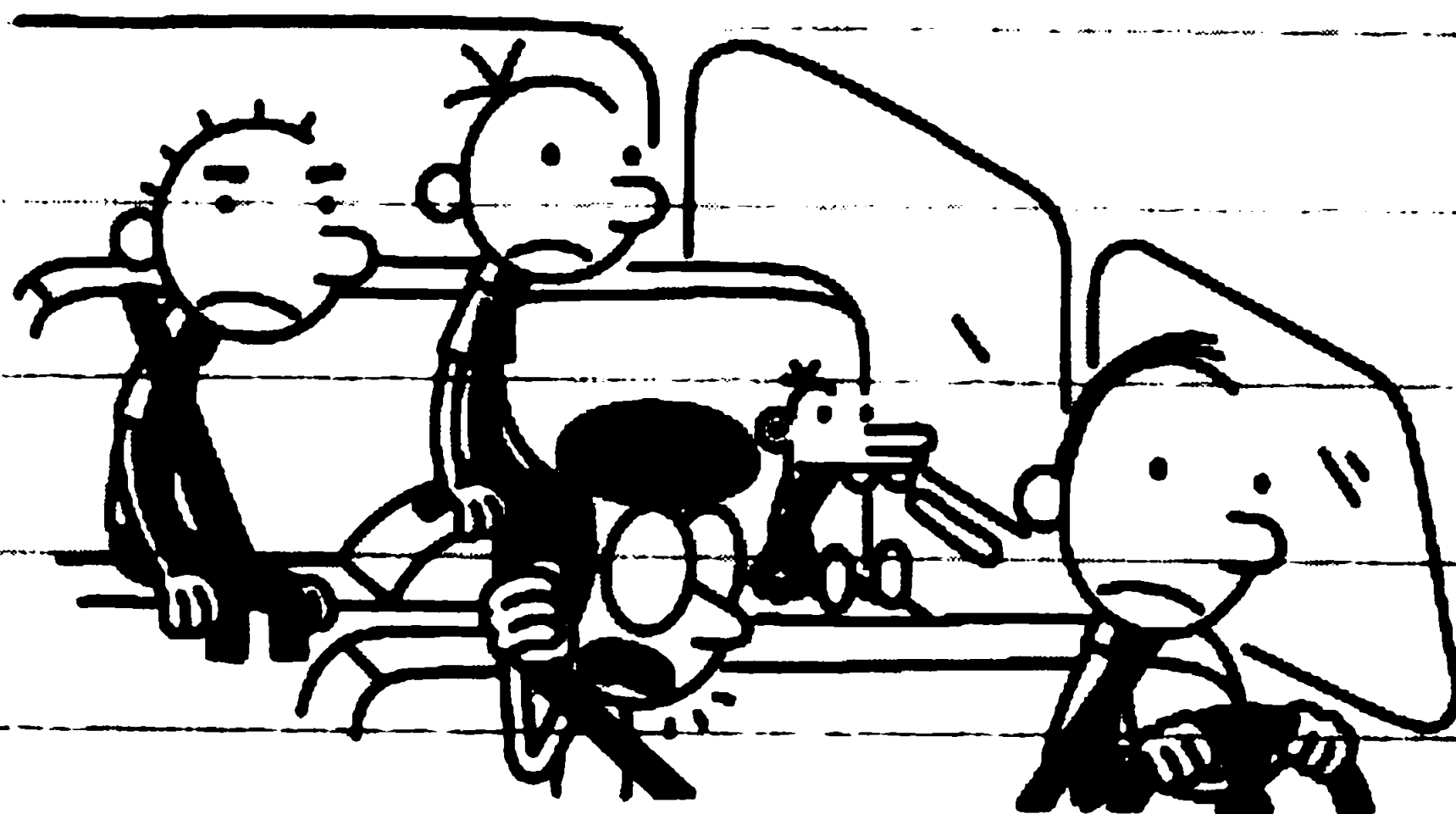
Lần cuối cùng tôi nhận được bài giảng là từ chú Joe - em trai của bố, chú đã nói với tôi rằng ngay khi tôi còn đang học ở trường cấp II thì tôi cần phải bắt đầu suy nghĩ về "tương lai của mình."

Chú Joe vẽ một biểu đồ để tôi có thể hình dung những việc tôi cần phải làm từ nay đến khi tốt nghiệp trung học, để tăng cơ hội được nhận vào một trường đại học tốt, và có được một công việc sau đó. Về cơ bản bố và chú Joe có tới mười năm nữa để lên kế hoạch cuộc đời cho tôi.

Dù sao đi nữa thì tôi cũng đã suy nghĩ về tất cả những điều này, nhưng sau đó có một việc đã xảy ra khiến tôi thoát khỏi tâm trạng tồi tệ của mình.

Mẹ gọi cho Cọ nọi để nói với Cọ là chúng tôi sẽ đến trễ một chút bởi vì chúng tôi sẽ phải dùng lại để chọn lễ phục cho tôi.

VIỆC NÀY làm tôi thực sự chú ý. Tôi chưa bao giờ phải mặc lễ phục trong các đám cưới trước đây của chú Gary, và việc này chỉ có thể nói lên một điều rằng tôi là một trong những PHÙ RẺ.

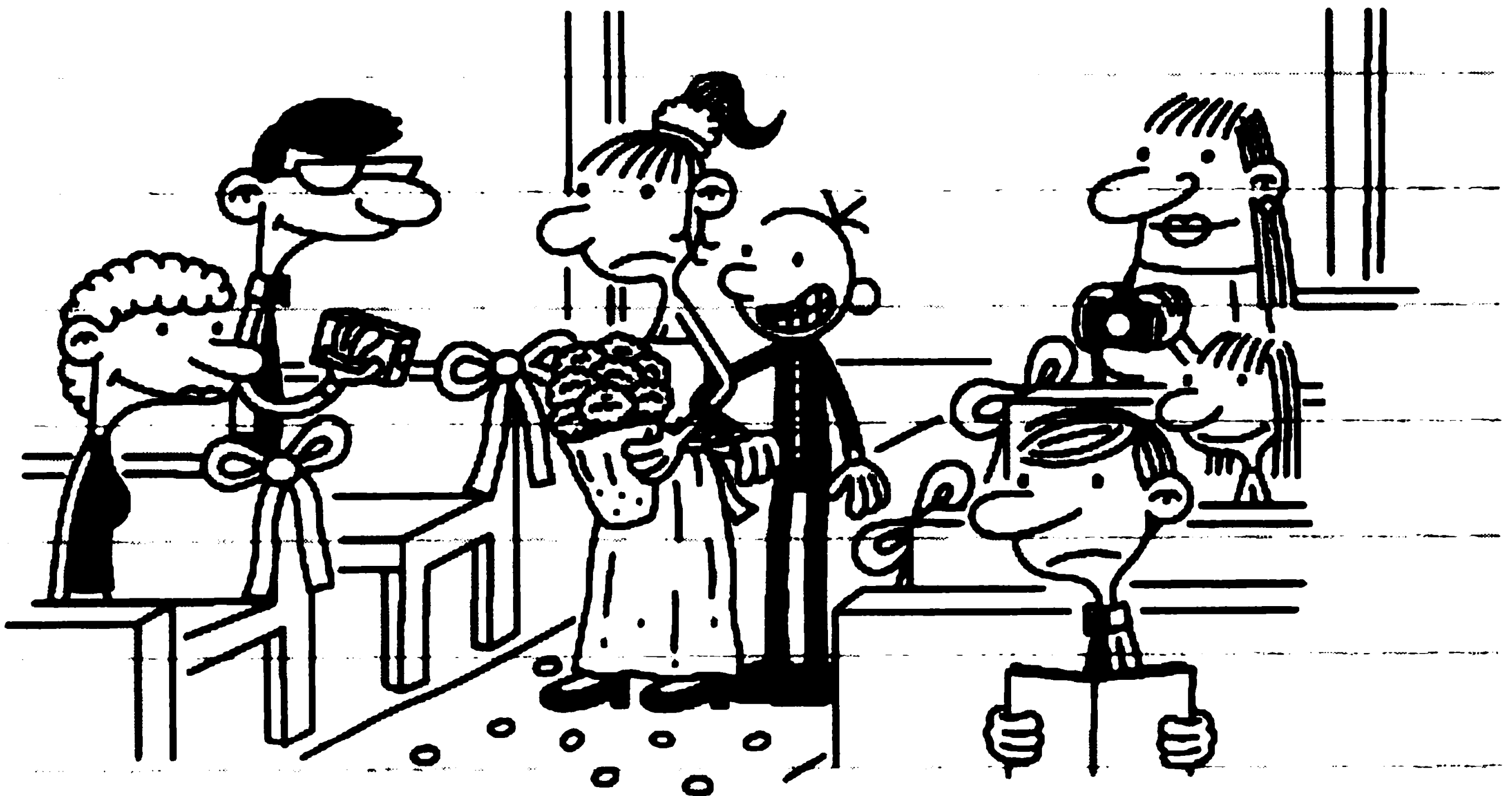
Đêm trước đám cưới, phù rể sẽ kéo anh chàng sắp kết hôn vào một bữa tiệc thực sự hoang dã. Tôi xem đủ nhiều phim trên truyền hình cáp để biết được đây là một bữa tiệc mà chắc chắn tôi sẽ muốn trở thành một phần của nó.

Tôi thực sự cảm thấy hơi tệ cho Rodrick, bởi vì điều đó cũng có nghĩa là anh ta đã bị loại bỏ. Nhưng tôi nghĩ tôi có thể chụp một vài bức ảnh bữa tiệc để anh ta có thể xem tất cả những gì anh ta đã bỏ lỡ.

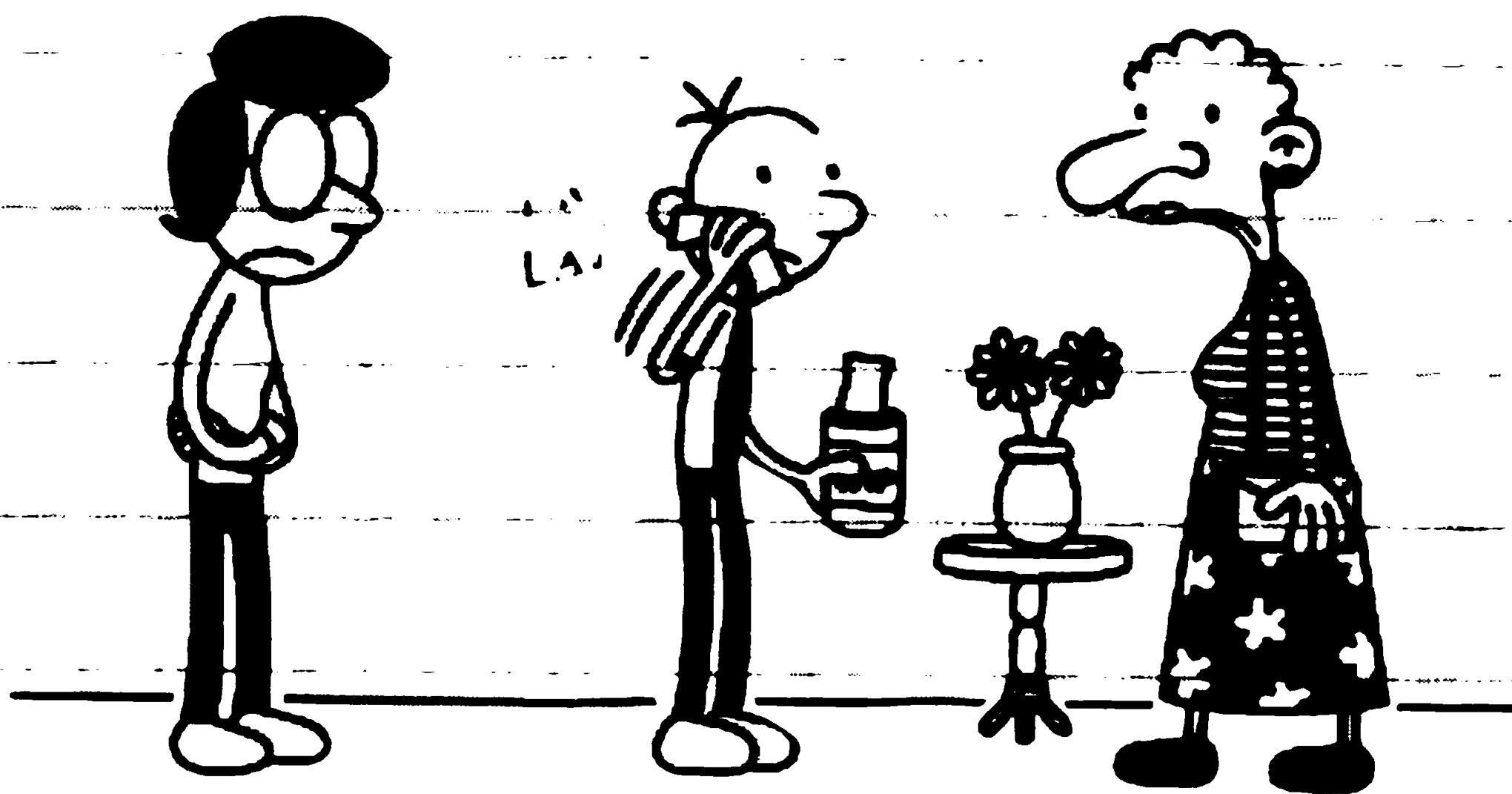
Lý do khiến tôi cảm thấy vui là vì lúc Rowley đang tham gia buổi tiệc trung học vớ vẩn thì tôi được ngồi trong một chiếc xe Limo và tận hưởng cuộc sống của mình. Vì vậy, chúng tôi sẽ thấy ai sẽ là "người đàn ông" sau tuần này.

Và như một phần thưởng, ở đám cưới, tôi sẽ được cặp đôi với một trong các phù dâu. Tôi thề với bạn rằng cô Sonja có vài cô bạn rất dễ thương.

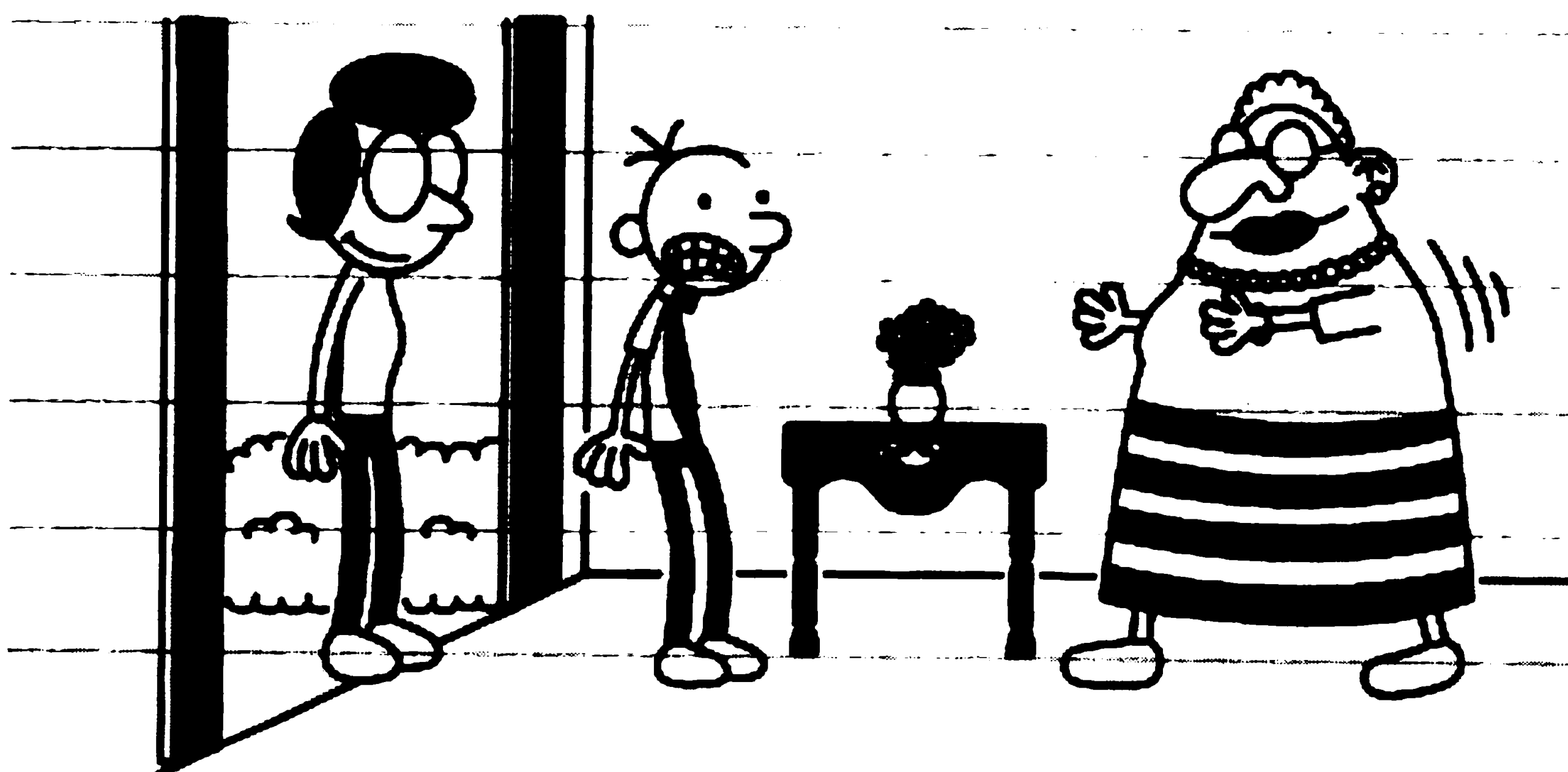

Trên đường đến nhà cụ nội, mẹ bắt tôi phải hứa rằng tôi sẽ không lau má khi những người họ hàng dành cho tôi những nụ hôn, vì mẹ bảo như thế là "bất lịch sự".

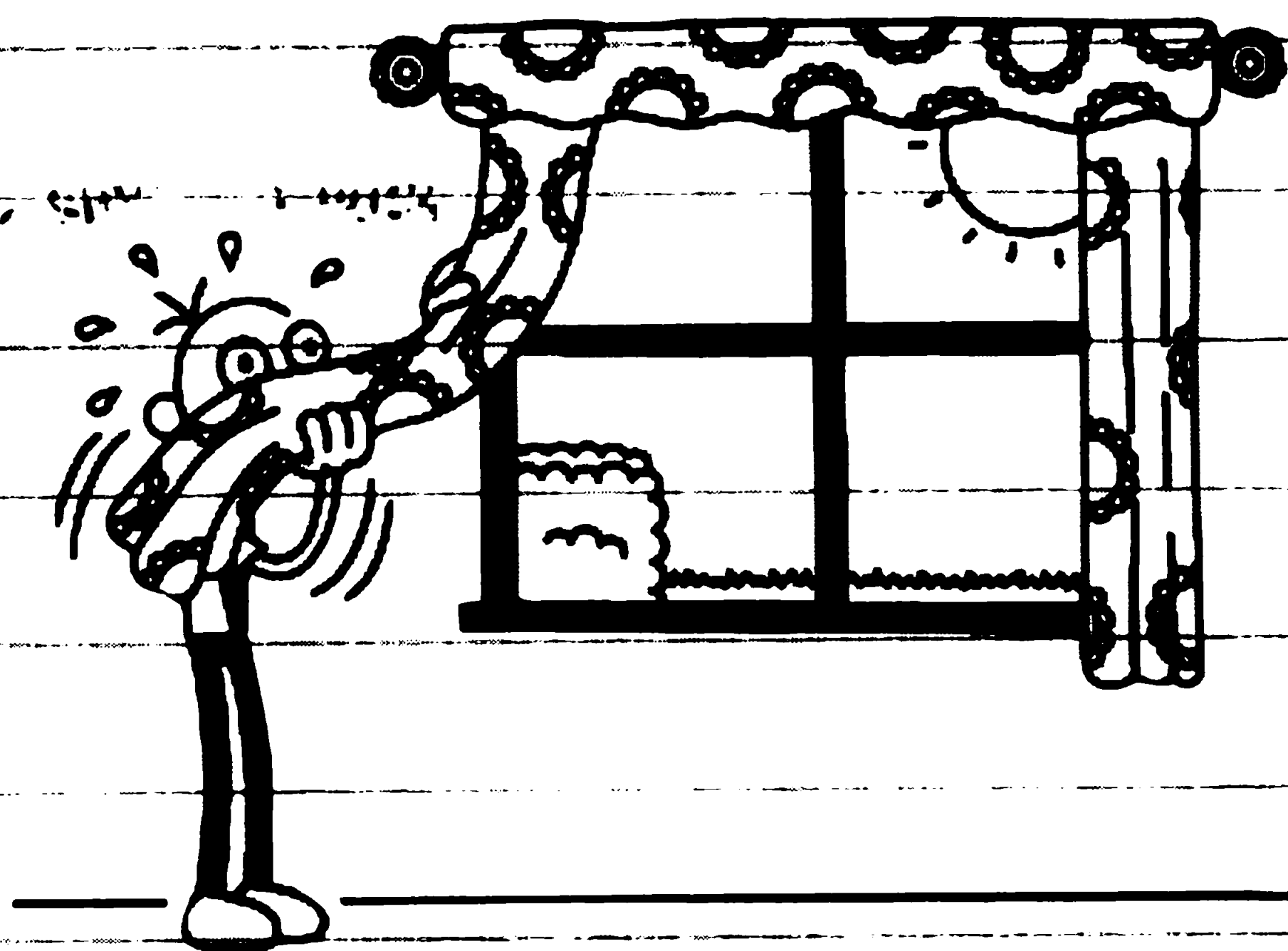
Nhưng tôi thực sự không thể làm được. Khi các cô, dì, anh em họ tặng cho tôi những nụ hôn đầm nước trên má, tôi bắt đầu suy nghĩ về lũ vi khuẩn đang sinh sôi nảy nở trên khuôn mặt mình, và tôi thực sự sợ hãi. Lần cuối cùng chúng tôi đến nhà cụ nội, tôi đã mang một số khăn lau kháng khuẩn theo để giải quyết vấn đề trên.

Nhưng tôi đã hứa với mẹ tôi sẽ không lau má sau bất cứ nụ hôn nào. Và tôi đã không cần phải làm điều đó, bởi vì người đầu tiên chào đón chúng tôi là dì Dorothy, người luôn luôn hôn tôi lên môi.

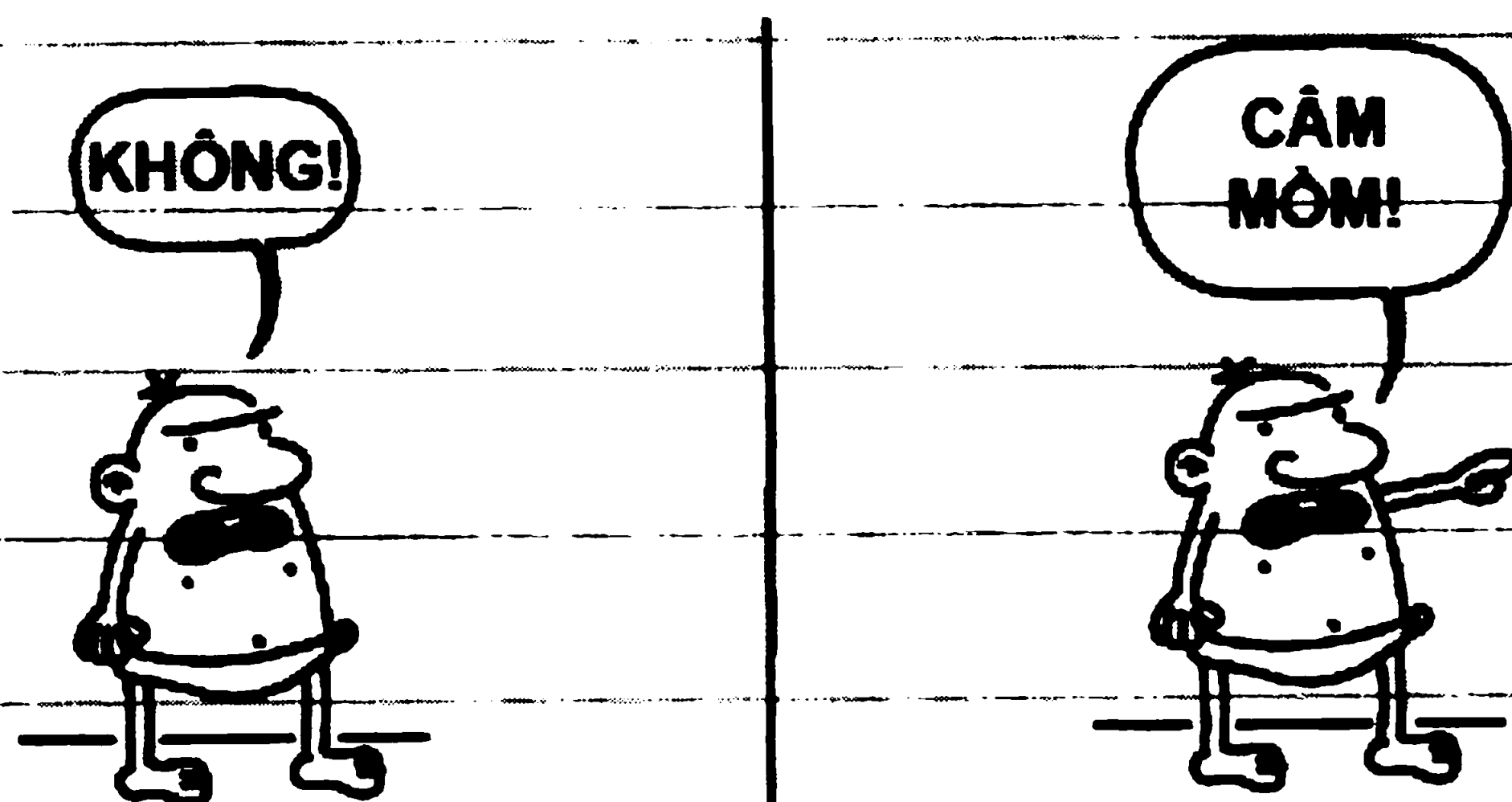

Mặc dù vậy, ngay khi thoát khỏi tầm mắt của mẹ, tôi đã đi thẳng và tìm một cái gì đó lau miệng.

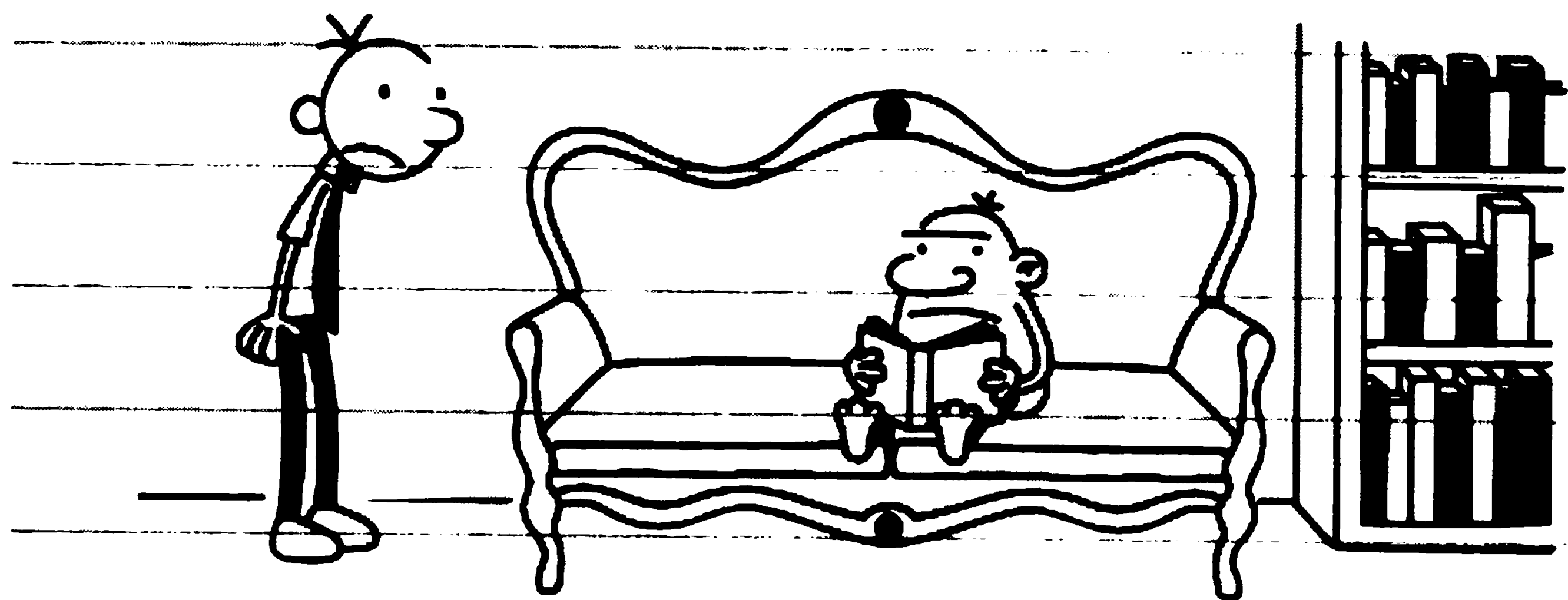

Khi chúng tôi đến, hầu hết cả gia đình đã có mặt ở nhà cụ. Sẽ mất rất nhiều thời gian để có thể mô tả tất cả mọi người ở đó, vì vậy tôi sẽ chỉ tập trung vào những người nổi bật.

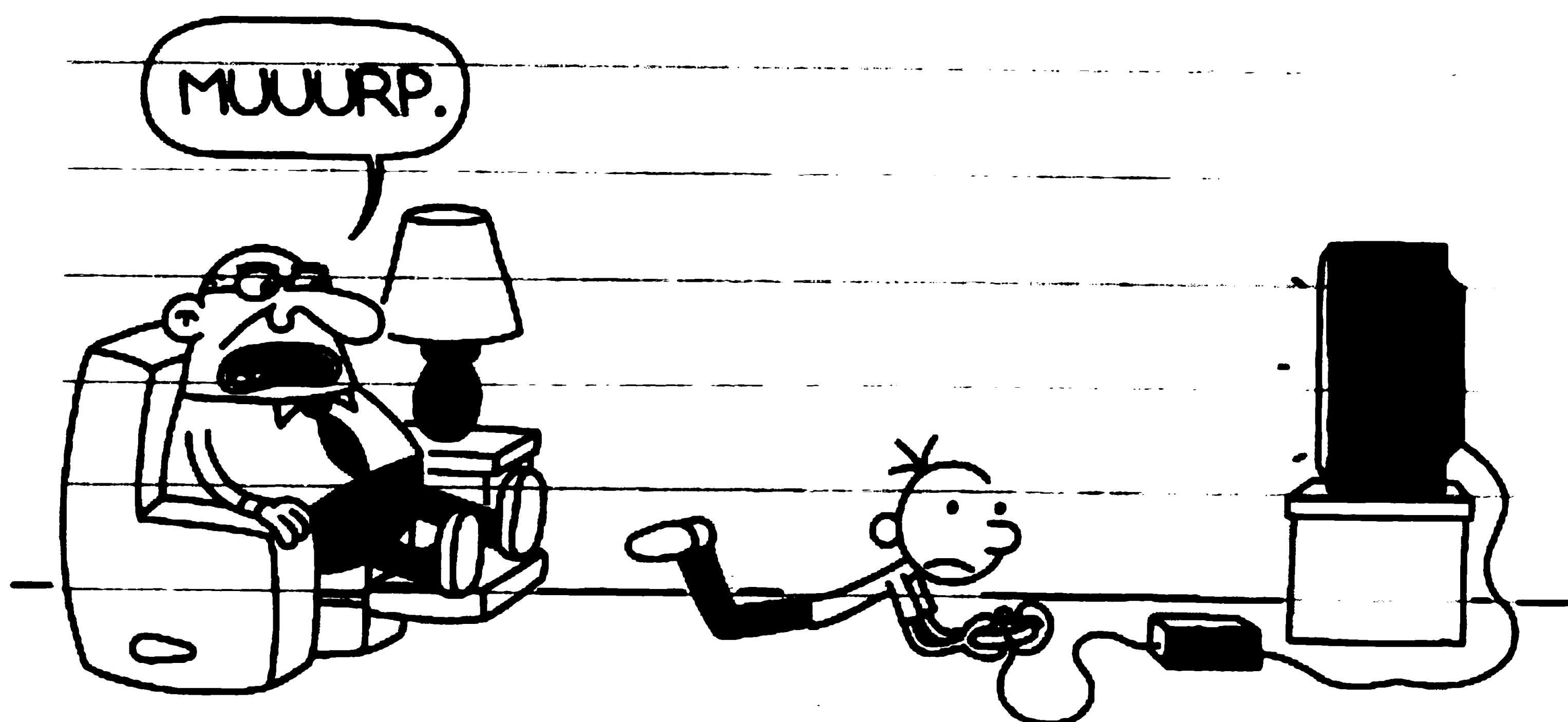
Em họ của tôi Benjy, nó đi cùng với bố mẹ là dì Patricia và chú Tony. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Benjy là khi nó chỉ có thể nói được đúng hai từ:

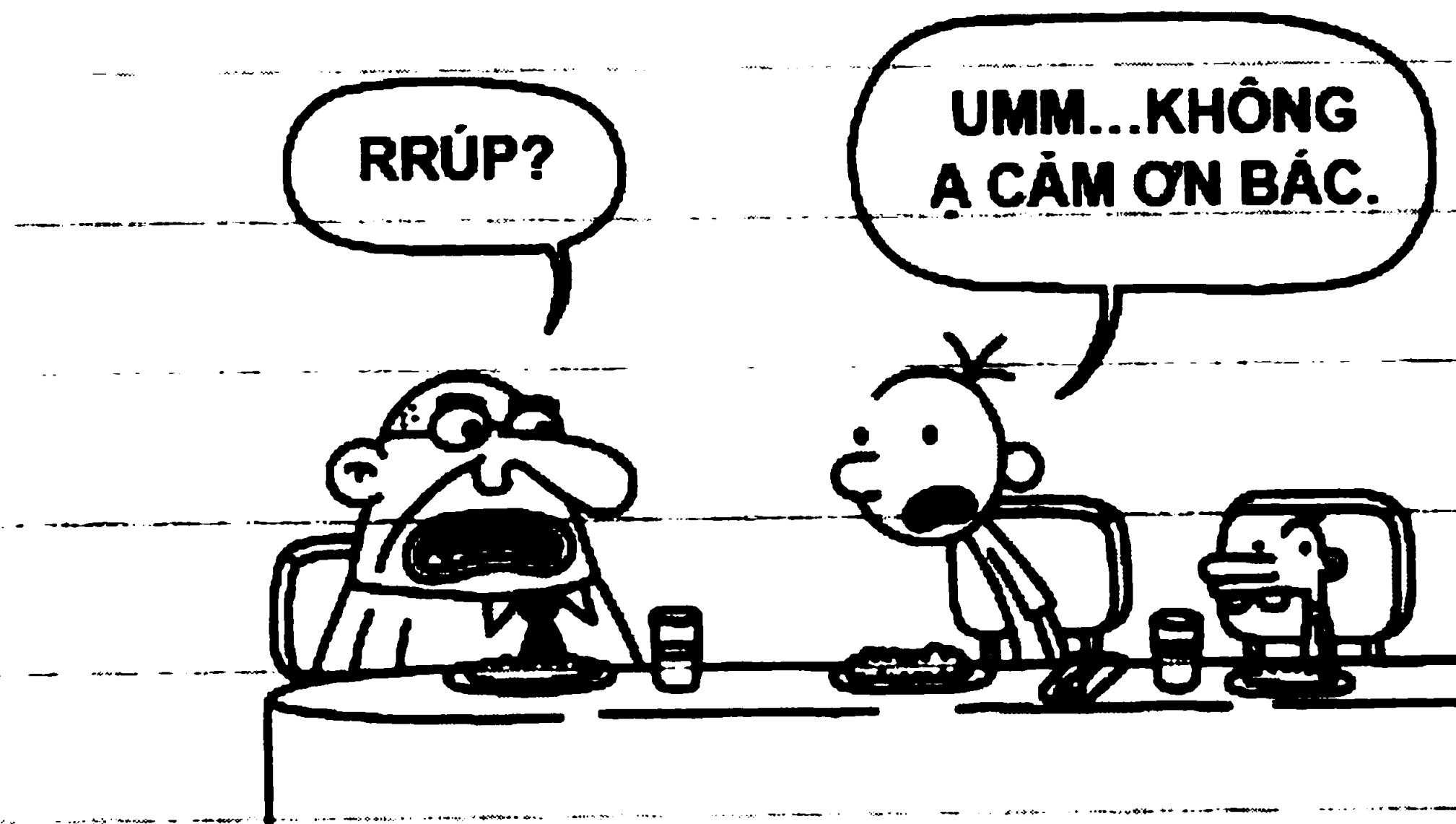
Bây giờ, Benjy có thể nói một câu đầy đủ, và bố mẹ nó nói nó đang đọc truyện dài tập. Nhưng tôi sẽ không khoe khoang nếu con trai tôi có thể đọc truyện mà không được huấn luyện ngồi bô.

Bác cả Arthur ở trong phòng riêng, đang ngồi trên một chiếc ghế tựa phía trước Tí Vi. Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng có một cuộc trò chuyện thực sự với Bác Arthur, bởi vì tất cả những gì bác ấy làm là cầu nhàu và phát ra những âm thanh nhảm nhí. Bác ấy đã ở cùng với chúng tôi trong Lễ Tạ Ơn cuối tuần, và nó diễn ra đúng như thế này trong toàn bộ thời gian đó.

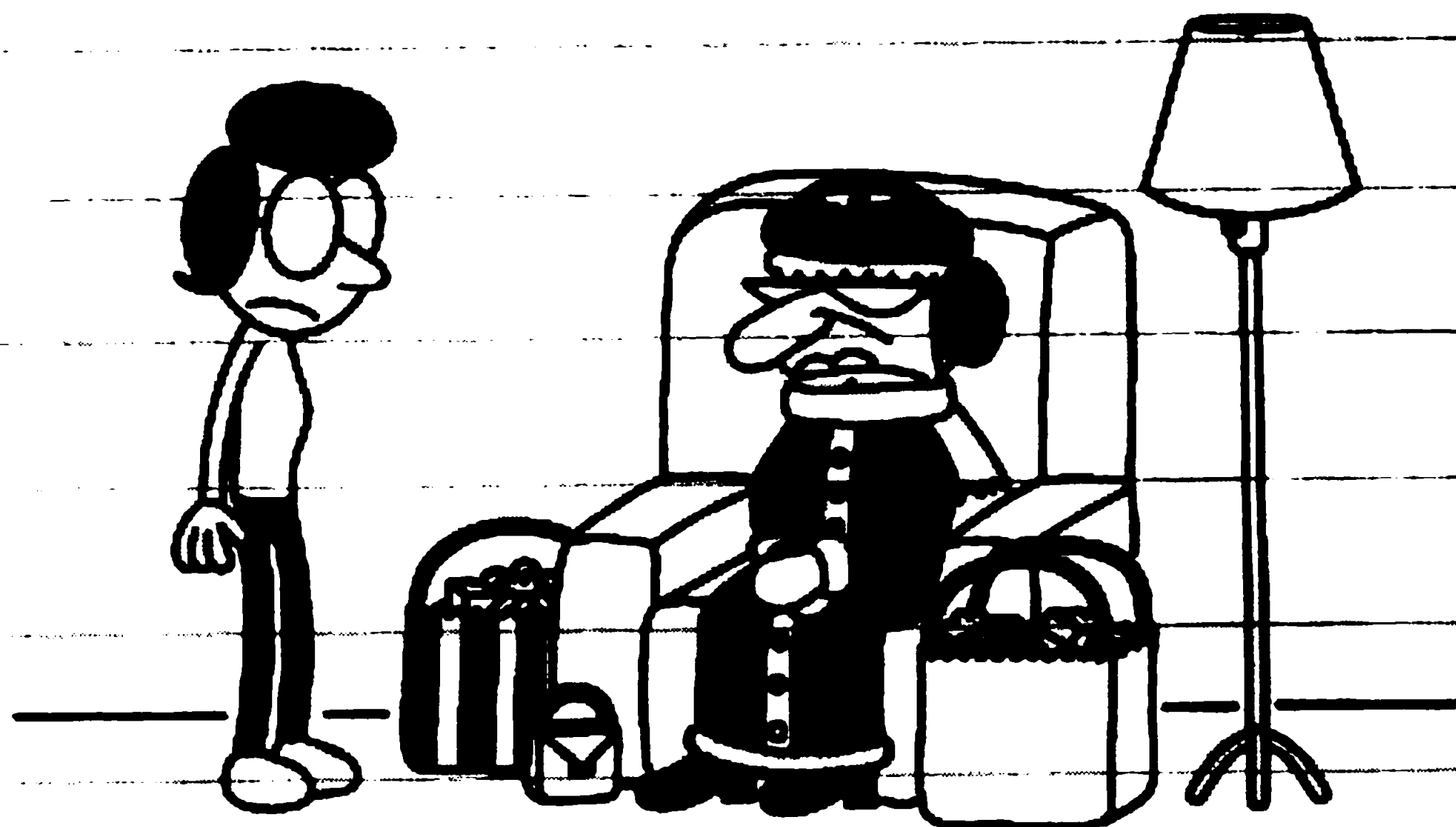

Tôi không thể khẳng định có phải bác ấy đang cố gắng để giao tiếp với tôi hay không, nhưng để cho chắc thì lần nào tôi cũng cố gắng đáp lại.

Dì cả Reba cũng ở đó, điều này khiến tôi có đôi chút ngạc nhiên.

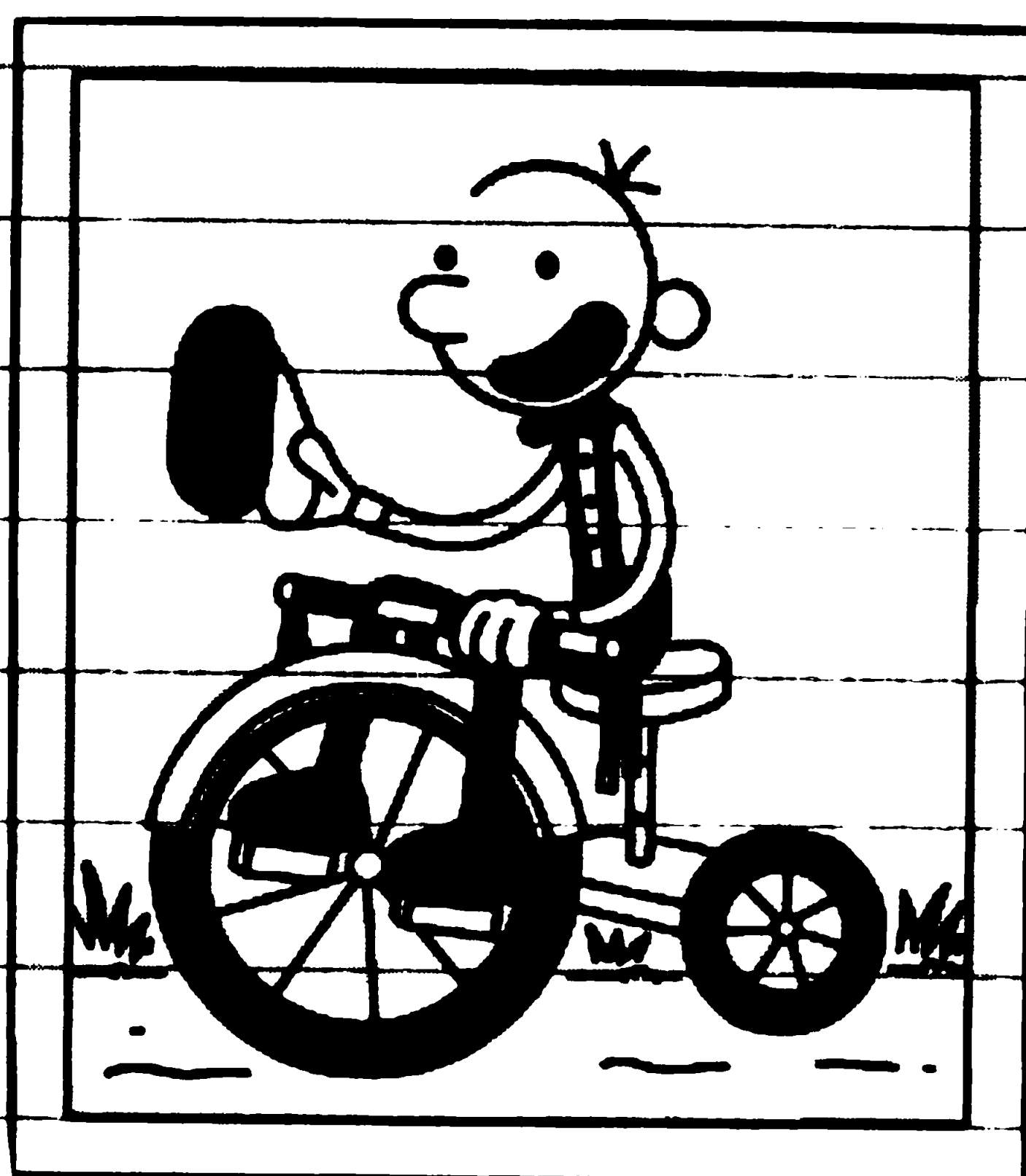
Vài năm trước Cụ nội mời tất cả mọi người đến nhà vào dịp lễ Giáng sinh, nhưng vô tình cụ đã quên mời dì Reba. Dù vậy dì ấy vẫn đến, nhưng dì đã từ chối cởi áo khoác, và dì ấy chỉ ngồi một chỗ trong phòng khách, khiến cho tất cả chúng tôi đều cảm thấy có lỗi.

Người em họ thứ hai của bố cũng có ở đó là chú Terrence, và lý do duy nhất tôi nói đến chú ấy là bởi vì tất cả mọi người luôn nói rằng tôi trông giống HẾT chú khi chú bằng tuổi tôi, điều này làm tôi rất thất vọng.

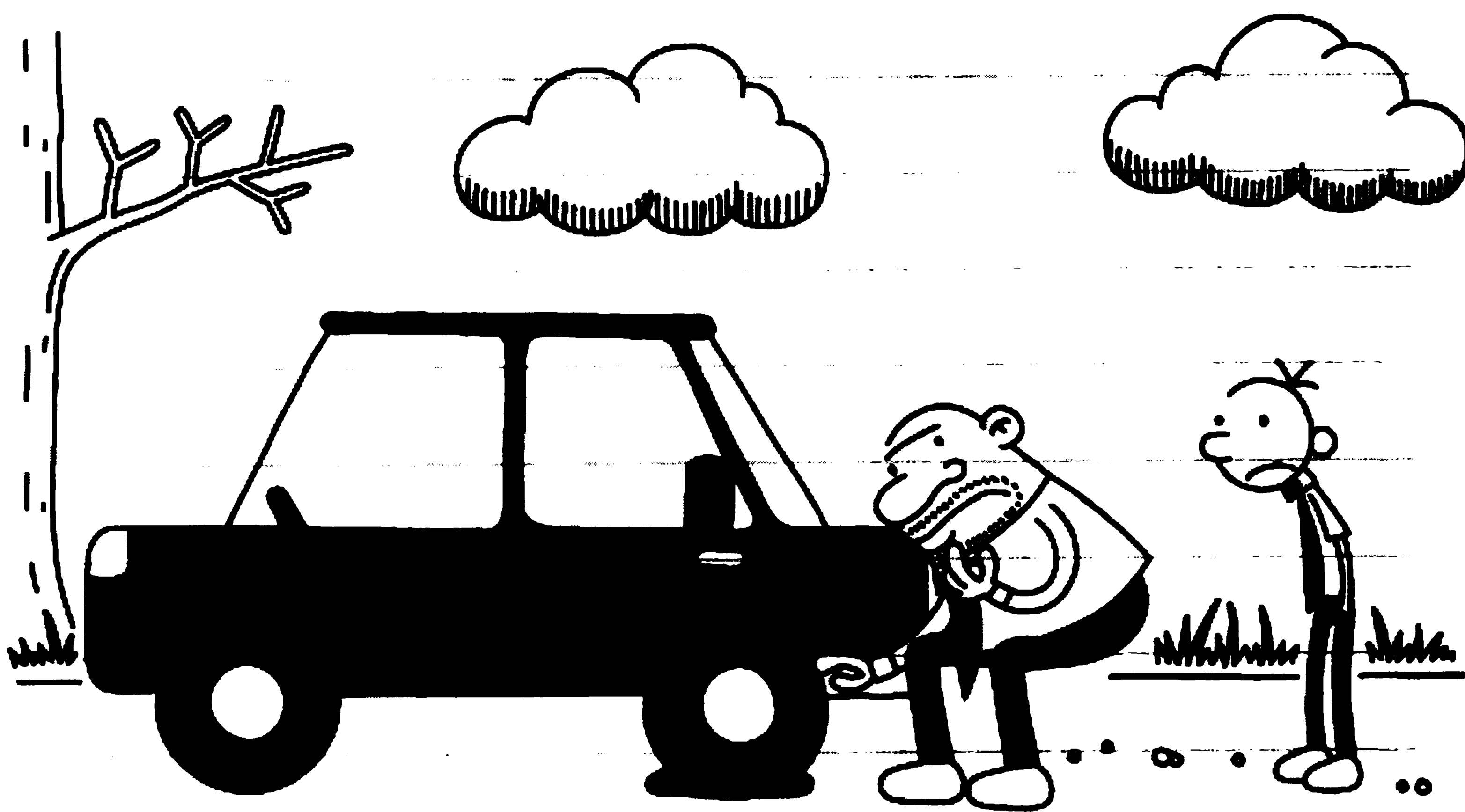

Thực ra khi lần đầu tiên tôi nghe nói thế, tôi đã xem quyển album ảnh của Cự nội để xem đó có phải là sự thật hay không. Và thật không may, đó đúng là sự thật.

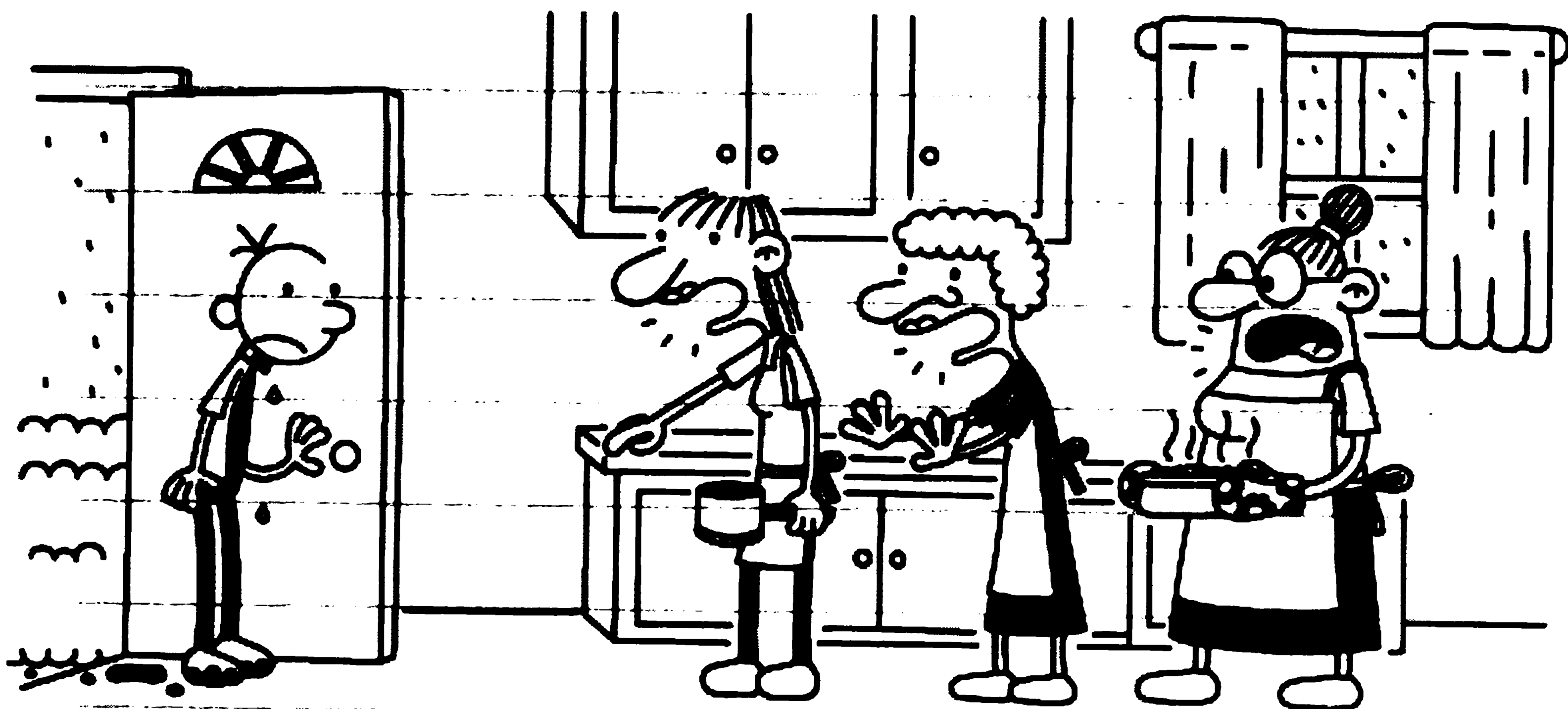

Vì vậy, tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên bắt đầu tiết kiệm tiền để phẫu thuật thẩm mỹ.

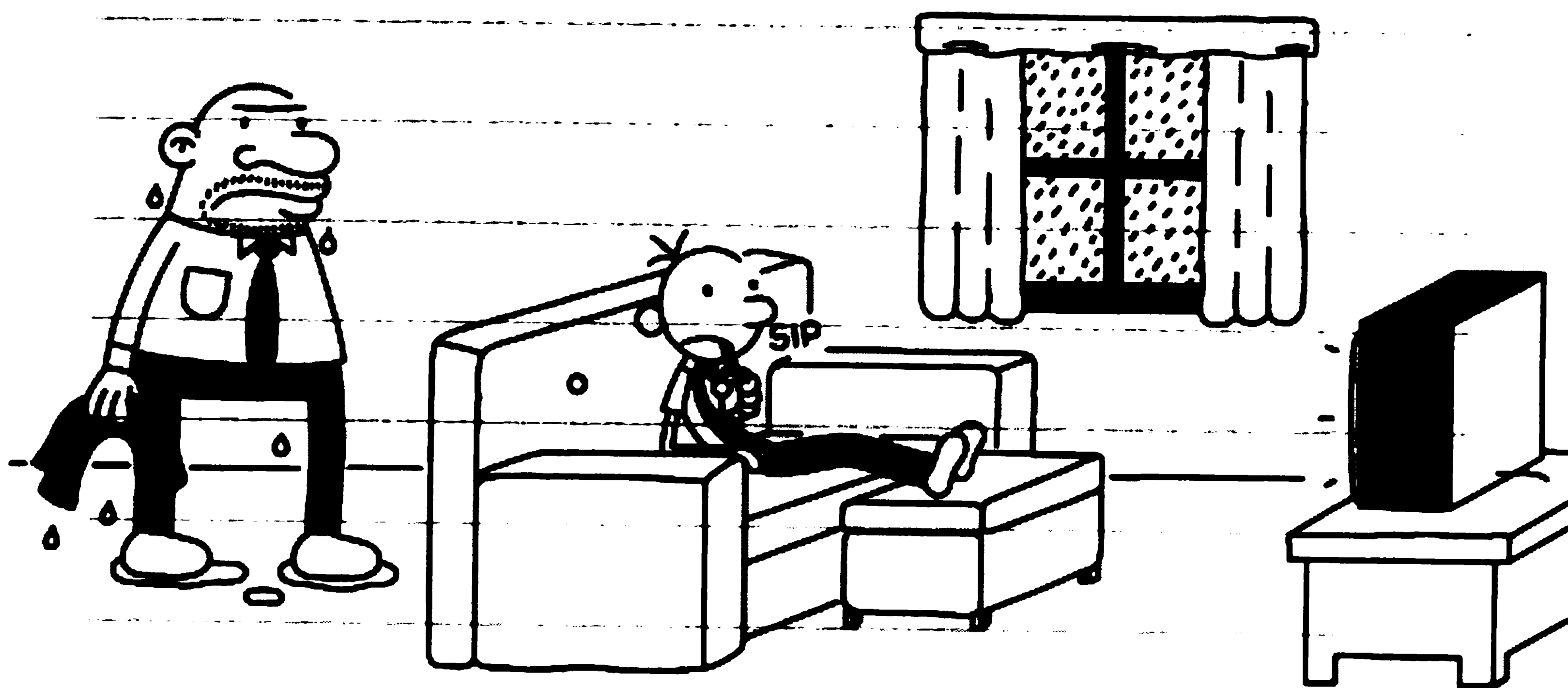
Em họ của bố, Byron cũng ở đó, và tôi đã không quá vui mừng khi gặp chú ấy. Tại buổi đoàn tụ gia đình lần trước, Cụt nội đã bảo chú Byron ra ngoài lấy sữa và tôi đi cùng với chú ấy. Tuy nhiên, chú ấy đã lái xe lao đúng vào một cái ổ gà làm cho một bên lốp xe bị xì hết hơi khi mà chúng tôi còn cách nhà những nửa dặm.

Chú Byron bảo tôi đi về nhà gọi mọi người đến giúp, và trên đường trở về thì trời bắt đầu mưa. Khi tôi vừa bước chân vào nhà, tôi đã bị các bác gái ở trong bếp la mắng vì những vết bùn đất dính trên sàn nhà.

Các bác bắt tôi cởi giày và đặt chúng ở phòng khách, và tôi đã làm như vậy. Hẳn là những lời mắng nhiếc đã làm tôi bị ong tai, bởi vì tôi quên luôn việc cái lốp xe hết hơi của chú Byron. Khoảng nửa giờ sau, chú ấy về nhà và chú ấy không được vui vẻ cho lắm.

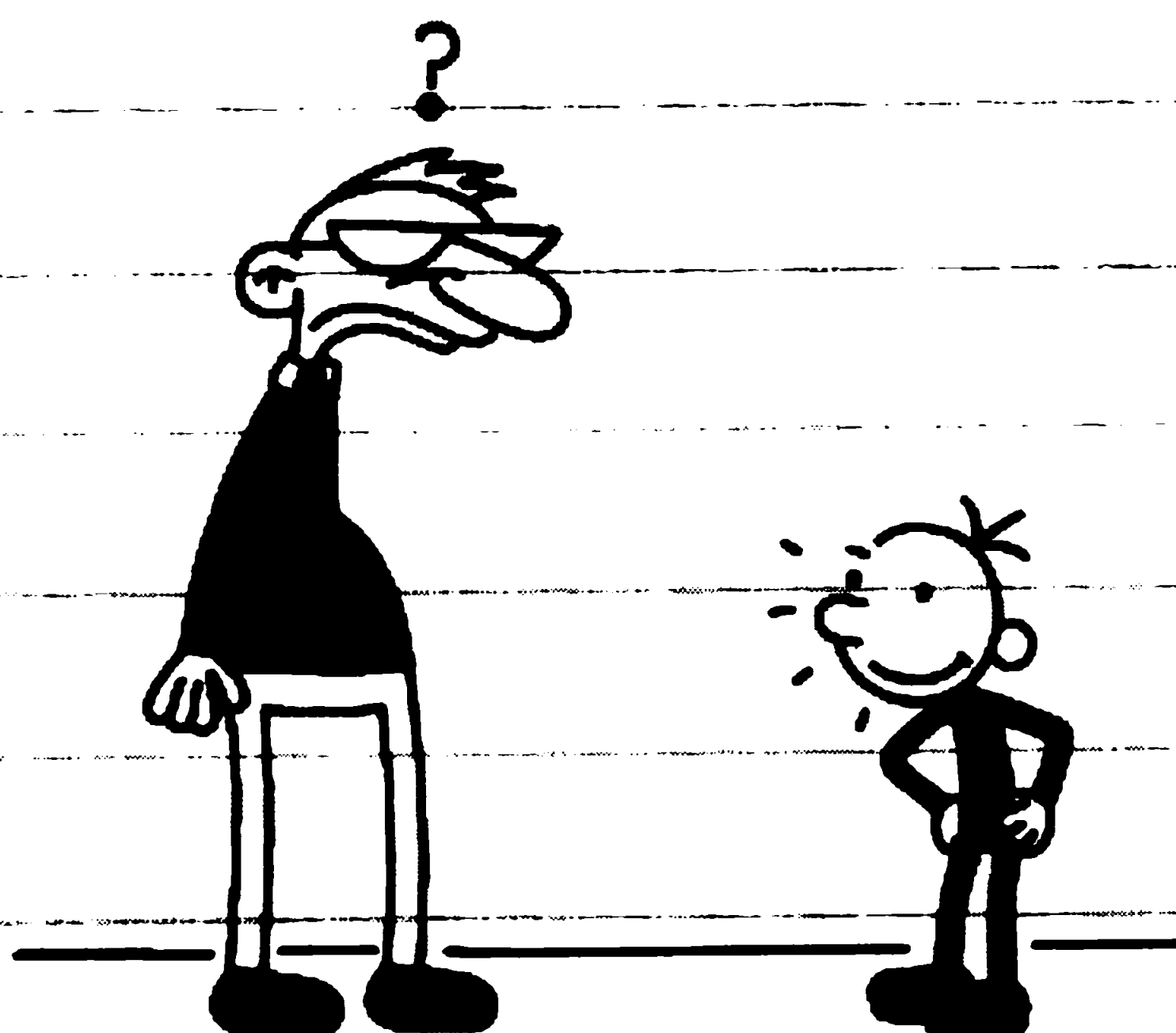

Chú Charlie cũng đến, và tôi đã thực sự vui mừng khi nhìn thấy chú ấy, vì chú luôn luôn có một cái túi đầy ắp kẹo cho bọn trẻ con chúng tôi.

Nhưng không phải lúc nào tôi cũng thích chú Charlie, bởi vì chú ấy hay trêu chọc tôi khi tôi còn nhỏ. Tôi từng có bộ đồ ngủ màu đỏ, và mỗi lần chú Charlie nhìn thấy tôi, chú ấy đều nói câu này-

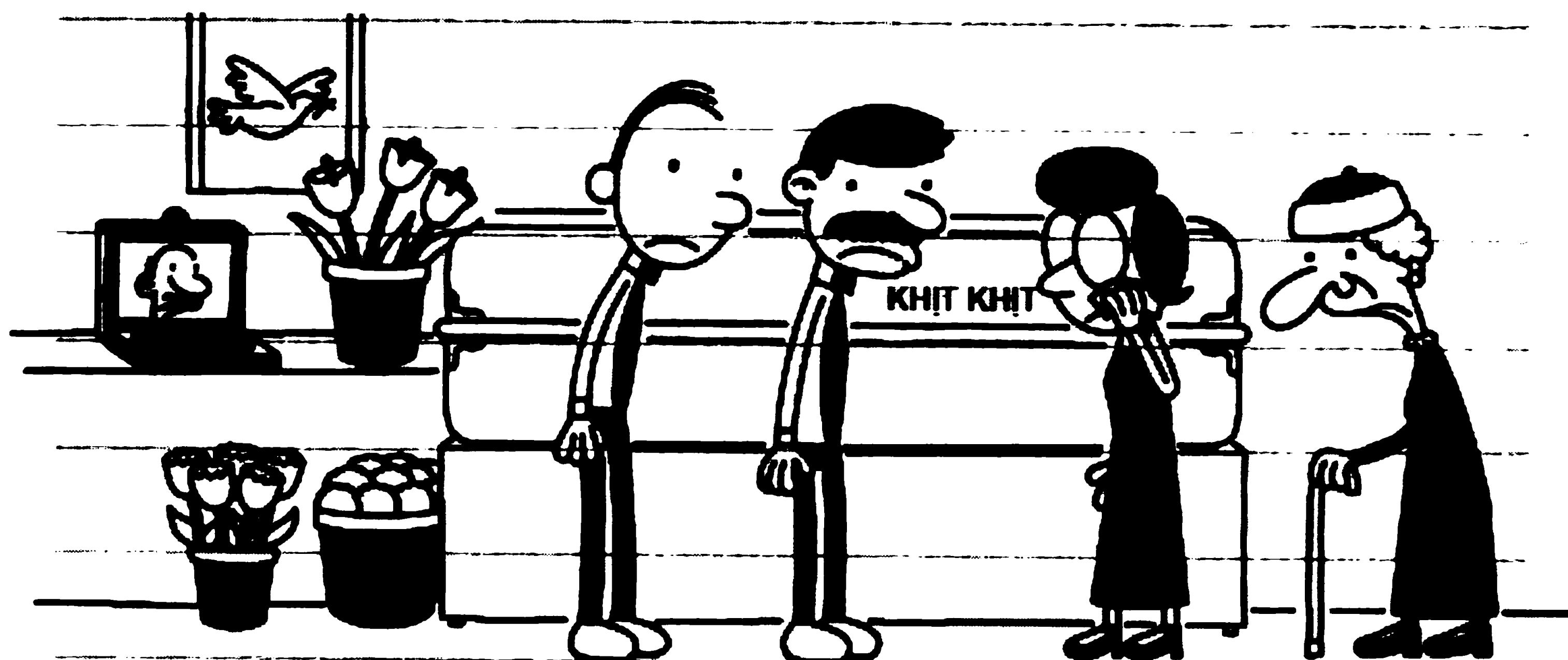
Có một số lý do khiến điều này thấm sâu vào da thịt tôi. Tôi đã nói với mẹ cảm giác của tôi như thế nào, và mẹ đưa tôi đến cửa hàng để mua một bộ đồ ngủ mới, một bộ đồ ngủ màu xanh. Vì vậy lần tiếp theo tôi gặp chú Charlie, tôi biết tôi sẽ đánh bại được chú ấy.

Nhưng chú ấy chỉ mất khoảng ba giây để đặt cho tôi một biệt danh MỚI.

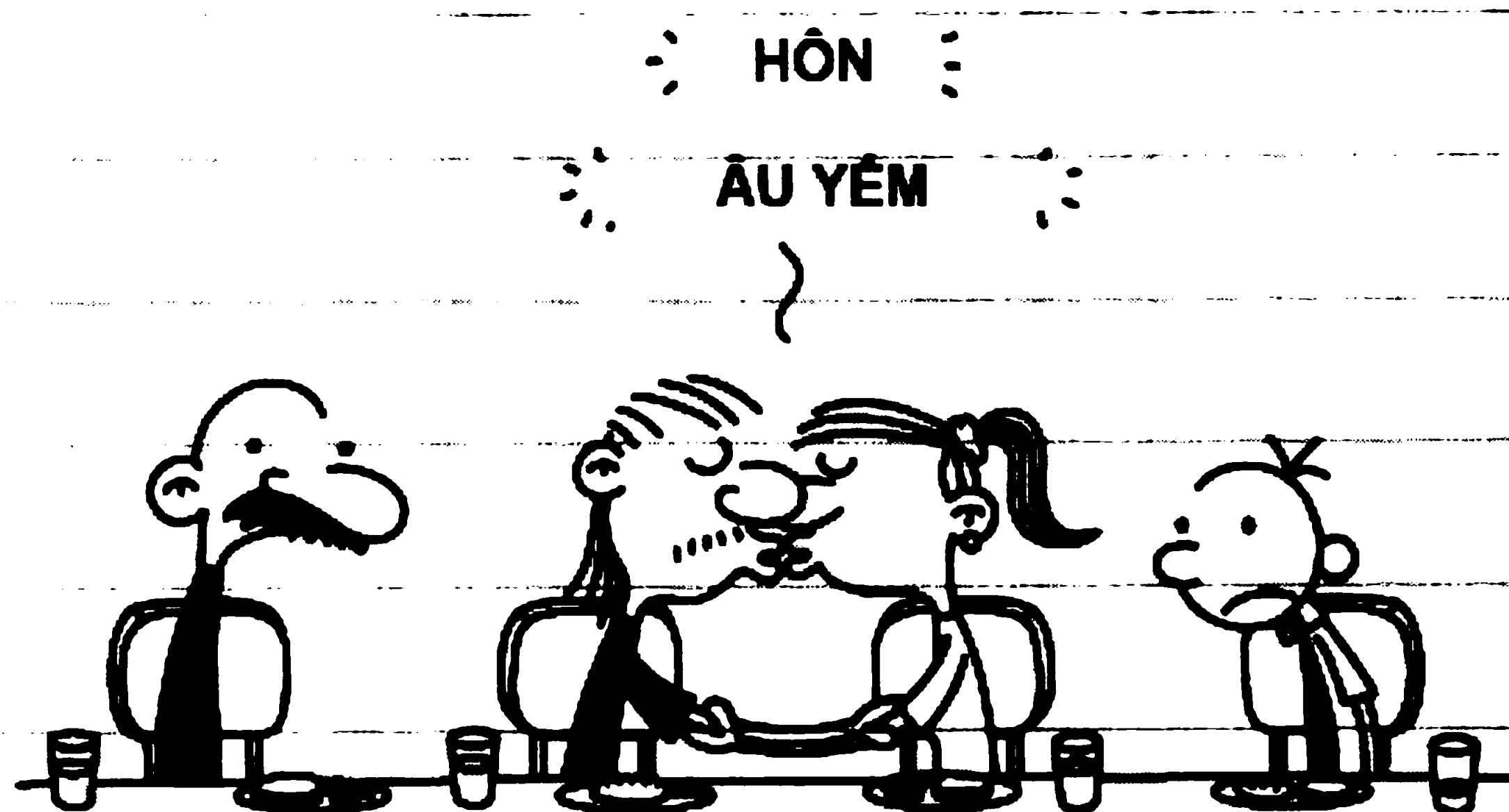

Người duy nhất KHÔNG đến bữa tiệc của Cọ nộ là Bác Lawrence, nhưng đó thực sự không phải là bất ngờ lớn. Bác Lawrence luôn luôn đi du lịch, và bác ấy hầu như không bao giờ đến họp mặt gia đình. Nhưng đôi khi bác ấy cũng xuất hiện qua webcam, giống như bác ấy đã làm tại tang lễ của Cọ nộ Chester.

Hai người đến sau cùng là chú Gary và vị hôn thê, Sonja. Cô ấy nhìn cũng có vẻ xinh xắn, và thông qua những hành động và cử chỉ tôi đoán hai cô chú ấy đang phát điên lên vì nhau.

Thật không may, tôi lại ngồi ngay bên cạnh cô chú ở bàn ăn tối và phải theo dõi trực tiếp.

Bố nói với chúng tôi trên đường tới nhà cụ rằng Sonja rất nhạy cảm về vấn đề trước đây chú Gary đã từng kết hôn, vì vậy chúng tôi không nên mang chuyện đó ra để nói.

Rõ ràng, Sonja đã nói với chú Gary rằng chú ấy phải xóa những hình xăm trên cánh tay trái của chú ấy đi vì nó có tên người vợ cũ của chú ấy trên đó.

Lydia

Nhưng tôi đoán sẽ tốn rất nhiều tiền để xóa bỏ một hình xăm, do đó, chú Gary chỉ thêm một số từ mới vào chứ không xóa tên vợ cũ.

TÔI KHÔNG YÊU

Lydia

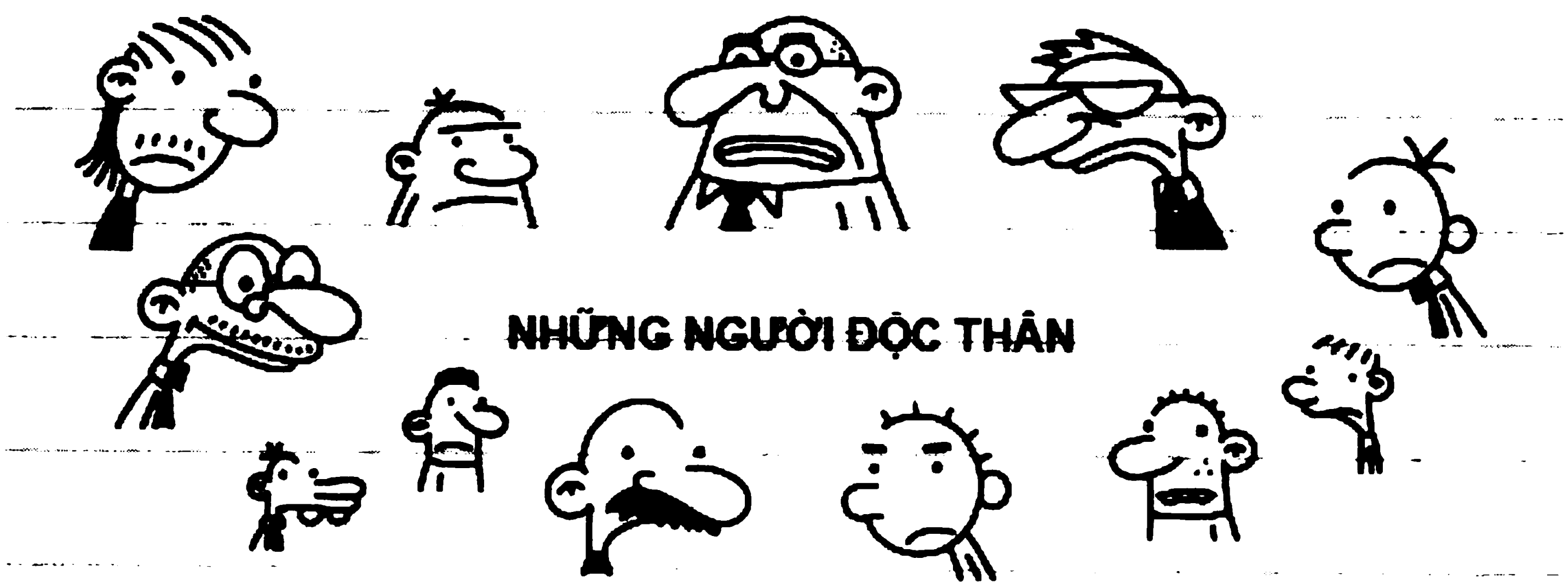
NỮA

Ít nhất Sonja đã không bắt chú Gary thay đổi hình xăm trên cánh tay KIA của chú ấy. Đó là một trong những hình xăm mà chú ấy có sau khi ăn hết một chiếc bánh Monstrilla Burger nặng một cân rưỡi ở nhà hàng Dans Diner chỉ trong một bữa. Và bạn phải thừa nhận, điều này là khá ấn tượng.

Như tôi đã nói, gần như tất cả mọi người trong gia đình đều đã có mặt, và mặc dù Cụ nội có một cái nhà rất to, nhưng một số người vẫn phải ở chung một phòng.

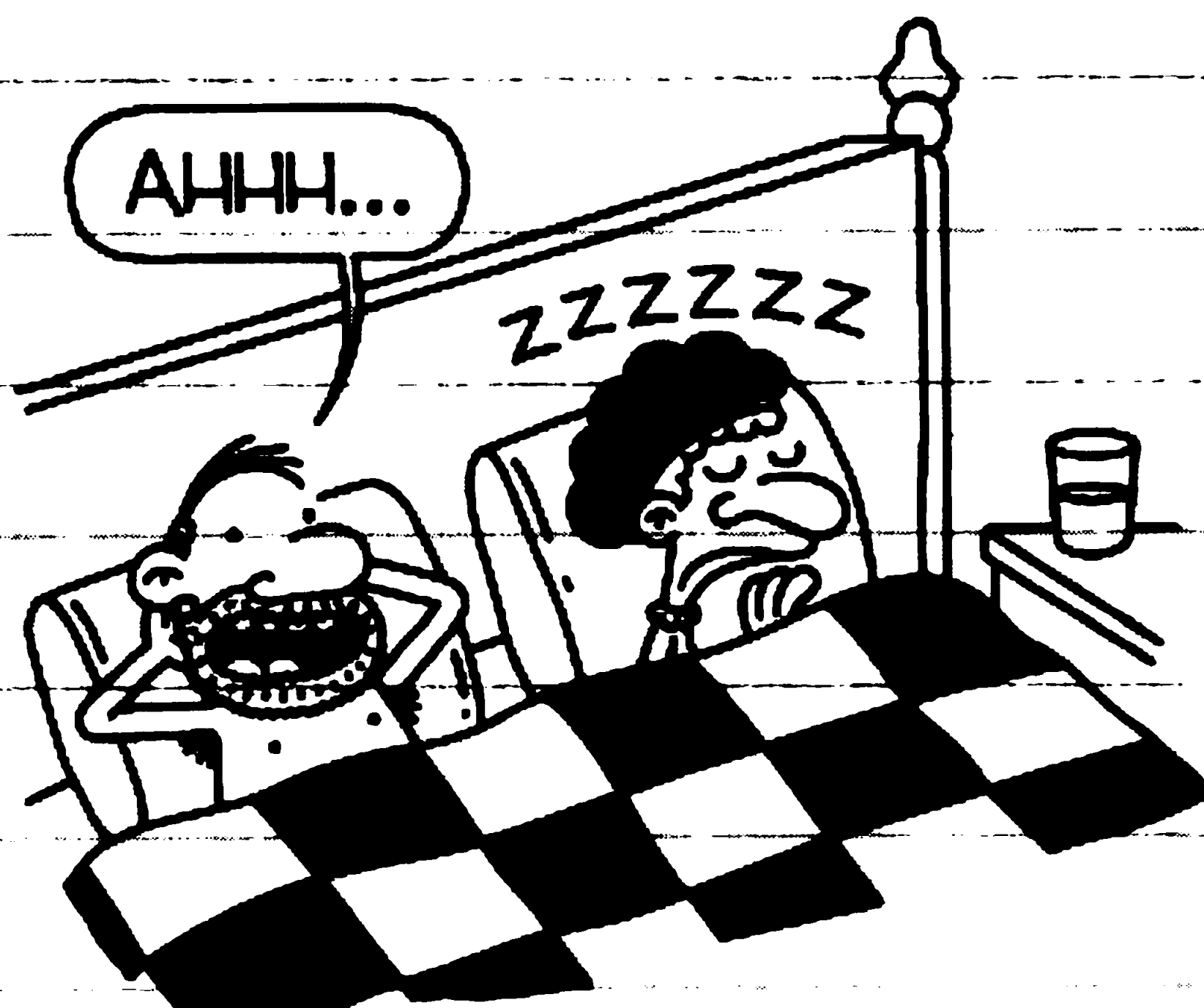
Bất cứ khi nào chúng tôi ở nhà Cụ nội, tôi luôn ở cùng nhóm với những người mà Cụ nội gọi là "Trai Độc Thân" có nghĩa là tất cả những người con trai chưa kết hôn.

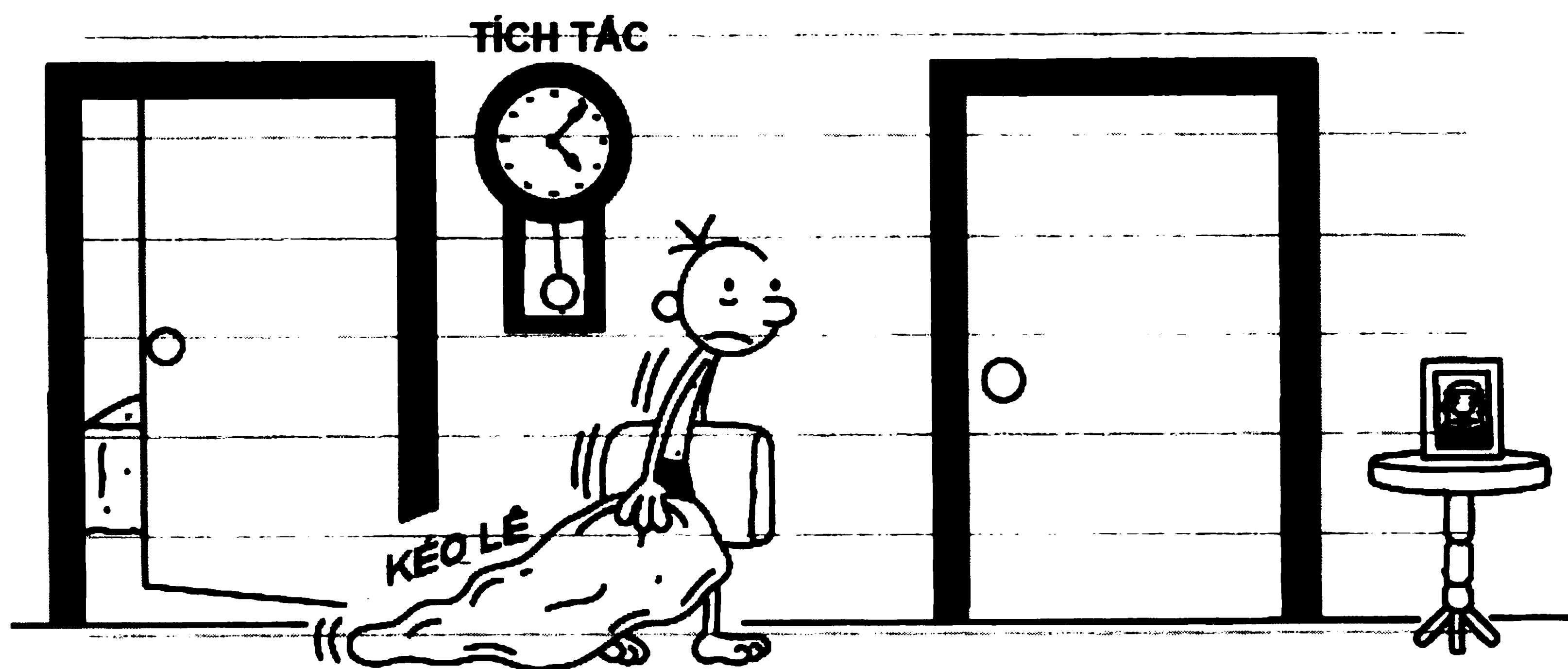
Đây không phải là nhóm mà tôi thực sự mong muốn ở chung phòng, ĐẶC BIỆT khi mà chỉ có hai chiếc giường ở trong phòng ngủ dành cho khách đến chơi. Điều đó có nghĩa là một vài người trong chúng tôi phải ghép đôi nằm trên giường và phần còn lại phải ngủ dưới sàn nhà.

Chú John cũng từng là một trong những người chưa vợ, nhưng chú ấy đã kết hôn vào mùa xuân năm ngoái. Tôi bắt đầu băn khoăn liệu có phải chú ấy kết hôn chỉ để không phải ngủ ở căn phòng đó với những người khác hay không.

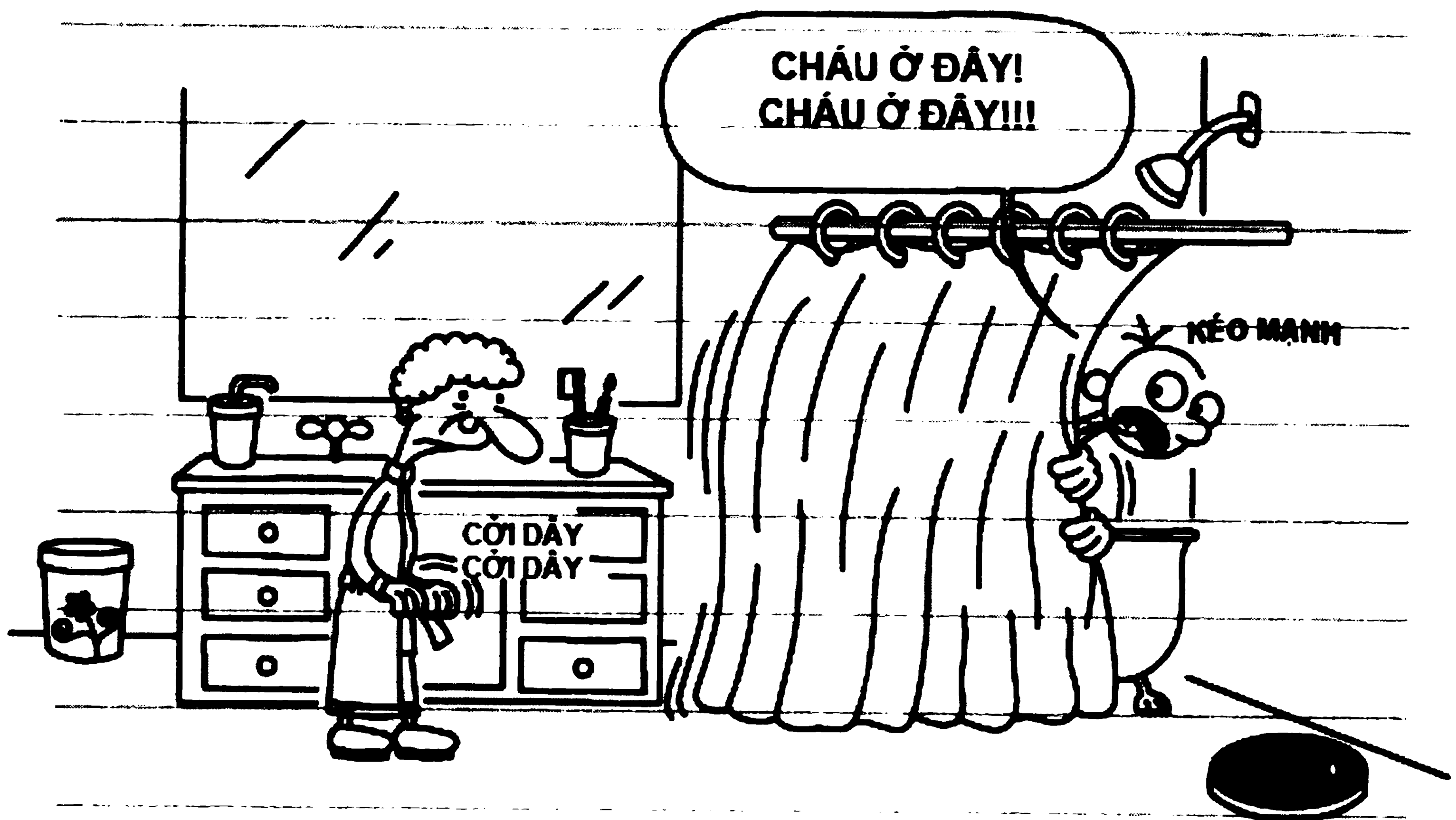

Thật khó có thể ngủ được khi mà tất cả những người xung quanh đang ngáy ầm ĩ, cuối cùng tôi đã phải mang chăn gối của mình đi tìm một chỗ khác để ngủ qua đêm.

Chỗ duy nhất tôi có thể tìm thấy là phòng tắm cạnh phòng Cộnội, vì vậy tôi đặt chân gối của mình lên trên bồn tắm và biến nó thành một chiếc giường ngủ. Chiếc giường tự chế này tuy không được thoải mái lắm, nhưng ít nhất thì tôi cũng đã có được một chút riêng tư.

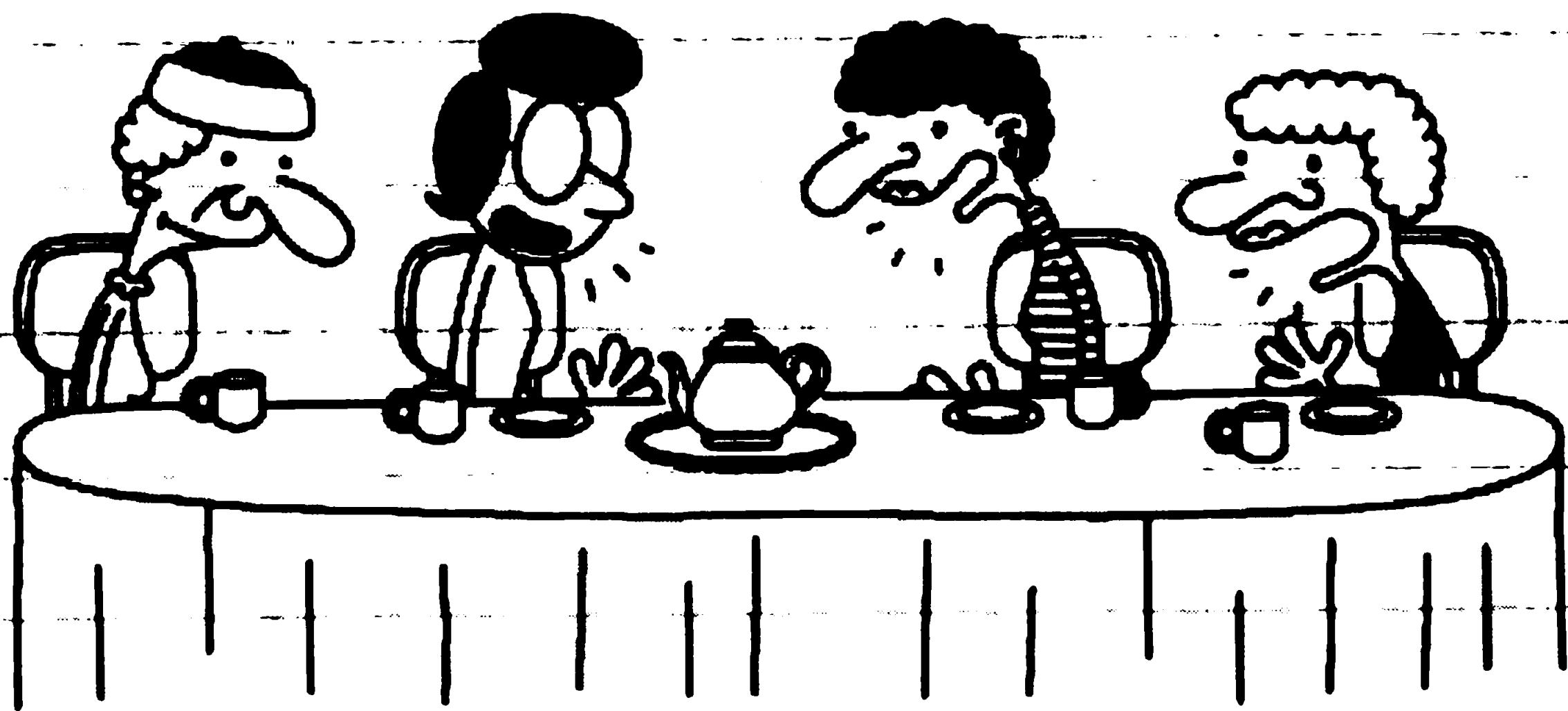
May mắn thay, sáng nay tôi đã tỉnh dậy đúng lúc Cộnội chuẩn bị đi tắm.

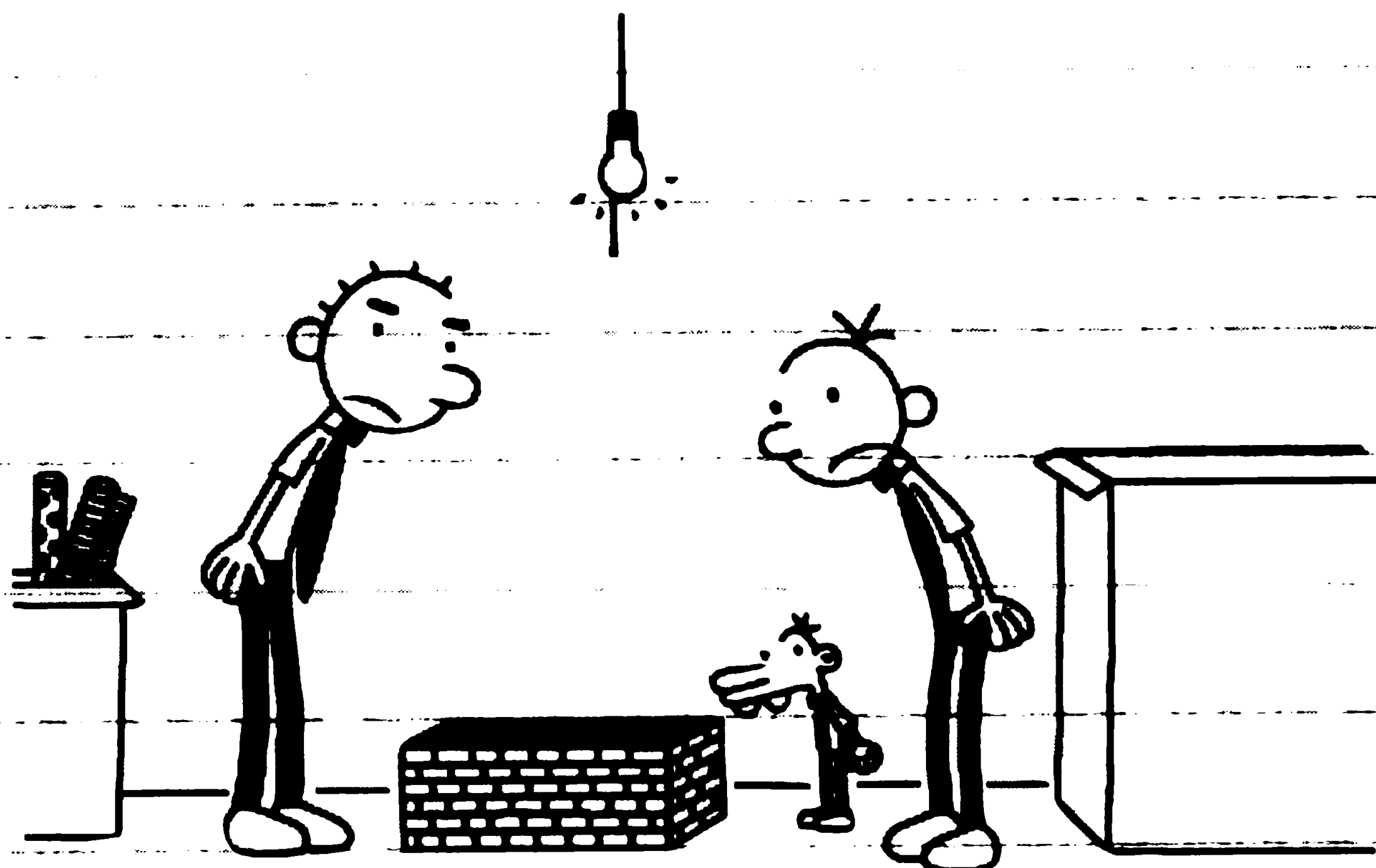
Sau cái thảm họa hụt đó, tôi đã thức suốt cả ngày. Và đó cũng thực sự là một ngày dài lê thê, bởi vì 7 giờ chúng tôi mới được ăn bữa tối gia đình.

Nhưng ít nhất tôi sẽ có một bữa tiệc đáng mong đợi cùng với những người phù rể sau buổi họp mặt gia đình.

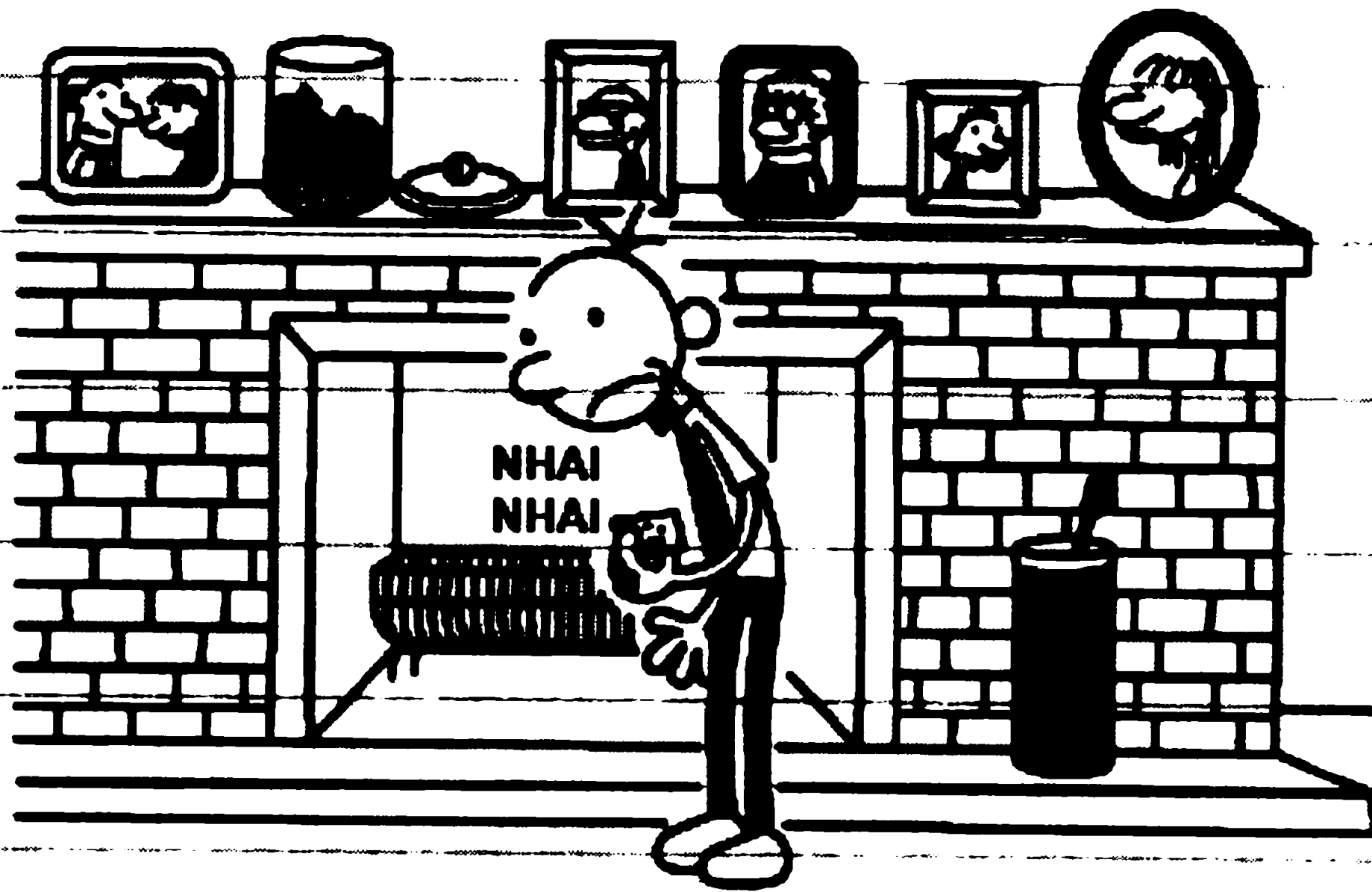
Vấn đề của những buổi họp mặt gia đình là mọi người không thực sự hướng tới bọn trẻ con. Vì vậy nếu bạn không thích uống trà và nói chuyện phiếm với phụ nữ thì bạn có vẻ cũng không được may mắn cho lắm.

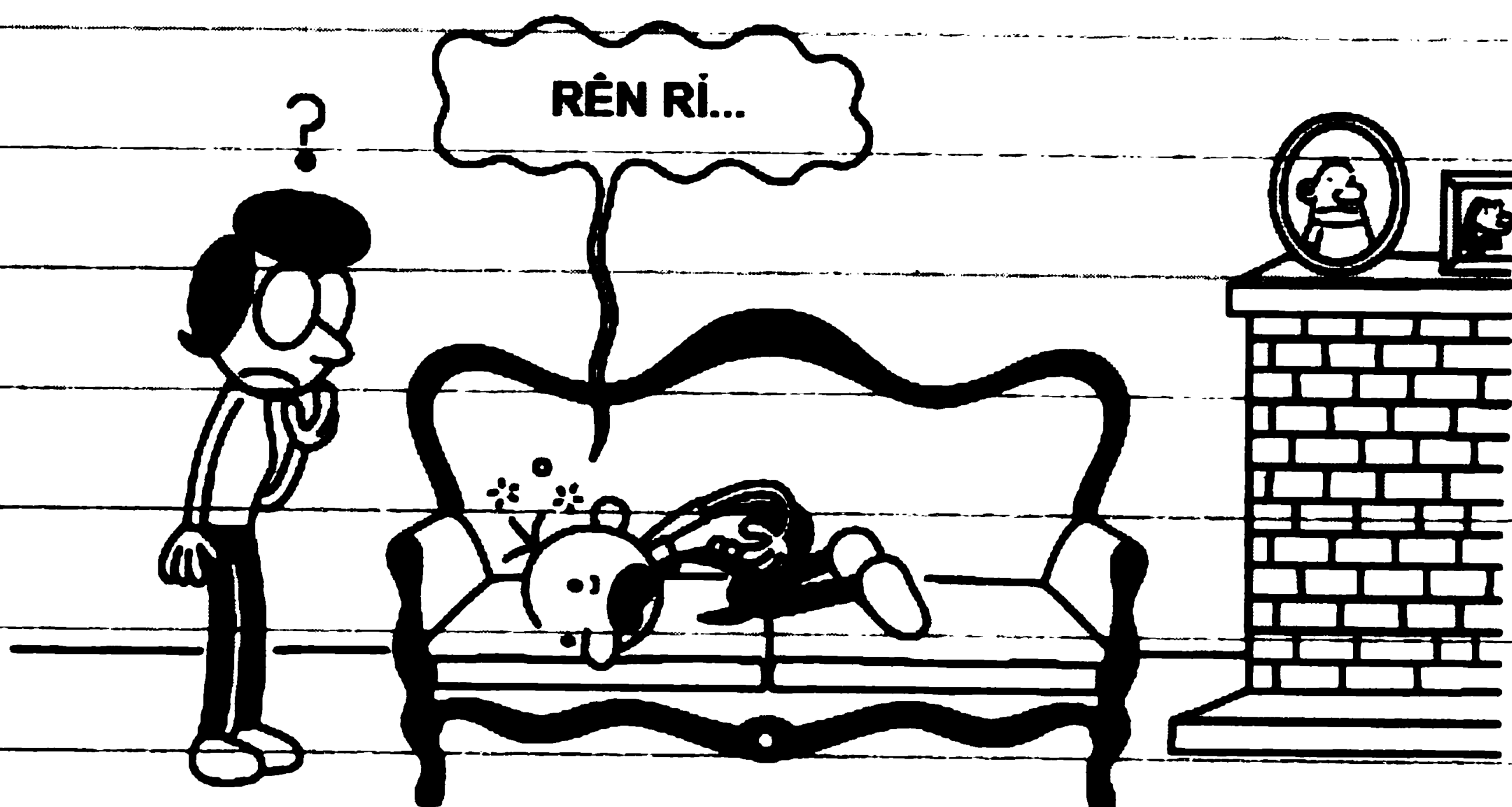
Và tất cả mọi thứ trong nhà Cụ nội đều là những thứ dành cho người già, do đó, chẳng có gì cho trẻ con chơi hết. Tôi đã phàn nàn với mẹ từ vài năm trước, và mẹ đã mua mấy bộ xếp hình để ở nhà Cụ nội. Nhưng Cụ nội lại dán chúng lại với nhau thành một khối lớn bởi vì Cụ không thích từng miếng một vương vãi khắp mọi nơi.

Cũng không hẳn là không có thứ gì làm cho bọn trẻ con cảm thấy hứng thú ở nhà cụ nội. Cụ CỐ một ít kẹo để trong một cái lọ trên mặt lò sưởi, và năm ngoái tôi đã ăn vài cái. Nhưng những cái kẹo đó có vị thật KHỦNG KHIẾP. Nó rất dai, giống như kẹo cao su vậy.

Cuối cùng tôi đã bị đau bụng và phải nằm trên ghế sofa suốt mấy tiếng đồng hồ.

Hóa ra là những chiếc kẹo trong bình đó THỰC SỰ đã để rất lâu rồi.

Thực tế, bố nói rằng hộp kẹo đó dường như đã có từ khi bố còn là một cậu bé. Và bố thậm chí còn tìm thấy một bức ảnh trong quyển album của Cọ nội để chứng minh điều đó.

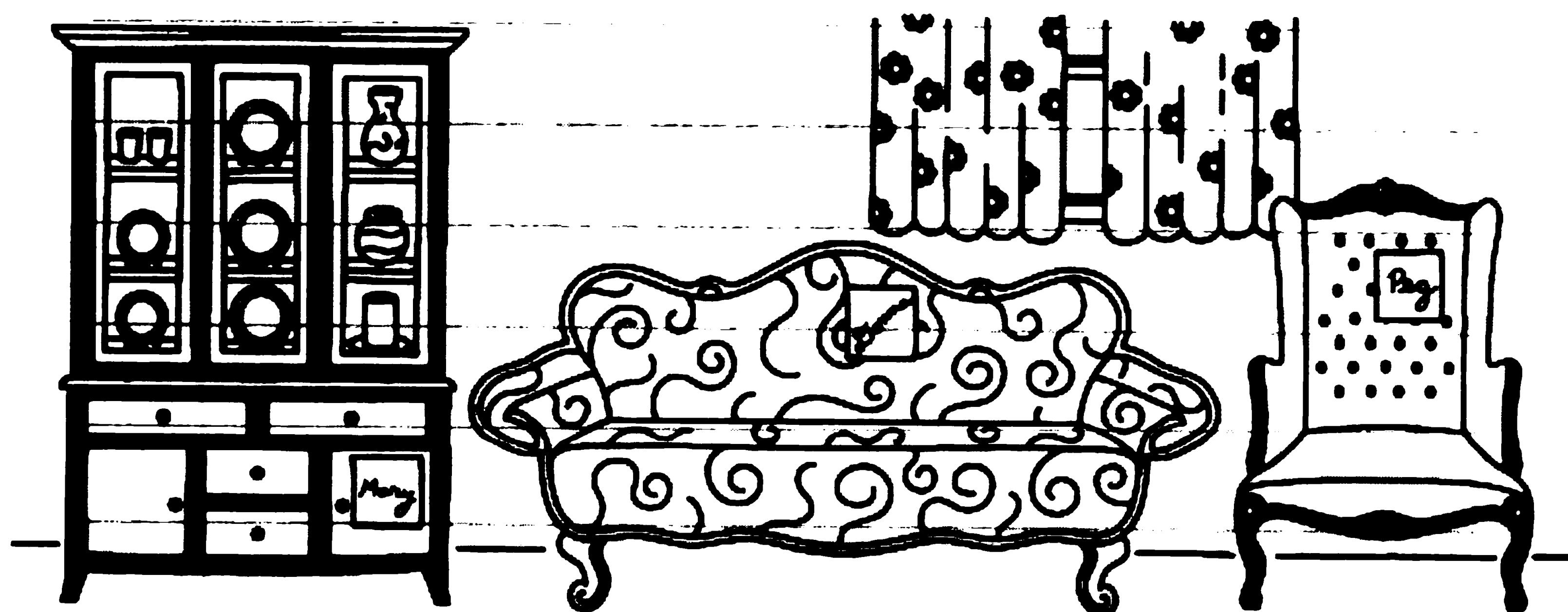

Lại nói về những bức ảnh, Cọ nội thực sự muốn sưu tập những bức hình để đặt trên mặt lò sưởi. Cọ nội có ảnh của tất cả mọi người trong gia đình, và một trong số đó có ảnh của tôi và Rodrick khi chúng tôi đi đến ngôi làng Santa khoảng tám năm trước.

Tôi vẫn giữ suy nghĩ là sẽ ném bức ảnh này đi khi không có ai nhìn thấy, vì đó có thể là thứ mà họ sẽ cắt ra làm cuốn tiểu sử cho những người nổi tiếng như tôi sau này.

Tất cả đồ nội thất trong nhà Cọ nội đều có từ rất lâu rồi, và rõ ràng là chúng thực sự có giá trị. Tôi chắc chắn sẽ có một cuộc chiến lớn để xem ai sẽ được thừa kế khi Cọ qua đời. Thực tế, mọi người đã bắt đầu viết các mẫu ghi chú và dán lên những món đồ nội thất để đánh dấu.

Tôi nghĩ điều đó thể hiện sự thiếu tôn trọng với Cụ nội.
Nhưng phải thừa nhận là tôi cũng có một hoặc hai
món đồ mà tôi hy vọng sẽ giữ lại được cho mình.

Chủ nhật

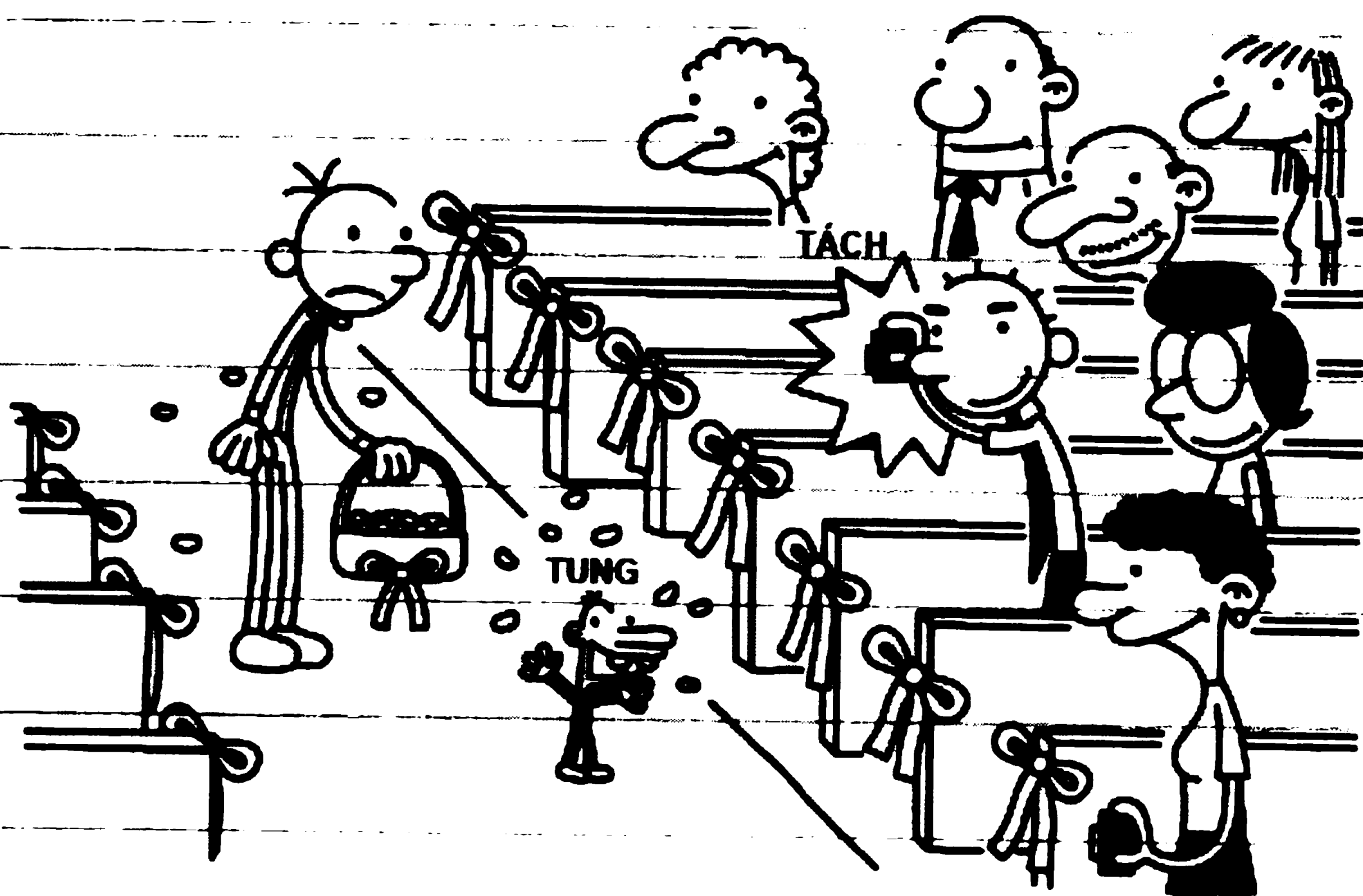
Trong buổi diễn tập chuẩn bị cho đám cưới tối qua, tôi
vẫn nghĩ chú Gary sẽ dẫn riêng tôi sang một bên và
nói cho tôi biết nơi tổ chức bữa tiệc của các phù rể,
nhưng điều đó đã không xảy ra.

Sau đó, tôi nhìn vào bảng danh sách các tiết mục
trong đám cưới và thấy tên mình ở phía dưới.

cảm nhận/tung hoa.....Manny Heffley
Phụ tá tung hoa.....Greg Heffley
Làm ơn, không chụp ảnh trong nhà thờ.

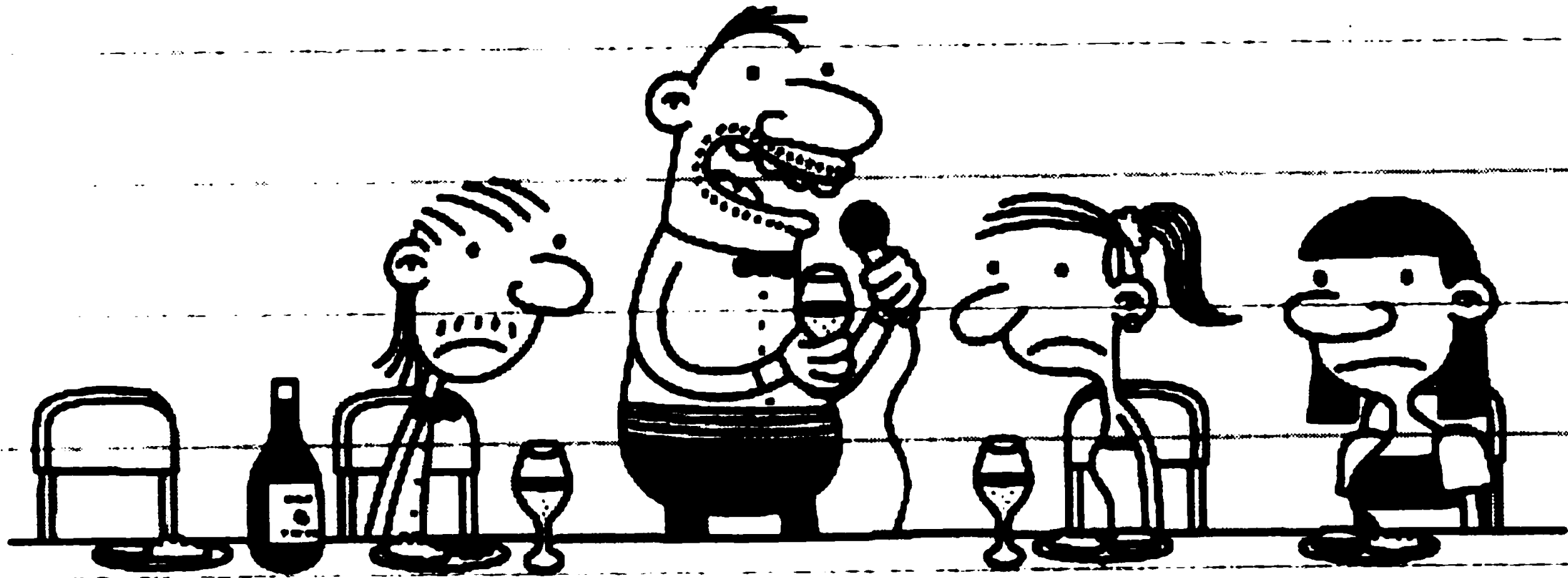
Tôi đã cố gắng để thoát ra khỏi công việc trợ giúp tung hoa vớ vẩn này và chuyển nó sang cho Benjy, nhưng mẹ nói năm nay nó sẽ là người đọc, ngoài ra thì tôi và Manny đã có hai bộ lễ phục trắng giống nhau.

Vì vậy trong khi Rowley có một sự bùng nổ tại bữa tiệc của Jordan Jury, thì tôi đang ôm một giỏ đầy những cánh hoa hồng cho Manny tung. Và tôi thấy Rodrick đã chụp rất nhiều ảnh ghi lại khoảnh khắc này. Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu như đến lúc này mà anh ta vẫn chưa tải những bức ảnh đó lên mạng.

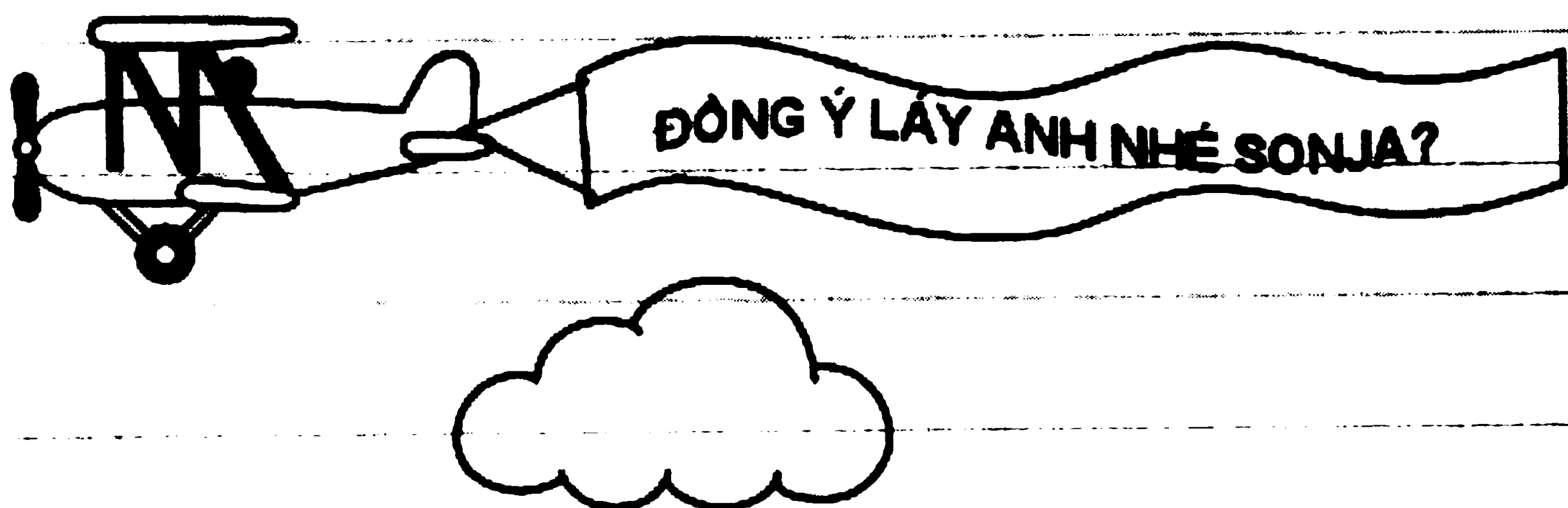
Sau lễ cưới, chúng tôi đã đi vào hội trường nơi phục vụ thức ăn.

Nhưng trước khi chúng tôi bắt đầu ăn, thì một người phù rể của chú Gary - Leonard, đã đứng dậy và nói lời chúc mừng.

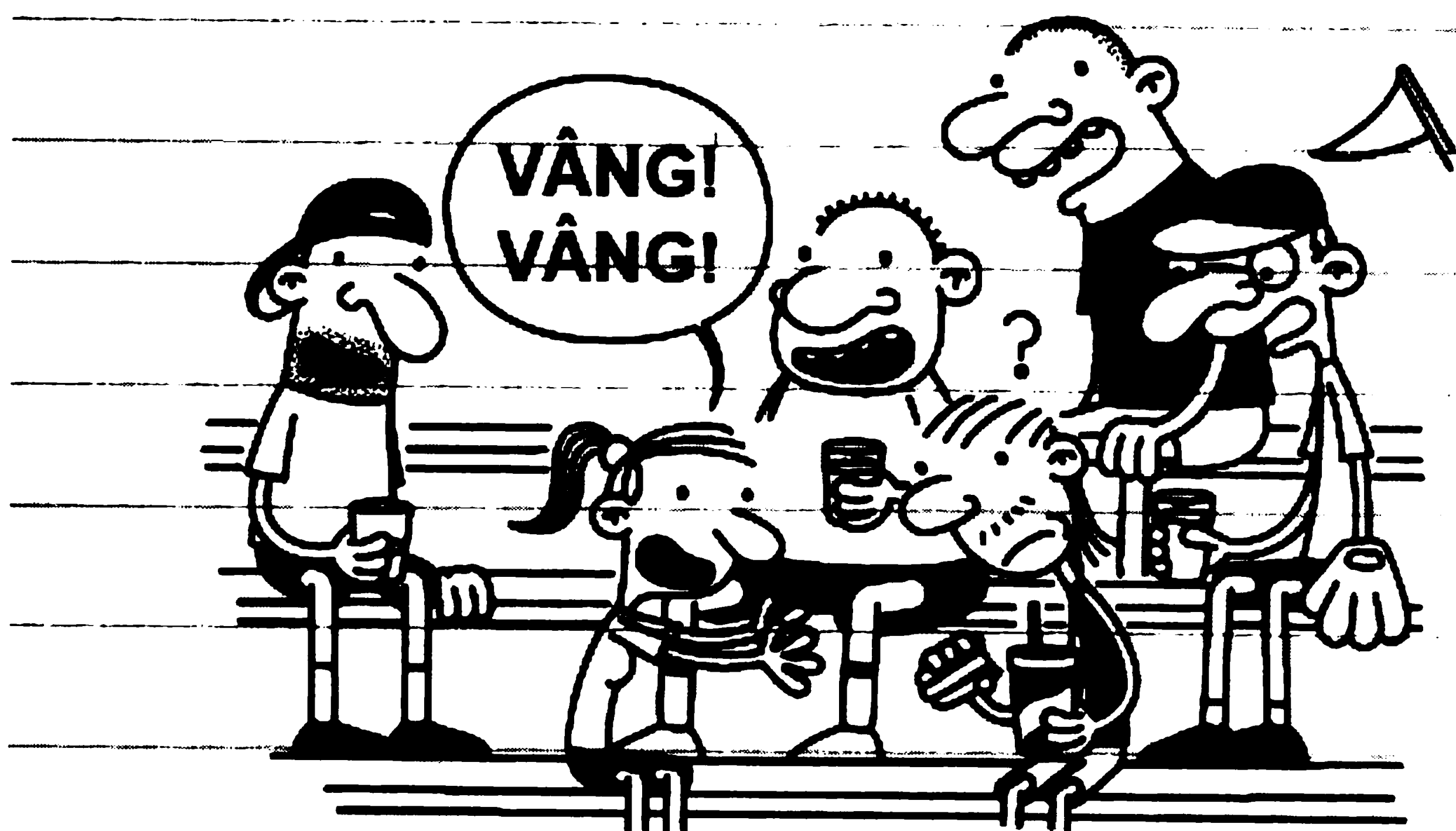

Leonard nói chú ấy có một câu chuyện rất hài hước về chú Gary và cô Sonja từ khi họ còn đang hẹn hò, và chú ấy muốn chia sẻ nó với mọi người. Chú Leonard kể rằng cách đây vài tháng, chú Gary đã đưa Sonja đi xem đấu bóng chày, và đã lên kế hoạch chia tay với cô ấy vì chú ấy muốn bắt đầu hẹn hò với em gái của Sonja.

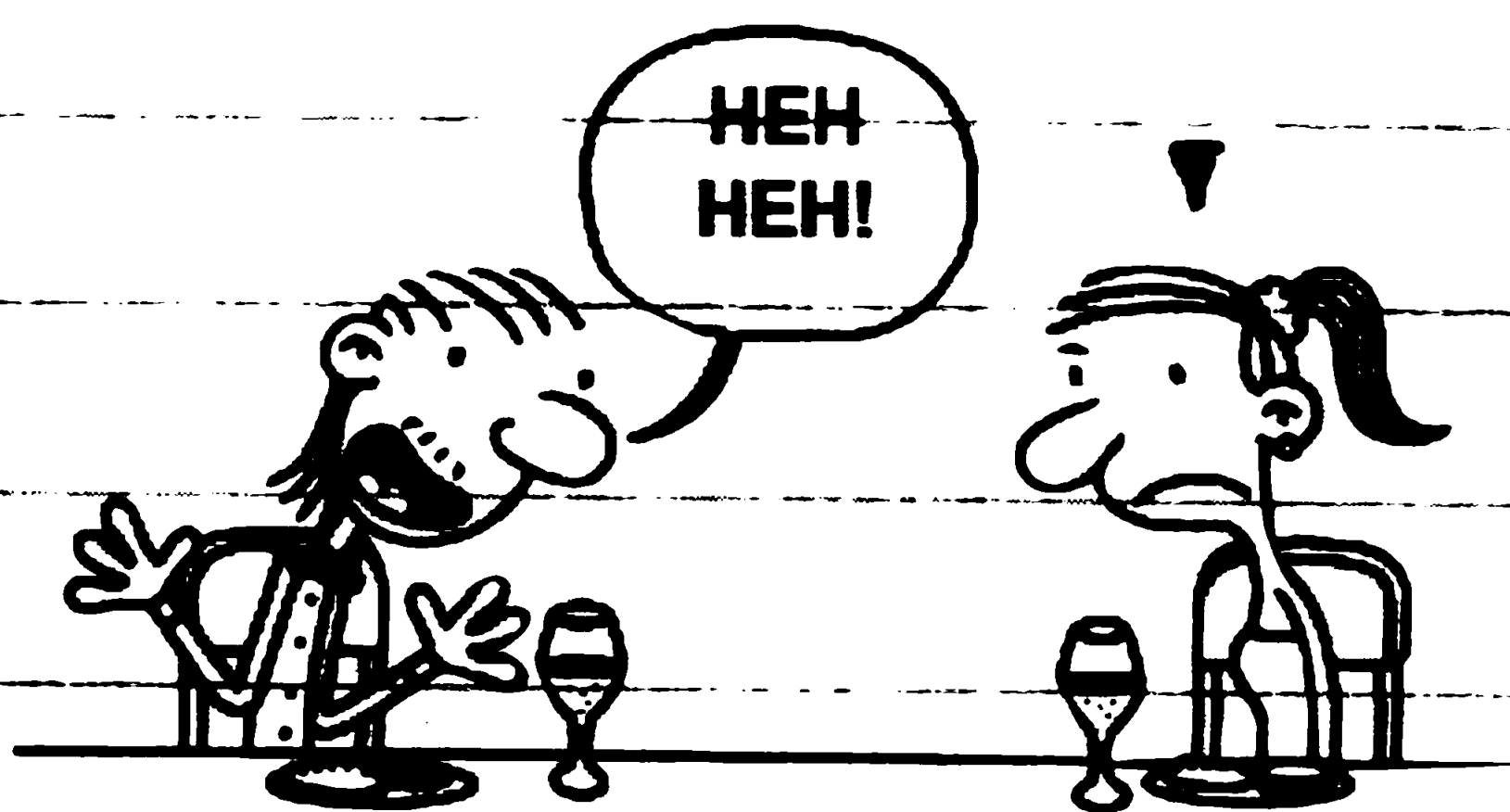
Nhưng trước khi chú Gary nói chuyện chia tay với Sonja thì có một chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời với một dòng chữ phía sau nó.

Leonard nói có lẽ một anh chàng KHÁC tại sân vận động cũng có bạn gái tên là Sonja. Nhưng Sonja của chú Gary đã lên tiếng trước khi chú ấy có cơ hội để nói bất cứ điều gì.

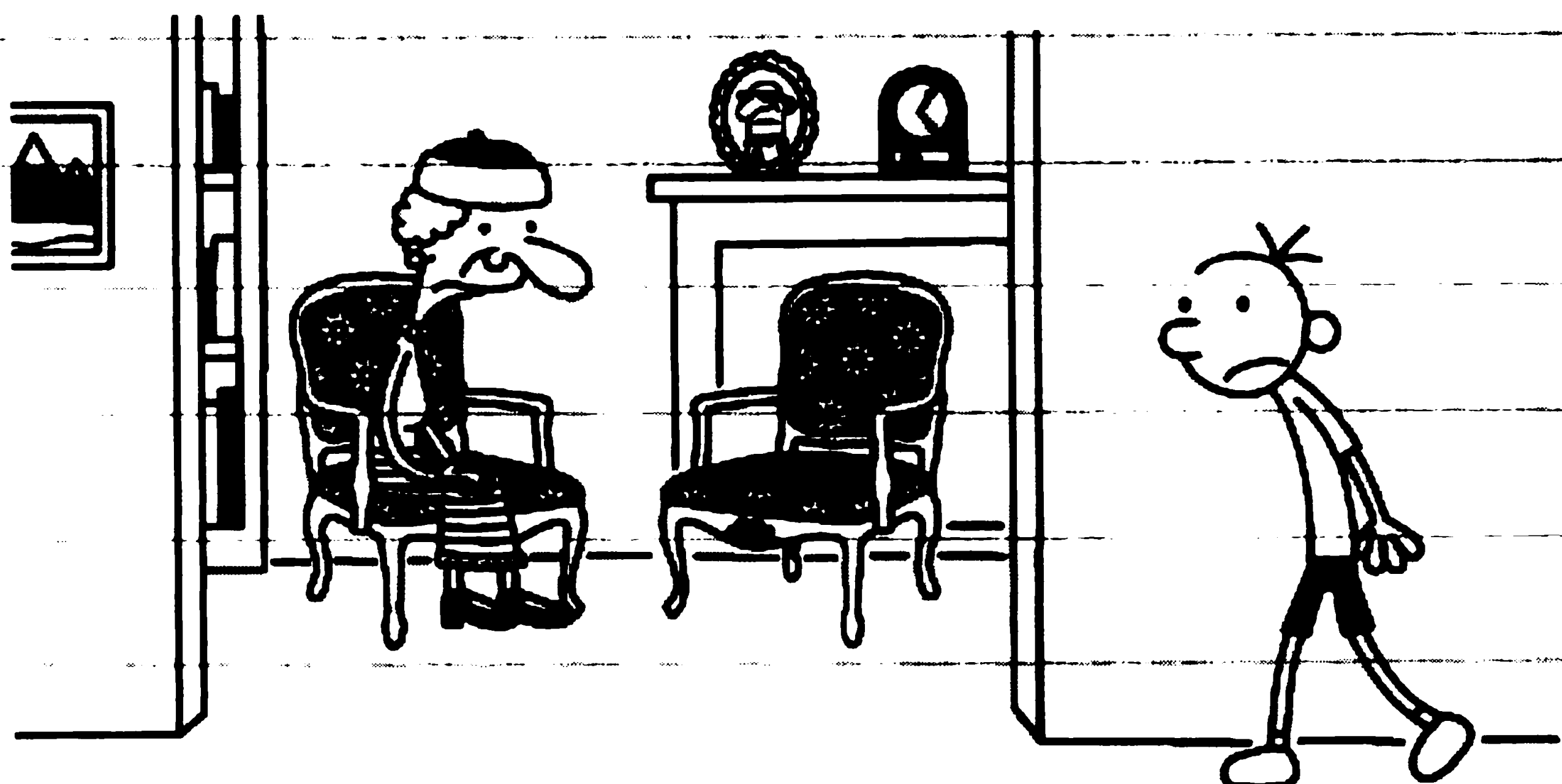
Leonard nói chú Gary muốn giải thích rằng đó chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng chú ấy sợ những người ngồi xung quanh có thể đánh chú ấy nếu chú ấy làm Sonja buồn. Vì vậy, chú Gary đã quyết định đồng hành cùng nó. Lúc đầu, tôi nghĩ câu chuyện của Leonard chỉ là một trò đùa, nhưng chú Gary đã không nhảy ra khỏi chiếc ghế của mình để nói đó không đúng sự thật.

Dù sao, tôi cũng có cảm giác là chúng tôi sẽ trở lại đây vào năm sau cho đám cưới THỨ NĂM của chú Gary.

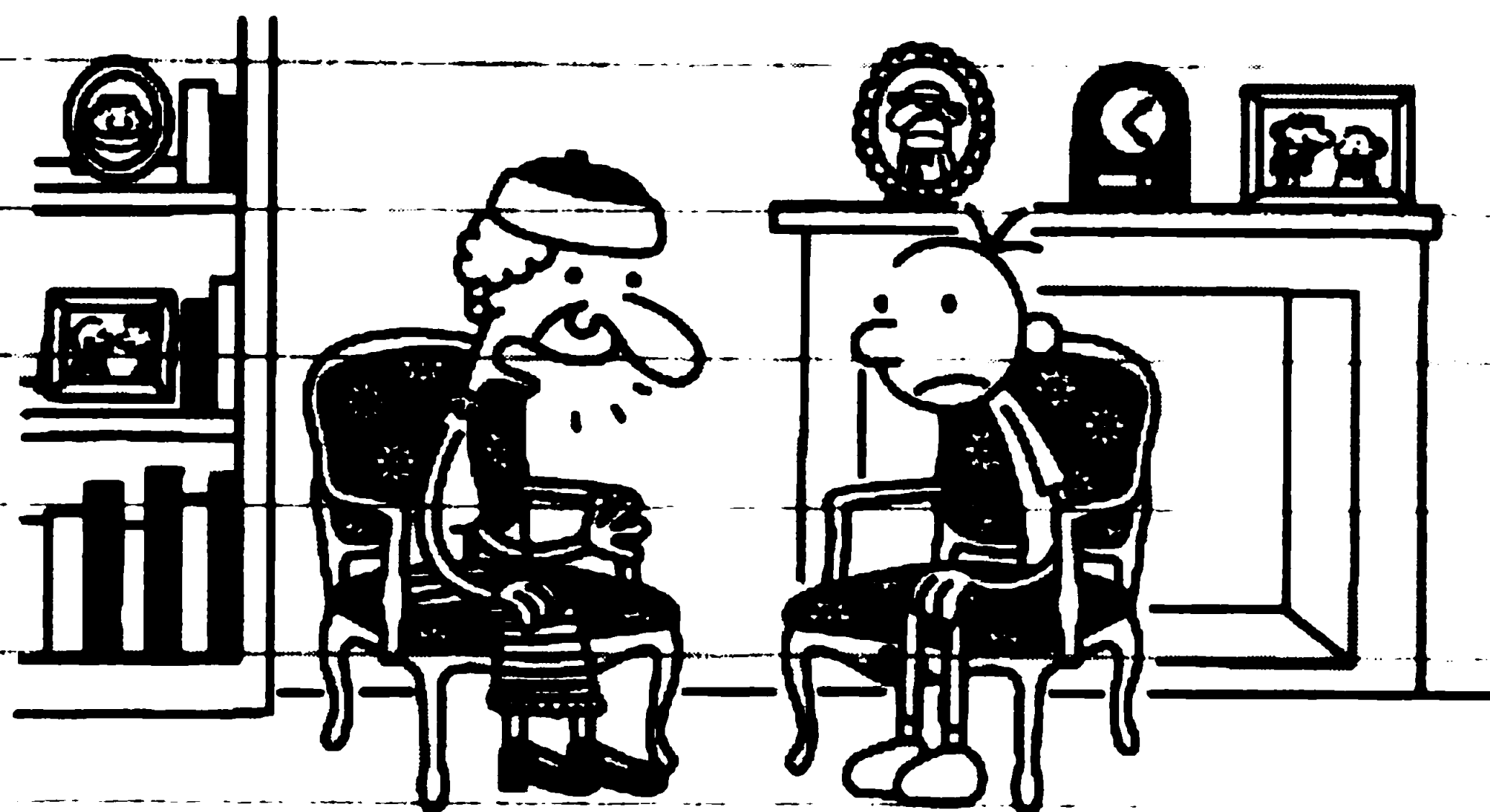
Sau bữa tiệc chiều dài, gia đình tôi quay về nhà Cự nội để thay đồ. Tôi đã thu dọn hành lý của mình trước khi bố bước vào phòng và nói Cự nội muốn nói chuyện với tôi. Lúc đầu, tôi không thể tìm ra lý do tại sao Cự nội lại muốn nói chuyện riêng với tôi, nhưng sau đó tôi nhận ra rằng tôi đang chuẩn bị có một "buổi nói chuyện."

Khi đi dọc hành lang đến phòng khách nhà Cự nội, tôi thấy có đôi chút hồi hộp, nhưng tôi cũng rất phấn khích. Cự nội đã đi xung quanh chỗ này cả triệu lần, và tôi nhận thấy rằng cụ đã tích lũy được rất nhiều sự thông thái. Và thành thật mà nói thì bây giờ tôi thực sự có thể sử dụng một trong số đó.

Tôi bước vào trong và đóng cửa lại. Cụt nội đang ngồi trên chiếc ghế ưa thích của mình, tôi ngồi xuống đối diện với cụt. Khi tôi đã ổn định chỗ ngồi Cụt nội bắt đầu nói chuyện.

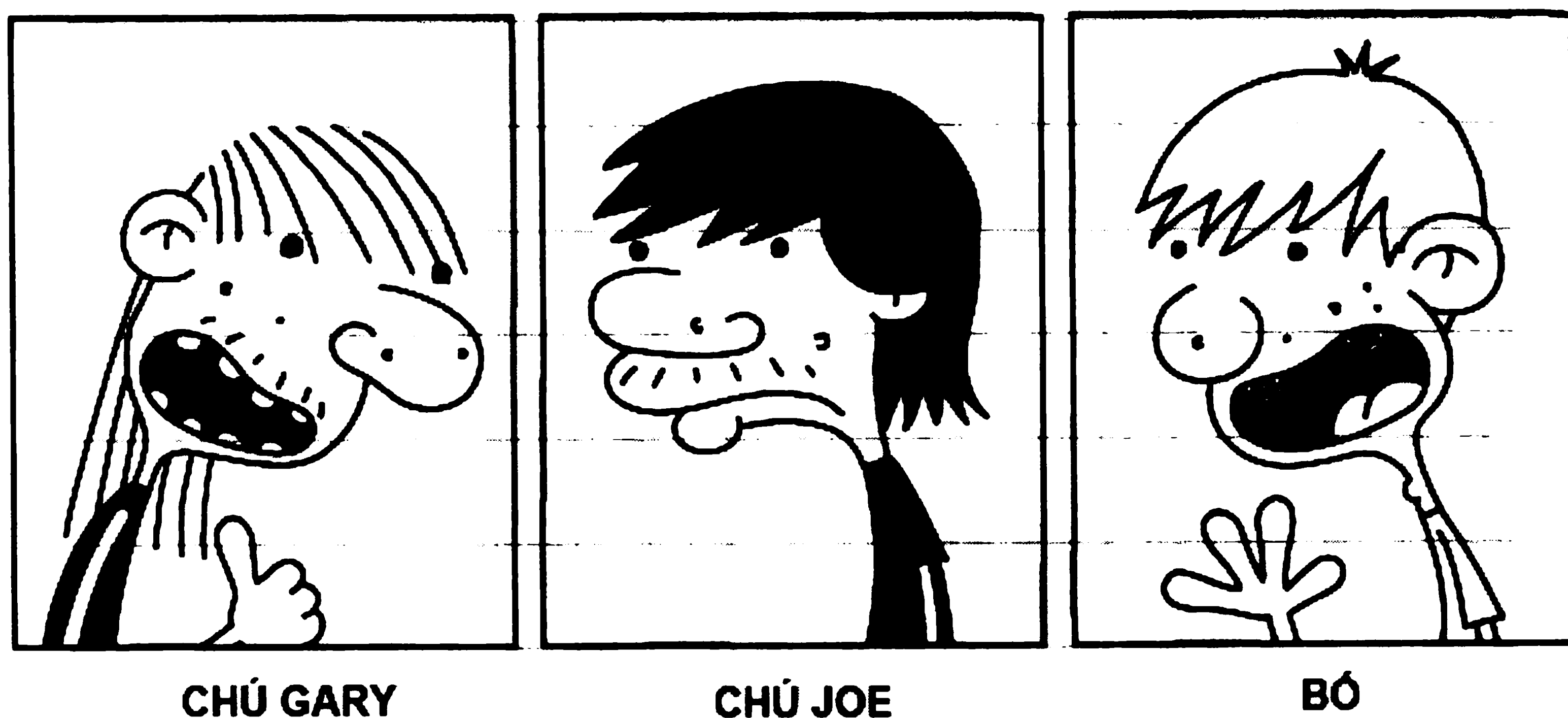
Cụt nội nói với tôi rằng hầu hết trẻ con ở độ tuổi tôi đều đang rất nôn nóng để trở thành người lớn nhưng nếu tôi là một người thông minh thì tôi sẽ tận hưởng khoảng thời gian quý giá này.

Bây giờ, tôi đang được nghe lại bài thuyết trình giống hệt như bố mẹ đã nói hàng tỷ lần rồi, vì vậy tôi có đôi chút thất vọng với nó.

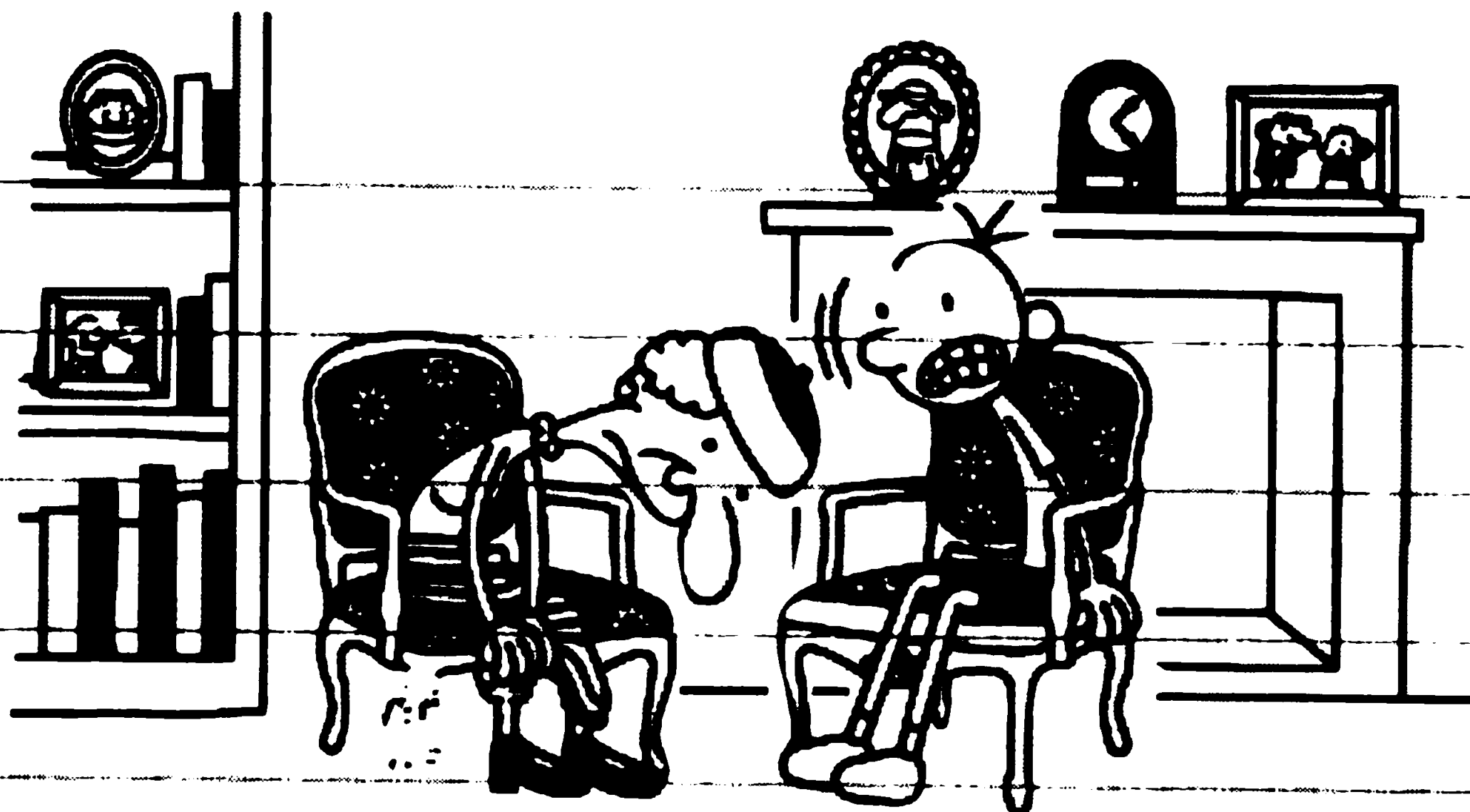
Nhưng Cụt nội đã không dừng lại. Cụt nói tôi phải chuẩn bị sẵn sàng để bước vào "độ tuổi kỳ quặc" đôi môi của tôi sẽ sưng húp, da của tôi sẽ xấu xí đi và đầu của tôi sẽ nhìn quá lớn so với cơ thể cho đến khi tôi bắt đầu học hết cấp II hoặc ở cấp III.

Sau đó cụ nói tôi không nên cho bất cứ ai lấy ảnh của mình trong vài năm tới, bởi vì tôi sẽ hối tiếc nếu để chuyện đó xảy ra. Cụ nói với tôi rằng cụ đã đưa ra những lời khuyên tương tự với bố, chú Gary và chú Joe, nhưng họ đã không lắng nghe cụ.

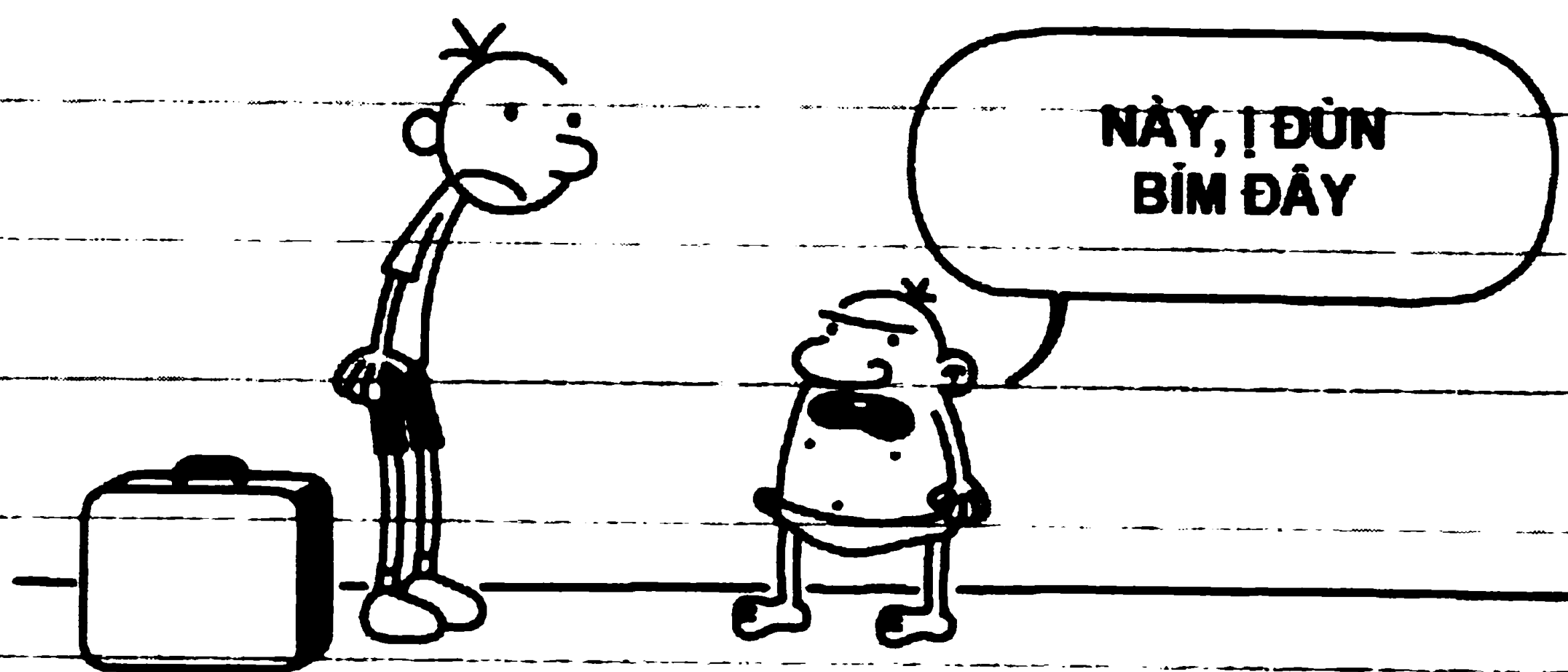
Nhưng cụ VẪN chưa kết thúc ở đây. Cụ nói với tôi rằng khi trưởng thành sẽ không còn được đi chơi trong công viên nữa, và khi ở tuổi của cụ thì THỰC SỰ là rất buồn tẻ.

Sau đó, cụ bắt đầu nói tôi "bệnh trĩ" "bệnh zona" và một loạt những thứ khác mà tôi không bao giờ nghe nói tới trước đây. Tôi đoán có thể cụ đã thấy tôi bị rối loạn, vì vậy cụ bắt đầu kéo tất xuống để chỉ cho tôi những gì mà cụ đang nói tới.

Tôi chào Cự và nhanh chóng chuẩn khỏi phòng. Tôi rất vui vì đã thoát khỏi đó trước khi Cự nội quyết định cài thêm bất cứ thứ gì khác trên người.

Nửa giờ sau, chúng tôi gói gém đồ đạc của mình, mang vào trong xe ô tô và đi về nhà. Tôi thấy hạnh phúc vì kì nghỉ cuối tuần đã kết thúc. Tôi yêu những người họ hàng của tôi và tất cả mọi thứ, nhưng chỉ có điều là có quá nhiều buổi sum họp gia đình mà tôi khó có thể chịu được.

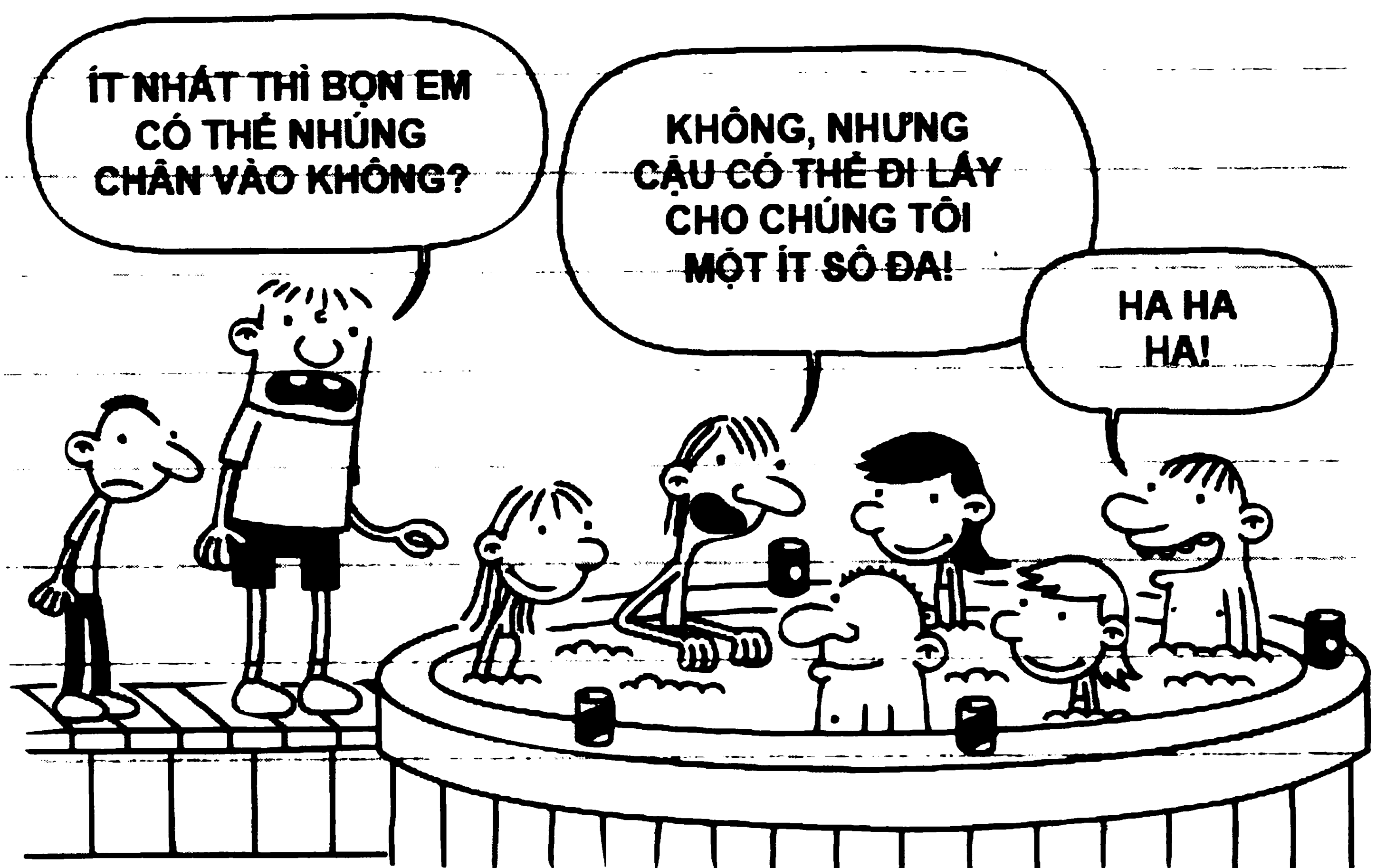
Thứ hai

Hôm nay mọi người lê những bước chân nặng nề tới trường, lý do có lẽ là họ đã tham dự bữa tiệc của Jordan Jury, và tất nhiên là ai cũng muốn nói về nó.

Đi bộ qua hành lang của bọn lớp lớn hơn là điều TỐI TỆ nhất.

Tôi thực sự rất vui vì mình đã không tham dự bữa tiệc đó. Tôi đã tìm ra lý do mà Jordan đã mời bọn trẻ con lớp tôi tham dự, về cơ bản là để sử dụng chúng tôi như những người phục vụ mà thôi.

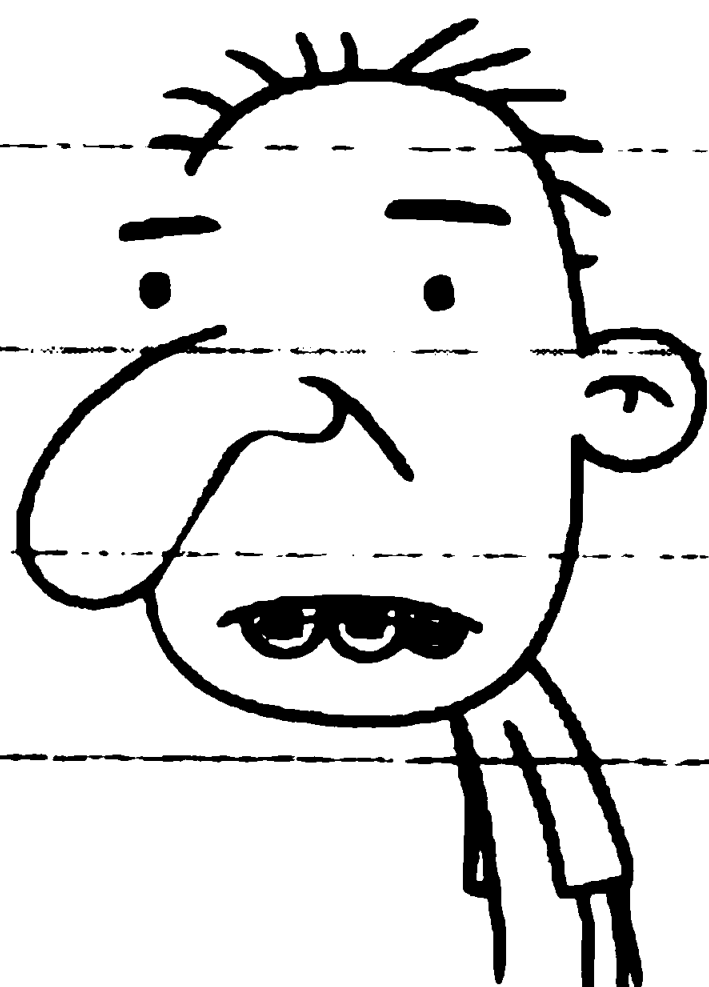

Tối nay trên mục tin tức công bố kết quả người chiến thắng trong cuộc thi Cậu Bé Hương Đào, và thật tiếc là tôi đã không được chọn. Nhưng tôi biết ai ĐÃ ĐƯỢC CHỌN.

Đó là Scotty Douglas, đứa sống ở dãy phố phía bên phải. Đừng hỏi tôi tại sao họ lại chọn nó, bởi vì nó thậm chí không thể hô đúng khẩu hiệu của chương trình ngay trong buổi thi tuyển.

Tuy nhiên, đáng ra mọi người ở hăng Kem Hương Đào phải nghiên cứu nhiều thêm nữa, bởi vì nếu họ nhìn thấy anh trai của Scotty, hẳn là họ sẽ phải suy nghĩ lại.

Tôi qua mẹ nói rằng học kỳ đầu tiên của mẹ ở trường đã kết thúc, mẹ sẽ tạm thời "gác" sự nghiệp học hành của mình lại để dành nhiều thời gian hơn cho gia đình. Tôi không thể nói cho bạn biết tôi đã hạnh phúc như thế nào khi nghe điều đó. Tôi vui vì cuối cùng mọi thứ xung quanh đã trở lại bình thường.

Thực tế, đó là toàn bộ những vấn đề trong năm nay. Đã có rất nhiều thay đổi bất ngờ, và tôi thực sự thích mọi thứ quay lại như TRƯỚC ĐÂY.

Mọi người như bố và chú Joe đã đặt mình vào địa vị của tôi để hành động có trách nhiệm hơn, và bắt đầu trở nên nghiêm túc về tương lai của tôi. Nhưng sự thật là, tôi nghĩ rằng có vẻ như tôi thuộc tuýp người giống chú Gary.

Tôi nghĩ mình không cần phải vội vàng để trở thành người lớn vào lúc này. Sau khi Cục nội chỉ cho tôi thấy những gì sẽ diễn ra trong vài năm tới, tôi cho rằng tôi sẽ nghe theo lời khuyên của Cục và cố gắng làm cho khoảng thời gian này của tôi kéo dài nhất có thể.

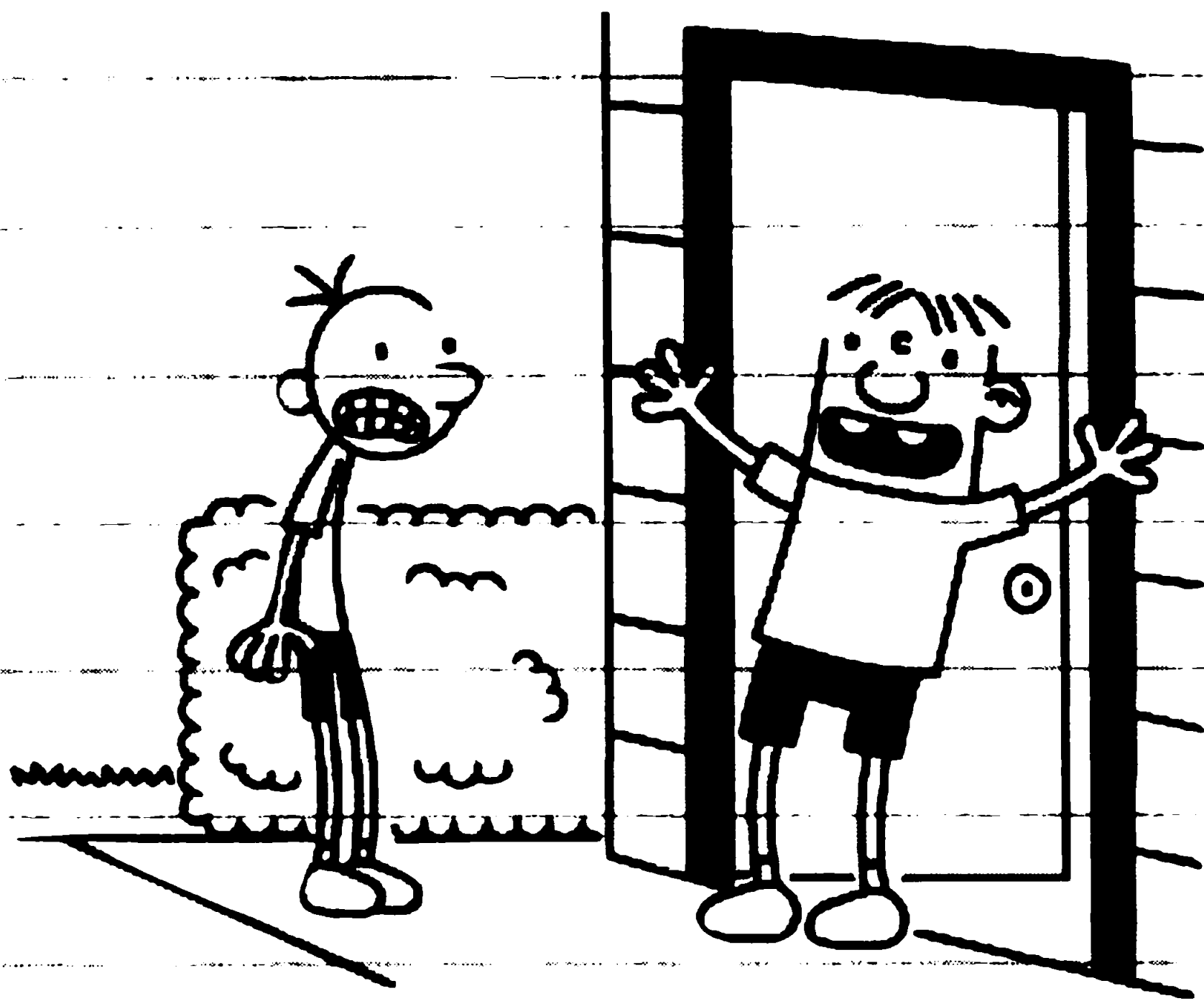
Thứ ba

Lại nói đến vấn đề mọi việc sẽ trở lại bình thường, tôi quyết định đã đến lúc tôi và Rowley bỏ lại quá khứ vài tháng giận nhau phía sau và đưa tình bạn của chúng tôi trở lại như xưa.

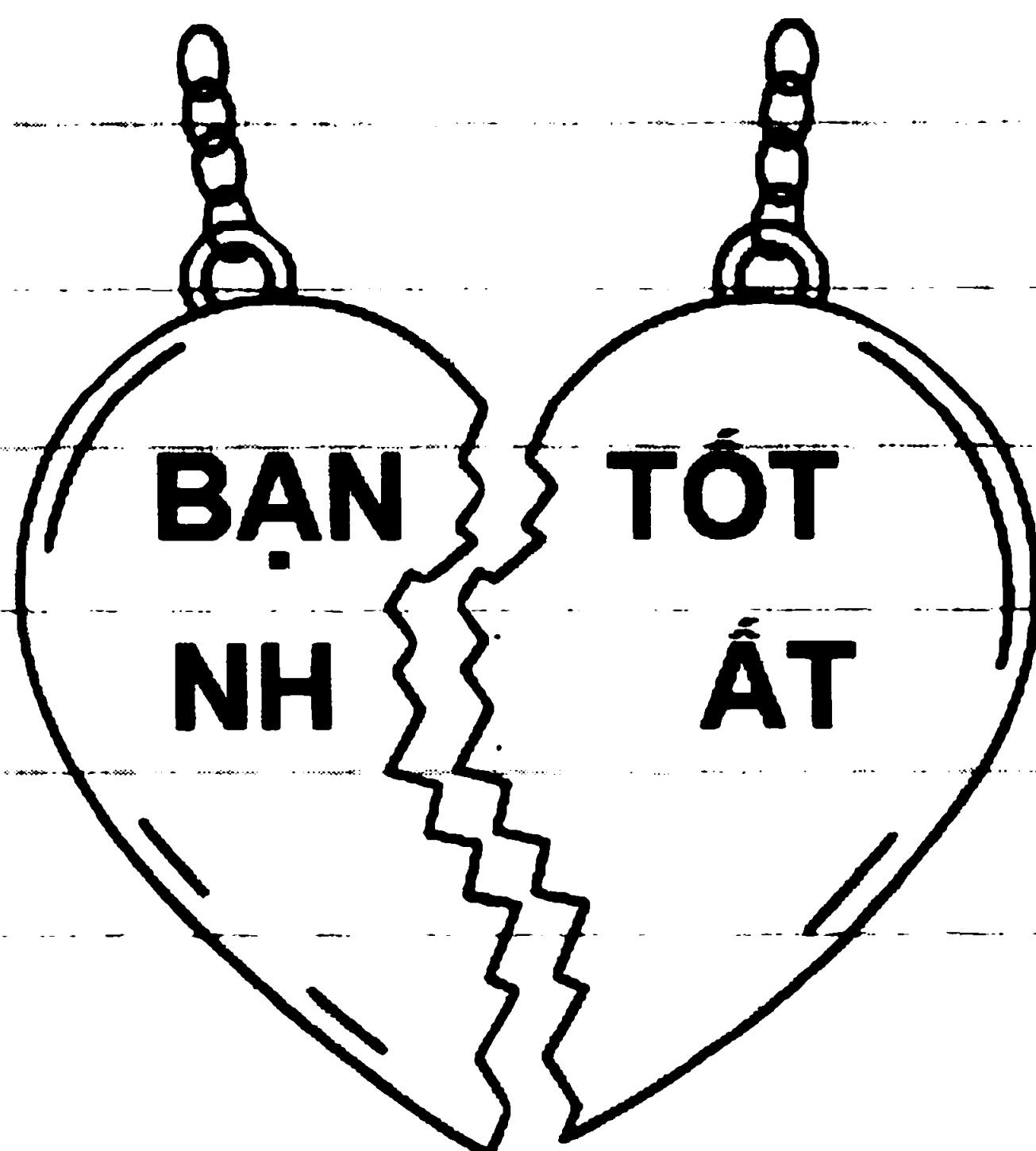
Tôi và nó thực sự có một khoảng thời gian dài chơi với nhau, và thật là vô nghĩa khi vứt bỏ tình bạn thiêng liêng đó chỉ vì một vài lý do ngu ngốc.

Và thành thật mà nói thì tôi thậm chí còn không thể nhớ được mâu thuẫn của chúng tôi là gì nữa.

Vì vậy, sau buổi học hôm nay, tôi đi đến nhà Rowley để xem liệu nó có muốn đi chơi không. Nó đã rất vui mừng khi thấy tôi, điều này khiến tôi cảm thấy hơi bối rối.

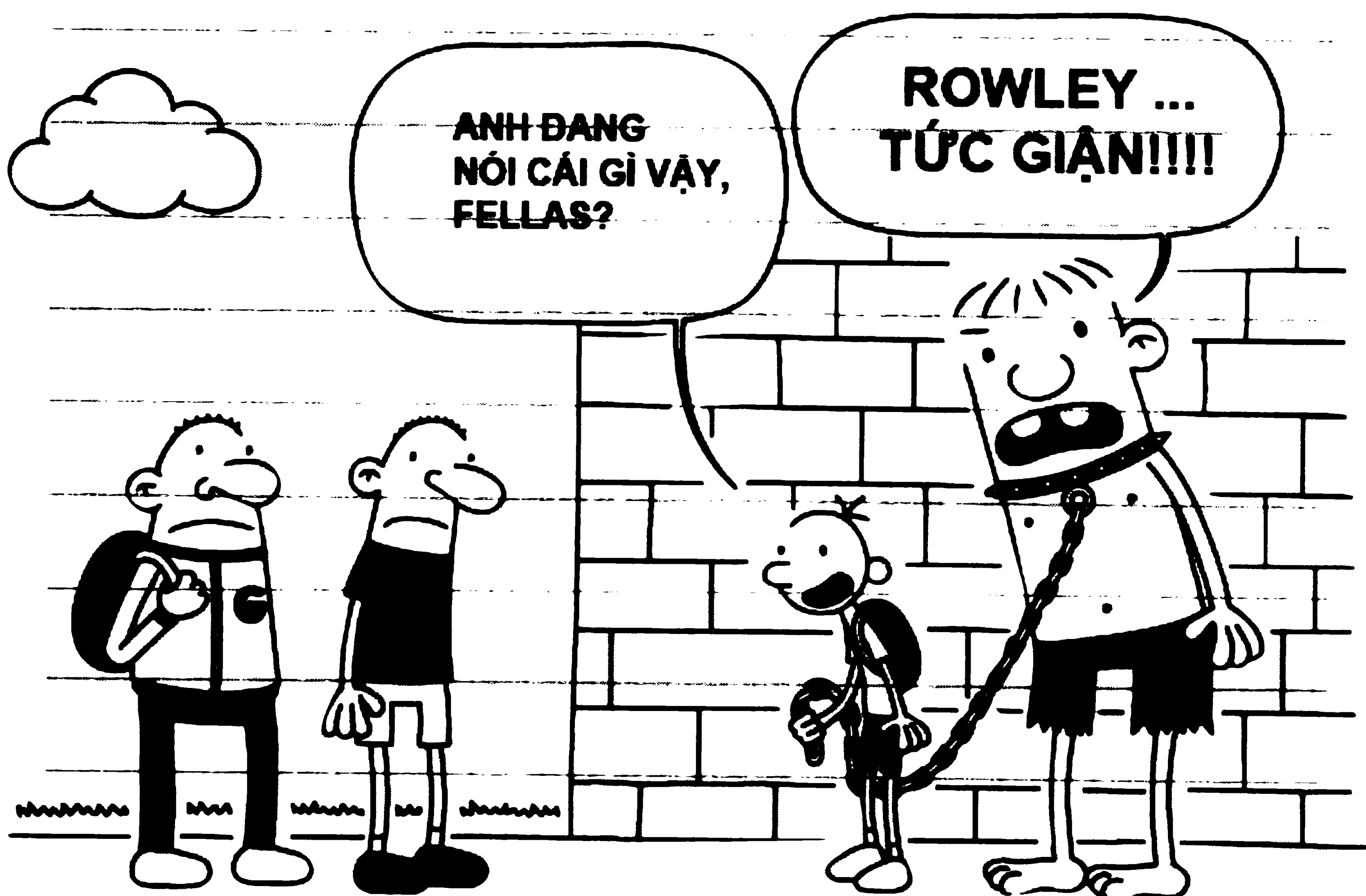
Rowley hỏi tôi liệu chúng tôi có thể trở thành "những người bạn thân nhất mãi mãi" được không và nó đã đưa cho tôi một nửa cái dây chuyền đôi mà nó luôn luôn cố gắng để tôi đeo chúng.

Tôi bảo Rowley rằng tôi sẽ không đeo dây chuyền, bởi vì nó giống con gái. Nhưng thực sự, từ "mãi mãi" khiến cho tôi lo lắng. Tôi nói với Rowley có lẽ chúng ta chỉ đeo nó một lần một tháng, và nó có vẻ khá hài lòng với điều đó.

Mặc dù vậy, tôi sẽ nói cho bạn điều này, Rowley chắc hẳn đã cao thêm được khoảng bốn centimet trong mùa hè này, vì vậy ai mà BIẾT được chiều cao thực sự của thằng bé này sẽ là bao nhiêu.

Tôi nhận ra rằng việc gắn bó với Rowley sẽ là một ý tưởng tuyệt vời, ít nhất là cho đến khi chúng tôi học hết trung học. Bởi vì nếu Rowley tiếp tục phát triển với tốc độ này, thì nó sẽ là một người bạn tốt nhất bên cạnh tôi.

NHẬT KÝ
chủ bé
nhút nhát

"SỰ THẬT PHŨ PHÀNG"
JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lệ Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

**In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in- thương mại
Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội.**

Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/07-16/VH ngày 29/01/2021

Quyết định xuất bản số: 143/QĐ-VH ngày 01/02/2021

Mã ISBN: 978-604-323-032-1

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

yeukindlevietnam.com